
IUBIRE

Katie Cotugno

Pentru Jackie, care citește total înaintea tutuor

1

După

Când îl găsesc pe Sawyer în fața automatului de Slurpee al magazinului 7-Eleven de pe autostrada federală, mă copleșește brusc impresia că-l tot caut de-o viață. Stătea și privea prin geamul dozatorului învolburarea înghețată, fluorescentă, întreținută de paletele mixerului, de parcă acolo s-ar afla ferecate – și dintr-o clipă într-alta i se vor dezvălui – misterele universului.

Dacă stau să mă gândesc, poate că așa și e.

Mă opresc. Îl privesc. Am venit să iau gumă de mestecat și un suc, plus o cutie de biscuiți în formă de animale pentru Hannah, dar deja îmi dau seama c-o să plec de-aici cu mâinile goale. Trebuie să ajung la cursul ăla tâmpit de contabilitate peste un sfert de oră. Apa de la ploaia torențială de afară îmi picură din păr, împletit într-o coadă bună în toate situațiile, pe linoleumul soios, și o mică băltoacă mi se formează deja la picioare.

– Bună, Reena.

Și, uite-așa, ca de fiecare dată, sunt prinsă.

E preocupat să-și pună capacul pe paharul din plastic, însă nimeni n-a reușit să-l ia prin surprindere pe Sawyer Legrande de când e el pe lume, iar când se întoarce cu fața spre mine constat că pe ea nu se vede nici măcar un pic de mirare. E tuns aproape la zero.

– Bună, Sawyer, îi răspund tărăgănat, iar vocea îmi sună ca vuietul valurilor reverberându-mi în cap.

Îmi strecur degetul arătător prin inelul cheilor și strâng, metalul rece mușcându-mi carnea din palmă, și-mi vine în minte cât e de nedrept ca, după atât timp în care a fost Dumnezeu știe pe unde, să-mi apară în față bronzat și sclipitor și să mă găsească arătând ca un

camion pentru gunoi pe jumătate inundat. N-am nici pic de machiaj pe față. Blugii îmi sunt găuriți la ambii genunchi. M-am îngrășat cu cel puțin cinci kilograme față de ultima dată când ne-am văzut, însă, înainte să mă pot simți umilită corespunzător, el sare peste preliminarii și mă strânge în brațe cu putere. Ca și cum asta am face tot timpul.

Are același miros, e primul lucru pe care-l remarc: de săpun la calup și de lucruri care cresc în pământ.

– N-am știut, încep, nefiind prea sigură care anume neștiință sunt pe cale s-o mărturisesc: posibil, pe toate, întreaga colecție de optsprezece ani de adevăruri universale pe care toată lumea a avut suficientă minte ca să le deducă, în afară de mine.

– Abia ieri m-am întors, îmi zice. Încă n-am trecut pe la restaurant.

Schițează unul dintre zâmbetele lui leneșe, amăgitoare, de genul celor pe care mă tot străduiesc să mi le scot din minte încă dintr-o șaptea.

– Cred că s-ar putea să le fi făcut multora o surpriză, adaugă.

– Crezi? îl întreb pe un ton răstit, fără să mă pot stăpâni.

Zâmbetul i se șterge de pe chip.

– Păi... mda, zice. Așa cred.

– Da, sigur.

Nu-mi vine în minte altceva mai bun de spus. Nu-mi vine în minte absolut nimic de spus, ceea ce mi s-a întâmplat mereu cu Sawyer, deși ai putea crede că m-aș mai fi maturizat cât de cât între timp. Pe vremea când lucram în aceeași tură la *Antonia*, mereu scăpam farfurii din mână și uitam ce comenzi primisem sau încurcam notele de plată. Într-o seară, pe când aveam cincisprezece ani, iar el stătea la bar, o femeie de la una dintre mesele mele a comandat un Sex on the beach și mi-a luat atât de mult timp ca să-mi adun curajul și să pronunț cuvintele astea în fața lui, încât clienta i s-a plâns tatălui meu de servirea întârziată și, drept pedeapsă, am făcut curat în bucătărie, după închidere.

– Mi-a spus mama, zice el, dar se întrerupe și mai încearcă o dată. Despre...

Mă imaginez lăsându-l să atârne așa la nesfârșit, ca un spânzurat, însă până la urmă tot eu sunt cea care rupe tăcerea.

– Hannah, completez, întrebându-mă în sinea mea ce altceva ar mai fi putut să-i spună mama lui. Nu mă pot împiedica să-l privesc drept în față. Numele ei e Hannah, adaug.

– Mda. Asta voiam să zic.

Sawyer arată stânjenit, de parcă ar aștepta să se mai întâmple și altceva. Ca eu să mă apuc să zic, poate: *Bine te-ai întors, cum ți-a mers cât ai fost plecat, să știi că am făcut un copil* – însă prefer să-mi țin gura ferm închisă. *Ia lasă-l să-și pună întrebări, măcar o dată*, îmi zic cu răutate. *Lasă-l să transpire, măcar o dată*.

Automatul cu Slurpee e de un verde strălucitor, ca un extraterestru. Coada mea împletită mi-a lăsat o pată umedă pe bluză. Sawyer își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stânjenit.

– Mi-a zis...

Stăm pe loc. Respirăm. Aud zumzetul și zarva specifice magazinului peste tot în jurul nostru, totul fiind înghețat și luminat ca într-un frigider. Peste umărul lui stâng văd un uriaș poster, de prost gust, cu reclamă pentru hotdogi. Îmi închipuisem altfel scena asta.

– Ei bine, zic după un minut de tăcere – țintind nonșalanța și ratând-o cu aproximativ aceeași distanță dintre locul în care mă aflu și celălalt capăt al pământului – mi-a făcut plăcere să dau peste tine. Acum ar trebui, probabil, să-mi iau lucrurile pentru care am venit sau...

Mă opresc, îmi desprind o șuviță răzlețită, lipită pe frunte și-mi ridic privirea spre tuburile fluorescente și bâzâitoare.

– Sawyer, chiar trebuie să plec.

Maxilarul îi zvâcnește, aproape imperceptibil, un gest de genul celor pe care nu le-ai remarca în ruptul capului dacă nu ți-ai fi petrecut întreaga adolescență ocupându-te de chestii cum ar fi studierea maxilarului lui.

– Reena...

– Te rog, lasă! îl întrerup.

Nu vreau să-i ușurez situația. Nici nu trebuie. Cu atât mai puțin când el e cel care a dispărut, și-a luat tălpășița fără să zică măcar pa, la revedere, te pup. Cu atât mai puțin când el e cel care a plecat, pur și simplu.

– Uite ce e, îi zic, indiferent ce-ai avea să-mi spui, nu-ți mai bate capul. Până la urmă, totul a ieșit bine, nu?

– Nu, n-a ieșit, răspunde el, privind-mă și amintindu-mi cât se poate de clar de cum arăta el la opt ani, la unsprezece, la șaptesprezece.

Eu și Sawyer am fost împreună timp de numai câteva luni, până să plece, însă el a fost băiatul visurilor mele cu mult înainte, așa că oricum mi-ar fi luat totul din mine la plecarea lui, chiar și să nu fi fost niciodată un cuplu.

Ridic din umeri și privesc în jur, vitrina cu înghețată, rastelele cu tutun pentru mestecat și pungi cu chipsuri. Scutur din cap.

– Ba sigur că a ieșit.

– Fii serioasă, Reena, insistă Sawyer, balansându-se înapoi pe călcâie de parcă l-aș fi îmbrâncit. Nu fii rea.

– Să nu fiu rea cu tine, ripostez.

Se aude mai tare decât aș fi avut intenția și mă detest pe mine însămi pentru că i-am permis să-și dea seama ce părere încă am despre el și că-l port cu mine, pe sub piele.

– Toată lumea și-a închipuit că zaci mort pe vreo alee, pe undeva, Sawyer. Eu mi-am închipuit că zaci mort pe vreo alee, pe undeva, așa că poate nu sunt persoana cea mai nimerită căreia să i te plângi că ar fi rea cu tine.

Replica mea a fost rostită pe un ton malițios și calculat, așa că, pentru o clipă, marele magician Sawyer arată atât de neajutorat, atât de cuprins de remușcări, încât aproape că mi se rupe iar sufletul pentru el.

– Termină cu asta, îi poruncesc cu voce scăzută. Nu e corect.

– Nu, răspunde el, scuturând din cap, revenindu-și. Nu termin.

Îmi dau ochii peste cap.

– Sawyer, vreau să...

– Arăți foarte bine, Reena.

Și, uite-așa, el revine la îmblânzirea scorpiei; toată scena e atât de ireală, încât mai că-mi vine să zâmbesc.

– Taci, îi zic, străduindu-mă să și vreau ca el să tacă.

– De ce? Chiar arăți, repetă Sawyer și, ca și cum un al șaselea simț l-ar informa că e pe cale să mă dea gata, zâmbeste. O să te mai văd prin zonă? mă întrebă.

- O să mai fii prin zonă?

- Mda, răspunde Sawyer, clătinând afirmativ din cap. Așa cred.

- Mă rog, zic, ridicând din umeri precum cineva căruia nu-i tremură mâinile și căruia gâtul nu-i e strâns ca un pumn – abia reușisem să mă obișnuiesc, în sfârșit, cu gândul că el a plecat. Eu aici locuiesc, adaug.

- Vreau s-o cunosc și pe fetița aia a ta.

- Cum să-ți spun, și ea tot aici locuiește.

Redevin conștientă de faptul că mai sunt și alți oameni în raionul acesta, clienți normali ai magazinelor de cartier ale căror universuri n-au cunoscut în această minunată dimineață o bruscă și neașteptată cotitură. Unul dintre ei chiar mă împinge din drumul lui, ca să ajungă la pachetele cu Cheetos. Afară toarnă ca la nebuni, ca și cum, poate, sfârșitul lumii ar bate la ușă. Încerc să respir cât pot de regulat.

- Pa, Sawyer.

- Pe curând, Reena, îmi răspunde și dacă nu l-aș cunoaște atât de bine, aș putea crede că e o promisiune.

2

Înainte

- Gin, a rostit triumfătoare Allie, trântindu-și ultima carte din mână pe cuvertura mea matlasată și înălțându-și bărbia ascuțită, în semn de victorie. Ești terminată!

- Uff. Pe bune?

M-am lăsat să cad cu capul pe pernă și cu picioarele în poala ei. Ne petrecuserăm cea mai mare parte a după-amiezii încurcându-ne cu o ridicol de complicată versiune de gin-rummy, conducându-ne după un set de reguli personale rigid și încâlcit, cu neputință de explicat altcuiva; ceea ce, de fapt, nici nu avea importanță, din moment ce noi eram singurele persoane care jucau.

- Abandonez, i-am zis.

- Nu există să abandonezi, dacă deja ai pierdut, a precizat ea, întinzându-se spre măsura mea pentru toaletă și începând să caute prin muzica de pe laptop.

Însoritele acorduri pop preferate de ea începură să răsune prin micile difuzoare.

- În momentul ăsta, a adăugat, înseamnă doar să... cedezi.

Am izbucnit în râs și am lovit-o cu piciorul, dar ușor.

- Javră!

- Ba tu ești.

- Ba maică-ta.

Pentru puțin timp, am rămas cufundate într-o tăcere confortabilă și familiară. Allie își tot făcea de lucru, absentă, cu ceva aște destrămate de la tivul blugilor mei. Pe perete aveam un poster cu Puntea suspinelor din Veneția, un altul cu Parisul la amurg, ambele ornate cu mici pete de grăsime pe la colțuri, de la lipiciul prost pe care-l folosisem ca să le așez și să le reaşez, până când mi s-au părut că ar fi în pozițiile cele mai potrivite. Era în primăvara întâiului nostru an de liceu, aproape de vară; lumea părea infinită, dar și incredibil de mică.

- Hei, fetelor!

Mama mea vitregă, Soledad, și-a făcut apariția în pragul camerei, cu părul ei negru împletit frumos pe creștetul capului.

- Roger și Lyd or să fie aici dintr-o clipă în alta, m-a anunțat ea. Poți să cobori și să pui tu masa? Allie, scumpo, a continuat ea, fără să-mi mai aștepte răspunsul (evident, aș fi spus da, mereu spuneam da), vrei să rămâi la cină?

Allie s-a încruntat, aruncând o privire spre ceasul deșteptător de pe noptiera mea.

- Probabil că ar trebui să mă duc spre casă, a zis ea, oftând. Fusese iarăși prinsă șterpelind dintr-un magazin în urmă cu vreo două săptămâni, o pereche de ochelari de soare din plastic și o eșarfă din mătase, de data asta de la Gap, și părinții ei o țineau cam strâns în frâu. Mersi, oricum, a adăugat ea.

- Bine, a încheiat Soledad, zâmbind și bătând cu degetul în tocul ușii de două ori, înainte de a se întoarce să plece, făcând ca delicatul metal al verighetelor să țcăne în contact cu lemnul vopsit. Ai grijă să pui un tacâm în plus, Serena, da? a mai strigat ea, peste umăr. O să vină și Sawyer în seara asta. Cred.

Imediat, eu și Allie ne-am privit una pe cealaltă, făcând ochii mari.

- Pot să rămân și eu, a anunțat ea fără ezitare, ridicându-se brusc în capul oaselor ca un câine de prerie. O să-mi sun... ăăă... Mda. Fără discuție că pot să rămân.

Am izbucnit într-un râs atât de puternic, încât a fost cât pe ce să cad din pat, chiar în timp ce meditam la faptul că voi fi nevoită să mă fardez cumva.

- Ești prea bătătoare la ochi, i-am zis, aruncându-mi picioarele jos din pat, pe covor, și îndreptându-mă spre hol, cu nonșalanța cuiva a cărei inimă nu bubuie în piept ca un ciocan pneumatic. Haide, tocilaro! Poți să împătorești și tu șervetele.

După vreo douăzeci de minute, Lydia Legrande a năvălit în bucătărie ca o furtună tropicală, numai încredere în sine și colier masiv la gât, depunându-mi o sărutare fugitivă pe obraz.

- Ce mai faci, Reena? m-a întrebat, nevrând în realitate să audă vreun răspuns, în timp ce așeza pe bufet un platou cu brânzeturi sofisticate și începea să-i desfacă ambalajul din celofan.

Roger a urmat-o, cu o sticlă de vin în mână, manevrându-și impresionanta corpolență cu o surprinzătoare îndemânare și punându-mi o mână pe omoplați în semn de salut.

- Salutare, pușor, mi-a zis.

Soții Legrande erau cei mai apropiați prieteni ai tatălui meu și-ai lui Soledad, ambii fiindu-le parteneri atât la restaurantul în care lucram cu toții, cât și pentru vacanțele din Keys sau concertele în aer liber din parcul de distracții. Partidele lor de Outburst erau zgomotoase și deveniseră legendare. Lydia fusese colegă de facultate cu mama mea. Ea și Roger îi făcuseră cunoștință mamei cu tata, la început, iar după ce mama murise, din cauza complicațiilor unei scleroze multiple, pe când aveam eu patru ani, și tata era prea ocupat să se certe cu Dumnezeu ca să se mai gândească la lucruri precum masa de prânz sau șosetele curate, Lydia fusese cea care i-o angajase pe Soledad ca menajeră internă, fără să-și dea seama că-i găsisse o a doua soție, exact așa cum i-o găsisse pe prima. După ceva mai mult de zece ani, ei încă veneau deseori să cineze cu noi; totuși, în majoritatea cazurilor, nu și cu fiul lor.

În seara asta, totuși, norocul era pe strada mea sau cine știe ce sateliți ai vreunui astru îndepărtat se aliniaseră, pentru că, fără doar și poate, Sawyer a intrat tiptil în urma lor, în blugi și-n tricou și

cu părul lui negru, ondulat. La gât avea micul medalion înfățișând o semilună, pe care-l purta totdeauna, ruginit și subțiat.

– Hei, tu, l-a întâmpinat tata, în loc de salut, venind agale din curtea în care tocmai aprinsese grătarul.

Eu și Allie încă așezam masa, iar ea avea mâna plină de furculițe.

– Am un disc pe care vreau să-l ascuți, i-a zis el. Un disc adevărat. Herbie Hancock. Hai cu mine.

– Fiul meu cam are toane, a bombănit Roger, în chip de avertisment, însă Sawyer doar a pupat-o pe Soledad și i-a făcut un semn de încuviințare tatii, urmându-l în living, unde era aparatura stereo.

Sawyer era finul tatii și crescuse bântuind pe holurile aglomerate ale casei noastre; tata îl învățase să cânte la pian, cu mai mult de un deceniu în urmă.

– Bună, Reena, mi-a zis absent, salutându-mă din cap în timp ce trecea pe lângă mine: îndeajuns de aproape ca să-i pot simți mirosul dulceag de săpun și ușoara căldură.

Îl mai văzusem acum câteva zile, la muncă. Nu mai venise la noi la cină de aproape un an.

Am înghițit în sec, inima răpăindu-mi în coaste ca grindina în tocul ferestrei.

– Bună, i-am răspuns.

Sawyer era cu doi ani înaintea noastră la școală, în anul al treilea, cu toate că părea mult mai matur: mai apropiat ca vârstă de fratele meu Cade, decât de mine. Mereu a fost așa, pentru că, de când îl știu, a dat impresia că deja a trăit o mie de vieți diferite. Se ocupa de bar la restaurant și apărea la școală când avea chef; pe mine, în cea mai mare parte a timpului, mă ignora: nu cu răutate, ci așa cum ignori un anunț dintr-o zonă a clădirii pe care o vezi în fiecare zi. Eu făceam parte din peisaj, mă contopeam cu el, o prezență atât de familiară, încât deveneam invizibilă cu ochiul liber.

Allie, cu toate acestea... Pe Allie era greu s-o ignori.

– Bună, Sawyer, a strigat ea din răspuțeri acum, făcând ca părul creș să-i tresalte în valuri la fiecare clătinare a capului.

Își schimbase hainele: împrumutase una dintre bluzele mele fără umeri, neagră, simplă, cu bretele foarte subțiri, nimic sofisticat. Umerii îi erau plini de pistrii de la soare.

- Nu ne-am mai văzut de mult, a adăugat ea.

Sawyer s-a oprit, privind-o cu un oarecare interes. Roger, între timp, ieșise după Soledad în curtea interioară, iar tata dispăruse în living. Lydia, ca de obicei, se simțea ca la ea acasă în bucătărie, scotocind prin sertarele cu argintărie după cuțite care să se potrivească la brânzeturile aduse. Iar Allie doar a zâmbit.

Am urmărit scena cu atenție. Se cunoșteau, evident, din atâtea petreceri de familie: de la aniversările zilelor de naștere, de la balurile absolvenților sau de pe coridoarele școlii. Totuși, nu erau prieteni, oricât de departe ai fi împins imaginația, și tocmai de aceea m-am mirat atât când el a zâmbit la rândul lui, lenș și amăgitor.

- Pe bune, i-a răspuns, împingându-și bărbia în direcția ei. Chiar că nu ne-am mai văzut de mult.

3

După

- Sawyer Legrande s-a întors acasă?

Sunt vânătă la față când intru tropăind în casă, cu două ore înainte față de program, întorcându-mă de la 7-Eleven și năpustindu-mă în bucătărie cu toată grația și nepăsarea unei grenade de mână ce explodează. M-am tot învârtit cu mașina în cercuri panicate, prin aversele încă de proporții biblice, de parcă dacă n-aș fi fost într-o permanentă mișcare, s-ar fi putut întâmpla vreo nenorocire, ca și cum norocul i-ar favoriza pe cei mobile, și cărțile ar fi fost deja împărțite. Afară, palmierii se aplecau, parcă implorând. Motorul mi s-a oprit la trei stopuri diferite.

- Ce? sare brusc Soledad.

Toca morcovi pe blatul pentru lucru, iar acum cuțitul cade, clănțanind, în chiuvetă, iar ea înjură încet pe spaniolă, după care-și repede degetul mare la gură. Hannah, care stă pe scăunelul ei înalt și maltratează o roșie julită de pietrișul din grădina tatii, se apucă să țipe. E mititică și brunetă și aprigă fetița mea; când își pune ea cu adevărat mintea, urletele ei par să provină de la o vietate de zece ori mai mare.

– Mama, se văietă ea, acesta din urmă prelungindu-se de parcă universul ar fi înșelat-o cu desăvârșire.

O iau sub braț, lipind-o de curbura trupului meu, și încep să patrurez ca o felină enervată, o leoaică sau o femelă de linx.

– Nu e nimic, o mint eu, șușotindu-i aberații până se potolește, cu pulpa apoasă a roșiei curgându-i printre degetele durdulii. Te-ai speriat. Știu. Nu e nimic.

Îmi întorc din nou privirea spre maică-mea vitregă, care-și sugerează încă sângele din deget și se holbează neîncrezătoare la mine.

– Sawyer Legrande, îi repet, de parcă ar fi posibil ca ea să creadă că vorbesc despre vreun alt Sawyer. Ardea gazul pe lângă automatele cu Slurpee.

Soledad are nevoie de câteva clipe ca să prelucreze informația, după care:

– Ce aromă?

O privesc, clipind neîncrezătoare.

– Ce aromă?

– Da, asta te-am întrebat.

– Și ce naiba de întrebare mai e și asta?

– Ai grijă, îmi atrage ea atenția și-mi îndreptă privirea vinovată spre Hannah.

Fetița mea deja începe să umble și e dornică de sporovăială, înghițind tot ce o înconjoară cu un soi înspăimântător de lăcomie, și-mi dau seama că e doar o problemă de timp până ca ea să ajungă la grădiniță și să-și întrebe educatoarea de ce gustarea de azi e de tot rahatul.

– Scuze, murmur, depunând o sărutare pe căpșorul ei cald, aplecat, tocmai în timp ce ea îmi strivește de față o bucățică de roșie. Mama ta are o gură spurcată.

– Ai chiulit de la ore? mă întreabă Soledad și tocmai mă pregătesc să-i spun exact unde se situează școala pregătitoare pe lista mea de priorități în momentul acesta anume, când intră fratele meu pe ușa din spate, urmat îndeaproape de tata. A fost o întâlnire a conducerii la restaurant în după-amiaza asta, mi-amintesc deodată.

– Doamnelor, ne salută Cade, aruncându-mi o privire fugară și apoi îndreptându-se direct spre frigider.

A fost, odată și-odată, fundaș în echipa de fotbal american a liceului nostru și încă se îndoapă și acum de parcă ar trebui să se umfle pentru meciuri.

– L-am văzut pe Aaron azi-dimineață în sala de sport, ne informează el.

Nu-l iau în seamă – ca și aluzia la actualul meu iubit – de parcă nici n-aș fi auzit ce-a spus.

– Știi că Sawyer s-a întors acasă? îl întreb în schimb.

N-aș fi vrut ca vocea să-mi sune atât de înnebunită, atât de aproape de isterie; inspir adânc, mi-o salt pe Hannah pe șold și încerc să-mi stăpânesc preaplinul.

– Știi? îl mai întreb o dată.

– Nu, răspunde imediat Cade, însă dintr-odată îmi evită privirea și simt cum mă furnică pe la ceafă.

Îl văd încruntându-se spre conținutul frigiderului, ca și cum s-ar întâmpla ceva cu adevărat interesant acolo.

– Ai băut tot sucul de portocale? mă întrebă.

– Kincade, te mai întreb o dată...

– Ce?

De data asta, pare supărat pe mine, iritat.

– N-am știut, propriu-zis...

– Cade!

– Reena!

Tata se postează între noi, de parcă am fi de șapte și de doisprezece ani, nu de optsprezece și douăzeci și trei, de parcă ar fi posibil ca eu să fac vreo mișcare de soră mai mică și zvăpăiată, implicând un șut în fluierul piciorului sau o scatoalcă după ceafă. De parcă n-aș mai sta în fața lui ținându-mi în brațe propriul copil.

– Ajunge, zice și mă întorc spre el.

Tata e prieten cu tatăl lui Sawyer încă de când eram noi mici; sunt proprietarii restaurantului de peste un deceniu, și-au nășit reciproc copiii. Nu-i nici cea mai mică șansă pe lumea celor care cuvântă ca Sawyer Legrande să fi trecut măcar granița statului Florida în direcția asta, fără ca tata să afle.

– Dar tu? îl iau la rost, străduindu-mă să-mi mențin tonul egal.

Observ că părul începe să-i încărunțească pe la tâmple. Hannah mi se foiește, nemulțumită, în brațe.

- Tu sigur ai știut, îi zic.

Tata face semn afirmativ din cap.

- Da, răspunde, privindu-mă drept în ochi.

Unul dintre lucrurile pe care nu le face niciodată este să mintă.

- Și mie nu mi-ai spus?

Timp de un minut, nu-mi răspunde, ca și cum ar sta să se gândească. Pete întunecate de ploaie îi stau presărate pe cămașă.

- Nu, îmi răspunde, când își termină meditația. Nu ți-am spus.

Nimic nou în toate astea, însă oricum ideea mă lovește cu o forță parcă fizică, în genul unei fețe de pernă umplute cu monede sau al unui potop de patruzeci de zile trimis de Dumnezeu.

- De ce? îl întreb și vocea îmi sună mult mai tristă decât aș fi vrut.

- Reena...

- Soledad, te rog.

- Nu ți-am spus că s-a întors, rostește lent tata, ca o personificare a unei veritabile religii a calmului, deoarece speram că n-o să rămână.

I-auzi.

Tustrei stau cu ochii pe mine, așteptând. Soledad își ține o palmă lipită în dreptul inimii. Cade e și acum lângă frigider, tot numai masivitate și mușchi, atent.

- Sucul de portocale e în ușă, îl informez, până la urmă, și plec sus ca s-o culc pe Hannah.

4

Înainte

- Începem să fim prea mari pentru asta, a declarat deodată Allie.

Ne pierdeam dimineața pe leagănele din colțul cel mai îndepărtat al imensei și imaculatei curți din spatele casei părinților ei: numai noi două, exact ca de obicei, părul ei blond ca mătasea porumbului mângâind iarba când se apleca pe spate cât putea de mult.

- Suntem deja prea mari pentru asta, am precizat eu.

Stăteam cu capul în jos pe toboganul din plastic, cu genunchii îndoți și mâinile bâjbâind, fără succes, după vreo păpădie sau un meșor de rupt. Tatăl lui Allie era fanatic când venea vorba despre gazon. În vara aia, noi aveam paisprezece ani și nu prea conduceam mașinile, cerșind în permanență milă, în materie de transport, unor prietene mai mari de-ale lui Allie.

– Tocmai ăsta-i șpilul, am adăugat. Taci și leagănă-te.

– Foarte bine, a acceptat ea, râzând. Poate că așa o să fac.

După care, venindu-i altă idee, s-a îndreptat, scuturându-și amețită capul.

– Vrei să mă duc după cafea?

M-am încruntat. Dintr-un minut într-altul, avea să fie prea cald ca să mai stau întinsă așa, însă motivul pentru care voia Allie să se ducă după cafea era că prietena ei, Lauren Werner, lucra la Bump and Grind și mai dădea câte o mocca de la gheață pe gratis, iar eu o uram de moarte pe Lauren Werner.

– Dar tu vrei cafea? am replicat.

Allie a stat să se gândească la asta pentru câteva clipe, mijind ochii în spatele enormilor săi ochelari de soare cu rama din baga.

– Nu, a răspuns, până la urmă, cu un oftat adânc ca de victimă. Nu vreau decât să merg undeva.

Tocmai mă pregăteam să-i propun un film la matineu sau poate o cafea, dar la librărie, însă tocmai atunci a apărut mama ei, deschizând ușa glisantă a bucătăriei, cu același păr perfect blond ca al lui Allie, numai că tuns bob, scurt și cuviincios.

– Fetelor? ne-a strigat ea, rezemându-se de tocul ușii și ridicându-și un picior gol ca să-și scarpine cu el genunchiul celălalt. Am făcut briose, dacă vă e foame!

– Nu te lăsa păcălită, m-a sfătuit imediat Allie. Sunt pline de semințe de in.

– Nu-i mai spune așa ceva! a urlat mama ei, doamna Ballard având urechi de liliac. Nu sunt cum zice. Încearcă măcar una, Reena.

– Bine, am aprobat eu după o clipă de gândire.

În general, încuviințam ce mi se spunea și oricum aveam nevoie să fac pipi. M-am rostogolit jos de pe tobogan și am pornit agale în direcția casei, peste verdele intens și curat al ierbii, simțind căldura ca pe un zid de sirop, chiar și la o oră atât de matinală.

– Vin acum, am anunțat-o.

– Adu și cărțile! a urlat după mine Allie, uitând complet și dintr-odată de toate planurile ei de a evada din curte.

În vara aia, nu alegeam decât jocuri pentru oameni bătrâni: bridge și pinacle, euchre sau dama de pică. Era ultima găselniță a lui Allie pentru noi, cea din urmă dintr-o lungă succesiune de veri cu teme de genul Codițe împletite sau Regulile din filmul cu Katharine Hepburn.

– Și-un pix și hârtie!

– Altceva – am strigat, aruncându-i o privire peste umăr –, Maiestatea Voastră?

Allie mi-a răspuns cu cel mai larg și mai îngâmfat zâmbet al ei, azvârlindu-și unul dintre șlapii din picioare în direcția mea aproximativă.

– Te roooooog!

– Mai vedem.

Am făcut pipi, am luat cărțile de joc din camera ei și i-am deschis trusa de machiaj de pe măsuța pentru toaletă, scotocind după luciul de buze Risky Business, pe care știam că și l-a luat din mall în săptămâna aia. Am scos un fard pentru ochi și vreo două tampoane, dar nu l-am găsit, și tocmai mă pregăteam să renunț, când am dat cu degetele de o semilună oxidată din argint, prinsă pe o sfoară subțire, pe care am recunoscut-o – imediat, fără ca măcar să mă gândesc la ea, așa cum îți recunoști propriul chip în oglindă – ca fiind a lui Sawyer Legrande.

Am clipit mărunț. Am înghițit în sec. Am rămas pe loc, nici nu mai știu cât timp, cu aerul condiționat bâzâind încetșor pe fundal și cu tălpile mele goale afundate în covorul de un gri-pal care acoperea în întregime podeaua, purtând urme proaspete ale aspiratorului manevrat de Valencia, femeia care făcea curățenia în casa Ballard. În cele din urmă, m-am întors afară, trecând chiar pe lângă doamna Ballard, care ținea în mâini o farfurie din carton cu două briose cu afine și semințe de in, numai gândul la ele făcându-mi, dintr-odată, un pic greață.

Allie și-a ridicat privirea când m-a auzit apropiindu-mă. Acum stătea atârnată de inele, balansându-se întruna, așa cum făceam când eram mici, agitându-și picioarele bronzate prin aer.

- Unde-s brișele otrăvite? m-a întreat.

Apoi, zărindu-mi fața:

- Ce e?

Am întins brațul în față, ținând medalionul la distanță ca și cum ar fi fost radioactiv, cu semiluna legănându-se.

- L-ai furat? am întreat-o, pe un ton imperativ, și până și pentru urechile mele vocea mi-a sunat stridentă.

Allie s-a lăsat să cadă de pe aparatul pentru gimnastică. Întreaga expresie i s-a schimbat într-un fel pe care nu-l mai văzusem niciodată, devenind aproape acuzatoare, ca și cum s-ar fi coborât un grilaj de siguranță.

- Mi-ai umblat prin lucruri? m-a luat ea la rost.

- Ce să fac? am replicat uluită.

Mereu umblam una prin lucrurile celeilalte, eu și Allie, fără probleme. Ar fi putut să recite pe de rost lista cu inventarul obiectelor din sertarele biroului meu.

- Căutam după Risky Business, i-am explicat.

- A, a exclamat Allie, clipind; și, imediat, și-a recăpătat înfățișarea normală. Uite, mi-a zis, scoțând micul tub din buzunarul de la spate al pantalonilor ei scurți.

- Mersi, am zis.

Mi-am dat cu luciu pe buze, continuând s-o fixeze cu privirea. Semiluna din argint încă mi se balansa pe articulațiile degetelor, iar când i-am întins înapoi tubul, mi-a luat și medalionul, pe neașteptate, cu îndemânarea unui prestidigitator.

- Și? am insistat. L-ai furat?

- Dacă l-am furat? a repetat ea. Dar tu ce crezi? Că sunt vreo cleptomană ciudată?

- O, de parcă n-ai mai fi furat niciodată nimic.

Allie și-a lăsat capul într-o parte, la modul: ai dreptate.

- Luciul ăsta pentru buze l-am furat, așa e, a mărturisit ea.

- Ce? m-am mirat eu. Din mall? Crezusem că l-ai plătit!

- Nu, doar ți-am spus ție că l-am plătit, a replicat ea, ridicând din umeri. A fost atunci când miroseai tu parfumurile.

Of, pentru numele lui Dumnezeu... M-am trântit drept pe mijlocul peluzei, răsturnându-mă pe spate și privind spre cerul senin, necruțator. Simțeam aerul ca pe o pătură umedă.

- Ar fi cazul să termini cu asta, i-am zis.

- Știu, m-a aprobat ea, întinzându-se alături de mine.

Timp de un minut, niciuna dintre noi n-a mai zis nimic. Puteam să-i aud ghiorăitul stomacului, ca și bâzâitul slab al viespilor din apropiere.

- Al, am zis, până la urmă, străduindu-mă să păstrez un ton egal, nevrând să-mi sune nici pe departe atât de isteric pe cât mă simțeam - doar îmi era cea mai bună prietenă încă de când aveam patru ani. De unde ai medalionul ăsta?

Allie a oftat, ca și cum ar fi fluturat un steag alb, de parcă oricum aveam să scot adevărul de la ea prin tortură și îi era mai ușor să mi-l spună.

- Nu l-am furat, mi-a răspuns.

Am simțit cum tot aerul îmi iese din plămâni, șuierând, dându-mi o senzație de amețală, chiar dacă deja eram întinsă pe jos.

- Nici n-am crezut, i-am zis și, în timp ce vorbele îmi ieșeau de pe buze, mi-am și dat seama că erau adevărate. Ți l-a dat el?

Allie mi-a făcut semn că da. S-a rostogolit pe o parte, proptindu-se într-un cot ascuțit ca să mă privească drept în față.

- Aveam de gând să-ți spun, mi-a zis, până la urmă. Dar n-am știut cum.

Mi-am apăsat palmele cu podul peste ochi, făcând să-mi explodeze culorile precum artificiile, ca și cum s-ar fi detonat ceva în interiorul craniului meu.

- Sawyer Legrande ți-a dat medalionul ăsta, am repetat și aproape că m-am stricat de râs, de cât suna de ridicol rostit cu voce tare. De când umbli tu cu Sawyer Legrande?

Din nou aveam țâfna aia în voce, stridența aia nebunească, însă Allie doar a ridicat din umeri.

- De câteva săptămâni?

- De câteva săptămâni?

- Trei?

- Trei?

M-am ridicat brusc în șezut și acum chiar că eram amețită. În curte era foarte, foarte cald.

- Și vorbim despre asta abia acum?

- Hai, gata, Reena, a replicat Allie, ridicându-se la rândul ei în capul oaselor, roșie în obraji și cu o tentă de provocare în voce. De parcă ar fi cel mai ușor să-ți spun ție tot felul de chestii, dintre toți oamenii din lume. Mai ales asta.

- Nu e adevărat, am protestat eu. Nu e adevărat și nu e corect să...

- Scuză-mă, a zis imediat, revenindu-și la normal. Ai dreptate. Îmi pare rău. Trebuia să-ți fi pomenit despre asta.

- Trebuia să-mi fi pomenit despre asta?

- Bun, ai putea să nu mai repeți orice spun?

- Dar nu re...

M-am întrerupt exact la timp.

- Al, aici nu e vorba despre o persoană oarecare, ci despre Sawyer Le...

- Ce vrei să știi?

Ce voiam să știi? M-am holbat la ea, cu gura căscată, prostită. N-aveam absolut deloc idee ce s-o întreb. Simțeam, în chip absurd și oarecum panicată, că aș putea să izbucnesc în lacrimi.

- Hai, termină, mi-a zis încetșor.

Și, după câteva clipe, m-a și împuns cu genunchiul. Detesta să fie alții supărați pe ea, Allie a mea; nu suporta asta aproape deloc.

- Nu te uita așa la mine, mi-a cerut. Nu tu.

- Nu mă uit la tine nicicum, i-am replicat. Doar... mă uit la tine.

- Ai o mutră cam ciudată.

- Ba n-am! am răspuns, râzând, dar cu un fel de mic hohot bizar, care nu semăna deloc cu râsul meu normal, nici măcar pentru urechile mele. Așa arăt eu și gata, am completat.

- Ba nu așa arăți tu, m-a corectat Allie. Termină. Doar am stat un pic împreună. El e prieten cu Lauren. L-am văzut într-o zi la Bump and Grind și m-a întrebat dacă vreau, știi tu...

- Dacă vrei ce, mai precis?

- Dacă vreau să pierdem ceva timp împreună! Nu e mare scofală!

Deodată, Allie m-a privit mai îndeaproape, ca și cum tocmai i-ar fi trecut ceva prin minte. Vârfurile urechilor i se înroșiseră de la soare.

– Doar nu ești, cum să zic, supărată cu adevărat, nu? m-a întrebat. Adică, știi că noi glumim mereu despre cât e el de sexy și așa mai departe, dar tu de fapt nu... cum să spun... adică, dacă într-adevăr ții...

– Nu țin, am protestat imediat, de parcă, dacă reușeam să-mi livrez minciuna accentuând-o suficient, aș fi putut s-o fac, cumva, să devină câtuși de puțin adevărul.

În adâncurile minții știam că Allie avea dreptate: eram celebră pentru cum îmi păstram trăirile doar pentru mine. Dacă Allie nu-și dăduse seama cât de mari – cât de imense – erau sentimentele mele față de Sawyer, oricare ar fi fost ele, atunci, după toate probabilitățile, eu eram de vină pentru că nu mi le lăsam să se vadă.

Cu toate astea, era prea târziu să-i mai spun acum, când stăteam în curtea ei, la fel ca în alte sute de dimineți de vară; mai ales dacă Sawyer o alesese deja pe ea. Mai ales dacă se aleseseră reciproc. Singurul lucru care-mi mai rămânea de făcut acum era să mă protejez cu ajutorul minciunii.

– Nu-i nimic, am continuat, ridicând din umeri nonșalantă. Faceți ce credeți că vă place.

Probabil că aș fi bătut câmpii mai departe – eventual, m-aș fi oferit să le aleg serviciul de porțelan pentru nuntă –, dar slavă Domnului că a apărut doamna Ballard la ușa cu plasă, iar vocea i-a răsunat ca un claxon prin curtea goală.

– Fetelor!

De data asta, avea un ton enervat, nerăbdător. Oare cât de multe o fi auzit?

– Vreți astea sau nu? a întrebat ea.

– Nu le vrem, mami! a urlat Allie, după care s-a întors spre mine, așteptând să-i confirm răspunsul.

Însă eu deja eram în picioare, scuturându-mi pantalonii scurți și modelându-mi fața într-o mască de calm senin, artificial.

– Le vreau eu, am zis, cu toate că nu le voiam de fapt.

Am pornit de-a curmezișul peluzei, cu soarele abătându-se viguros peste perdeaua mea de păr brun.

– Vin acum, am mai strigat, lăsând-o în urmă pe Allie.

După

Mă duc jos după ce-o pun în pat pe Hannah pentru noapte, gândindu-mă că aş putea să mai citesc ceva pentru şcoală, la masa pentru picnic din curte. Afară e umezeală şi mocirlă, aerul e încărcat de fânţari, însă, sinceră să fiu, nu e mai rău ca în oricare altă seară şi oricum mă simt prea neîncăpătoare ca să stau între pereţii ăştia.

Îmi petrec mult timp seara aici, afară, legată de casă prin urechea ciulită ca să aud copilul, cu picioarele urcate pe un fotoliu şi cu privirea îndreptată spre câte o şopârlă care se caţăară, din când în când, pe trunchiul unui portocal. Umezeala din aer îmi îndoiaie filele cărţilor. Îmi fac teme pentru şcoală, mai dau câte un clic pe Facebook sau sporovăiesc cu Soledad, dacă are chef de vorbă. Altădată mai şi scriam aici, uneori, înainte de a abandona, în sfârşit, încetând să mă mai torturez: ecranul gol, ca o vijelioasă acuzaţie din partea celei care fusesem altădată, în anii de liceu, a toate câte promisesem că le voi face, fără să şi reuşesc.

Astă-seară, însă, tatăl meu mi-a luat-o înainte, trudind deja din greu la grădina de care se ocupă încă de când eu şi Cade eram în faşă, curăţând răsadurile roşiilor de afide. O ascultă pe Sarah Vaughan, prin fereastra deschisă a bucătăriei. Cutele palmelor îi sunt năclăite de ţărână.

Aproape că-mi vine să fac stânga-mprejur, să mă dau bătută şi să plec; încă sunt supărată pe el de mai devreme, fără discuţie, dar asta nu e totul, nici pe departe. Am ştiut, încă din clipa în care l-am văzut, că apariţia lui Sawyer aici va dezgropa tot felul de lucruri neplăcute în privinţa tatălui meu şi doar stând în preajma lui sunt izbită de o senzaţie ofilitoare de frustrare şi de ruşine. Pentru o clipă, am din nou şaisprezece ani, însărcinată şi deznădăjduită, cu toate planurile întocmite cu grijă pentru viitorul meu spulberate ca pleava de bătaia unui vânt uscat.

Şi totuşi: asta a fost altădată.

– Cum merge? mă hazardez să-l întreb, traversând curtea interioară ca să ajung lângă el.

Simt fierbinţeala gresiei sub tălpi.

Tata își ridică privirea spre mine, apoi și-o întoarce spre plantele lui înalte, fusiforme. Medicul i-a zis că grădinăritul îi face bine pentru inimă, dar nu de asta se ocupă el de așa ceva.

– Bine, cred, îmi răspunde, oftând și frecând cu podul palmei o frunză verde și țepoasă. Îmi fac griji din cauza putregaiului.

Îl privesc cum se duce spre dovlecei și spre bostanul de vară galben-strălucitor. Va încheia, ca de obicei, tunzând tufele de trandafiri ale lui Soledad, astfel încât ele să se cațere nestingherite pe un perete al casei și să-l acapareze ca într-un basm.

Avusesem odată aici o piscină înălțată, însă tata o desfăcuse când eram noi mici, invocând costurile de întreținere și statisticile referitoare la copii înecați. *În plus*, zisese el la vremea aia, *Roger și Lydia vă primesc bucuroși la ei. Puteți să folosiți piscina lor ori de câte ori vreți.*

Adevărul e că eu și Cade ne petrecuserăm multe ore acolo când eram mici, sărind de pe trambulină și făcând tumbe prin apa albastră și limpede. Încerc și acum să-mi imaginez cum ar fi să apar acolo cu Hannah, în costumele noastre de baie. Am venit doar ca să înotăm un pic. Ar merita, doar ca să văd ce față ar face Lydia.

– Ce e? mă întreabă tata, ducându-se să se ocupe de ardeii grași, clănțănind din foarfecele pentru tuns.

Mă trezesc brusc la realitate.

– Hmm?

– Zâmbeai într-un fel.

– A, exclam, abia acum remarcând că mă privise.

Ceva îmi spune că pe el nu l-ar amuza imaginea din mintea mea, tot atât cât pe mine.

– Nu mi-am dat seama, îi zic.

După ce l-am anunțat pe tata că sunt însărcinată, n-a mai vorbit cu mine timp de unsprezece săptămâni. Părinții lui muriseră când avea șapte ani, așa că fusese, la propriu, crescut de călugărițele parohiei Saint Tammany, din Louisiana. Fusese total hotărât să se facă preot, până când o cunoscuse pe mama; se spovedește în fiecare vineri și umblă cu un medalion înfățișându-l pe Sfântul Christopher, vârât pe sub cămașă. În inima lui, e muzician, însă sufletul îi e precum al celui mai conștiincios băiat de altar, iar faptul că nu m-a trimis la vreo mănăstire până când am născut a fost,

probabil, o ofrandă adusă milei Dumnezeuului la care ne-am rugat dintotdeauna în casa noastră.

Situația s-a ameliorat de îndată ce s-a născut Hannah – ameliorare produsă, bănuiesc, după ce n-am mai fost atât de agresiv vizibil enormă – și în ultimul an, cu aproximație, ajunseserăm la un soi de armistițiu stingheritor. Cu toate astea, furia pe care i-o rezervă lui Sawyer e al naibii de aproape nesfârșită și nu m-ar mira să am parte de revărsarea ei acum, când legendarul meu iubit s-a întors.

Penitență. Sigur că da.

– Ziceam să mai stau pe-aici, să citesc, o vreme, îi spun până la urmă, din lipsă de altceva mai bun.

Încă țin manualul strâns într-o mână.

– E cam întuneric pentru așa ceva, Reena, remarcă tata, încruntându-se.

Du-te de-aici, vrea să spună de fapt. Nici nu știu de ce mă simt ispitită să insist.

– E cam întuneric și ca să cureți plantele de afide, i-o întorc eu.

Oftează iar, ca și cum ar zice că-i fac greutate intenționat.

– Bine, zice după câteva clipe, iar când se întoarce, în sfârșit, cu fața spre mine, vorbește atât de încet, încât pot să aud sâsâitul interminabil al aspersorului vecinilor. Cred că ai dreptate.

6

Înainte

– Sunt praf, a fost primul lucru pe care mi l-a spus Allie, după ce am ridicat receptorul, numărul ei apărându-mi pe ecranul telefonului pentru prima oară după aproape o săptămână.

Stăteam pe pat și citeam din revistele turistice, pe care mi le cumpărase Soledad din librărie, și mă imaginam hoinărind prin piețele din Provence sau stând pe plajă într-un mic golf din Kauai.

– Eram de-a dreptul datoare să te sun, a adăugat ea.

– Nu ești praf, i-am răspuns eu, deși de fapt cam era, așa, un pic.

Vara ajunsese la sfârșit. Anul al doilea de liceu urma să înceapă peste câteva zile. Luna august se scursesese într-o bizară și

singuratică stare de uitare de sine. Jucasem îngrozitor de multe partide de solitaire. Stătusem în cea mai mare parte a timpului singură.

– Ai fost ocupată, am scuzat-o eu. Te înțeleg.

– Ba nu, chiar sunt, m-a contrazis ea. Sunt în ultimul hal. Mi-e un dor disperat de tine. Hai încoace. Ai mei au diseară nu știu ce petrecere caritabilă a unei case de avocatură. Asta o să-ți aducă aminte cât de mult ții la mine.

Pentru o clipă de răutate, m-am gândit s-o refuz, invocând alte planuri și preferând să-mi petrec încă o seară în fața televizorului, urmărind reluarea episoadelor din *Law order* împreună cu Soledad, însă până la urmă perspectiva mi s-a părut mult prea anostă ca s-o mai iau măcar în calcul. Plus că și mie îmi era un dor disperat de ea.

– Mda, i-am răspuns, după câteva momente, terminând de răsfoit exemplarul din *Travel leisure* și azvârlind revista lucioasă pe podea. Sigur că vin.

Am străbătut cu bicicleta străzile familiare care duc spre cartierul părinților lui Allie, în întregime înverzite și umede ca într-o pădure tropicală. Cauciucurile îmi derapau întruna pe asfaltul lucios. Mi-am rezemat bicicleta de un perete lateral al garajului, scărpinându-mi absentă o mușcătură de țânțar de pe proeminența claviculei, în timp ce-o așteptam pe Allie să deschidă.

Lauren Werner a fost cea care a deschis în locul ei.

– Serena! a exclamat ea, cu o voce ca o ruladă cu fructe, acrișoară și vag lipicioasă, cu absolut nimic natural în ea. N-am știut că vii!

Am fixat-o cu privirea timp de aproape un minut, studiindu-i bluza mulată și părul șaten-auriu.

– Mda, am răspuns, într-un târziu.

Eu eram îmbrăcată cu o pereche de blugi mulați, suflecați cât să semene a pantaloni trei-sferturi, un maieu Hanes alb, care poate la un moment dat i-o fi aparținut fratelui meu, și o pereche de saboți Birkenstock.

– Idem, am adăugat.

– Allie e pe-aici, pe undeva, m-a informat ea, conducându-mă spre holul principal, ca și cum n-aș mai fi fost niciodată în casa aia,

ca și cum aș fi avut nevoie să mi se arate unde e baia și să mi se spună unde să-mi agăț paltonul imaginar.

Am urmat-o tăcută. În living erau vreo șase copii pe care-i recunoșteam, fiindcă-i mai văzusem pe coridoarele școlii, unii poate cu un an sau doi mai mari ca noi: o fată cu care eram colegă la chimie, un tip care servea la teighea la Bump and Grind. Am mai văzut vreo două persoane stând prin bucătărie; nu era o petrecere de amploare, categoric, însă oricum, mă simțeam ca atunci când visezi că te afli într-un loc pe care-l recunoști, însă arată bizar de schimbat, totul fiind deplasat cu doar un grad sau două față de nordul magnetic.

– Eu mereu uit că voi două sunteți prietene, a remarcat Lauren.

– Hm, mda, am răspuns nedeslușit, făcând tot posibilul să nu-i iau în seamă maliția de grădină de varietăți și străduindu-mă în continuare să examinez împrejurimile.

Aerul condiționat nu funcționa și atmosfera de pe hol era călduță și încărcată de umiditate ca un acvariu.

– Suntem prietene.

Tocmai atunci a apărut Allie, îmbujorată și zâmbitoare, azvârlindu-și brațele slăbănoage pe după gâtul meu.

– Bună! a strigat și în clipa aia părea atât de fericită că mă vede, încât am uitat de mine și i-am răspuns la zâmbet.

Asta era treaba cu Allie, unul dintre motivele pentru care țineam atât de mult la ea: când deveniai obiectul cumplitei ei energii cinetice, te simțai de parcă te-ai fi scăldat în soare.

– Ai venit! a exclamat ea.

– Am venit, i-am confirmat eu, lăsând-o să mă învârtească pe gresie într-un mic dans amețitor. Știi, i-am zis, după ce s-a oprit și, considerând că am dansat destul pentru moment, a început să mă smucească ușurel spre celălalt capăt al holului, poate că era mai bine să-mi fi spus la telefon că o să fie jumătate de școală la tine, ca să fi făcut și eu, înțelegi, o baie.

– Ce tot spui? a protestat, încruntându-se. Arăți adorabil.

– Arăt ca una de doisprezece ani.

– Arăți șic și interesant.

– Ei, haide, am replicat, pufnind. Nu arăt nici șic, nici interesant...

– Bună, Reena.

Am tresărit, întorcându-mi privirea și străduindu-mă ca icnetul să nu-mi fie prea sonor: în spatele meu apăruse Sawyer, în jeanși și tricou, cu o brățară din piele la încheietura mâinii. Între degete avea un pahar din plastic, pe care-l ținea de buză.

– Bună, i-am răspuns.

Îl vedeam destul de des pe Sawyer, la drept vorbind, pierzând vremea pe la restaurant sau stând în fața noastră la biserică, duminica, sau acasă la mine, luând lecții de la tata. Oricât de mult m-aș fi gândit la el – și mă gândeam la el o grămadă – eram rezonabil de capabilă să mă abțin când se afla el prin preajmă, având grijă să nu-mi dau cărțile pe față și, în consecință, să-mi fac întreaga viață totalmente insuportabilă.

Nu-l mai văzusem niciodată până acum în bucătăria lui Allie. Nu-l mai văzusem niciodată petrecându-și ca într-o doară un braț pe după umerii ei și plimbându-i degetele prin părul subțiratic. Văzându-l acum, aveam o senzație de suferință lentă, ca și cum mi s-ar fi sfâșiat un mușchi. N-aveam nici cel mai mic habar încotro să-mi îndrept privirea.

Până la urmă, nici nu mai avea importanță, pentru că el deja începuse s-o ducă de acolo, fără cea mai mică strădanie: doar făcea un pas înapoi, iar ea îl urma, ca atrasă de un magnet sau de un sunet de înaltă frecvență.

– Ia-ți ceva de băut și vino jos, la subsol, mi-a mai zis ea absentă. O să începem imediat să jucăm flip cup.

După care a dispărut.

Pe moment, am rămas pe loc, încercând să par calmă, cât se putea de calmă. În cele din urmă, m-am strecurat pe lângă cele două fete de la masă, am ieșit pe ușa glisantă și am traversat curtea interioară acoperită, ocolind peticul de lumină împrăștiată de reflectorul montat pe peretele din spate al casei. M-am dus drept spre leagăne, încă ude în urma ploii torențiale de după-amiază, printr-o atmosferă atât de umedă, încât aveam impresia că inspir pânze de păianjen.

M-am așezat.

Nu că aș fi fost timidă, nu tocmai. Niciodată n-am fost așa. Doar că, pur și simplu, nu știam cum să procedez, cu toată zarva și trăncăneala asta de liceeni. Și, mai mult decât atât, nu-mi doream în

mod special să învăț. Toată viața, Cade mă tachinase în legătură cu completa mea incapacitate de a suporta mai mult de o prietenie sau două în același timp; zece minute petrecute în bucătăria ticsită din casa lui Allie mă făcuseră să mă simt cam ca un soi de animal sălbatic aruncat într-un habitat complet străin, ca un tigru în tundră sau un pinguin în pădure. Nu că aş fi fost nesociabilă la propriu. Eram doar... nepregătită.

Altceva era când o aveam pe Allie lângă mine, ajutându-mă să-mi duc luptele, m-am gândit, în timp ce stăteam acolo. Ea putea să se ocupe de toată vorbăria când eu îmi simţeam limba legată, să dea glas sentimentelor în numele amândurora: Eu și Reena suntem de părere că filmul a fost o prostie; eu și Reena am vrea să plecăm. În ultimul timp, totuși, n-am simțit numai că ea n-ar mai găsi timp sau răbdare ca să-mi suplinească tăcerile, ci și, colac peste pupăză, că mi-a răpit persoana pe care mi-o doream cel mai mult din întreaga lume.

Dar fusese numai din vina mea, mi-am zis în continuare, legănându-mă înainte și-napoi fără să am cine știe ce plan pe termen lung. Nu mă pricepeam să mă deschid față de alții. Nu știam cum să fiu o astfel de persoană. Nu eram în stare să-mi dau seama cum putea Allie.

– Ce faci?

Sawyer apăruse aproape pe nesimțite, călcând ușor iarba foșnitoare și umedă, cu mâinile vârâte în buzunare. Nu-l văzusem când venise. Și el ocolise partea curții inundată de lumina reflectorului.

– Hm, am mormăit, bătându-mă după o tăgăduială plauzibilă și, negăsind vreuna, hotărându-mă să spun adevărul. Mă ascund.

Sawyer a ridicat din sprâncene, oprindu-se lângă tobogan. Era desculț, cu o alură neglijentă, ca a cuiva care doar viețuiește în propria piele oarecum nepăsător, tot numai mușchi și oase.

– Te ascunzi de ceva anume? m-a întrebat.

De toată lumea, sinceră să fiu, însă nu mi se părea un lucru pe care să i-l pot destăinui lui Sawyer Legrande.

– Asta, am răspuns, încercând să trag de timp, e o întrebare foarte bună.

- Ei bine, a replicat Sawyer, așezându-se pe leagănul de lângă mine și balansându-se de câteva ori, proptit în picioarele lui lungi, de parcă ar fi fost ceva extrem de obișnuit pentru noi, să știi că ești praf la ascuns, fiindcă te-am găsit, cum să zic, într-o secundă.

- M-ai căutat? am întrebat, luându-mă gura pe dinainte; dar, până să-mi poată răspunde, am precizat: Nu prea aveam intenția s-o fac în joacă.

Sawyer a stat puțin să se gândească la vorbele mele.

- Nu, a răspuns, până la urmă. Cred că nu.

Timp de un minut, a continuat să se legene în tăcere. Nu mai fuseserăm niciodată singuri, așa, ca în clipa aia.

- Țsta nu prea e mediul tău, hm? m-a întrebat apoi.

- Cum adică? l-am întrebat, doar ca o măsură de apărare.

Mi-am simțit șira spinării încordându-se din instinct.

Nimerise puțin cam aproape de aortă. Degetele mi s-au strâns pe marginea leagănului.

- Cu lume care se distrează? am continuat.

Sawyer a râs, de parcă i s-ar fi părut o replică inteligentă, ca și cum aș fi putut avea un secret de destăinuit.

- Nu asta am vrut să zic. Cu grămada de pierde-vară care-și fac de cap peste tot. Nu știi. Cu Lauren Werner.

Cu asta mi-a atras atenția, dacă mai era nevoie. Am mijit un pic ochii, încercând să-i evaluez expresia. Era enervant de întuneric aici, perfect pentru meditații, normal, dar acum nu-mi doream altceva mai mult pe lume decât să-l trag pe el în lumină și doar să-l... privesc.

- Credeam că tu și Lauren Werner sunteți prieteni, i-am zis.

Sawyer a ridicat din umeri.

- Suntem, cred. Dar ea e... adică.

Deodată, s-a întrerupt. Părea că se gândește la asta, ca și cum nu era întru totul hotărât cât de multe ar fi dispus să dezvăluie.

- Știi tu, a zis, până la urmă.

- Știu, chiar știu, i-am replicat, iar felul în care am rostit cuvintele l-a făcut să hohotească din nou.

Am zâmbit, încercând să-mi amintesc când îl mai făcusem să râdă ultima oară: în mod sigur, demult de tot, pe vremea când încă eram mici și alergam de colo-colo împreună cu fratele meu, jucând

leapșa în păduricea din spatele casei lui. Pe atunci, le lua o veșnicie ca să mă prindă. Obișnuiam să rămân încremenită și tăcută, la adăpostul copacilor.

Am mai stat așa timp de un minut, legănându-ne. Auzeam orăcăitul broaștelor pe deasupra capului. Undeva, prin casa lui Allie, s-a auzit zgomotul a ceva trântit pe podea, urmat de un potop de râsete. Am tresărit.

– Ți-ai dorit vreodată să mai fi avut, să zicem, opt ani? m-a întrebat deodată Sawyer.

L-am privit, clipind uimită. Mă simțeam de parcă el ar fi fost capabil să-mi deschidă craniul și să-mi citească în minte. Mi-a trebuit o secundă până să-mi revin, să-mi scot picioarele din saboti și să le frec cu grijă de iarba rece și umedă.

– Noo, am răspuns, dar cu fața întoarsă, fiindcă mi se părea bizar de periculos să-l privesc, ca și cum mi-aș fi îndreptat ochii spre suprafața soarelui. Nu mi-am dorit vreodată decât să fi fost suficient de mare încât să pot pleca.

Sawyer nu mi-a răspuns pentru un timp care mi s-a părut o veșnicie. În cele din urmă, mi-am ridicat ochii și l-am văzut că mă privește. Se produsese o încărcătură personală, și bizară, și nouă, între noi, în momentul acela, prin întuneric, o privire prea lungă ca să fie accidentală. Au mai trecut câteva clipe, după care el a zâmbit.

– Dacă vrei să știi, mi-a zis și în punctul acesta și-a ciocnit, cu blândețe, fluierul piciorului de glezna mea goală, după părerea mea, arăți șic.

– Ba nu... am început să zic, însă tocmai atunci am zărit-o pe Allie, traversând peluza, ca o brazdă întunecată prin peticul de lumină pe care îl evitaserăm cu atâta grijă, atât eu, cât și Sawyer, ca o actriță căutându-și semnul pe scenă.

– Aici erați! a strigat ea voioasă; atât de drăguță, chiar și în blugi și maieu, numai curburi și cârlionți – normal că el pe ea ar alege-o. Cei doi preferați ai mei! a exclamat ea.

– Aici eram, a încuviințat Sawyer, zăbovind o clipă în plus cu privirea asupra mea, înainte de a o întoarce spre Allie. Reena se ascundea.

– Asta pen' că e supărată pe mine, a răspuns Allie, subtilă ca un colie ciobănesc, apucând lanțul și scuturându-mi ușor leagănul.

Mirosea a bere cu lămâie și a parfumul maică-sii.

Sawyer și-a înclinat capul într-o parte.

– Asta n-o mai știu, i-a răspuns, ridicându-se în picioare. Ne vedem înăuntru.

Înainte să plece, mi-a mai aruncat o privire la repezeală.

– Pe mai târziu, Reena.

– Ce tot vorbești voi aici? s-a interesat Allie, după ce a plecat Sawyer, ocupându-i locul pe leagăn și începând să se rotească în cercuri, până când s-au înfășurat lanțurile, apoi dându-și drumul într-un iureș amețitor. Tu și cu regele băieților?

– Nimic, i-am răspuns, ridicând din umeri.

Mi-am strecurat picioarele în saboți cu un pic cam multă grabă, de parcă aș fi putut avea nevoie s-o rup la fugă undeva, în viitorul imediat.

– A vrut doar să știe ce căutam eu aici.

Allie m-a privit pieziș, strâmbându-se un pic, ca și cum n-ar prea fi avut încredere că-i spun adevărul.

– Și ce căutai tu aici? m-a întrebat.

– Vorbești serios? am replicat, rămânând cu gura căscată și cu o mică văpaie de iritare în piept. Adică... serios?

Allie a clipit nedumerită din ochii ei cenușii, mari și nevinovați: expresia ei de nu-știu-cum-de-o-fi-ajuns-chestia-asta-în-geanta-mea, rezervată în mod normal pentru părinții ei și pentru personalul de pază din mall. Nu-mi făcea plăcere s-o văd că și-o întrebuințează și cu mine.

– Ce e?

– M-ai prins complet pe picior greșit, cu toată lumea aia acolo! am exclamat.

Serios, în ultima vreme nu reușeam să ajung la un numitor comun cu ea. Mă făcea să mă simt de parcă aș sta agățată în unghii de marginea prăpastiei.

– Am venit aici să stăm la televizor și să mâncăm pizza sau cam așa ceva, nu să jucăm flip cup cu o gașcă de necunoscuți! i-am explicat.

– Nu sunt necunoscuți, m-a corectat pe un ton tăios, în timp ce, în depărtare, cerul era luminat cu intermitență de fulgere. Toți sunt

din școala noastră. Și știam că n-o să vii dacă ți-aș fi spus c-o să fie și Lauren aici, așa că...

– Mda, am întrerupt-o, dându-mi seama că nu fusese atentă la ce-i spuseseam. Știu. Tocmai asta și ziceam.

– Păi și eu ce să fac? a replicat Allie, îmbufnându-se un pic. Și ei îmi sunt prieteni, Reena. Îmi place de ei. Nu sunt, cum să zic, oameni răi, dubioși. Sunt drăguți.

– N-am zis niciodată că n-ar fi drăguți, am protestat eu. N-am zis nici măcar că ei ar fi motivul pentru care ai dispărut complet de pe fața pământului toată vara asta, ceea ce...

– Doar ți-am spus că-mi pare rău! a exclamat, ridicând un pic tonul, aproape văicărindu-se. Dacă ai putea măcar să nu-mi îngreunezi atât încercarea de a te include.

– Dar poate că nu vreau să fiu inclusă în chestia asta, Al! Detest chestia asta! Nu vreau decât să fac lucruri normale ca totdeauna.

– Adică jocuri de cărți și Cum să creștem copiii? mi-a întors-o Allie, încruntându-se.

Aerul devenise sufocant, apăsător. Nu-mi doream altceva decât să sar pe bicicletă și să plec în goană mare.

– Asta-i ceea ce vrei tu să faci, pe bune? Încă te mai distrează chestiile alea? Haide, Reena, m-a îmboldit ea, văzând că nu-i răspund. Sunt oameni la fel ca tine. Doar că toți au impresia că ție nu-ți place de ei.

– Așa și e, am răspuns. Nu-mi plac, în general.

– Dar nici măcar nu-i cunoști! a izbucnit ea, după care a adăugat răutăcioasă: Ție-ți place Sawyer.

Iar asta. Dumnezeuule! Asta chiar m-a usturat.

– Ok, am zis, dându-mă jos din leagăn și ștergându-mi palmele năclăite de transpirație pe turul umed de ploaie al blugilor mei, pentru că, nș, nș, nu-mi trebuia o astfel de conversație. Nu acum: nu când deja mă simțeam ciudată și singuratică și mistuită de dorul de casă, jenată de tot ce-mi doream și nu aveam.

Mi-am ridicat privirea spre șirul de palmieri care mărginea proprietatea familiei lui Allie, încercând să-mi păstrez stăpânirea. Dintr-odată, până și curtea din spatele casei mi se părea sinistră, toate acele locuri familiare devenind amenințătoare și străine prin întuneric.

- Dacă tu vrei să câștigi partida asta, Al, i-am zis, poți s-o câștigi, n-am nimic împotriva. Ne mai vedem noi.

- Ai dreptate, a zis ea imediat, ridicându-se și venind după mine pe peluză. Scuză-mă. N-am vrut să fiu afurisită.

- A, chiar așa? am replicat.

M-am oprit și am fixat-o cu privirea, proptindu-mi mâinile în șolduri. În clipa aceea, îmi doream să fi putut apăsa butonul de derulare înapoi, sărind peste seara asta și peste vara asta, astfel încât acest bizar univers alternativ să se retragă în el însuși și totul să redevină așa cum trebuia să fie. *Ți-ai dorit vreodată să mai fi avut opt ani?*

- Nu! a exclamat ea. Eu încerc să port o discuție cu tine. Dumnezeu! Ți-am simțit lipsa. Vreau să discut cu tine despre tot felul de chestii.

- Chiar așa? am repetat cu răceală în glas, iar Allie și-a dat ochii peste cap. Cum ar fi ce, mai precis?

- Nu știi, a răspuns, ridicând din umeri, aproape neputincioasă, fluturându-și brațele slăbănoage prin fața ei, ca o libelulă. Înțelegi ce vreau să zic. El e... nu știi. Nu e așa cum crezusem noi că ar fi.

- E vampir? i-am trântit-o și asta a scos-o din sărite.

- Bine, a exclamat ea înfuriată. Vrei să câștigi tu partida asta, Reena? Poți s-o câștigi. Poți să-mi întorci spatele. Dar eu nu vreau decât să fiu sinceră cu tine. Știu că mă consideri o persoană oribilă și știu că după părerea ta am făcut ceva oribil, că ți l-aș fi furat sau cam așa ceva.

- N-am zis niciodată că...

- Însă eu ți-am făcut un serviciu. Dacă nu ești în stare să vii acasă la mine și să joci flip cup cu Lauren Werner, atunci în niciun caz n-ai fi în stare să faci sex cu Sawyer Legrande.

Pentru o clipă, m-am clătinat pe picioare. Am rămas încremenită, în timp ce prin minte îmi trecea, cât se poate de limpede, cuvântul *distrusă*.

- Uite ce e, Reena... a continuat Allie, știind că, dacă tot ajunsese acolo, însemna că trecuse o anumită graniță, o oarecare linie de demarcație trasată atât de clar, încât de îndată ce-o încălca, viețile aveau să ne fie delimitate pentru totdeauna între vremea când am

fost copii și cea când nu mai suntem, precis împărțite între atunci și acum.

Am mai privit-o pentru câteva clipe, după care m-am întors să plec. Tunetele îmi bubuiau pe deasupra capului, zgomotoase și rău-prevestitoare, anunțând iminenta izbucnire a furtunii.

– Reena, a mai strigat Allie după mine, de data asta cu mai multă putere, însă între timp eram deja plecată.

7

După

Un lucru trebuie spus apropo de traiul în Florida de Sud: că oriunde mergi, aerul condiționat te asaltează cu violență, ceea ce este valabil și pentru biserică. Sunt optsprezece grade când intrăm, duminică, în biserica Sfânta Fecioară a Medaliei Miraculoase și așa a fost încă de când a lăsat Dumnezeu instalațiile de climatizare. În veacul vecilor, amin.

Suntem familii bisericose, alde Legrande și noi: botezuri și miruiri, dineuri cu spaghete și școala de duminică. Tata și Soledad s-au cununat în clădirea asta. Când eram în gimnaziu, obișnuiam să mă opresc aici ca să aprind lumânări pentru mama. Chiar și în cele mai nefericite și singuratiche și însărcinate momente ale mele, stăteam exact în spatele părinților lui Sawyer, în fiecare weekend, în cea de-a șaptea strană pe dreapta, și deși cred că, în momentul de față, familia lui și a mea se iubesc și se urăsc reciproc cu egală intensitate, profesiunea de credință înseamnă doar încă un lucru pe care l-am avut totdeauna în comun, până dincolo de sfârșitul lumii.

Astăzi, abia reușesc să strecur brațele ca doi cămăciori ale lui Hannah în puloverul pe care l-a terminat Soledad chiar săptămâna asta, când Sawyer intră tiptil înăuntru, încadrat de Roger și de Lydia, cu mâinile adânc înfundate în buzunarele jeansilor negri și cu ochelarii de soare atârându-i în V-ul cămășii cu guler. Toată lumea, până și Sawyer, poartă cămăși cu guler când vine la biserică.

– Salut, pe toată lumea, șoptește el, în timp ce se strecoară cu toții pe rândul din fața noastră.

Tata nu-l ia în seamă. Fratele meu doar îl privește chiorâș. Soția lui, Stefanie, a rămas cu gura puțin căscată, într-un fel care-mi trezește dorința de a-i plesni o palmă peste fața ei rotundă și curioasă: Da, Stef, arată bine. Da, Stef, s-a întors.

Doamne, Dumnezeule, oameni buni. Veniți-vă în fire.

Soledad pare să fie singura din familia mea care păstrează un minimum de bunăvoință, nu că asta ar însemna cine știe ce noutate.

– Bună, Sawyer, îi răspunde, pe un ton temperat, ca totdeauna, urmare a copilăriei petrecute în Cuba.

Lângă el, maică-sa strălucește, radiază lumină, și de ce n-ar fi așa? Exact cum prevestise parabola, fiul ei risipitor s-a întors.

– Mă bucur că te văd, adaugă Soledad.

El o sărută pe obraz, apoi se întoarce cu fața spre Hannah și, timp de aproape un minut întreg, se privesc unul pe celălalt în tăcere. Acesta este momentul în care eu nu respir. Sawyer a fost mereu plin de ticuri nervoase, în permanență bătând darabana cu degetele sau frecându-și energic un mușchi de la ceafă – ceea ce face parte dintre motivele pentru care le pică fetelor cu tronc – însă acum e încremenit ca iarna, ca și cum i s-ar fi uscat sângele în vene.

Lydia tușește încet. Hannah se foiește. Sawyer mă privește de parcă i-aș fi frânt inima.

– Bună treabă, e tot ceea ce zice, iar eu râd.

Pe vremea când eram împreună, obișnuiam să mă distrez în diminețile de duminică la biserică împungându-l cu degetul în spinare pe Sawyer sau așteptând până când nu mă vedea nimeni și trăgându-i, fără zgomot, de elasticul boxerilor ieșiți din pantaloni la spate. El se întindea în spate și mă apuca de mână, după care continuam să ne luptăm cu degetele până ne observau Lydia sau Soledad și ne ardeau câte un cot în coaste. *Fiți atenți la slujbă*, ne șuierau ele, după care se întorceau la loc cu fața spre preot și ne lăsau, în mare măsură, să ne vedem de giumbușlucurile noastre.

Eram iubiți. Așa a fost să fie. Acum s-a terminat. Nu-i nimic.

Pe la jumătatea psalmului, foiala lui Hannah se transformă în scânceală; îi simt trupul înfierbântat și greoi în brațele mele. E întoarsă pe dos, nimic mai mult. N-a prea dormit bine azi-noapte – niciuna dintre noi n-a prea dormit bine azi-noapte, dacă vreți să

știți adevărul – însă în clipa asta pare să mă ghicească, printr-o înfricoșătoare intuiție de țânc. În clipa asta, dă impresia că știe.

O salt în brațe și pornesc spre interval, pentru că dac-aș mai zăbovi o clipă în plus, am putea s-o luăm amândouă razna, tocmai în mijlocul lecturii epistolei lui Pavel către Corinteni: *Iată, vă spun o taină*. Dăm buzna afară pe ușile din fundul bisericii, drept într-o șocant de orbitoare lumină a soarelui.

– Oricum, niciodată nu mi-a plăcut prea mult Pavel, îi mărturisesc lui Hannah, de îndată ce ne vedem ascunse în curtea bisericii, un patio pavat cu dale și populat cu jumătate de duzină de statui în mărime naturală înfățișând îngeri și sfinți, ca un soi de bizar cocteil religios găzduit de Apostolul Bartolomeu. O pun jos pe Hannah și o las să meargă singură. În districtul Broward vara e violentă și chinuitoare, cu toți palmierii și hățișul verde al strugurilor de mare înfășurat în jurul micii grote de pe peluză. O văd pe Hannah înhățând un pumn de Tillandsia cu mânuța ei durdulie ca o stea de mare.

– Au, mamă, zic. Ce-avem noi acolo, scumpete?

– Au, mamă, repetă ea, făcându-mă să zâmbesc.

Hannah e o fetiță formidabil de frumoasă, cu părul brun și ochii negri ca tăciunile, chiar și dacă luăm în considerare faptul că am purtat-o în pântec și, prin urmare, aș putea fi un pic subiectivă. Dar mereu se opresc persoane străine și mi-o spun.

– Au, mamă!

Mă așez pe o bancă din lemn și o privesc. O taciturnă Fecioară Maria tronează deasupra unei fântâni secate de la marginea acestui patio, cu o bucată lipsă de ipsos acolo unde vâlul ar trebui să-i întâlnească rochia. Mă duce cu gândul la mama mea, pe care cu greu mi-o mai amintesc – doar o cascadă de păr negru și un ușor miros de levănțică – și mă face să mă întreb dac-o avea vreun secret de dezvăluit. Îmi plimb degetul mare peste muchia colțuroasă a pietrei, așteptând. Soledad i se roagă Mariei practic pentru orice și jură că Maria îi răspunde de fiecare dată, însă, în cazul în care fie Mama aceasta, fie a mea, ar avea vreun sfat de împărțit, deocamdată preferă să păstreze tăcerea.

– Slabă nădejde de vreun ajutor din partea voastră, le spun amândurora și sar în picioare tocmai la timp ca să-mi prind fetița, până nu cade.

8

Înainte

N-am avut niciun prieten într-a zecea.

Ok, aici cam dramatizez. Am avut prieteni. N-am stat să mănânc la prânz de una singură pe vreun vas de toaletă sau mai știu eu ce. De fapt, în majoritatea cazurilor, pur și simplu nu mă duceam la prânz. Mă duceam la bibliotecă. Sau stăteam pe gradenele terenului de sport și citeam. Când mă duceam, totuși, la cantină, stăteam cu Shelby, noua amfitrioană de la restaurant. Shelby era în anul al treilea de liceu; tocmai se mutase din Tucson, împreună cu mama ei și cu fratele geamăn, Aaron, însă el nu avusese nevoie decât de vreo două zile petrecute în mlaștina pestilențială a sudului Floridei ca să ajungă la concluzia că n-ar putea trăi vreodată aici, în ruptul capului. Își luase zborul spre New Hampshire, ca să locuiască împreună cu tatăl lui, încă dinainte să înceapă măcar școala. Shelby avea părul ca un morcov fluorescent în flăcări și gura unui negustor pe mare; purta mici belciuge din argint pe toată marginea urechii stângi și ieșea cu căpitanul echipei de fotbal feminin. Presupusesem în mod automat că mă considera prea plicticoasă ca să respir același aer cu ea, dar numai până în ziua în care-și trântise tava alături de a mea și mă întrebase pe un ton imperativ ce naiba se întâmplă cu mâncarea în locul ăsta urgisit de Dumnezeu, ca și cum am fi fost prietene de-o viață.

– E nașpa, i-am răspuns, clipind mărunț, pradă unei surprinderi recunoscătoare. Așa-i cam întotdeauna...

Shelby mi-a zâmbit și mi-a întins o jumătate din batonul de Kit-Kat pe care-l despacheta.

– Așa se pare.

Într-o după-amiază, m-a dus cu mașina ei la muncă; din difuzoarele prăpăditului Volvo urla muzica unor trupe rock

feminine din anii nouăzeci. În timp ce ieșea din parcare, a pufnit și a făcut semn cu bărbia spre parbriz.

– Ăla nu e barmanul? m-a întrebat, mijind ochii un pic. De la restaurant?

I-am urmărit privirea până spre o latură a clădirii, ascunsă pe jumătate de un șir de tufe uscate, înnegrite. La umbra copertinei de deasupra ieșirii laterale a sălii de sport, Allie și Sawyer stăteau strâns lipiți de peretele din beton, iar palma lui se înălța hotărâtă pe sub fusta ei.

– Mda, am răspuns pe un ton tărăgănat.

Pentru o clipă, mi-a fost greu să respir, ca și cum ceva necunoscut și-ar fi făcut loc în pieptul meu, între inimă și plămâni.

– Mda, el e, am adăugat.

– Lumea o face acum și ziua, în amiaza mare, a comentat veselă Shelby, pătrunzând pe șosea. Suntem mai tari ca teroriștii.

Apoi și-a întors privirea spre mine și sprâncenele decolorate i s-au împreunat de mirare.

– Ce e? s-a interesat. Aoleu, scuză-mă. Ești cumva dintre cele foarte sensibile la glumele despre teroriști?

Asta m-a făcut să râd.

– Nu sunt sensibilă în mod special la niciun subiect, am mințit, aruncând o ultimă privire, de o jumătate de secundă, pe geam, după care mi-am smucit capul în sus, ca să studiez norii dolofani și grei.

Anul acela și-a văzut de drum în același mod, cu tot cu Halloween și Ziua Recunoștinței. Mi-am obținut, în sfârșit, permisul de conducere provizoriu. Mi-am petrecut mult timp în compania jurnalului meu. Soledad m-a supravegheat cu atenție, catalogând parametrii din ce în ce mai restrânși ai vieții mele de adolescentă ca un antropolog desfășurând o cercetare pe teren: școală, serviciu, acasă. Clătește, repetă. Ei nu i-am spus despre ce se întâmpla între Allie și Sawyer – nu i-am pomenit niciodată despre ce s-a întâmplat între Allie și mine – însă asta n-a împiedicat-o să afle și singură.

– Vrei să vorbim despre asta? m-a întrebat o dată, într-o seară de sâmbătă, după trei episoade din maratonul cu *Bridezillas* de la televizor.

Am ridicat din umeri, ca și cum n-aș fi avut nici cea mai vagă idee despre ce spune.

– Despre ce să vorbim? m-am mirat cu un aer plictisit, iar Soledad și-a dat ochii peste cap.

Am sunat-o pe Allie o singură dată; asta, ca să se știe. Ea n-a răspuns, iar eu nu i-am lăsat niciun mesaj.

Și tot ca să se știe: nici nu m-a sunat pe urmă.

Dorința mea dintotdeauna a fost să plec din oraș.

Mereu mi-a plăcut să citesc despre meleaguri străine – primesc *National Geographic* încă de când aveam zece ani – însă în iarna aia am fost de-a dreptul nesățioasă, stabilindu-mi tabăra pe patul meu, înconjurată de cărți de la bibliotecă, ale căror învelitori din celofan ajunseseră lipicioase de-atâta murdărie. Am ticluit planuri. Mi-am făcut liste. Am stat trează nopți întregi, parcurgând blog după blog, căutând povești și fotografii ale femeilor care și-au petrecut ani de-a rândul prin Maroc, sau Tanzania, sau în sudul Franței; apoi, mi-am cartografiat propriul itinerar, trasându-mi ruta cu un marker Sharpie argintiu, ca pe un soi de imaginar, și personal, Drum al Mătășii.

Îmi doream tare, tare mult să plec.

– Diseară unde mai pleci? m-a întrebat tata într-o seară, oprindu-se șovăitor în pragul camerei mele, cu un pahar de apă tonică și lămâie verde într-o mână.

Cântase la pian, la parter, și undeva în adâncul minții sesizasem nedeslușit tăcerea, cam la fel cum îți dai seama când se oprește din funcțiune mașina de spălat vase.

– În Chicago, i-am răspuns voioasă, ridicându-mi privirea de pe fotografiile cu Oak Park din laptopul meu.

Tata suferise un infarct acum vreo doi ani, când se prăbușise în parcarea școlii, după ce ieșise de la festivitatea de absolvire a clasei a opta; de-aia, încercam să mă arăt veselă față de el, ori de câte ori mă simțeam în stare.

– Sau, poate, în Copenhaga, am adăugat.

– Chicago e un oraș destul de atrăgător, din punct de vedere muzical, mi-a spus el, clătinând aprobator din cap, ca și cum s-ar fi gândit că e un loc spre care chiar m-aș putea îndrepta în realitate. Dar poate că ai vrea să faci mai întâi un popas prin bucătărie, a continuat el. Soledad a făcut sos pesto.

I-am zâmbit și mi-am închis computerul, apoi m-am rostogolit jos din pat.

– Vin imediat.

Într-o dimineață a primăverii următoare, când eram în clasă, am primit un bilet prin care eram înștiințată că trebuie să mă prezint la cabinetul de consiliere până la sfârșitul programului, veste care m-a uimit și mi-a provocat neliniște. Nu mai fusesem niciodată chemată acolo sau la cancelarie. M-am întrebat dacă nu cumva o să am necazuri pentru vreo faptă pe care nu știam s-o fi comis sau dacă vreun samaritean bine intenționat și-o fi exprimat îngrijorarea cu privire la capacitatea mea de a îndura tirania liceului, în general. *Am constatat că ești inadaptabilă din punct de vedere social*, mi-am închipuit-o pe îndrumătoare spunându-mi, cu fața ei fălcoasă aplecată într-o parte, ca să-mi arate cu câtă atenție mă ascultă. *Privești întruna în gol pe fereastră. Ai manifestări obsesive și-ți petreci prea mult timp închisă în tine.*

Nu, pe bune, m-am închipuit că-i răspund, în timp ce-mi săltăm ghiozdanul pe umăr și porneam pe culoar spre sala pentru engleză. *Spuneți-mi și un lucru pe care să nu-l știu.*

Toată dimineața am stat cu un mic și dur ghemotoc de neliniște cuibărit undeva în piept, după care am ciocănit, șovăitoare, în ușa cabinetului, la începutul pauzei mele de prânz. Înăuntru mirosea a cafea și a praf. Mă așteptam să dau peste doamna Ortum, îndrumătoarea mai vârstnică și, în aparență, un pic scrântită, care ținuse toate seminariile noastre dintr-a noua, și al cărei soț, din câte se spunea, ar fi câștigat o sută de milioane de dolari de pe urma acțiunilor în industria de înaltă tehnologie, însă în locul ei am găsit o femeie brunetă, pe care n-o mai văzusem până acum, iar în fața ei, pe birou, se afla o plăcuță inscripționată cu DRA. BOWEN.

– Bună, Serena, mi-a zis, zâmbindu-mi cu căldură. Intră!

Habar n-am de unde o fi știut cine sunt, însă mi s-a părut drăguță și cu o înfățișare inteligentă și imediat mi-am dorit s-o îndrăgesc. M-am pomenit zâmbindu-i și eu.

– Nu ai de ce să te temi, m-a asigurat de îndată ce m-am așezat.

Am remarcat că-și suflecuse până la coate mânecile cămășii albe, scrobite, cu nasturi până-n gât.

- Toți cei care au venit aici până acum și-au închipuit că vor avea necazuri, mi-a explicat ea.

A luat un dosar și a ciocănit de câteva ori cu muchia lui în tăblia biroului. Citind pe dos, mi-am dat seama că era al meu.

- Eu sunt nouă aici, așa că mi-am luat listele la rând și încerc să vă cunosc, pe cât posibil, pe toți, mi-a mai zis.

M-a întrebat cum mă descurc cu materiile și dacă am vreun serviciu după școală, însemnându-și pe un caiet dictando galben răspunsurile mele cât mai vagi cu putință. Un inel cu un ștras turcoaz-deschis îi sclipea pe degetul mijlociu al mâinii stângi. Pe birou, lângă ea, era o carafă cu apă, de genul celor sofisticate pe care le foloseam noi la restaurant, iar înăuntru pluteau felii rotunde de lămâie. Era o imagine bizar de încântătoare pentru o școală. Cei mai mulți dintre profesori umblau cu căni de voiaj din plastic, având inscripționate pe ele emblemele unor instituții bancare.

- Te-ai gândit deja mai serios la facultate? m-a întrebat până la urmă, lăsându-se pe spătarul incomodului ei scaun și privindu-mă cu șiretenie în ochi.

Își pusese la loc pe birou pixul și caietul.

- Un pic, i-am răspuns, ceea ce era o minciună.

În realitate, mă gândeam permanent la facultate, la locurile în care urma să mă duc și la oamenii pe care aveam să-i cunosc pe acolo. Exact în vremea aceea, pe biroul meu de acasă era un catalog al cursurilor de la Northwestern, atât de răsfoit, încât practic începeau să se desprindă filele din el, programul de înscriere fiind marcat cu un bilețel adeziv galben strălucitor. Aș fi putut să-i recit din memorie toate cerințele pentru facultățile artistice și științifice.

- Dar sunt de-abia în anul al doilea, am continuat, așa că... M-am gândit că mai am timp.

- Ei bine, mi-a zis domnișoara Bowen, de fapt, este tocmai ceea ce voiam să discutăm. Ți-am examinat rezultatele, Serena, și sunt de-a dreptul impresionate. Medii de 4,0 în fiecare semestru de când ești aici, diplome de merit în serie, începând de anul trecut. Mi-ar plăcea să te văd participând la una sau două activități extrașcolare, însă adevărul este că, dacă te menții în același ritm și urmezi în continuare câteva materii pentru avansați, cu rezultate la

fel de bune, ai putea fi eligibilă pentru absolvire cu un an întreg mai devreme.

Ajungând aici, s-a aplecat un pic în față, într-o atitudine aproape conspirativă. Părea entuziasmată pentru mine.

– Există vreun domeniu în care ai putea fi interesată să lucrezi?

Mi-a trebuit un minut până să absorb informația. Cu un an întreg mai devreme. Eligibilă pentru absolvire. Am fixat-o cu privirea, clipind des; de dincolo, din secretariat, auzeam zgomotele colilor de hârtie încurcate în copiator și un zbang de frustrare din partea unei funcționare.

Domnișoara Bowen mi-a interpretat ezitarea ca pe o reticență; și-a aplecat coafura lucioasă într-o parte, în aceeași postură condescendentă pe care mi-o imaginasem mai devreme.

– Evident, nu ești obligată, a rectificat ea. Cunosc o mulțime de elevi care n-ar vrea să piardă viața din ultimul an de liceu, cu tot ceea ce implică. Am vrut doar să-ți aduc la cunoștință faptul că ai posi...

– Mi-ar face o mare plăcere, am întrerupt-o grăbită.

Deja îmi umblau prin minte avioane, biblioteci cu săli de lectură enorme, iar mirajul libertății mă înfierbânta.

– Ce trebuie să fac?

Ceea ce mi-a spus domnișoara Bowen că trebuie să fac era destul de simplu, cel puțin pentru moment: să am în continuare rezultate bune la toate materiile, să întocmesc o listă cu facultățile la care mi-ar plăcea să mă înscriu și să mă apuc de studiul cărții pentru SAT.

– O să-ți găsim și vreo activitate de voluntariat pe timpul verii, mi-a promis ea, cu ochii strălucindu-i de parcă ar fi fost la fel de entuziasmată ca mine de perspectiva scăpării din liceu cu un an mai devreme. Ca să-ți mai umflăm un pic dosarul.

Prin mai, două dintre chelnerițe și-au dat demisia, așa că, pe deasupra studiului suplimentar la care lucram al naibii de intens, am mai avut de muncit trei seri pe săptămână, iar în weekend tură dublă. Practic, îmi duceam traiul în pantaloni negri și bluză albă scrobită. Tata și Roger cumpăraseră localul *Antonia* pe când eram micuță și cam tot de pe atunci serveam la mese, cunoșteam meniul

și clientela obișnuită pe de rost. Adevărul e că totdeauna mi-a plăcut să fiu acolo: tavanul căptușit cu tablă și gresia ca la metrou peste tot, fețele de masă din pânză albă, ca rochiile pentru împărțășanie. Și, mai tot timpul, era și o mică orchestră amplasată lângă bar.

Tipii care cântau astă-seară erau printre preferații mei, o trupă oarecum caraghioasă de oldies, care cânta o grămadă de piese de ale lui Sam Cooke, și fredonam încet împreună cu ei în timp ce treceam vreo două carduri de credit prin aparatul de lângă bar. La un moment dat, cam pe la a doua strofa, mi-am dat seama că nu sunt singură: Sawyer stătea rezemat de ușița batantă despărțitoare și mă privea, cu un zâmbet ascuns, tainic, pe față.

Am închis brusc gura, înroșindu-mă, surprinsă. Sawyer nici măcar nu lucra în seara asta. Nu fusese programat. Nu-mi aranjasem părul să arate cât de cât drăguț. El era în jeanși și tricou, haine de stradă. Emană căldura de afară.

– Nu-ți bate joc de mine, i-am zis pe un ton poruncitor, retrăgându-mă cu un pas după câteva clipe și străduindu-mă al naibii de aprig să nu divulg din sentimentele mele față de el ceea ce nu trădasem până acum cătuși de puțin, chiar dacă el era cuplat cu Allie de mai bine de șapte luni. Nu e frumos, am adăugat.

Sawyer a ridicat din umeri și a rămas pe poziție, ca și cum n-ar fi avut alt loc pe lume în care să se afle acum, decât aici.

– Nu-mi bat joc, mi-a răspuns; și, într-adevăr, chiar nu părea să aibă intenția asta. *Bring it on home to me.* Frumos cântec, a comentat el.

– Grozav cântec, l-am corectat, iar el a zâmbit.

– Vorbești de parc-ai fi tatăl tău.

– Noo! Lui îi place Otis Redding, am replicat, după care am rupt chitanța imprimată și i-am zâmbit la rândul meu. Tu ce cauți aici?

– Pe tine, mi-a răspuns Sawyer, făcând un semn cu capul.

– Mda, sigur, am pufnit, strecurând la loc cardurile în carnețelul pentru nota de plată. Și mama ta bântuia pe-aici, mai devreme.

Lydia nu era grozav de implicată în administrarea de zi cu zi a restaurantului, însă puteai să-i zărești amprentele pretutindeni, dacă știai unde să cauți: pe convenționalele portrete antice montate pe ușile toaletelor, pe becurile cu filament atârinate deasupra

barului. Lydia însăși era artistă, ocupându-se cu fotografia, însă familia ei făcuse avere cu un lanț de restaurante specializate în fripturi, întins de-a lungul Coastei de Est, și probabil avea o minte mai potrivită pentru afacerile din domeniul alimentar și decât Roger, și decât tata. Își făcea apariția din când în când, preocupată, cu o expresie pe chip de parcă ar fi efectuat cine știe ce calcule secrete în cap. Picolii erau cu toții îngroziți de ea. Shelby o poreclise, pe la spate, Zmeoaica. În ceea ce mă privește, căutam să nu-i stau în cale.

Singura persoană asupra căreia Lydia părea să nu-și abată privirea vulturească, rece și cercetătoare, era Sawyer. El era singurul ei fiu, odorul vieții: fusese supus unei intervenții chirurgicale când era foarte mic, ca să i se astupe, la propriu, o gaură din inimă, întâmplare pe care eu și Allie o consideraserăm totdeauna ca fiind extraordinar și insuportabil de romantică, și de când îi știam, Lydia fusese feroce de protectoare față de el. *Probabil că te pune să-ți faci analizele sanguine înainte de a-ți permite să fii iubita lui*, presupusese Allie într-o seară târzie, aflându-mă acasă la mine, după care ne topiserăm amândouă de râs. Dar probabil că ar fi fost în stare de asta, la urma urmei.

Tocmai mă pregăteam să mă întorc în salon, când Sawyer s-a întins spre mine și m-a apucat de încheietură.

– Reena, a zis și era ceva insistent și neașteptat în tonul lui, de parcă ar fi fost pe cale să-mi spună un secret, dar apoi s-ar fi răzgândit. Cum se face că nu te mai văd pe nicăieri? m-a întrebat.

L-am privit, clipind mirată. Mă ținea în continuare de braț.

– Poate că sunt mai pricepută la ascuns decât credeai.

Sawyer a zăbovit cu replica exact cât să fiu sigură că n-avea habar despre ce vorbeam. În definitiv, trecuse mult timp de la seara aia, din curtea lui Allie, și probabil că el o uitase imediat. Eram pe cale s-o las baltă, când l-am văzut zâmbind.

– Poate, mi-a zis, dându-mi drumul, dar fără să se clinească din loc câtuși de puțin. Dar să știi că vorbesc serios.

– Mda, bine, am replicat, simțind cum mi se arcuiesc sprâncenele. Și eu.

– Ce faci diseară? s-a interesat el deodată.

Mi-am lungit gâtul și am privit în jur. Formația trecuse la *It's all right*. L-am văzut pe tata stând de vorbă cu vreo doi clienți fideli, la capătul celălalt al barului.

– Lucrez, i-am răspuns.

– Mulțumesc, prințesă, a exclamat Sawyer, dându-și ochii peste cap. Te întrebam după.

– Plec spre casă.

– Hai să ieșim.

– Cu tine? am întrebat, luându-mă gura pe dinainte, iar Sawyer a zâmbit cu subînțeles și lenevos ca Motanul din Cheshire în timp ce dispărea din copac.

– Mda, Reena. Cu mine.

În toți anii de când îl cunoșteam – și-l cunoșteam, mai mult sau mai puțin, de când m-am născut – Sawyer nu mă invitase nici măcar o dată să merg undeva. Mi-a trebuit o secundă ca să-mi revin. Și totuși, am scuturat din cap, ca dintr-un reflex, ca un gest pornit din rărunchi. Mi-a venit în minte petrecerea de la Allie, cu Lauren Werner și mulțimea de persoane prin care nu știam cum să navighez.

– Ascultă, Sawyer, eu și cu Allie nu prea...

N-am reușit să duc fraza până la capăt, dar am mai încercat o dată, întrebându-mă în gând ce i-o fi spus ea.

– Adică noi nu pera... mai stăm de vorbă.

Sawyer s-a încruntat și pe chip i-a reapărut expresia aia, de parcă ar fi venit tocmai ca să-mi spună ceva anume.

– Nu ziceam să ieșim cu Allie, a precizat el.

Hopa.

– Hopa, am zis și cu voce tare.

L-am examinat pentru o clipă, apoi mi-am îndreptat privirea spre tata, cu cafeaua și cu zâmbetul lui larg.

– Sawyer.

– Haide, Reena, a insistat, părând deja puțin nerăbdător, ceea ce mi-a dat senzația că asta fusese toată munca de convingere la care era dispus. E vorba numai despre mine.

M-am gândit la Allie și la toate bunurile dispărute: la rujurile strecurate în buzunare și la iubirile șterpelite chiar de sub nas.

Oricât m-aș fi străduit s-o justific, tot o crimă capitală la adresa prieteniei era. Tot trădare se numea, chiar dacă ea începuse.

– Mda, am răspuns, în timp ce, în spatele meu, cântecul se încheia, cu un ultim acord și un zgomot de capcană închizându-se. Mda, aș putea să ies cu tine.

9

După

După biserică, o duc pe Hannah înapoi acasă, pentru masa de prânz, și-o fixează cu curelușele pe scaunul ei înalt, începând să tai un fruct în felii, ca să-i dau o ocupație cât timp prăjesc puțină pâine.

– Hei, domnișoară, poți să spui banană? o întreb, iar Hannah repetă după mine ascultătoare. Ce fată bună, exclam fericită, ridicând mâna ca să batem palma.

Oricât de prostesc ar părea, nu fusesem pe deplin conștientă, pe timpul sarcinii, de faptul că Hannah va avea o personalitate adevărată, distinctă de a mea, însă e clar că asta se vede din ce în ce mai bine, de la o zi la alta: ei îi plac înghețata și fructele de avocado și să danseze pe piesele lui Beyonce, pe bancheta din spate a mașinii, corpul ei micuț mișcându-se cu un surprinzător entuziasm între granițele scăunelului ei de siguranță. Acum vorbește din ce în ce mai mult, bolboroseli de bebeluș și frânturi de conversații pe care mi le repetă. E cam cel mai fain lucru din câte mi s-au întâmplat vreodată.

Deodată, intră Soledad; își lasă geanta pe bufet și șterpelește o bucată de banană de pe planșeta pentru tocat. Pufnesc enervată.

– Asta era pentru Hannah!

– Scuze. Mor de foame, îmi răspunde, mângâind-o cu afecțiune pe Hannah în creștet. Așa, am vorbit cu Lydia, în timp ce plecam, mă informează, fără să-și mai bată capul cu introducerile. Vrea s-o ia pe Hannah la bibliotecă într-o zi, săptămâna asta, ca să-i facă legitimație.

– Ce? Pentru ce? mă mir, în timp ce întind o fărâmă de unt de arahide pe felia de pâine prăjită, pe care o tai în mici triunghiuri, așezându-le pe tăvița scaunului înalt. Gata, fetiță, îi zic, apoi îi arunc

o privire lui Soledad, strâmbând din nas. La ce-i trebuie ei legitimație? Are doar paisprezece luni. Iau eu cărțile pentru ea.

– Știu asta. Dar bănuiesc că Lydia vrea să-și petreacă un pic de timp cu ea.

Șira spinării mi se încordează dintr-odată.

– Nu, zău.

Sol îmi susține privirea.

– Zău.

– Ce interesant.

În copilărie, mi-am petrecut cu Lydia mai mult timp decât cu oricare dintre mătușile sau verișoarele mele, motiv pentru care nu reușesc să-mi explic în totalitate de ce n-am scăpat niciodată de frica față de ea. Când aveam zece sau unsprezece ani, ea și Soledad obișnuiau să mă ia cu ele la prânzuri costisitoare și la pedichiură, unde citeam reviste mondene și ne alegeam rochiile preferate la fiecare pagină. Ea își deschisese o afacere de succes în domeniul fotografiei și se fâțâia prin târgurile de vechituri în căutarea unor covoare șic pentru holurile ei; când împlinisem treisprezece ani, îmi cumpărase un formidabil colier din cuarț roz. Niciodată nu-și abătuse întreaga forță a tendințelor ei de zmeoaică asupra mea, însă mie tot mi se părușe mereu absolut înfricoșătoare, așa cum mi-ar fi fost frică de o lupoaică sau de o profesoară căreia nu reușeam să-i produc o impresie bună. Nu mă pot dezbăra de senzația că există ceva extraordinar de important despre care ea consideră că-mi lipsește în totalitate.

Pe deasupra, până azi-dimineață, ea îi arătase lui Hannah tot atât interes cât ai putea manifesta în privința memorării, în cele mai subtile detalii, a termenilor contractuali de pe iTunes. Așa că e posibil să nu simt chiar o grămadă de milostenie creștinească față de o anume Lydia Legrande, într-un astfel de moment special.

– Cred c-o să fim ocupate în ziua aia, declar pe un ton măreț, determinând-o pe maică-mea vitregă să-și dea ochii peste cap.

– Dar nu ți-am zis vreo zi anume.

– Ei bine, eu și Hannah avem un calendar social extrem de aglomerat.

Soledad zâmbeste cu subînțeles, aproape imperceptibil.

– Reena...

– Sawyer s-a întors abia de o zi și dintr-odată ea își depune candidatura pentru premiul de Bunica anului? Pe bune? o întreb încruntată, turnând lapte în ceșcuța cu capac a lui Hannah. Când ai văzut-o ultima oară s-o țină în brațe pe fetița asta? Niciodată e răspunsul, dacă, din întâmplare, îl căutai. Niciodată.

– Niciodată, mă îngână voioasă Hannah, azvârlind pe podea o bucățică de pâine prăjită cu unt de arahide.

Soledad ridică din sprâncene.

– Reena, rostește din nou, mai încet de data asta. Potolește-te.

– Potolește-te tu, ripostez.

Dumnezeule, ce m-am mai enervat!

– Nu. Am spus nu. Și, în definitiv, ce căuta să discute cu tine? Dacă vrea să discute cu mine, atunci poate să discute cu mine. Sunt tot aici. Și am tot fost aici, dacă n-ai uitat, în ultimii doi ani.

Soledad clatină lent din cap. Nu pot să-mi dau seama dacă e semn de dezaprobare sau poate că am impresionat-o un pic.

– Da, iubito, îmi răspunde după câteva clipe și mă sărută apăsător pe tâmplă înainte de a ieși din bucătărie. N-am uitat.

Telefonul meu mobil se găsește să sune exact în timp ce o culc pe Hannah și mă grăbesc să-l extrag de pe fundul genții, unde vibrează între un flacon de ibuprofen și un exemplar cartonat din *Omidă mâncăcioasă*. E Aaron. Zâmbesc.

– Salut, domnule, rostesc, proptindu-mi telefonul între ureche și umăr și repezindu-mă pe scară. Îi fac semn de rămas-bun din fugă lui Soledad și ies grăbită pe ușa din spate. S-a întâmplat ceva?

– Las Olas, colț cu Third Avenue, îmi răspunde cu un zâmbet încântat care i se ghicește limpede din voce. Înghite-o și pe-asta.

– Ce? Nu se poate!

E un travestit, semănând cu Celine Dion, care tot umblă prin oraș, iar dacă Aaron dovedește că l-a văzut, eu sunt obligată să-i fac cinste cu o masă, așa e regula jocului. De regulă, Aaron e cel care face cinste.

– I-ai făcut vreo poză?

– Dar tu ce crezi, că sunt la primul meu rodeo? răspunde, râzând. Normal că i-am făcut poză. Tu plătești fripturile, Puiu' mic. Diseară mai ești pe-aici?

Ezit un pic. Aaron e fratele geamăn al lui Shelby, cel care s-a mutat în New Hampshire înainte de a ne putea măcar întâlni la liceu. Acum e mecanic naval într-un port de pe Intracostal și, probabil, cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viața mea, la capitolul ieșit cu băieții. Totuși, ziua nu e nici pe departe încheiată, iar eu nu-mi doresc altceva decât să stau, cât se poate de liniștită, într-o cameră, de una singură.

– Mâine, ce zici? îl întreb, încercând să mă eschivez.

– Merge și mâine, îmi răspunde binevoitor. Dă o tură prin centru până atunci, poate-l vezi și tu. Așa am plăti nemțește...

– Câtă generozitate, îi zic ironică; în definitiv, eu sunt cea care a stabilit regulile. Uite, eu lucrez până la prânz, așa că trebuie să plec, dar...

– Da, da. Nu-ți bate capul, zice el, iar apoi, după o scurtă ezitare: Tu ești bine, totuși? După voce, parcă. Nu știi. E ceva.

Chestia cu Aaron e că eu aș putea, probabil, să-l descifrez fără probleme. E un om normal, iar relația noastră, mai comodă decât aș fi putut spera vreodată să fie cu cineva, de când sunt pe lume. Sunt toate șansele ca el să nu se manifeste ciudat în cazul în care ar apărea Sawyer ca din senin. Sunt șanse să nu aibă absolut nimic împotriva.

Și totuși. Totuși.

– Sunt obosită, îi răspund, ceea ce, teoretic vorbind, nu e o minciună. Ne vedem mâine seară.

– Unde naiba ai fost? e primul lucru pe care-l aud din partea lui Shelby, când ajung la serviciu, după zece minute, înainte de orice *Bună* sau *Ce mai faci?* sau orice altceva cât de cât civilizat.

A venit acasă pe timpul verii, luând vacanță de la facultatea ei din Massachusetts, unde învață ca să se facă doctoriță și, în același timp, să vorbească precum în *Good will hunting*. Shelby a luat primul avion spre Broward în toiu primului ei an de facultate ca să mă ajute s-o nasc pe Hannah, memorând toate oasele corpului omenesc între două contracții ale mele și fermecându-le pe asistente ca s-o ajute la teme. Avea optsprezece ani și avea grijă de travaliul meu. Nu oricine are o astfel de prietenă.

- A trebuit să culc copilul, îi spun, rotindu-mi privirea prin restaurantul gol. Știi doar că duminica începem să servim la 12 și oricum mai sunt 15 minute.

- Mm-hm, mormăie ea, făcând o mutră.

Mă privește concentrată, în timp ce sună telefonul de pe estradă, de parcă ar ști exact ce - mai precis, cine - caut și nu înțelege de ce-i mai irosec timpul încercând să dau din colț în colț.

- Antonia, bună dimineța, răspunde ea cu o voce numai miere, dar fixându-mă cu privirea ca și cum mi-ar fi luat foc părul, în timp ce notează în caietul pentru rezervări, iar eu rămân pe loc, așteptând urmarea. În primul rând, îmi spune, după ce închide, tonul pisicos dispărând și lăsând locul pseudo-accentului ei hibrid - Shelby a locuit prin toată țara și-ți poți da seama de asta după vocea ei -, super-spermatozoidul Sawyer e în bucătărie cu Finch, chiar în momentul ăsta. Așa că, probabil, de acolo ar trebui să începi.

- Șșt, șuiet eu, săgetând cu privirea spre fundul localului; deschid gura, vrând să-i explic, dar în cele din urmă tot ce-mi iese este un: A fost și el la biserică.

- Mda, replică Shelby, toată numai țâfnă. Sunt convinsă.

- Asta ce mai înseamnă? o întreb, făcând ochii mari.

- Nu știi, zice Shelby, ridicând din umeri. Nu-mi place tunsoarea lui, la chelie. Îl face să arate ca un bolnav de cancer.

Shelby n-a fost niciodată genul celor care-și păstrează judecățile pentru sine.

- De ce nu m-ai sunat?

- Nu știam c-o să apară în public atât de repede, îi răspund, prelingându-mă pe un scaun gol.

Mă tot sâcâise o migrenă în ultimele douăzeci și patru de ore și acum mă gândeam cu jind la flaconul de Advil din geantă, cu toate că, într-un astfel de moment, până și găsirea unui pahar cu apă mi se părea o muncă de Sisif.

- A, nici măcar în glumă să n-o zici, mă ceartă ea, după care se întrerupe și mă privește. Fratelui meu i-ai spus?

- Nu e nimic de spus, răspund, dându-mi ochii peste cap.

- Pe naiba, Reena, exclamă ea și tonul îi devine scăzut, dar energetic.

Dac-ar fi fost drăguță cu mine, aș fi izbucnit în lacrimi. Dau să scutur din cap, însă iată-l pe Sawyer venind de după ușile batante ale bucătăriei și, chiar după tot timpul care a trecut, încăperea pare să graviteze în jurul lui, de parcă ar avea în permanență un reflector îndreptat spre el, oriunde ar merge. Brusc, îmi vin în minte cuvintele: înviat din morți.

– Domnișoarelor, rostește el curtenitor.

Ține în mână încă o porție de Slurpee, enormă, trandafirie și strălucitoare prin paharul străveziu din plastic.

– Domnișoarelor? îl îngână Shelby, arătându-și colții.

Pe ea nu a intimidat-o niciodată Sawyer. Pe Shelby nu a intimidat-o niciodată nimic, din câte pot să-mi dau eu seama.

– Pe bune? Au trecut doi ani și nu găsești altceva mai bun de spus decât *domnișoarelor*?

– Încercam stilul neprotocolar, îi explică el, încrețindu-și nasul și zâmbind, aproape rușinat.

Buzele i-au căpătat o ușoară roșeață de la colorant.

– Am exagerat? Am exagerat.

– Un pic, încuviințează Shelby, dându-și ochii peste cap. Am nevoie să beau ceva.

– Serios? intervine Cade, ridicându-și privirea din celălalt capăt al salonului și încruntându-se, dar fără să facă vreo mișcare ca s-o împiedice.

Totdeauna Cade a fost un pic intimidat de Shelby.

– Nici măcar n-am deschis încă, argumentează el.

– Bloody Mary! exclamă ea veselă, îndreptându-se spre bar. Îți fac unul și ție, Kincade.

Ridică ușița despărțitoare și-l împinge pe fratele meu din cale.

– Dar tu ce zici, Sawyer? Pot să-ți ofer o băutură alcoolică tare ca să te ajute să te suportți pe tine însuși?

Eu și Sawyer pufnim în același timp; el își întoarce privirea spre mine, zâmbind cu subînțeleș, apoi își ridică paharul cu Slurpee, ca și cum ar toasta în cinstea mea.

– N-am nevoie, răspunde el, cu privirea ațintită pe chipul meu.

– Nu, pe bune, exclamă Shelby, bătând din sprâncene, în timp ce întinde mâna după sucii de roșii. Dar ce-ai, te-ai înțărcat?

– Într-un fel.

- Un barman care s-a lăsat de băut? Vai, ce romantic!

- Mda, ce să-i faci? răspunde Sawyer, clătinând afirmativ din cap și cățărându-se pe un scaun de bar. Așa sunt eu, romantic.

O, dă-o naibii! Cade arată de parcă ar fi pe cale să împroaște cu vomă prin tot restaurantul; și, sinceră să fiu, nu i-o iau în nume de rău. Și mie mi s-a făcut un pic greață. Mă ridic și pornesc spre birou, ca să-mi pontez fișa, după care mă apuc să îndeplinesc cât de multe corvezi pot găsi: împăturirea șervetelor și punerea paharelor la loc, umplerea sticlelor cu ketchup, îndeletnicire care mă scârbește nespus. Dar îmi țin mâinile ocupate. Muncesc. Ne-am pricopsit cu prânzul mai devreme în fiecare duminică, servirea evoluând galopant timp de o oră, sau mai mult, așa că, de îndată ce Shelby deschide ușile, suntem numai miere și zâmbete până spre jumătatea după-amiezii. Iar când, în fine, găsesc un răgaz ca să arunc o privire spre bar, Sawyer nici măcar nu se zărește de vânzoleala din fața lui, de parcă nici măcar n-ar fi fost vreodată acolo.

10

Înainte

- Cu cine? a fost primul lucru pe care a vrut să-l știe tata, când i-am spus că ies un pic după serviciu.

O întrebare destul de logică, dacă ne gândim că ultimele opt luni mi le-am petrecut fără să mai stau de vorbă cu altcineva, decât cu tipul de la Papa Gino care livra pizza. Tata tocmai discuta cu bateristul formației și mirosea a cafea și a colonie; mirosuri familiare, despre care aveam impresia că-mi vor lipsi când va fi să plec de-acasă.

- Allie, am răspuns pe negândite, fără să-mi dau seama că urmează să spun o minciună, până în momentul în care mi-a ieșit. Cu Allie.

Habar n-am de ce nu i-am spus adevărul. N-aveam niciun motiv să cred că mi-ar spune că n-am voie să mă duc. În definitiv, Sawyer îi era fin și-i moșteneam talentul muzical, măcar în practică, dacă nu și prin sânge. Dar, oricum, el tot ar fi vrut să știe toate acele unde și de

ce și ce faci acolo, precum și o mie de altele pe care abia dacă le-aș putea ghici. Pe moment, pur și simplu, am preferat să nu-i spun.

– Allie, a rostit el târăgănat, strecurându-și un braț ca de urs pe după umerii mei. Iată un nume pe care nu l-am mai auzit de ceva vreme.

– Hm, am mormăit eu. Mda.

Tata a ridicat din umeri, făcându-i semn din cap unuia dintre chelneri să împartă un rând de băutură. Avea încredere în mine. Niciodată nu-i dădusem motiv să nu aibă.

– Distracție plăcută, mi-a zis, cu buzele lipite de fruntea mea într-un sărut absent de la revedere. Să fii acasă până la ora stabilită.

– Mda, am zis încă o dată. Sigur că da.

Pe Sawyer l-am găsit pe culoarul din fund, rezemat de ușa biroului și căutând ceva pe telefon, cu un aer vag plictisit.

– Mi s-a părut mie sau tocmai l-ai mințit pe tatăl tău în privința mea? m-a întrebat cu un ușor surâs condescendent.

– Da, i-am răspuns.

Surâsul i-a îmbobocit într-un zâmbet în toată regula.

– Ei, atunci e bine, mi-a zis cu o încântare perversă. Atât timp cât știu pe ce picior stau. Ești gata?

– Sigur că da, am confirmat, sperând în ciuda tuturor șanselor că el nu poate să-și dea seama cât de importantă era chestia asta pentru mine – că simplul gând de a fi singură cu el îmi determina stomacul să execute o serie de tumbe care l-ar fi făcut să se mândrească și pe Bela Karolyi.

Sawyer mi-a deschis ușa din spate și l-am urmat prin parcare până la străvechiul lui jeep. Nu mi-a zis nimic. N-aveam idee încotro voia să mergem, iar în clipa aceea mi se părea cam târziu să-l mai întreb: am deschis gura, am ezitat un pic, apoi am închis-o la loc. Pe Sawyer n-a părut să-l deranjeze asta absolut deloc.

Am examinat jeepul cu o privire pe cât de discretă mi-a fost posibil, începând să-mi întocmesc lista în minte, în timp ce el apăsa pe ambreiaj. Podeaua mașinii lui Sawyer Legrande, inventar complet: sticlă de Snapple goală, ceai rece cu piersică, bifat. Duke Ellington Live at Newport 1956, bifat. Pe bord: ochelari de soare, bifat. Odorizant în formă de copac, încă în ambalaj, bifat. CD cu muzică mixată și scrisul lui Allie Ballard pe etichetă, bifat.

Am închis ochii pentru o clipă. Allie obișnuia tot timpul să-mi facă astfel de mixaje, cântece pentru ziua mea de naștere, pentru Crăciun, pentru sosirea primăverii, pentru zilele de marți. Preferatul meu se numea *Mix de rea purtare*, șaiszeci de minute de hip-hop caraghios, peste care punea capac Phil Collins, cu *A groovy kind of love*, dăruit mie cu prilejul primului nostru bal de la școală. În seara aceea, ajunseserăm amândouă acasă la mine pe la nouă și jumătate, după care stătuserăm să facem negrese cu Soledad și să urlăm împreună cu Kanye, cocoșându-ne de un râs isteric.

Nu intenționasem să oftez, nici măcar nu m-am auzit oftând, însă probabil că așa a fost, fiindcă Sawyer mi-a aruncat o privire în timp ce cotea pe AIA, cu trăsăturile lui ascuțite subliniate de lumina roșiatică a indicatoarelor de pe bord.

– Zi lungă? m-a întrebat.

– Mda, am zis, lăsându-l să creadă că monotonia treburilor de la serviciu era cea care mă demoraliza și nu totala senzație de neajutorare dată de prezența în acest jeep alături de el și de ochii lui scânteind de o sută de mii de adjective superioare verdelui. Cam așa ceva, am adăugat.

Sawyer a clătinat aprobator din cap.

– Vrei înghețată?

Am clipit mirată.

– Înghețată? am repetat.

Nu știu la ce mă așteptasem, dar, în orice caz, nu la asta.

– Mda, prințeso, înghețată, a confirmat Sawyer, râzând, în timp ce parca automobilul, nederanjându-se să-mi mai aștepte răspunsul. Cu ce credeai c-o să te tratez, cu ceva aurolac?

– Nu! am exclamat, cu toate că, sinceră să fiu, probabil că era ceva mai aproape de adevăr. Nu, am repetat, desfăcându-mi centura de siguranță și coborând din mașină.

– Prea superficial mă crezi, mi-a zis, ciocnindu-și umărul de al meu în timp ce traversam parcare, atât de ușor, încât am avut impresia că, probabil, a fost un gest accidental. Ca, de exemplu, ți se pare că aș fi mult mai dur decât sunt în realitate.

Am scuturat din cap, ferindu-mi privirea.

– Chiar nu, am zis.

- Bine, a replicat el pe un ton de parcă ar fi considerat că tornogogoși, însă care nu m-a deranjat în mod special. Cum spui tu.

Am dat comanda la teighea și eu mi-am scotocit prin geantă după portofel, scoțând o legătură cu cheile casei și exemplarul meu din *Lonely planet*, ca să pot ajunge la fundul ei. Sawyer mi-a îndepărtat mâna cu un gest.

- Dau eu, mi-a zis, întinzându-i casierei o bancnotă mototolită de zece dolari. Pui la cale o excursie? m-a întrebat, făcând semn cu capul spre cartea din mâna mea.

- Mda, am răspuns. Adică nu.

Dintr-odată, m-am simțit de un ridicol enorm, pentru jocul acesta pe care-l practicam cu mine însămi, ca și cum m-aș fi jucat șotron sau cu păpușile Bărbie.

- E pentru eseul meu de admitere, i-am explicat.

- La facultate? s-a mirat Sawyer, ridicând din sprâncene și lingând cornetul pe fund, fiindcă deja picura, înainte de a mi-l întinde.

Era o prăvălie de modă veche, cu lambriuri din lemn și tot felul de mărunțișuri pe pereți și cu o casă de marcat antică, sertarul deschizându-se cu un clinchet sonor. Mirosea a zahăr și a aer rece.

- Deja? m-a întrebat el.

Am făcut semn că da.

- La Northwestern, i-am zis. O să termin liceul cu un an mai devreme, așa că la toamnă îmi depun dosarul pentru înscriere.

Sawyer și-a înclinat capul într-o parte.

- E o încercare ambițioasă.

- Eu sunt ambițioasă.

- Știu, a încuviințat el, luându-și propriul cornet cu înghețată și mânându-mă spre ieșire; mi-a ținut ușa deschisă, proptind-o cu piciorul, până m-am strecurat afară. Și, despre ce e eseul tău, atunci? m-a întrebat, în timp ce traversam terenul parcării spre mașina lui, făcându-ne loc printr-o îmbulzeală de tineri zgomotoși și neastâmpărați, cam de vârsta noastră, numai strigăte și râsete. Despre călătorii? a adăugat.

- Mda, oarecum, am răspuns, clătinând jenată din cap. E caraghios.

- Mă îndoiesc, a replicat el.

Între timp, ajunseserăm deja la jeep. Sawyer s-a așezat pe capotă ca să-și termine cornetul, întorcându-și capul spre spațiul gol de lângă el, până când i-am priceput mesajul și mi-am proptit tenișii de bara de protecție, săltându-mă alături.

– Povestește-mi, mi-a cerut el.

– Uf, bine, am zis, dându-mi un pic ochii peste cap și înroșindu-mă prin întuneric. Profilul la care vreau să mă înscriu se referă la creație de non-ficțiune, înțelegi? Scrieri de călătorie.

Cuvintele îmi sunau în urechi lemnoase și necunoscute; nu erau lucruri pe care să le fi discutat cu prea multă lume, ci numai cu Allie.

– Așa că îmi redactez eseul ca pe un ghid turistic, în principal – te duci acolo, faci asta, eviți hotelul ăla scârbos – numai că, în loc să mă refer la un loc anume, de fapt e despre, cum să zic... despre viața mea, am adăugat, ridicând încă o dată din umeri, jenată. Sau, mai bine zis, despre viața pe care mi-o doresc.

– Nu e deloc caraghios, a remarcat Sawyer, zâmbind larg. E foarte fain. Vreau să-l citesc când o să-l termini.

– Mda, sigur, am pufnit eu.

– Vorbesc serios, a insistat Sawyer căzut pe gânduri.

Tricoul lui alb parcă strălucea în lumina provenită din vitrinele prăvăliei.

– Și, termini liceul mai devreme, hm? m-a întrebat, după câteva clipe. Atât de disperată ești să scapi de-aici?

– Nu, am răspuns eu, nu e vorba despre asta. Adică normal că o să simt lipsa familiei, și a tuturor celor la care țin. Îmi iubesc familia. Doar că...

M-am întrerupt, ridicând din umeri. Nu știam cum aș putea să explic un lucru ca singurătatea față de cineva ca Sawyer: senzația că am nevoie să găsesc ceva de care să mă agăț, și că, oricare ar fi fost acest ceva, nu-l puteam găsi aici.

– Nu prea am mare lucru pe-aici, înțelegi? i-am zis.

Sawyer a schițat un mic zâmbet indescifrabil.

– Prin urmare, aș face bine să stau cu tine cât încă se poate, asta vrei să spui?

Adica... poftim? Ce se petrece aici? N-aveam nici cea mai mică idee despre ce era în capul lui.

– Cam așa, a fost tot ce-am putut să răspund.

Am rămas tăcuți pentru ceva vreme, urmărind cu privirile mașinile care treceau pe șosea. Mi-am mâncat înghețata. Am așteptat.

– Ești tăcută, a remarcat el într-un târziu.

Am stat să mă gândesc puțin la observația lui.

– Pai, am zis apoi, și tu la fel.

– Reena...

Eram îndeajuns de aproape ca brațele să ni se atingă, calde și un pic de tot lipicioase de transpirație.

– De ce ești tu aici?

I-am aruncat o privire piezișă. Îmi simțeam inima în piept ca o talpă apăsând pedala de la toba mare.

– Asta tu trebuie să mi-o spui.

– Vorbesc serios, a replicat Sawyer, clatinând din cap.

– Chiar?

– Mda, a răspuns. Chiar da.

– Sawyer... am început, dar m-am oprit, înroșindu-mă.

Eram nouăzeci la sută sigură că înțelegeam total greșit ceea ce se petrecea acolo.

– Uite ce e, am continuat. Allie e prietena mea. Sau, cel puțin, a fost și...

– Nu te mai saturi? m-a întrerupt el.

Am tresărit.

– De ce?

Sawyer a ridicat din umeri.

– Să fii cea care crede lumea că ai fi.

– Ce? Nu, am replicat, scuturând din cap și încercând să trag de timp.

Mi-am plimbat privirea de-a lungul șoselei, spre magazinele înșiruite și spre palmierii de pe margine. Am adulmecat mirosul asfaltului ud și al gazelor de eșapament.

– Dar cine altcineva aș putea să fiu?

Sawyer părea să-și dea seama că mă prefac; m-a privit, pentru o clipă, într-un fel care aproape că m-a făcut să mă simt neliniștită, ca și cum mi-ar fi putut vedea țesăturile de sub piele. Luptându-mă cu înfricoșătoarea senzație că mă vârașem până mult, mult peste cap în povestea asta, am făcut ceea ce ar face orice ființă omenească

rațională confruntată cu o întrebare la care nu vrea să răspundă, din partea cuiva de care s-a îndrăgostit cu disperare încă de acum două mandate prezidențiale.

Mi-am împins cornetul cu înghețată drept peste fața lui.

– Scuză-mă, am exclamat imediat, chicotind un pic cam isteric. Doamne, Dumnezeuule, te rog să mă scuzi. Nu pot să cred că am făcut una ca asta.

Sawyer m-a fixat cu privirea timp de câteva clipe, mânjit de înghețată pe gură și pe nas.

– Păi... cam nici mie nu-mi vine să cred, a zis, însă râdea.

Iar când și-a lipit mâna liberă de partea din spate a capului meu și m-a sărutat, am simțit gust de ciocolată și de bomboane multicolore. Nici măcar n-am închis ochii.

Apoi s-a retras un pic.

– E vreo problemă că tocmai am făcut asta? m-a întrebat după o secundă, două.

Am făcut semn din cap că nu, amuțită.

– Ți-a plăcut la fel de mult ca mie?

Am făcut semn că da, tot pe mutește.

– O să mai vorbești vreodată cu mine, câte zile vei mai avea?

Am încuviințat.

– Adică, am zis, revenindu-mi în mică măsură, deși gândurile mi se agitau ca moliile pe la marginile panicate ale creierului, da.

Sawyer a zâmbit.

– Bine, a zis, aruncându-și ceea ce mai rămăsese din cornetul cu înghețată într-un coș din apropiere și cuprinzându-mi fața cu ambele palme. Foarte bine.

Încă mă săruta când i-a sunat telefonul din buzunarul pantalonilor, după un minut, și am dat să mă desprind, însă el și-a întezit strânsoarea, cu degetele petrecute ușor prin părul meu.

– Nu-i da atenție. Nu-i da atenție, a murmurat și asta am făcut, timp de încă un minut, dar apoi a început să sune și al meu.

– Sawyer, am șoptit, întinzând mâna după geantă, chiar dacă restul din mine era în continuare angrenat în altceva. Sawyer, mă sună de acasă. Trebuie să răspund. Alo? am zis, în timp ce – of, Doamne, of, drace, eram în mijlocul parcării, iar la telefon era tata – Sawyer își cobora buzele spre gâtul meu. Bună. Ce e?

– Reena, a zis tata și în vocea lui era o tonalitate pe care n-o mai auzisem niciodată, panică amestecată cu furie. Of, slavă Domnului! Unde naiba ești?

Am sărit de pe capota jeepului atât de repede, încât a fost cât pe ce să-i zbor capul de pe umeri lui Sawyer. Îl mințisem pe tata pentru prima oară în întreaga viață și uite că m-a prins. Cum de fusese măcar posibil?

Încă mă străduiam să inventez un răspuns, când el a vorbit mai departe.

– Ești cu Allie? m-a întrebat pe un ton aspru.

Mi-am strâns mâna liberă în pumn, simțind cum îmi intră unghiile în palmă. Sawyer mă urmărea cu o privire atentă. Am bâjbâit prin minte după ceva plauzibil, dar până la urmă am fost nevoită să mă opresc asupra adevărului.

– Nu, am mărturisit. Nu sunt.

– Slavă Domnului, a repetat el, apoi, către cine o mai fi fost în cameră, ori Soledad, ori Cade: E bine. Am găsit-o.

– Ce e? am întrebat scurt.

Dintr-odată, mi se făcuse foarte, foarte frică.

– Zi, ce s-a întâmplat?

– Reena, a zis el și, în momentul Acela, am știut că n-o să uit câte zile oi avea firma luminoasă a prăvăliei cu înghețată de la mică distanță expresia de curiozitate de pe chipul frumos al lui Sawyer Legrande și minusculele cioburi de sticlă întipărite în asfalt, de parcă tocmai ar fi explodat acolo ceva fragil și sclipitor. Trebuie să-ți dau o veste rea, a continuat tata.

11

După

Nu l-am mai văzut pe Sawyer în tot timpul cât a ținut tura mea de duminică, deși era de parcă mi-ar fi suflat în ceafă în permanență, după cum vorbea toată lumea despre el: ca și cum ar fi fost vreun star de cinema sosit în vizită și nu un degenerat care părăsise pe toată lumea care a ținut vreodată la el. Clienții obișnuiți ai localului sunt încântați să-l revadă. Chelnerițele nu mai conțin

să-i laude tunsoarea. A călătorit în toată perioada asta, îmi spune Finch în bucătărie, bântuind prin țară ca un puf de păpădie sau ca Jack Kerouac, fără să aibă în minte vreo destinație anume.

– A călătorit, repet lent, iar colosala nedreptate a afirmației mă izbește cu o forță atât de concretă, încât chiar mă văd nevoită să mă apuc de marginea mesei pentru pregătirea comenzilor, ținându-mă de ea până când îmi restabilesc echilibrul.

Mă simt de parcă măruntaiele mi-ar fi fost excavate, de parcă aş fi o variantă fantomatică și stâlcită a mea.

– Ce drăguț din partea lui! adaug.

Pe la cinci și un sfert, nu-mi doresc altceva decât să ajung acasă și să mă fac ghem sub pături, însă imediat cum îmi pontez fișa, mă întorc și-l văd în pragul biroului, frecându-și barba.

– Doamne, Dumnezeule, exclam mai tare decât aş fi vrut. M-ai speriat ca naiba.

– Îmi pare rău, răspunde Sawyer pe un ton care spune mai degrabă că nu-i pare.

Se lasă moale, cu un aer nepăsător, pe tocul uşii. Pentru prima oară de când și-a făcut apariția, îmi permit să-l studiez pentru mai mult de o secundă, mai mult decât cu o privire rapidă, flămândă, aruncată cu coada ochiului. E mai lat în umeri decât când a plecat de-aici. Părul de pe brațe i s-a decolorat de la soare. Sawyer e un tip răbdător așa că stă acolo și mă lasă să-l examinez cu privirea.

– Ce e? mă răstesc după ce termin.

Buzele îi zvâcnesc ușor.

– Nimic, îmi răspunde.

Îmi iau geanta și scormonesc prin ea după cheile mașinii, împingând deoparte *Omida mâncăcioasă* pentru a doua oară pe ziua de azi.

– Ai fost aici toată după-amiaza? îl întreb, cu ochii pe amestecătura de lucruri din geanta mea, ca să nu fiu nevoită să-l privesc.

– Nu.

De îndată ce rostește silaba, tot mă văd obligată să-mi ridic privirea spre el. Scutură din cap.

– M-am uitat pe program.

– Pentru ce?

- Ca să te prind înainte să pleci.

- Ei bine, răspund cu toată răutatea de care mă simt în stare, izbutind în sfârșit să pun mâna pe chei, misiunea a fost îndeplinită. Iată că plec.

Dar Sawyer nu se clintește din prag.

- Mi s-a părut destul de mare aglomerația azi, remarcă. Trebuie să mă obișnuiesc din nou, presupun.

Îl privesc, mijind ochii spre el.

- Cum adică? Îl întreb răstit, fiindcă avem acum alt barman, un tip trecut de cincizeci de ani, pe nume Joe, care mereu mă expediază acasă cu acadele pentru Hannah, chiar dacă ea e prea micuță ca să mănânce așa ceva. Doar nu ți-ai ales turele, nu-i așa?

- Și dacă-ți spun că da, mă omori?

- Posibil, îi răspund, iar el zâmbește de parcă aș fi încercat să fiu amuzantă.

Dar eu nu încerc să fiu amuzantă. Am impresia chiar c-aș putea izbucni în plâns.

- Nu s-ar putea să încetezi? Îl întreb cu o voce întretăiată.

De la o vreme, așa făcea Hannah, când se necăjea, după care-și astupa urechile cu palmele și începea să urle.

- Vorbesc serios. Nu vreau... doar... termină.

Sawyer renunță la zâmbet și face o mișcare ca să se apropie de mine. Întind brațele în față, impunându-i distanța.

- Reena, începe el.

- Vorbesc serios, îi repet. Nu e posibil să vii aici, după atâta vreme, și să te ții de glume cu mine, purtându-te de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Și nu e așa... s-au întâmplat destule, Sawyer. Nu e posibil să te întorci și gata.

Sawyer ridică ușor din umeri, aproape imperceptibil. Arată cu mult mai matur decât este.

- Și totuși, m-am întors, îmi spune încetișor. Tu trebuie să... M-am întors.

Partea cea mai oribilă asta e: eu chiar sunt dornică să-l iert. Chiar și după toate astea, sunt. Cu un copil născut înainte de a împlini șaptesprezece ani și un viitor la fel de singuratic ca suprafața lunii și tot mi se pare ca o întoarcere acasă simpla lui vedere, ca un cântec pe care l-am știut demult, dar l-am uitat cumva.

Și, Dumnezeuule, din Raiul Tău aurit, cât de total de aiurea e asta.

– Ferește-te de mine, mârâi și-mi fac loc pe lângă el, ieșind din încăpere.

– Cum a fost la lucru? vrea să știe Soledad, când ajung acasă după ceva vreme.

Stă turcește pe divan, cu ochelarii pentru citit la ochi, concentrată asupra careului din ziar. Soledad a învățat engleza când avea douăzeci și doi de ani și încă dezleagă cuvintele încrucișate din New York Times cu pixul, acesta fiind doar unul dintre motivele pentru care o iubesc.

– Nașpa, mersi. Bună, frumoasă domnișoară, îi zic lui Hannah, culegând-o de pe podea, unde stătea să se joace, și dându-i câteva pupături zgomotoase pe burtică, până când începe să râdă zgomotos, foindu-se bucuroasă în brațele mele. Cum ți-a fost ziua, ha? Te-ai distrat?

– A fost o minune, îmi dă raportul Soledad, același lucru pe care mi-l spune de fiecare dată când o supraveghează pe Hannah.

Ele două își petrec o grămadă de timp împreună și-mi place ideea că e o a doua mamă pentru Hannah, exact cum a fost și pentru mine. Soledad a locuit în casa noastră timp de aproape un deceniu înainte ca tata s-o ceară în căsătorie, o altă piesă din angrenajul familiei potrivită în liniște la locul ei.

Nu e bine pentru un bărbat să fie singur.

– El unde e? o întreb acum, descălțându-mi tenișii, un picior pe celălalt, și săltând-o pe Hannah pe șoldul meu.

Tata m-a tot ocolit de când cu întâlnirea noastră neprevăzută din grădina cu roșii, absentând cu perseverență ori de câte ori am fost prin preajmă. Fetița îmi boscorodește fericită la ureche.

– Iar e prin curte. Reena...

Soledad pare necăjită. Uneori, vocea ei îmi amintește de apa turnată peste foc, cu aburul erupând în sus.

– Poate c-ar fi mai bine să-l lași un timp singur, mă sfătuiește ea.

– Aha, zic, făcând un semn de încuviințare.

Nu știu prea bine ce-i provoacă ei grijile: temperamentul sau inima lui. Cel mai probabil, ambele. Azi-dimineață, când am umblat

pe computer, am dat peste recentele ei căutări pe Google despre efectele stresului asupra afecțiunilor cardiace.

– Bine, adaug. Știi, mă gândeam s-o scot pe fetiță la o plimbare.

– Oricum aveam programată o întâlnire cu Roger și cu Lyd peste puțin timp, mă informează Soledad. Trebuie să vedem localul ăla nou de pe Las Olas.

Îmi dă impresia că ar vrea să-mi mai spună și altceva și pentru o clipă sunt aproape tentată s-o întreb cum e posibil ca tatăl meu să stea la o masă amicală cu părinții lui Sawyer și să evalueze concurența din domeniul culinar, dar să nu-și poată găsi tăria sufletească de a da ochii cu mine. În definitiv, totuși, amândoi am lăsat-o așa cum e.

– Distracție plăcută, e tot ce-mi zice ea, până la urmă.

– O să avem. Haide, domnișoară, îi spun fetiței și o duc sus ca s-o schimb pentru plecare. Mergem să ne plimbăm cu mașina.

Hannah a suferit de colici tare păcătoase când era sugar și n-a dormit mai mult de două ore la rând până când s-a făcut aproape de șase luni. Nici schimbarea regimului de alimentație n-a dat rezultate. Nici cu aerul cald al uscătorului de păr îndreptat spre burtică. Nici frecțiile pe spinare nu i-au folosit și nici băile prelungite în cădița ei. Soledad m-a ajutat atât cât a putut, dar până la urmă tot ajungeam, eu și Hannah, să stăm în fund pe podea și să plângem, ca doi mineri prinși într-o galerie. Sinceră să fiu, nu mai știam ce să fac.

În schimb, îi plăceau plimbările cu mașina și dacă nu mă simțeam prea epuizată ca să mă mai urc la volan, de obicei nu trecea mult timp până să adoarmă dusă pe bancheta din spate, cu capul căzut înapoi și pumnul micuț îndesat în gură. Totuși, timp de aproximativ o oră, cea mai mică oprire ar fi trezit-o, așa că alesesem să conduc kilometri întregi pe autostradă, unde nu exista pericolul semafoarelor sau al pietonilor care să ne încetinească.

Odată, am rămas fără benzină în Miami și am fost nevoită să-l sun pe Cade, ca să vină să ne ia. În altă seară, am ajuns tocmai până în Vero, înainte de a-mi da seama că era, probabil, vremea să fac drumul întors spre casă.

Până la urmă, durerile abdominale ale lui Hannah s-au mai potolit, iar excursiile noastre sub clar de lună pe șoseaua națională

95 au devenit din ce în ce mai puțin frecvente. Nu mai condusesem pe bucată asta de șosea de atâtea luni. Însă astă-seară, în timp ce fetița mea plutea spre tărâmul viselor, în zumzetul cumsecade al postului public de radio cu profil de jazz, peisajul zărit prin geamuri îmi era la fel de familiar ca propria casă.

12

Înainte

Sawyer n-a scos o vorbă cât timp a parcurs cu toată viteza drumul de la prăvălia cu înghețată până la spital, tăcut ca noaptea și la fel de neclintit. În pieptul meu parcă se căscase o prăpastie. CD-ul din playerul stereo se învârtea în continuare – un vechi album cu Louis Armstrong pe care Sawyer îl primise, probabil, de la tata – așa că am întins mâna spre el și l-am oprit.

– E de rău, nu? l-am întrebat.

Sawyer a ridicat din umeri, o singură dată, cu ochii pe asfaltul din fața lui.

– Nu știu, mi-a răspuns.

– Sigur e rău, nu? Dacă deja e în operație, iar tata n-a vrut...

M-am întrerupt, cuvintele fiindu-mi înghițite de vâlmășagul sentimentelor: vinovăție, dezorientare și această imensă, nesfârșită teamă. Mi-am înfipt unghiile în tapițeria scaunului meu, parcă îmboldind mașina să înainteze mai repede.

– Sigur e rău, am repetat.

– Am zis că nu știu, Reena, mi-a zis el, după care și-a reluat tăcerea.

Am parcat în cavernosul garaj al spitalului și ne-am rătăcit pe drumul spre terapia intensivă, bântuind amândoi pe coridoare ca doi panicați Hansel și Gretel depășiiți ca vârstă.

– Pe aici, a zis în cele din urmă Sawyer, iar eu l-am urmat ca un robot pe coridorul înghețat, scaldat în lumina fluorescentă, trecând apoi, dincolo de o pereche de uși, direct în haos.

În sala de așteptare am dat peste o mulțime mică, dar neastâmpărată. Părinții lui Allie și ai lui Sawyer, părul nestăpânit al Lydiei fiind fixat într-un coc complicat. Era și Lauren Werner acolo,

plângând zgomotos. Și iată-i și pe tata și pe Soledad, atenți și răbdători, cumva deja eviscerări, ca două carcase sau două cochilii. Soledad arăta distrusă. Tata arăta bătrân.

S-au ridicat amândoi când m-au văzut apropiindu-mă în goană pe vasta întindere a linoleumului și ochii tatii s-au îngustat de nedumerire. La telefon nu apucaserăm până la urmă să lămurim unde eram eu sau cu cine, iar acum iată că în urma mea venea, îndeaproape, Sawyer, radiind teamă și fierbințeală.

Iubitul lui Allie, mi-am zis în gând, pentru a suta oară în ultimul sfert de oră. Am fost cu iubitul lui Allie.

Totuși, tata n-a mai avut timp să pună întrebări, din cauză că mama lui Allie m-a descoperit și s-a năpustit spre mine, cuprinzându-mă atât de strâns, încât mi-a provocat durere. Mi-am simțit coastele scrâșnind una peste alta în piept.

– A murit, s-a văitat doamna Ballard cu un ton pe care nu l-am mai auzit până atunci și, cu voia lui Dumnezeu, speram să nici nu-l mai aud vreodată. Reena, scumpo... Fata noastră s-a dus.

Prin minte mi-a trecut, cât se poate de limpede: *Așa ceva nu se întâmplă cu adevărat.*

Am gândit, cât se poate de limpede: *Noi suntem de vină.*

Am rămas așa, o vreme, împreună cu mama lui Allie, lăsând-o să hohotească pe materialul moale al bluzei mele. Sinceră să fiu, n-am făcut mai nimic: mă simțeam înghețată, bizar de tăcută, ca și cum ceva ar fi fost ermetic pecetluit înăuntrul meu. Am auzit din depărtare vaietul unei ambulanțe, apoi vâjâitul șoptit al unei uși închise. În cele din urmă, domnul Ballard a desprins-o cu blândețe din brațele mele.

– Nu apucaserăm încă să ne împăcăm, i-am zis.

– Reena!

Asta era Soledad, care se apropia, însă m-am ferit din calea ei.

– Vorbesc serios, am zis, iar de data asta vocea mi-a răsunit mai cu putere. Îmi venea greu să înțeleg ce se întâmplă. N-am... am...

Mi-a pierit glasul când Soledad și-a încolăcit brațele în jurul meu, rămânând acolo paralizată și buimăcită, în timp ce ea îmi șoptea rugăciuni în spaniolă la ureche.

– Nu glumesc, i-am zis cu vocea frântă, dar am simțit cum coastele încep să mi se prăbușească.

Mi-am mai ridicat privirea pentru ultima oară înainte de a înceta să-mi mai amintesc ceva, exact la timp cât să văd profilându-se pe sub tricou urmele ascuțite, colțuroase, ale șirei spinării lui Sawyer, care tocmai se strecura afară pe ușile glisante.

13

După

Eu și Aaron ne stabiliserăm întâlnirea pentru vineri seara, așa că mă duc să-l caut, la ora când ieșea din tură, la șantierul naval, înaintez agale pe docul lat și ponosit de vreme, până când îl văd sporovăind cu Lorraine, o pensionară din New Jersey, cu ditamai claia de păr și un gust vestimentar categoric bătând spre țipător: în momentul acela, purta colanți cu imprimeu de leopard. Ea și soțul ei, Hank, își andocau ambarcațiunea, botezată Hanky Panky, de cincisprezece ani în portul acesta, însă, de fiecare dată când o întâlneam, avea grijă să facă un mare spectacol din cum îmi tot spunea că Aaron e mecanicul ei preferat.

– Re-ena, mă strigă ea voioasă, când mă zărește, fluturându-și pălăria din paie în semn de salut.

Lorraine tratează pe oricine ca pe un prieten pe care nu l-a mai văzut de mult.

– Am fost la voi alaltăseară! mă informează ea. Costițele au fost di-vi-ne! I-am zis lui Hank că va trebui să mă ducă de-a dura până acasă.

Mai flecărim un pic despre restaurant și despre cât de aglomerat a fost până să ajung aici. În cele din urmă, apare și Hank, rumen și rotofei, și ne expediază pe noi, *tinerii*, în drumul nostru.

Aaron își strecoară mâna în buzunarul de la spate al blugilor mei în timp ce ne îndreptăm spre mașină.

– Am o pereche de chiloți exact ca pantalonii ei, îmi mărturisește el încetșor, iar eu îmi las capul pe spate și izbucnesc în hohote.

Aaron e îngrozit de faptul că am trăit toată viața la un sfert de oră distanță de ocean și, nu se știe cum, n-am ajuns niciodată să mănânc un lobster roii, așa că mă duce în localul ăla rău-famat de pe un debarcader din Lauderdale, cu bănci ca pentru picnic și berea

servită în pahare din plastic. Magazinele cu suveniruri împrăștie lumini albe și fluorescente de-a lungul falezei. Turiștii hoinăresc peste tot.

– Asta-i o chestie specifică pentru Maine, totuși! protestez, smulgând o mână de șervețele din cutia de pe masă. Lobster roii nu e o chestie specifică pentru Maine?

Aaron ridică din umeri.

– Maine, ne-Maine, zice, apoi râde. Adică da. Țștia probabil că sunt homari yankei, ceea ce înseamnă că și-au săltat lentele trupuri de crustacee tocmai până aici, astfel încât tu să poți beneficia de experiența asta, așa că, probabil, ar trebui să termini cu văicăreala.

– Dar nu mă văicăresc, îi răspund, zâmbind.

Pe farfuria dintre noi e un morman de inele de ceapă. Ultimele raze ale soarelui i se reflectă în auriul părului.

– La drept vorbind, adaug, sunt scoicormidabil de veselă.

Aaron scoate un geamăt.

– Ce-a fost ășta, un calambur marin? mă întrebă, iar eu gâgâi ca o găscă. Pe bune? Pe bune?

După ce și-a terminat liceul, acasă la tatăl lui, în New Hampshire, Aaron a lucrat pe bărcile de pescuit din Gloucester, în statul Massachusetts, timp de vreo doi ani, apoi s-a mutat în Florida la începutul verii. A venit s-o ia de la lucru pe Shelby în fiecare seară, timp de două săptămâni, până mi-am dat seama că n-o făcea ca să-i ușureze viața surorii lui gemene.

Ești conștient de faptul că nu-mi arde de distracție, l-am atenționat, prima dată când m-a invitat să ieșim împreună. Am un copil. Nu stau de distracție. Și nici chiar înainte să am un copil, nu stăteam de distracție.

Ești total plictisitoare, m-a aprobat el, încuviințând cu seriozitate.

Stăteam pe trotuar, în față la *Antonia*; era trecut de ora unsprezece și aerul încins mirosea a gaze de eșapament, iar pe undeva, mai departe, plutea izul oceanului.

Categoric, am încuviințat, după care el a răs și m-am simțit de parcă mi s-ar fi deschis ceva cald și fluid în interiorul pieptului.

Ce părere ai, ne vedem în weekendul care vine?, m-a întrebat și asta a fost.

Acum ne terminăm sandvișurile, apoi rătăcim un timp pe plajă, pe întuneric. Simt nisipul sfărâmicios și familiar sub tălpi. Discut cu el o vreme despre materiile mele de la școală, literatură, istoria artei și contabilitate, la colegiul public din Broward, într-o ultimă tentativă de a-mi împiedica transformarea creierului în supă.

– Rămâne tot așa pentru sâmbătă? mă întrebă, când ajungem înapoi la mașina mea.

Ne oprim câțva timp să ne sărutăm, rezemați de ea, în ușorul foșnet al gumei de mestecat mentolate din spatele danturii lui. Cade și Stefanie s-au oferit să stea cu fetița, iar eu le-am promis că vin s-o iau până în ora zece.

– Absolut, confirm, zâmbind, cu toate că, în realitate, uitasem complet până în clipa asta.

E o petrecere cu grătar acasă la mama lui, o chestie de familie, împreună cu Shelby și cu toată lumea, despre care mi-a zis de săptămâna trecută. La un moment dat, eu va trebui să fac o salată.

– Vii să mă iei pe la unu? îl întreb.

– Așa o să fac, promite Aaron, după care mă sărută de rămas-bun și ciocănește de două ori în capotă înainte să demarez, în semn de să ajungi cu bine. Luminile, văzute în oglinda retrovizoare, arată ca la carnaval.

A doua zi dimineată, Hannah nu vrea să se trezească și deja suntem un pic în întârziere până când o schimb și ajung jos, în bucătărie, ca să termin de pregătit geanta cu scutece. Împing cu șoldul ușa batantă și mă pomenesc cu Sawyer, așteptând acolo, îmbrăcat cu hainele pentru lucru și privind fotografiile copilului de pe frigider. Înghet.

– Ce...

– Nu știam că ești aici, îmi spune el imediat, încercând să abată discuția înainte să mă pot pune cu artileria pe el. Tata avea nevoie să-i aduc ceva documente tatălui tău, îmi explică. Mașina ta nu era... n-am știut că ești aici.

– Scottea un zgomot ciudat, îi răspund.

Mă opresc în prag și-l privesc pentru o clipă, amintindu-mi: așa îl găseam mereu când eram împreună, doar bântuind prin casa mea de parcă ar fi locuit aici sau ar fi vrut să locuiască. Înghit în sec și strâng pușin mai tare fetița în brațe.

-
- S-a dus Cade cu ea azi-dimineață, adaug.
 - Sawyer clatină din cap în semn de încuviințare.
 - Ai zis să stau la distanță de tine.
 - Am zis.

Mi-o salt pe Hannah pe șold și încep să caut prin frigider păhărelele cu suc, acoperite cu capac, pe care le-am pus acolo aseară, în timp ce mânuțele ei durdulii îmi scotocesc prin păr. Încep să am o senzație de claustrofobie, de parcă s-ar strânge pereții în jurul meu. Bucătăria noastră e mică și demodată și cam incomodă.

- Am cam dramatizat, îi zic.
- Îți este permis, replică Sawyer, ridicând din umeri.
- N-am cerut permisiunea nimănui!

Fetița își mută mâinile din părul meu spre cercei, smucind un pic, și fac tot posibilul s-o desprind fără să trântesc toate recipientele din brațe.

- Hannah, scumpo, murmur, împingând-o cu toată blândețea de care sunt capabilă. Iubirea vieții mele pământeste.

Sawyer se apropie cu un pas, ca de încercare.

- O mână de ajutor?
- Nț.

Nici n-am stat să mă gândesc la răspuns, mi-a ieșit de la sine, ca și cum cuvintele răutăcioase mi-ar fi în permanență pe limbă. Apoi oftez.

- Vrei s-o ții? îl întreb.

Pare sincer surprins, ceea ce mă face să mă simt oarecum jenată.

- Mda, răspunde imediat. Mda, dacă n-ai nimic împotriva.

Așa că trag adânc aer în piept și-i încredințez copilașul: urmărind cu privirea poziția mâinilor lui, a capului ei, chiar dacă e deja prea mare ca să-mi mai fac griji pentru asta, și oricum el e absurd de grijuliu, de parcă ar ține o bombă. Arată complet și cu desăvârșire îngrozit. Aproape că-mi vine să râd.

Hannah scâncește pentru o clipă, dând impresia că ar începe să se agite, iar el țopăie un pic ca să-i stăvilească plânsetul.

- Salutare, Hannah, îi zice el de îndată ce-o vede că s-a liniștit. Salut, frumoaso.

Hannah zâmbește precum ceața risipită dimineața. Îmi abat brusc privirea de la ei. Fiind atât de aproape unul de celălalt,

seamănă foarte, foarte mult, cu tenul măsliniu și trăsăturile ascuțite, inteligente. Asta îmi face inima să tresalte oarecum neplăcut, ca o mașină de pimball când face tilt.

– Bună! îi răspunde ea veselă.

Sawyer rămâne cu gura căscată pe moment.

– Vorbește? mă întreabă, evident surprins.

– Păi, cum să-ți spun, e om și ea, îi răspund țâfnoasă, după care: Scuză-mă.

Îi fac puțin loc și-mi încolăcesc degetele pe spătarul unui scaun de bucătărie.

– Am fost... scuză-mă.

– Nu-i nimic, zice Sawyer, ridicând din umeri; privește apoi, cam pentru un minut, rotunjimea ca de măr a obrazului lui Hannah. Îți dai seama că n-am știut, nu? mă întreabă apoi încet.

Tresar și-mi dreg glasul, având grijă să privesc în altă parte.

– Ce să știi? întreb, toată numai neștiință, cu toată candoarea omeneste posibilă.

– Te rog, termină.

Ochii verzi ai lui Sawyer se întunecă; bărbia lui capricioasă se încordează.

– Uite ce e, îmi zice. Ai ajuns să mă urăști. Este... în fine. Nu-i nimic. Dar nu mă prosti la faza asta, Reena. Dacă nu e a mea...

– Îți bați joc de mine! ripostez, privindu-l cu gura căscată, pentru că, pe bune, ce tupeu! Normal că e! exclam.

Și, într-un oarecare soi de bizară contra-ilustrare a afirmației mele, îi smulg fetița din brațe. Hannah se sperie.

– Doamne, Dumnezeu, Sawyer.

– Ei bine, atunci spune-o și gata! zice Sawyer, clătinând din cap. Reena, eu n-am sunat pe nimeni. Nimeni n-a știut unde să mă găsească. Știi asta. N-am avut habar că erai... dac-aș fi știut, atunci...

– Atunci, ce, mai precis? mă răstesc eu. Ți-ai fi făcut apariția? Sau te-ai fi oferit să-mi plătești ca să...

– Termină, mă întrerupe el, privind nu spre mine, ci spre copil. Las-o baltă. E aiurea. E nașpa.

– Mă înșel?

– Da! explodează el, după care ezită, frecându-se energic la ceafă. Nu știi, mărturisește.

– Mda, îi zic, îndesând o cutie cu biscuiți Goldfish și ceva struguri în geanta fetei, manevrând cu o singură mână. Asta am zis și eu.

Sawyer scutură iar din cap frustrat, vrând parcă să spună că dau dovadă de obtuzitate în mod intenționat.

– Habar n-am ce-aș fi făcut, Reena. Știi care era situația. Eram dat peste cap. De-asta am și plecat, în primul rând.

Oftează cu zgomot, trecându-și palma peste creștetul țepos.

– Dar acum sunt aici, adaugă.

– Evident, încuviințez, săltând-o pe Hannah pe șoldul meu.

– Și nu plec nicăieri, mă înștiințează Sawyer, neluând în seamă sarcasmul din vocea mea.

Se ferește îndemânatic din drumul meu, în timp ce umblu bezmetică prin bucătărie, de parcă mi-ar anticipa mereu următoarea mișcare.

– Vreau să fiu aici, declară el. Vreau să fac tot ce-mi stă în puteri ca să fiu inclus în asta.

Deschid gura, cu gândul să-i dau o replică țâfnoasă, dar apoi o închid la loc. Dintr-odată, mă simt foarte, foarte istovită. O oboseală ca după doi ani întregi de nesomn.

– Bine, îi răspund. În regulă.

Sawyer face ochii mari, ca și cum s-ar fi așteptat ca eu să-l trimit să plimbe ursul. Presupun că n-aș prea avea de ce să-l învinuiesc pentru asta.

– Bine? repetă el.

Ridic din umeri.

– Asta e ceea ce am zis.

Rămânem pe loc timp de un minut, într-o precaută acalmie. Eu aștept. Fetița își lasă capul greoi pe umărul meu, de parcă ar fi plictisită de noi, făcându-se comodă.

– Ce părere ai despre parc? mă întreabă Sawyer după o vreme.

Îl privesc, clipind mirată.

– Despre parc?

– E un loc public, îmi explică Sawyer, luând ochelarii de soare ai lui Hannah de pe bufet și întinzându-i spre mine. În miezul zilei.

Îmi dau ochii peste cap, dar iau ochelarii.

– Hai, termină, îi zic.

– Te-am făcut să zâmbești.

- Felicitări, îi zic, pufnind ușor. Așez ochelarii de soare, cu grijă, pe creștetul capului lui Hannah. Ei nu-i place să-i poarte decât uneori.

Sawyer zâmbește cu gura până la urechi.

- Mâine îți convine?

Oftez.

- E bine mâine.

- Reena, iubito...

E Soledad, care tocmai și-a vârât capul pe după ușa batantă a bucătăriei, dar a încremenit când ne-a văzut. Sprâncenele ei negre zvâcnesc.

- Doamnă, o salută Sawyer.

Dac-ar fi avut pălărie, și-ar fi scos-o, sunt convinsă.

- Bună, Sawyer, zice Soledad. Apoi, către mine, pe un ton apăsător: A venit Aaron.

- Mhî, zic, săltându-mi pe umăr sacoșa cu lucrurile fetiței și înlăturându-i lui Hannah smocul negru de păr căzut peste față. Vin și eu într-o clipă.

- Așa, zice Sawyer, după plecarea ei, și-mi dau seama clar că are de gând să-și forțeze norocul. Aaron.

Îmi dau ochii peste cap.

- Dumnezeule, Sawyer, am și eu un iubit. Știu că e greu de crezut, dar...

- Nu e greu.

- Bine, zic, pentru că nu știu ce-aș putea să răspund la asta, nu tocmai.

Inima îmi bate ritmic în coaste.

- Așa. Hai că ne mai vedem.

- Absolut, zice el, dar iese după mine din bucătărie, urmându-mă ca o umbră, și-mi dau seama că știe exact ce face.

Aaron mă așteaptă în living, privind cu un ochi televizorul pe care l-a lăsat aprins Soledad, îmbrăcat în șort și încălțat cu șlapi, și pe față cu un zâmbet nepăsător, fără grabă.

- Bună, zic.

- Bună, zice și Aaron.

- Bună, zice și Sawyer.

După care rămânem pe loc tustrei. Ne privim unul pe altul. Expresia de pe fața lui Soledad dă de înțeles că, după părerea ei, mi-am pierdut mințile.

– Aaron, spune ea, când devine clar că n-am nici cea mai mică intenție de a face prezentările. El e Sawyer. Sawyer, ți-l prezint pe Aaron.

– Îmi pare bine să te cunosc, zice Aaron.

– Asemenea, răspunde Sawyer.

– Bun! exclam veselă.

Dintr-o clipă în alta, simt c-o să izbucnesc în hohote de râs, dar numai ca să evit vreo altă reacție, mai puțin oportună.

– Ar fi cazul să mergem!

Sawyer clatină lent din cap, în semn de încuviințare. Îi aruncă o privire lui Aaron, apoi alta mie.

– Pe mâine, îmi zice cu un aproape imperceptibil zâmbet cu subînțeles în colțul gurii.

Încrezut afurisit!

– Mhî, zic. Pa.

O sărut pe Soledad și-l apuc pe Aaron de încheietura mâinii și ușa cu plasă se trânteste zgomotos după noi. În mare măsură, s-ar putea spune că alerg până la mașină.

– Așa, zice Aaron după ce ne legăm centurile. El era.

Niciodată, de când ne cunoaștem, n-am suflat vreo vorbă despre Sawyer față de Aaron.

– Mda, îi răspund după câteva clipe. El era.

Aaron răsuțește cheia în contact.

– Crezusem că e mai înalt.

Asta a fost tot ce-a găsit el de spus.

Înainte

M-a înțepat o viespe în dimineața înmormântării lui Allie. Trecuseră trei zile ploioase, umede, de când intrase cu mașinuța ei drăguță într-un copac, la trei cvartale distanță de proprietatea părinților ei, părăsind astfel lumea asta pentru cea de dincolo, într-

un spectaculos act de prostie teatrală atât de caracteristic pentru Allie, încât, într-un anume fel tâmpit, pervers, m-a făcut să-mi fie și mai dor de ea decât îmi era deja.

Băuse, după cum se răspândise vestea prin toată școala în săptămâna întâmplării, având nivelul alcoolemiei cu o zecime peste limita legală pentru adulți în statul Florida, fără să mai punem la socoteală faptul că Allie avea doar șaisprezece ani. Terapeuții și-au instalat cartierul general în secretariat. Am avut de suportat o întrunire obligatorie în care s-a vorbit despre pericolele conducerii sub influența alcoolului; elevii și-au prins panglici purpurii de bretelele ghiozdanelor. Din câte se pare, Lauren Werner a fost interogată de polițiști.

Era miercuri și ploua. Iar eu tot așteptam să vină momentul să izbucnesc în plâns.

O bubă de un roșu aprins, cât o nucă, din spatele genunchiului, mi s-a părut un motiv la fel de bun ca oricare altul ca să mă dau bătută în această zi anume, așa că am zăcut în pat după ce ne-am întors acasă de la biserică și până când mi-a ciocănit Soledad la ușă, imediat înaintea iureșului pentru masă.

– Ajunge, iubito, mi-a zis, apăsând cu putere întrerupătorul și umplând camera cu o lumină gălbuie, călduță. Trebuie să te pui pe picioare!

– Dorm, am bombănit cu fața în pernă, chiar dacă nu era așa.

Toată după-amiaza mi-o petrecusem ascunsă sub plapumă, complet trează, urmărind cu privirea linia sinuoasă a unei crăpături din tencuiala tavanului și așteptând să-i aud zgomotul pașilor pe scară. Genunchiul mă mânca și-mi supura. Mă scărpinasem până-mi dăduse sângele.

– Cade mi-a zis că ești programată pentru seara asta.

– Cade e un mincinos împuțit.

L-am auzit pe tata ezitând în pragul ușii, oprindu-și cadența lentă a pasului greoi. Instalația de aer condiționat a început să fâsâie și să bolborosească astmatică.

– Las-o în pace, Sol. Pot să chem pe cineva ca să-i țină locul.

– Leo... a început ea, gata să se ia la ceartă.

Am impresia c-o băgasem în sperieți.

- Nu-ți face probleme, am zis, azvârlind plapuma de pe mine. Hai că vin.

- Ești sigură? m-a întrebat tata neconvins.

M-am întrebat atunci dacă s-o fi gândit la mama, la coroane funerare și pietre de mormânt, și la viețile retezate prea de timpuriu. Nu prea vorbeam vreodată despre mama.

- Sigur, am răspuns, deși era o minciună, în timp ce-mi săltăm eul greoi de pe saltea. Așteaptă-mă în mașină, vin în zece minute.

- E îngrijorat pentru tine, mi-a mărturisit Soledad după ce l-a văzut plecat, deschizându-mi șifonierul și căutându-mi pantalonii negri pentru serviciu. Părul ei lung și negru îi atârna liber pe spinare.

Mi-am aruncat picioarele dincolo de marginea patului și am ridicat din umeri.

- Tu nu?

- Eu aștept să vorbești cu mine, Reena. Dar, dacă nu vrei...

- Trebuie să mă îmbrac, am întrerupt-o, dacă vrei să mă duc la muncă.

- Revizuieste-ți tonul, te rog, m-a atenționat Soledad, azvârlind spre mine pantalonii, plus o bluză albă care, sinceră să fiu, cunoscuse și vremuri mai bune.

Ea mă întrebase în trei rânduri ce se întâmplase în seara accidentului, unde fusesem și de ce mințisem și, mai întâi de toate, ce căutasem cu Sawyer. Credea că tac intenționat, într-o îmbufnare tipic adolescentină, sau că poate fusesem și eu la petrecerea aia și știam ceva, dar nu voiam să spun. Nu puteam să-i spun adevărul, fiindcă era de un milion de ori mai rău.

- Dar, mă rog, fie cum vrei tu, a continuat Soledad. Poate ai vrea să-ți dai cu puțin fard înainte să pleci.

M-am încruntat.

- Mersi mult.

- E trecut de cinci, scumpo. Încerc să pun treburile în mișcare. Și dă-ți cu ceva și pe piciorul ăla, altfel o să te sâcăie toată noaptea.

Restaurantul era ticsit și canicula umedă a verilor din Florida biruia instalația de aer condiționat; transpirația îmi băltea pe la îndoiturile coatelor. Sawyer lipsea de la locul lui, de după tejgheaua supraaglomerată a barului.

- Salutare, pușor, m-a gratulat taică-său în locul lui, scoțând halbele pentru bere din mașina de spălat vase și aranjându-le în coloane impunătoare în apropierea canelelor.

Roger e un tip înalt și solid, iute la zâmbet și aidoma la mânie. Ridicând ușița despărțitoare, s-a apropiat de mine și m-a cuprins cu brațul pe după umeri, cu un aer de familiaritate.

- Ai venit și tu pe-aici? m-a întrebat.

Am făcut semn din cap că da și m-am extras cu toată politețea de care eram capabilă din îmbrățișarea lui. Chiar nu-mi place să mă atingă cineva.

- Sunt bine, i-am zis.

Tot ce-mi doream era ca nimeni să nu mi se adreseze în viitorul apropiat, să mă strâng într-un ghem cât mai mic posibil și să dispar.

Seara se scurgea alene. Serveam porție după porție din somnul prăjit în mălai al lui Finch și le zâmbeam afabilă zecilor de clienți, lăsându-mi gândurile să se piardă în zumzetul mulțimii, în zăngănitul furculițelor pe farfurii și în constantul ritm de doi pe patru al formației instalate lângă bar. Aproape că reușisem să-mi șterg și ultimul gând răzleț din minte în clipa în care am trecut de un colț și m-am ciocnit de una dintre chelnerițele care servea cocteiluri, trântind întreaga tavă pe podea.

Nu erau decât câteva cioburi din porțelan, de care se puteau ocupa picolii în mai puțin de un minut, însă îndeajuns cât să mă dea complet peste cap. M-am repezit pe palier către curtea interioară, ocolind un ajutor de barman și strecurându-mă prin coada de la toaleta femeilor. Inima îmi era ca un laț tremurător în piept. *Ce te-a făcut să crezi că poți să faci una ca asta?* m-am întrebat disperată, furișându-mă pe după unul dintre ajutoarele de bucătar, care tocmai lenevea într-o pauză. *Nu-ți merge.*

- Ce nu merge?

Era Cade, care se materializase în spatele meu, în toată splendoarea lui de fotbalist-vedetă de genul Abercrombie, apucându-mă de braț. Nici măcar nu-mi dădusem seama că vorbisem cu voce tare și simțeam că ard sub privirea lui scrutătoare de frate mai mare. N-aveam deloc, dar deloc, chef de vorbă.

- Prea cald aici, am bombănit, făcându-mi loc pe lângă el. E deschis în spate?

- Plouă, m-a avertizat el, chiar în timp ce se dădea înapoi.

Cred că și lui îi era frică de mine.

- Tot timpul plouă. Mă descurc eu.

L-am lăsat în urmă și m-am avântat prin ușile duble din sticlă. Curtea din spate era tăcută ca o catedrală, pustie din cauza ploii, care, după cum îmi dădeam seama acum, când stăteam în bătaia ei, nu era ploaie de-a binelea, ci acel soi de burniță vicleană pe care nici măcar n-o simți decât în clipa în care constați cumva că ești ud learcă. Ramurile de floarea-sângelui șerpuiau prin gardul din fier forjat; luminile albe clipeau prin palmieri. Câteva respirații adânci și bătăile frenetice ale inimii aproape că mi se potoliseră, când am remarcat că nu sunt singură.

- Au! am scâncit când l-am văzut, stând cu capul în jos și cu coatele pe genunchi, pe uriașul scrânciob din celălalt capăt al curții.

A fost ceva reflex, doar o singură silabă speriată. M-am oprit din mers atât de brusc, încât era cât pe ce să mă împiedic.

Sawyer și-a ridicat privirea aproape fără urmă de interes, fixându-mă de parcă n-ar fi știut cine sunt. Îl văzusem de dimineată, la înmormântare, și mă intrigase expresia lui goală, făcându-mă să mă întreb dacă în spatele ei o exista ceva viu și însuflețit. Chiar și de aproape, n-aveam cum să-mi dau seama.

- Scuze, am zis, aproape peste umăr, întorcându-mă să fug din locul ăla pentru totdeauna sau probabil numai pentru seara asta.

Nu mai vorbisem cu el de când cu scena de la spital. Nici nu-mi imaginam ce-am putea să mai spunem.

- Eu n-am... nu mi-a spus nimeni că ești aici, am bâiguit. Scuze.

- Nu, m-a oprit Sawyer, dar pe un ton nu întru totul prietenos. N-am nicio problemă cu tine. Rămâi.

Am rămas pe loc și l-am privit. Era îmbrăcat cu aceleași haine ca de dimineată, cu cravata gri atârându-i desfăcută la gât și pantofii de la înmormântare sclipind ca onixul. În biserică, stătuse cu privirea fixată drept înainte.

- Nu cred... chiar ar trebui să...

- Chiar vreau asta, m-a asigurat, aruncându-mi o privire piezișă. Nu mai fi atât de speriată, Serena. N-o să-ți fac nimic rău.

Dumnezeule, nu de asta îmi era mie teamă, nici pe departe: ceea ce mă înspăimânta era că încă puteam să simt tot ceea ce simțisem

pentru el, după tot ceea ce se întâmplase. Ceea ce mă înspăimânta era că prietena mea cea mai bună se dusese. Sawyer era unica persoană de pe lume capabilă să înțeleagă asta, unica persoană care știa ce făcuserăm și, pentru o clipă, aproape am fost tentată să-i spun totul: în primul rând, de ce eu și Allie încetaserăm să mai fim prietene și cât îl doream, de atât de mult timp, încât chiar uitasem cum era înainte de asta. Până la urmă, mi-a pierit curajul, totuși.

– Nu sunt speriată, am mințit, scuturând din cap ca și cum însăși ideea ar fi fost caraghioasă.

Sawyer a pufnit: un sunet jos, animalic. S-a tras într-o parte, făcându-mi loc.

– Dovedește, mi-a zis.

– Eu... foarte bine!

Iritată și uluită și prinsă pe nepregătite, am traversat spațiul dintre noi și m-am cățarat precaută pe marginea scrânciobului. El mirosea ușor a săpun și a transpirație și aerul era mai cald în preajma lui, ca și cum ar fi degajat mai multă căldură din corp față de cea normală.

– Iată-mă, am zis.

– Iată-te.

Ținea în mână o sticlă verzuie pe jumătate golită; a descris un cerc cu degetul mare pe gura ei, apoi mi-a oferit-o, fără să mă privească în față.

– Lucrezi? m-a întrebat.

– Mda, i-am răspuns.

Am luat-o, cuprinzând între palme sticla rece și sperând că n-o să observe dacă, de fapt, nu beau din ea. Simțeam ceva în piept, ca o muscă izbindu-se de un geam, o fluturare disperată de aripi.

– În fine, oarecum, am adăugat. Tocmai am spart o grămadă de vase.

Sawyer a ridicat din sprâncene.

– Intenționat? s-a interesat el.

– Nu.

– Nu, a repetat, ridicându-și în sfârșit privirea spre mine, cu un mic zâmbet apatic pe care-l mai văzusem de o sută de ori până acum, într-un deceniu și jumătate de când viețuiam la periferia existenței lui. Cred că nu.

Sawyer a oftat. Eu am așteptat. Am stat amândoi tăcuți ca moartea și la fel de nemișcați, ascultând viespile cum își înalță cântecele elegiace printre frunzele de deasupra capetelor noastre.

15

După

Mama lui Aaron și a lui Shelby locuiește într-un mic bungalow kitsch, în Poinsettia Heights, cu podelele din gresie rece și cactuși verzi, țepoși și zemoși, explodând ca niște forme de viață extraterestre peste întreaga platformă înălțată care înconjoară piscina. Hannah e ca în paradis, lunecând pe apa rece și albastră cu mica ei plută galbenă pentru copii, fără să lipsească din peisaj femeile de vârstă mijlocie în costume de baie înflorate și fosforescente, care gunguresc pe seama ei și a ochelarilor ei de soare copilărești, în formă de stea.

Până la urmă, degetele ei micuțe se învinețesc ca prunele, așa că ne urcăm cu grijă pe platformă, apa din păr și roindu-mi în pârâiașe reci pe spinare. Trupul lui Hannah e rece și alunecos, ca de focă. O înfășor într-un prosop cu glugă care seamănă a broscui cu ochii bulbucăți și o duc înăuntru ca să ne schimbăm, poposind pe drum în bucătărie pentru câteva gustări scoase din geanta pregătită de dimineață. Shelby tocmai cotrobăie prin frigider după o lămâie verde, ca să meargă la berea ei.

– Chiar mă întrebam pe unde ești, îmi zice.

E în pantaloni scurți kaki și șlapi, cu părul ud împletit la ceafă.

– Vrei? mă întreabă, întinzând sticla spre mine.

Arunc o privire dincolo de cactușii mici înșirați pe pervaz, spre numerosul și cuprinzătorul trib din curte.

– N-am de gând să beau, ca minoră, de față cu întreaga ta familie.

– A, de parcă i-ar păsa cuiva! Și-așa, ești aici cu copilul tău din flori și toată lumea te iubeste. Că tot veni vorba. Tu ce vrei, bebe? o întreabă pe Hannah. Mai tai? Margarita?

Privește spre mine și se încruntă.

– Ce e? mă întreabă. Glumesc. Doar n-o să-i prepar fetiței tale o margarita. E copil mic. Ar fi un exemplu urât.

- Hm?

Clipesc mărunț spre ea, distrată, încă studiind mulțimea de afară.

- Nu, nu, scuză-mă. Nici măcar nu eram atentă.

- Atunci mersi, zice ea, prefăcându-se îmbufnată. Apoi, ciocnindu-și umărul de al meu: Hei. Cum te mai descurci pe-acolo?

Ridic din umeri, încercând un zâmbet luminos și, probabil, eșuând.

- Bine, o asigur. Dar nu prea dorm suficient.

- Mda, mormăie Shelby, dar se întrerupe, fiindcă două dintre verișoarele ei adolescente trec agale prin bucătărie, cu coatele lor ascuțite și picioarele de gazelă. Uite ce e, îmi zice, după ce rămânem din nou singure. Cu mine poți să vorbești. Știu că e bizar acum, când umbli cu găgăuță ăla de frate-meu și-ți petreci vremea cu mătușile mele grase și cu te miri cine, dar vorbeai cu mine înainte de asta, așa că știi tu. Nu înseamnă că nu poți să-mi spui unele chestii. Poți să-mi spui unele chestii.

Îi întind fetei cutia de Goldfish, încercând să trag de timp, dar e inutil cu Shelby. Ea așteaptă mereu răspunsul.

- Sawyer a fost azi la mine acasă, îi mărturisesc până la urmă, ronțâind eu însămi vreo doi biscuiți, pe deasupra. Am avut, știi, discuția.

- Discuția aia cu știi că de fapt suntem catolici, dar uite așa apar copiii? mă întreabă Shelby, râzând și căscându-și ochii ei albaștri. Nu te supăra, Reena, dar probabil că pe-asta ar fi trebuit s-o aveți, de pildă, acum mai bine de doi ani, înțelegeți ce vreau să zic?

- Vai, cât ești de nostimă, replic, strâmbându-mă. Discuția cu avem un copil și uite-l, deșteapta pământului.

- Ooo, exclamă ea, rezemându-se de bufet și clănțănindu-și ușor gura sticlei cu bere de dinții din față. Discuția aia. Și cum a mers?

- Bine, o asigur din nou. Nu știi. Nimic necunoscut deja pentru restul universului, corect? O să ieșim mâine împreună, toți trei.

- Ca o familie? se repede ea și tresar la propriu auzind-o.

Asta să fim noi trei? Imposibil să fim așa ceva.

- Hm, mda, îi răspund după un moment de gândire. Așa cred.

- Mda, zice Shelby, apoi rămâne tăcută și știi din experiență că mintea ei încearcă să deducă logica din toate astea, ca pe un fel de

problemă medicală: mușchi și tendoane, cartilajii și oase. Și asta e o treabă bună, nu? Întreabă apoi. Adică, la bine și la rău, Sawyer e...

– N-o spune, o implor, știind ce-o să urmeze.

Shelby adoră fraza asta anume.

– ... tatăl copilului tău. Sigur există ceva resentimente pe-aici sau ce-or fi, dar asta nu înseamnă că el nu trebuie să facă parte din viața copilului tău. Am dreptate, Hannah? Întreabă, luând biscuitul portocaliu oferit de fetiță și sărutându-i mânuța plină de firimituri. Vrei ca superbul, dar degeneratul tău tată să te ducă la Disney World și la alte alea, nu?

Izbucnesc în râs, nu pot să mă abțin.

– Nu s-ar putea să încetezi? o rog.

– Glumesc. Scuză-mă, nu-ți sunt de ajutor.

Își strecoară brațul liber pe după talia mea, în timp ce ne întoarcem la soare și la zgomot.

– Doar că, înțelegi, nu trebuie să uiți toate chestiile nașpa pe care le-a făcut. Și să nu uiți că ești fericită acum.

– Mda, îi răspund încă distrasă, aruncând o privire spre mulțimea strânsă în jurul mesei.

Unchii lui Shelby dezbat cu bonomie probleme de politică; verii ei sunt angrenați într-un zgomotos joc de Marco Polo. Din nou, mă duc cu gândul la familii: la a mea, la a ei și la a lui Sawyer, la cum arată ele anume și la ce fac ele anume.

Shelby mă privește concentrată.

– Ești fericită acum, nu? mă întreabă.

Lângă grătar, Aaron tocmai arde un hotdog, fiindcă așa preferă el să-i mănânce, și un nor de fum ca o aureolă întunecată îi înconjoară chipul.

– Mda, repet, ceva mai convinsă de data asta. Mda, sigur.

Înainte

În mare măsură, Sawyer a dispărut în vara aceea, de după moartea lui Allie, dându-se la fund într-atât, încât practic a ajuns în subteran, furișându-se prin barurile din zona mai prăpădită a

districtului Broward și angrenându-se în încăierări zgomotoase și brutale. În iunie, a fost arestat sub acuzația de beție și huliganism. În iulie s-a ales cu o mână ruptă. În august și-a anunțat părinții că, apropo, n-are nici cea mai mică intenție de a se deplasa la facultate, așa cum fusese vorba, ceea ce nu era tocmai o revelație pentru lumea care-i urmărea evoluția pe-acasă; chiar și-așa, Roger și Lydia dăduseră practic în apoplexie, iar restaurantul se transformase într-un decor al tuturor imenselor drame din familia Legrande.

– Taică-său a făcut ca naiba, mi-a povestit Cade într-o seară, în timp ce mă ducea cu mașina acasă, în răpăitul neîncetat al ploii pe parbriz și șuieratul ritmic al ștergătoarelor.

E un mit faptul că băieților nu le place să bârfească: mai ales Cade n-ar putea să păstreze un secret nici dacă i-ar fi viața în joc.

– A zis că-l dă afară din casă dacă nu se duce la facultate, a continuat el. Au depus o grămadă de bani pentru școlarizarea lui.

– Mi-am dat seama, am zis.

Familia Legrande era mai bogată decât a noastră, știam bine, dar nu îndeajuns încât problemele ca depunerile bancare pentru taxele facultății să nu conteze. Totuși, bănuiam că Lydia era, probabil, mai necăjită decât oricine altcineva: Sawyer era, în definitiv, singurul suflet viu pentru care ea nu avusese vreodată ceva de criticat. Chiar dacă ea n-ar fi recunoscut vreodată în fața cuiva, nu puteam decât să-mi imaginez cât a afectat-o aparenta lui aplecare spre o totală și deplină autodistrugere.

M-a afectat și pe mine, evident, însă nu era să spun asta cu voce tare.

Totuși, chestia cu facultatea avea cumva logică pentru mine. Chiar înainte de a se fi întâmplat toate astea, îmi amintesc cât de ciudat mi se păruse ca el să se îndrepte spre FSU, Hai Seminoles, exact aiudoma tuturor absolvenților din statul nostru: cât de prozaic mi se părea, de parcă unul de genul lui Sawyer ar fi trebuit să fie mânat către pășuni cu mult mai verzi decât petrecerile cu butoaie de bere și seminarii ale bobocilor despre istoria civilizației Vestului. El trebuia, mai degrabă, să bântuie prin cafenelele din New York sau să cânte în show-uri deschise participării celor din public prin California, afișându-se peste tot, arătând atrăgător și așteptând să fie descoperit.

Sau, mă rog, să călătorească prin lume împreună cu vreo fată care să se țină de astfel de lucruri.

În fine.

– Și, am zis, compunându-mi o grijuliu șlefuită figură de pocherist și privindu-l pe Cade cu coada ochiului, el unde o să stea?

Cade a ridicat din umeri.

– Cu ceva prieteni, prin Dania, cred. E o gașcă, într-o căsuță de lângă șosea. Roger s-a enervat și din cauza asta, fiindcă, din câte se pare, se simte mirosul preparării metamfetaminelor de la un capăt la celălalt al străzii.

– Sună foarte atractiv, am zis, scoțându-mi pantofii și ridicându-mi picioarele goale pe bord. A spus și de ce nu se duce?

– Habar n-am. E destul de dat peste cap, bănuiesc.

Aici, fratele meu a ezitat, privindu-mă oarecum neliniștit. Nu se prea vorbea despre Allie în casa noastră. Era de parcă toată lumea s-ar fi temut un pic de ce-aș fi putut să fac eu, dacă ar fi deschis subiectul: să explodez ca un dispozitiv artizanal, poate, împrăștiind cioburi și schije oriunde vedeai cu ochii. Era de trei luni în pământ și aproape părea că nici n-a existat vreodată, de parcă, poate, n-ar fi fost decât o prietenă imaginară de-a mea.

– Din cauza a tot ce s-a întâmplat, a adăugat el.

– Sigur, am zis, înghițindu-mi nodul gros apărut brusc în gât. Ei, am continuat pe un ton vesel, statul e plin de tipi dați peste cap. Ar trebui să se potrivească și el în peisaj.

Ceea ce sigur nu făcea Sawyer era să apară la restaurant când îi venea rândul să lucreze. Tocmai de aia am fost atât de surprinsă când m-am dus la muncă, pentru tura de seară, într-o vineri din septembrie, și l-am găsit preparând un mojito la bar.

– Bună, m-a întâmpinat el, apucând o cârpă și ștergând o picătură de pe suprafața lucioasă a teighelei, fără să mă privească. Tatăl tău a zis să-l cauți imediat cum ajungi.

– Dar tu mai lucrezi aici? i-am trântit-o eu, lăsându-mi ghiozdanul să-mi alunece de pe umăr.

Cu timpul, mă obișnuisem deja să nu-l mai văd, mă obișnuisem cu gândul că nu vom mai vorbi despre nimic, că-mi voi petrece următoarele douăsprezece luni într-o hazna de remușcări și confuzie și tristețe, după care urma să plec. Pentru o clipă, mi-a

venit în minte seara aia, din parcare, simțind gustul înghețatei cu ciocolată și atingerea degetelor lui pe gâtul meu.

M-ai sărutat, am zis în sinea mea, privindu-l. M-ai sărutat; după care Allie a murit.

Pentru o clipă, am avut senzația că ea stă pe un scaun la barul din fața mea, cu bărbia ascuțită rezemată într-o mână slăbănoagă: privindu-l amândouă pe Sawyer, exact cum obișnuiserăm, pe vremea când să-l privești pe Sawyer nu însemna niciodată ceva dureros.

Și-a înclinat capul într-o parte și buzele lui au schițat un aproape imperceptibil zâmbet ironic.

– Și mie îmi face plăcere că te văd, mi-a zis, readucându-mă brusc la prezent.

Și, uite-așa, Allie a dispărut.

– Nu asta am vrut să zic, m-am apărât, înroșindu-mă. Doar că... știi tu. A trecut ceva timp.

– Așa e, a încuviințat el.

A zăngănit de câteva ori shakerul, apoi i-a răsturnat conținutul peste gheața din pahar și a adăugat vreo două frunze de mentă, pentru înfrumusețare. Sawyer se ocupa de barul din *Antonia* practic de la vârsta pubertății: ar fi fost în stare să combine băuturile și în somn.

– Ți-a fost dor de mine? m-a întrebat.

– Nu, am răspuns imediat.

Mi-am rotit privirea în jur, agitată: era încă devreme, doar vreo trei, patru persoane sorbeau din băuturile lor la bar. Din difuzoare se auzea albumul *The best of Ella Fitzgerald*, muzică pentru după-amiază.

– Nu știu, am zis apoi.

Mi-am ridicat din nou geanta, pregătindu-mă să-mi caut tatăl, dar Sawyer nu terminase.

– Te-am văzut alaltăieri, mi-a zis. În mașina ta, lângă talcioc.

L-am privit, clipind mirată.

– Tu ce căutai în talcioc?

– N-am fost în talcioc: am avut repetiție cu trupa, mi-a replicat, pe un ton de parcă examinarea antichităților și a obiectelor de colecție ar fi fost cumva o îndeletnicire mai caraghioasă decât toate

rahaturile lui gen James Dean/James Franco. Bateristul nostru stă prin apropiere, mi-a explicat el.

– Și tu cum cânti la pian cu mâna ruptă? l-am întrebat, dar Sawyer mi-a zâmbit șiret.

– Nu mai e ruptă, prințeso.

Mi-a făcut semn cu capul să mă așez pe un scaun liber și, după ce m-am conformat, a împins spre mine câțiva covrigei. Am aruncat o privire spre ceasul de deasupra barului: mai aveam câteva minute până când trebuia să pontez de sosire.

– Asta făceai tu, în loc să vii la muncă? l-am întrebat precaută. Cântai cu formația ta?

– Vrei să spui, în loc să-mi urmez studiile superioare?

Am ridicat din umeri.

– În loc să... ce-o fi.

– Așa cred, mi-a răspuns Sawyer. Nu știu. Cântăm, din când în când, la Prime Meridian, m-a informat, apoi a ridicat din sprâncene, parcă provocându-mă. Ar trebui să vii și tu.

Prime Meridian era un club mic și prăpădit în Dania, la marginea șoselei, cu bere ieftină și paznici la intrare care nu se osteneau să te legitimizeze. Unii au fost înjunghiați la Prime Meridian.

– Și de ce nu cânti niciodată aici? m-am interesat fără alte comentarii.

Sawyer a pufnit, de parcă spusese ceva ridicol.

– Tata ar fi încântat, sunt sigur.

– De ce? am ripostat eu. Chiar atât de nașpa cânti?

– Hei, ce vorbești! a exclamat, râzând din nou. Suntem al naibii de formidabili, Serena.

– Bun, am zis, foindu-mă pe scaun. Sunt convinsă că așa e.

Un tip de la celălalt capăt al barului a comandat un scotch cu sifon; Sawyer s-a ridicat și s-a întins după sticla de pe raftul de sus, iar bluza i-a dezvăluit spatele și un mic tatuaj șerpuind deasupra taliei blugilor, o infinitate verde spiralată pe care am recunoscut-o din manualul meu de analiză matematică.

– Te-a durut? l-am întrebat, în timp ce puneam gheață într-un pahar.

– Ce să mă doară?

Am gesticulat ambiguu.

- Chestia de pe spate.

- A. Noo, a răspuns Sawyer, întinzându-i tipului băutura și aplecându-se spre mine, peste bar, parcă vrând să-mi spună un secret.

În nări am simțit miros de lemn lustruit și de lămâi verzi.

- Sunt cu adevărat viril, a adăugat el.

- Sigur, am replicat, aplecându-mă și eu un pic în față, fără să vreau. Evident.

A ciocănit de două ori în tejghea, ca un fel de ritm, apoi și-a îndreptat spinarea.

- Dar tu, prințeso? m-a întrebat, pe un ton de parcă glumea, și parcă nu. Ai vreun tatuaj de care să nu știe nimeni?

Tocmai deschideam gura ca să-i răspund, când a apărut tata prin ușile batante din celălalt capăt al restaurantului. S-a oprit când ne-a surprins pe amândoi în dreptul barului.

- Reena, mi-a zis pe un ton tăios - și cred că era mai degrabă surprins, decât orice altceva, însă tot nu discutaserăm vreodată despre ce căutasem împreună cu Sawyer în seara aia, la spital, și o singură privire îndreptată spre fața lui m-a informat că nu-i făcea plăcere ceea ce vedea -, știi că nu vreau să stai acolo când avem clienți. Haide.

- Scuze, am răspuns, coborând în grabă de pe scaunul de la bar.

Îmi simțeam pielea încordată și înfierbântată. N-am mai privit spre Sawyer în timp ce mă îndreptam spre biroul din fund, ca să pontez cu două minute întârziere.

17

După

- Nu e o întâlnire amoroasă, o asigur pe Soledad a doua zi, dimineață, când îmi cere amănunte despre ieșirea mea cu Sawyer și Hannah în parc.

Stă la masă și-și bea ceaiul aromat cu lapte dintr-o veche cană cu Northwestern, pe care și-a comandat-o acum un milion de ani, tenul ei arămiu arătând neted, fără machiaj. Cana asta îmi e foarte, foarte nesuferită.

– Vrea doar să-și petreacă puțin timp cu Hannah, așa că i-am dat voie, îi explic.

Îi gădil piciorușele lui Hannah, care chicotește, așezată pe scaunul ei înalt.

– Pupic, te rog, îi cer, apoi o aștept până mi-l dăruiește, înainte de a-mi întoarce din nou fața spre Sol. La drept vorbind, cred că e un comportament cât se poate de matur din partea mea, îi zic.

Soledad mă privește pe deasupra câinii, cu un aer de parcă ar fi de părere că regina face prea multe jurăminte.

– Aud că tu și Hannah aveți un calendar social foarte încărcat, zice.

E singurul ei comentariu.

– O, cât ești de nostimă, replic, încruntându-mă.

Acum e ora trei și jumătate și afară sunt 32 de grade, iar eu și Sawyer o împingem pe Hannah, în leagănul pentru copii de pe terenul de joacă al școlii elementare, simțind asfaltul fierbinte și lipicios sub tălpi. Mașina mea e încă în service, așa că Sawyer a venit să mă ia de acasă, exact ca altădată; pe drum, a pus să cânte un disc cu Count Basie și am fost nevoită să mă concentrez intens la privitul pe fereastră, ca să nu mă prefac în mici bucățele chiar acolo, pe scaunul din dreapta lui. Nu-mi aduc aminte ce m-o fi determinat să fiu de acord cu chestia asta. Nici măcar la vremea aia nu mi se păruse că ar fi o idee prea bună.

– Și ce te-a făcut să-ți schimbi părerea? vrea el să știe acum.

E în tricou și jeanși, cu o șapcă de baseball trasă foarte jos pe frunte, și am un șoc când îmi dau seama că nu arată ca un star rock, nici ca un iubit fugar, ci ca un tată. Și-a mai luat un pahar cu Slurpee, aducându-mi și mie unul, cu aromă de Coca-cola, care-mi îngheață mâna în mod plăcut, aburind.

Ridic din sprâncene, ca să-i dau de lucru.

– Despre?

– Nu știu, zice, preluând sarcina împingerii leagănului după ce eu mă retrag cu un pas.

Ne-am tot schimbat locurile de aproape o jumătate de oră, cu o ritmicitate de metronom. Hannah ar fi în stare să se dea în leagăn zile în șir, agitându-și piciorușele dolofane; acum câteva luni a

învățat să bată din palme, așa că, din când în când, și le plesnește una de cealaltă cu un soi de încântare copilărească tainică.

– Despre asta, se hotărăște Sawyer să vorbească. Despre mine.

Scutur din cap.

– Nu mi-am schimbat părerea despre tine.

Sawyer pufnește.

– Aoleu!

– Sawyer... încep, dar mă întrerup, înfuriindu-mă un pic. Mă străduiesc, înțelegi?

– Înțeleg, mă aprobă el.

Împingem tăcuți, răbdători. Soarele dogorește. Plămâni mă dor, de parcă ar fi plini de praf, uscați și goi.

– Care a fost cel mai frumos loc dintre cele pe care le-ai vizitat? mă interesez în cele din urmă, nu atât pentru că aș vrea să știu – aproape c-ar fi mai prudent să nu, cred –, ci deoarece nu pot să-mi imaginez ce altceva aș putea să-l întreb, iar tăcerea îmi macină nervii.

Pe bitum e desenată, cu o vopsea de culoare deschisă, o hartă a Statelor Unite. Mă întreb dacă lucruri mărunte, precum acesta, m-ar putea face vreodată să nu mai fiu tristă pentru tot ce n-am putut să văd din țară.

– Care a fost preferatul tău?

Sawyer îmi aruncă o privire, de parcă l-aș fi luat prin surprindere, după care stă puțin să se gândească.

– Nashville, se hotărăște până la urmă. Nashville sigur ți-ar plăcea.

Mormăi un pic neconvinsă.

– Oare.

– Mda, Reena, insistă el. Cred că da.

– Jos, rostește Hannah, destul de limpede, și Sawyer zâmbește.

– Jos? repetă el.

– Jos!

– Bine atunci. Jos să fie.

O ridică de pe leagăn și o pune cu picioarele pe pământ; ea pornește bucuroasă spre pătratul cu nisip, cu pași repezi și nesiguri.

– Mama zice că e bine pentru ea, îmi zice Sawyer. Pentru Hannah, adică, să-și aibă toți bunicii alături, și pe tine, și...

Zâmbește un pic sfios.

– Ea zice că e cu adevărat inteligentă.

Ei bine, aici reușește să-mi capteze atenția.

– A spus mama ta așa ceva? îl întreb neîncrezătoare; Hannah e inteligentă, e adevărat, dar dacă asta are ceva de-a face cu acutul interes arătat de bunicii ei, atunci eu sunt cardinalul Romei. Serios? insist.

– Ăă... mda.

Dintr-odată, Sawyer se arată stânjenit, ca și cum s-ar gândi că poate a făcut vreo gafă: o expresie pe care nu-mi amintesc s-o fi văzut în vremea când eram împreună, el fiind atât de sigur pe sine în permanență.

– De ce, nu e...

Asta mă descumpănește un pic, deși nu chiar pe cât ați putea crede. Lydia probabil că trage toate sforile imaginabile ca să-l determine pe Sawyer să rămână prin zonă de data asta și dacă e nevoie să-l convingă că ne înțelegem cu toții grozav pe plan local, că alcătuim un soi de familie modernă, armonioasă... atunci, așa să fie. Totuși, dintr-un motiv neclar nu-mi vine s-o contrazic, deși pare un prea mare efort pentru nimic, dar, pe deasupra, nu e întru totul în afara târâmului posibilului existența unei mici părți din mine care speră că stratagema va da roade și el va rămâne.

Așa că doar ridic din umeri.

– Nu, ea e ceva, indiscutabil, zic, fără să-mi mai bat capul să precizez la care ea m-aș putea referi sau ce anume ar putea fi acel ceva.

Fac un semn de încuviințare spre Hannah, care mă strigă de pe marginea peticului de nisip.

– Vin acum, dulceață!

Sawyer mă privește de parcă n-ar fi întru totul dispus să cumpere gogoșile pe care i le vând; nu insistă, totuși, ca și cum ar putea exista între noi vreo înțelegere tacită de a ne purta elegant unul față celălalt în după-amiaza asta fierbinte, însorită.

– Și ia zi, exclamă în schimb, în timp ce-o urmăresc pe Hannah într-un pitoresc tur al terenului de joacă, privindu-i ceafa albită de strălucirea soarelui.

Ea se lasă pe vine să ia o mână de nisip și e cât pe ce să se dezechilibreze, dar întind un braț și-o țin.

– Mai scrii? mă întreabă el.

Izbucnesc în râs înainte de a mă putea stăpâni, într-un găgâit jos, furios, gen Vrăjitoarea cea Rea din Vest. Încerc să nu mă simt înciudată. Nu reușesc chiar totdeauna.

– Nu, îi răspund. Nu, nu tocmai.

– Mare păcat, apreciază Sawyer, încruntându-se.

– Nu-i nimic, răspund, sperând c-o s-o lase baltă, însă el continuă.

– De ce-ai renunțat?

– Pentru că, îi răspund, ridicând din umeri și scoțând un tub cu loțiune pentru protecție solară din geanta copilului – e posibil să nici nu fie răspunsul adevărat, dar pe moment e cel mai bun pe care pot să i-l ofer -, nu poți să scrii ghiduri de călătorie, dacă nu te-ai dus niciodată undeva.

Sawyer are nevoie de ceva timp ca să absoarbă informația. Cu șapca lui, îmi e greu să-i văd chipul.

– Mi se pare corect, zice după un minut și renunță să-mi mai pună alte întrebări.

În schimb, privește pe rând leagănele, terenul pentru baseball, pe Hannah. Apoi se lasă pe vine și începe să scormonească prin nisip.

Când ajungem acasă, îl găsesc pe tata pregătindu-și o gustare în bucătărie, din ceva resturi de pui și orez de alaltăseară, carnea fiind curățată de piele și de grăsime, așa cum o prepară mereu Soledad pentru el. Radioul cântă în surdină, fiind fixat pe postul public de jazz din Miami, preferat de el.

– Bună, îi zic, așezând-o pe Hannah pe scaunul ei și îndepărtându-i părul ud de transpirație de pe față.

Adun câteva rămășițe de cereale Cheerios de azi-dimineață și le arunc în chiuvetă.

Tata îmi răspunde printr-o înclinare a capului, impasibil. Medicamentele lui pentru colesterol și tensiune sunt înșirate pe bufet. În ultimul an, cu aproximație, a cam luat în greutate.

– Am fost în parc, îl informez.

– Am auzit, răspunde, clătînând iar din cap.

- Cu Sawyer, adaug.

- Am auzit.

Mama Ta, Doamne, a clătinat din cap și-a treia oară!

Of, mai termină odată, îmi vine să mă răstesc la el. În loc de asta, trag adânc aer în piept, calmându-mă.

- Foarte bine, zic, capitulând.

Cu posibila excepție a lui Soledad, nu avem în familie pe nimeni dispus să-și etaleze sentimentele. Și totuși, tatăl meu e capabil să scoată din mușenie pe oricine, chiar și pe mine.

- Nu s-ar putea să... recunoaștem măcar faptul că se întâmplă? zic apoi.

- Ce anume?

Asta mă scoate din sărite.

- Știi bine ce, îi răspund cu o notă de iritare în voce pe care nu reușesc s-o estompez pe deplin. Faptul că el e aici. Cu tot ceea ce implică.

Tata oftează.

- Reena, eu nu prea văd să fie ceva de discutat. Știi ce părere am. Ai ales singură. Fă ce vrei.

Ziarul de dimineață e așezat pe masă, așa că el îl deschide la pagina cu actualitatea internațională.

- Ai mâncare acolo, mă înștiințează fără să-și ridice privirea.

- Bine, răspund în cele din urmă și deschid frigiderul. Bine... și-atât.

Nu demult, la ora de arte plastice am învățat despre Renaștere și despre faptul că, multă vreme după aceea, artiștilor italieni le-a fost aproape imposibil să mai creeze ceva. Toată istoria se scrisese deja, și-au închipuit ei. Ce rost ar mai fi avut?

18

Înainte

- Eu zic că ești lipicios, l-am auzit pe tata spunându-i fratelui meu, când ieșeam din bucătărie, într-o seară vântoasă de sâmbătă, la restaurant.

Era weekendul primei mele săptămâni din anul al treilea și, cu puțin noroc, ultimul de liceu pentru mine. Se organizase un bal la care aș fi putut să mă duc. În loc de asta, am ales să fac o tură în plus la restaurant. Era trecut de miezul nopții, *Antonia* se golise, iar pantofii mei pentru muncă scârțâiau pe podeaua din lemn de esență tare.

– Păi care să fie? E, cum să-i zic. Care o fi cuvântul?

Asta era Cade, rezemat de teigheaua barului, în costumul lui cumpărat de la solduri: fusese promovât în toamna asta, pe post de manager pe timpul zilei, ca și în unele weekenduri. El și logodnica lui, Stef, strângeau bani, vrând să-și cumpere o casă.

– E plasmă, a intervenit Sawyer.

Tocmai scotea vasele din mașina de spălat aflată dincolo de bar și mi-a zâmbit în timp ce mă apropiam.

– Uite, a continuat, întreb-o pe Reena. Reena o să știe.

– Ce să știu? m-am interesat, așezându-mi pe bar farfuria plină cu clătite și săltându-mă pe un taburet.

Simțeam că mi se desprinde părul din coada împletită.

– Ok, a încuviințat Cade, cu gura plină de covrigei. Reena, dacă arunc pe tine o găleată cu sânge – aici a făcut o pauză teatrală – ești ud?

– Ce? m-am mirat, clipind mărunț.

– Dacă ești ud, a repetat taică-meu, ca și cum ar fi fost, cumva, o întrebare logică.

Era cu chef și puțin amețit în seara asta: i se mai întâmpla să ajungă așa, în compania băieților. Așa, părea mai tânăr decât este.

Mi-am lăsat jos furculița.

– În primul rând, e dezgustător. În al doilea – aici m-am întors spre Sawyer – de ce ar trebui să știu eu asta?

– Pentru că ești deșteaptă, mi-a replicat el înțelept. Iar oamenii deștepți știu multe lucruri.

– A, bine, în acest caz, am zis, dându-mi ochii peste cap cu o încântare de točilară.

Dimineață, dădusem din nou SAT-ul, apropo, încercând să-mi ridic încă și mai mult punctajul la matematică: era următorul pas dintr-o succesiune logică, mi-am zis, spre momentul în care aveam să plec naibii din oraș.

– Oricum, am continuat, cred că tata are dreptate. După părerea mea, ești mai degrabă lipicios, decât ud.

– Ha! Bravo, fata mea, a exclamat tata, simțindu-se răzbunat, și m-a sărutat pe creștetul capului. Eu o s-o șterg de-aici, a adăugat el, înainte ca Soledad să sune la poliție. Vrei să vii cu mine sau cu Cade după ce închide?

– Hm, am mormăit, ezitând și privind în toate direcțiile posibile, în afara celei în care îmi doream să privesc.

La drept vorbind, ar fi trebuit să plec spre casă: la porunca domnișoarei Bowen, mă alăturasem redacției ziarului scolii și trebuia să scriu o rubrică intitulată *Prin oraș*, despre festivalurile de stradă și despre noile magazine de pe autostrada federală. Aveam de scris 250 de cuvinte despre un parc cu sculpturi din apropierea plajei, cu termen luni, la prima oră.

– Aș putea să mai stau pe-aici ceva vreme, am răspuns apoi.

Sawyer mi-a remarcat farfuria imediat după ce a plecat tata, iar Cade, înflăcărat de noile lui responsabilități manageriale, s-a întors în birou ca să facă socotelile serii.

– Au, nu e cinstit, a exclamat el cu o caraghioasă tristețe caricaturală pe chip. Ți-a făcut Finch clătite?

Am încuviințat bucuroasă, atacând teancul pufos de pe farfurie.

– Finch mă iubește.

– Și, serios vorbind, cine ar putea să i-o ia în nume de rău? a comentat Sawyer, agățând două pahare pentru vin în suportul de deasupra capului.

Apoi s-a întins peste bar, mi-a luat furculița din mână și s-a servit cu o îmbucătură zdravănă.

– A, ce faci? am țipat, prefăcându-mă enervată. Du-te să-ți iei și tu!

– Ale tale sunt mai bune, mi-a răspuns cu gura plină.

M-am îmbufnat un pic, însă eram încântată și mă străduiam să n-o arăt.

– Știi ce, nu toată lumea vrea să ia contact cu microbii tăi.

– Reena, mi-a replicat el blajin, întinzându-mi înapoi furculița. Tu deja ai luat contact cu microbii mei.

Am încremenit, doar pentru o clipă, după care am început să râd. Era cea mai apropiată aluzie la întâmplarea aia – unica

indicație pe care mi-o oferea în legătură cu faptul că-și amintea măcar de ea – și, auzindu-l, am simțit că se slăbește un nod de care nici nu-mi dădusem seama că-mi apăsa mușchii pieptului. Am hohotit ca o maniacă timp de un minut, absurd de ușurată, hohote de hienă înnebunită, de parcă n-aș mai fi râs de un an.

– Tacă-ți gura, am reușit să rostesc, după ce mi-am restabilit, în fine, respirația.

– Asta ești tu, Reena, a zis Sawyer, zâmbind larg și dezvăluind două șiruri de dinți perfect de drepți și de albi. Ești tot timpul mult prea serioasă, jur. Dar te fac să râzi și-mi înseninezi, naibii, toată seara!

– Mda, bine, am mormăit, trăgând aer în piept și liniștindu-mă oarecum. Fac și eu ce pot.

– Mm-hm, a mormăit Sawyer, ducându-se agale spre pian și instalându-se comod pe banchetă.

Deși tata dăduse arvuna pentru *Antonia* acum atâția ani, cel puțin în parte, ca să aibă totdeauna un loc în care să cânte, nu-i trebuiseră decât vreo două luni ca să-și dea seama că administrarea și îngrijirea unui restaurant necesitau mai mult timp și eforturi decât anticipase. Acum, se așeza în fața micului pian de concert doar o dată sau de două ori pe lună, la ocazii speciale. În restul timpului, angaja formații.

– Doamna are vreo preferință? m-a întrebat Sawyer, cu degetele lui îndemânatice deja răsfirate deasupra clapelor.

A început cu câteva arpegii, trecând în zbor prin introducerea unei piese de Dave Matthews, una dintre preferatele lui Cade, după care s-a lansat în ceva jazz stil West Coast, sigur învățat de la tata. Dave Brubeck, l-am recunoscut după câteva clipe. Muzică de tip comercial, de ascultat în mașină.

Există ceva la care să nu fii bun? aș fi vrut să-l întreb, însă doar am zâmbit, am dus mâna la spate și mi-am scos elasticul din păr.

– Cântă ce vrei. Eu o să ascult.

– Mi-ar plăcea să fie atât de simplu cu toată lumea. Vino să stai jos.

Am coborât de pe scaunul de bar și m-am mutat pe bancheta pianului. Undeva, din adâncul memoriei, mi-au apărut vechile fotografii cu părinții mei, stând la pianina din casa bunicii, și ochii

negri ai mamei mele, Antonia însăși, ațintiți asupra chipului tânăr al tatălui meu, care cânta.

– Ar trebui să-ți lași mai des părul liber, mi-a zis Sawyer, aruncându-i o privire, în timp ce mâinile i se mișcau iuți, interpretând o piesă necunoscută mie.

Coapsele ni se atingeau.

– Îți stă frumos așa, a adăugat el.

Am râs, dar Sawyer a clătinat din cap.

– Vorbesc serios, a insistat, cântând mai departe.

A continuat pe un ton scăzut, liniștit.

– Te-am remarcat, știi? Chiar înainte de primăvara trecută te-am remarcat.

Înainte de primăvara trecută umblai cu cea mai bună prietenă a mea, acum moartă, mi-am zis în gând, fără să rostesc și cu voce tare. Am preferat o replică echivocă.

– Chiar așa?

– Mda, a confirmat Sawyer, ridicând din umeri. Ești, pur și simplu... altfel.

– Altfel, am repetat eu.

Mi-a venit în minte Lauren Werner și faptul că, exact în clipa asta, toți ceilalți din clasa mea erau la bal, numai eu nu. M-am săturat să fiu altfel, asta e adevărul. Chestia asta m-a măcinat.

– Cum adică, decât Allie? am vrut să știu.

Spusesem exact ce nu trebuia. Sawyer și-a menținut degetele pe clape, n-a ratat niciun acord, însă s-a încordat din tot corpul. Asta m-a făcut să mă gândesc la strunele din interiorul pianului.

– Scuze, am zis, dând înapoi.

Nici măcar nu avusesem intenția să aduc vorba despre ea, cel puțin, nu fățiș; doar că ea îmi popula gândurile într-o măsură atât de mare, încă, de parcă jumătatea de an trecută de la accidentul de mașină nu mi-ar fi estompat nicidecum dorul de ea. S-ar fi putut crede că pierderea ei cu aproape un an întreg înainte de moartea propriu-zisă ar fi avut darul de a atenua, cumva, lovitura; dimpotrivă, eu o resimțeam din ce în ce mai mult.

– N-ar fi trebuit... am vrut doar....

– Nu-i nimic, a replicat Sawyer scurt, însă, pentru prima data pe seara asta, nu mi-a plăcut tonul vocii lui.

M-am întrebat cât de mult s-o gândi la ea. M-am întrebat dacă s-o gândi la ea, cât de cât.

– Bine, dar...

– Am zis că nu-i nimic, Reena.

Am rămas cufundați într-o tăcere incomodă, ursuză, pentru moment, până când a apărut Cade din bucătărie.

– Primești solicitări? l-a întrebat pe Sawyer, dar apoi ne-a observat fețele împietrite și l-a privit, oarecum, acuzator. Care-i problema?

– Niciuna, i-am răspuns, cam prea tare, păstrându-mi o expresie pe cât de neutră e omenește posibil și simțindu-mă sigură că tocmai am stricat totul, indiferent ce-o fi fost, mai repede decât aş fi crezut că se poate distruge. Totul e perfect, am adăugat.

19

După

Am un parțial de dat la Romanul american modern, o materie pe care am primit-o oarecum entuziasmată când a apărut în programa colegiului Broward, în semestrul trecut, ceea ce nu face decât să demonstreze cât de mult știu să mă amăgesc, de fapt. Din nu știu ce motiv, îmi imaginasem dezbateri însuflețite, sofisticate, despre marii scriitori ai ultimelor câtorva generații; în loc de asta, prelegerile ne sunt ținute de un profesor corpolent, între două vârste, nu atât plictisitor, cât ostentativ plictisit, care ne privește cu o oarecare milă prin lentilele ochelarilor de bufniță și ne administrează periodic teste fulger cu variante de răspuns multiple, aproape sigur printate de pe internet.

Voi sunteți pedeapsa mea pentru o viață irosită, ne-a declarat la prima oră de curs, înainte de a ne da ca temă *The things they carried* și două cărți de John Updike și, în mare măsură, spălându-se pe mâini pe de-a întregul față de noi. Îmi place să-mi imaginez că, într-o bună zi, aş putea să intru într-o clasă de la Broward fără să mă gândesc la domnișoara Bowen și la cât de dezamăgită o fi de mine, dar, sinceră să fiu, asta nu s-a întâmplat încă.

Azi-dimineață, după ce mi-am parcat mașina, am pornit pe coridorul friguros spre sala de clasă, trecând pe lângă avizierul cu fluturași anunțând meciuri de fotbal american pentru campionatul regional și oferta de doi-la-preț-de-unul a barului de lângă campus. Cu excepția cursului în sine, nu am prea mare lucru în comun cu colegii mei de grupă, deși îmi dau seama, în momentul de față, că e absolut categoric vina mea, nu a lor. Am fost la cafea de vreo două ori cu câteva fete cu care sunt în grupă la contabilitate, însă, în cea mai mare parte a timpului, perioada petrecută la Colegiul Broward n-a însemnat pentru mine bogăția socială la care sperase Shelby. În esență, seamănă mult cu liceul, doar că n-avem ore de sport.

Mă așez la una dintre mesele lungi și bifez căsuțele corespunzătoare cu creionul meu numărul 2, apoi îmi depun lucrarea în fața clasei, pe catedra la care bunul profesor Orrin citește *Atlanticul* pe telefonul mobil. Îmi face un semn absent de încuviințare, apoi redevine atent la ecran. Cobor în grabă treptele și ies în parcare, traversând caldarâmul sclipitor spre locul în care mă așteaptă mașina. În mintea mea e astăzi altceva decât ficțiune.

Fosta casă a lui Allie era demult pustie: părinții ei se mutaseră în Tampa, la puțin timp după accident, iar noii proprietari renunțaseră la ea până într-un an. Acum, doar zace în bucla abruptă a fundăturii, știrbă și oarecum sinistră, așteptând ce va să vină.

Allie e înmormântată la Forest Lawn, însă eu nu m-am dat niciodată în vânt după cimitire și, oricum, cine zace sub piatra aia funerară – înger iubit, fată adorată – nu e acea Allie pe care am cunoscut-o eu. Și poate că nici fata cu care m-am certat acum atâtea seri, în necruțătoarea lumină din acea curte interioară, poate că nici ea nu era Allie, însă uneori pot încă s-o găsesc aici, în curtea din spatele fostei ei case. Mai trec pe-aici din când în când, dacă e vară, ori când mă simt singură sau temătoare.

În după-amiaza asta, totuși – la o jumătate de săptămână după ieșirea noastră în parc și la cine știe cât timp de când nu m-a mai privit tatăl meu în ochi – nu sunt singura care se învârtește prin preajma fostei proprietăți a familiei Ballard. Jeepul ruginit al lui Sawyer e parcat pe alee, inconfundabil. Clatin din cap, nevenindu-mi să cred, ca și cum firul invizibil care ne-a ținut legați tot timpul

cât a fost el plecat s-ar strânge acum, cu un nod culisant în jurul mijlocului meu.

– Încalci proprietatea, să știi, strig, înaintând agale pe suprafața înțelenită de iarbă uscată, maronie.

Gazonul mult-iubit de tatăl lui Allie e acum neîngrijit, năpădit de buruieni. Îmi vine în minte, nu pentru prima oară, că lucrurile se schimbă, fie că ești prin preajmă ca să observi asta, fie că nu.

– Știi, îmi răspunde el. Dar tu ce cauți aici?

– Eu ce caut aici? ripostez, așezându-mă pe leagănul de lângă el, exact așa cum am stat acum atâtea seri, ieșiți de la petrecere, când simțeam cum cauciucul îmi arde partea din spate a coapselor. Tu ce cauți aici?

Sawyer ridică din umeri.

– Eram prin cartier. Nu știi. Mă simt de parcă, în realitate, niciodată n-aș fi...

Se oprește și rămâne tăcut, scormonind pământul cu botul unuia dintre teniși.

– Mă mai gândesc la ea uneori, știi? Îmi mărturisește.

– Mda, îi răspund. Și eu.

Deși e mult prea puțin spus.

– M-am gândit foarte mult la ea cât timp am fost plecat, continuă el, apoi își ridică privirea spre mine ca o provocare. M-am gândit și la tine.

Nu-i iau în seamă ultima afirmație, clătinând un pic din cap în timp ce privesc, peste întinderea curții, pustie, ferestrele întunecate acoperite cu o peliculă soioasă. Am crescut în curtea asta: eu și Allie dormeam aici în fiecare vară, într-un mic cort din două foi, cu un felinar Coleman pentru camping și un aparat de radio la care ascultam Topul 40. Într-a doua am căzut de la paralelele alea și mi-am fracturat încheieturile ambelor mâini.

– Ea ar fi fost acum la facultate, îi zic lui Sawyer. Dacă n-ar fi... dac-ar mai fi trăit. Amândouă am fi fost, poate.

Sawyer încuviințează cu o mișcare lentă.

– Poate, mă aprobă el, îngustându-și foarte puțin privirea, ca și cum ar încerca să-și dea seama cât de mult îl învinuiesc eu pentru ce s-a întâmplat.

Nu știi dac-o fi mai mult sau mai puțin decât crede el.

– Urma să se ducă la Barnard, continui eu, reușind să-mi găsesc curajul de a spune asta cu voce tare după atâta timp. Iar eu aveam să mă duc în New York după facultate, să ne găsim amândouă vreun apartament șic prin Central Park și să ne gătim pentru viața normală. Ea mereu spunea asta, când eram mici: c-o să ne gătim pentru viața normală.

Îmi cobor privirea spre tricoul și șortul meu, o copie lăbărțată de Red Sox pe care mi-a adus-o Shelby când a venit de la școală.

– După cum vezi, chiar am pus la inimă chestia asta, adaug, iar Sawyer zâmbeste.

– Dacă te interesează, îmi zice, arcuindu-și sprâncenele negre, sunt de părere că arăți șic.

Își ciocnește glezna de a mea, cu grijă. După câteva clipe, mi-o ciocnesc și eu de a lui, ca răspuns.

20

Înainte

– Și, m-a întrebat Sawyer din senin, ai apucat să-ți termini eseul?
– Ce? am răspuns, clipind mirată.

Stăteam la o masă din fundul restaurantului, înfășurând tacâmurile din argint în șervete din pânză albă, ca pe burritos, cu un picior strecurat sub mine. Eram aproape de Ziua Recunoștinței, în penultimul an de liceu pentru mine. După seara aia, când stătuserăm împreună pe bancheta din fața pianului, eu și Sawyer ne ocoliserăm săptămâni de-a rândul; eu îi urmăream îndepărtata traiectorie orbitală cu coada ochiului. Prin restaurant plutea un freamăt neîntrerupt, ca un curent care ne transporta dintr-o parte în cealaltă a lui.

– Eseul?

– Chestia cu ghidul turistic, a precizat el.

Pe sub cămașa descheiată la gât i se vedea un maieu gri.

– Aia pentru Northwestern.

– Mda, nu, mi-am dat seama la ce te-ai referit, i-am zis, terminând de înfășurat tacâmurile și depozitându-le într-un coșuleț din răchită de pe masă. Doar că nu credeam să ții minte și asta.

- Ei bine, a replicat el, ridicând din umeri, am ținut-o.

Ca să vezi.

- E aproape gata, i-am răspuns.

De fapt, eram pe la jumătatea celei de-a treia ciorne a tâmpeniei ăleia, convinsă că omiteam ceva important. Domnișoara Bowen se uitase pe ea, ca și profesoara mea de engleză. Noelle, înțepata blondă care ocupa postul de redactor-șef al ziarului școlii, citise și ea un exemplar și-l declarase satisfăcător, ceea ce, din partea ei, însemna de fapt un uriaș compliment; după standardele ei, poate. Dar nu și după ale mele.

- Mai am doar de pus la punct câteva lucruri, am adăugat.

- Super. Să știi că tot mai vreau să-l văd!

A ezitat preț de un minut, stând pe loc, cu mâinile îndesate în buzunare, privindu-mă.

- Ai un pic de pauză acum? m-a întrebat apoi. Ar trebui să iau vreo câteva CD-uri de la Animal.

Am simțit cum sprâncenele mi se ridică singure.

- Animal?

- Bateristul meu.

- Ca ăla din Muppets?

- Mda, ca ăla din Muppets, a confirmat Sawyer, zâmbind. Hai, vino cu mine. O să ne oprim să-ți iei un suc sau ce-oi vrea. Nu știi ce mai beau copiii în zilele noastre.

- Absint, în general, i-am răspuns ezitantă, nevrând să-i arăt cât de mult sperasem să primesc o invitație ca asta în decursul ultimelor câteva săptămâni.

În cele din urmă, am tras aer în piept și m-am ridicat de la masă, dezlegându-mi șorțul.

- Sigur, hai că merg. Dar lasă-mă doar să-l anunț pe tata că plec.

Mi-am vârât capul în încăperea înghesuită pe care o folosea tata împreună cu Roger, cu stivele de hârtii pe birou și fotografiile ale ambelor familii pe pereți.

- Pot să-mi iau acum pauza? l-am întrebat. Cum să zic, cam bate vântul prin restaurant.

Și-a ridicat privirea spre mine pe deasupra monitorului și a ochelarilor pentru citit aproape cocoțați la rădăcina nasului.

- Sigur. Unde te duci?

– Mersi, am răspuns, adăugând repede: mă duc cu Sawyer să iau ceva.

– Cu Sawyer?

Sprâncenele i-au țâșnit în sus atât de iute, încât am crezut că ar fi în primejdie să-i zboare cu totul de pe frunte.

– Da.

– Bine, a zis șovăielnic, cu o înfățișare de parcă, poate, ar fi preferat să aibă vreun motiv temeinic ca să spună nu. Ai grijă.

– O să am.

– Ai mințit și de data asta? m-a întrebat Sawyer, când m-am întors.

Stătea rezemat de bar, ținând într-o mână geanta mea de umăr și în cealaltă cheile mașinii.

– Nu, i-am răspuns, oarecum surprinsă că-și amintea. I-am spus adevărul.

La ora aia nu prea era cine știe ce circulație prin preajma restaurantului, ci doar porcăriile de magazine cu antichități și asfaltul crăpat. Motorul torcea în spatele genunchilor mei. Sawyer a apăsat pe butonul CD-playerului și discul dinăuntru a prins viață: era un Miles Davis, după cum mi-am dat seama imediat. *Bitches brew*.

– Mie îmi plac chestiile pe care le-a făcut înainte de ăsta, am zis, făcând semn cu capul spre player, în timp ce Sawyer, privind peste umăr, intra pe șosea. *Kind of blue* și toate alea. Cum să zic, știu că tuturor le place albumul ăsta; e bun, dar dacă vezi fotografiile cu el, cam din perioada aia, arată groaznic și trist. Tot timpul e îmbrăcat de parc-ar fi Tina Turner.

Sawyer a izbucnit în râs.

– Ce vorbești! N-am știut că te pricepi la astea.

Am ridicat din umeri.

– N-aș zice că mă pricep, nu tocmai. Dar n-ai cum să trăiești în casa mea timp de șaisprezece ani fără să se lipească de tine câte ceva.

– Cred și eu, m-a aprobat. În orice caz, am un ipod pe undeva pe aici. Poți să-ți pui ce vrei.

Am încuviințat și am căutat cu privirea în jur până când am dat de el și m-am oprit la un Solomon Burke mai vechi.

- E bun? l-am întrebat după câteva clipe, când au început trompetele.

- Merge, mi-a răspuns Sawyer, care zâmbea și bătea ritmul cu degetele pe partea de dedesubt a volanului, în timp ce conducea. Tatăl tău m-a inițiat în toate chestiile astea, știai? Pe vremea când îmi dădea lecții.

- Mi-aduc aminte.

Pe atunci, obișnuiam să stau în bucătărie și să ascult.

- A fost total dezamăgit când și-a dat seama că eu și Cade suntem afoni, i-am zis, zâmbind. Încă un punct de pe lunga listă a dezamăgirilor părintești, presupun.

- Despre asta nu prea știi, a replicat el, clătînând din cap. Voi doi sunteți, cum să zic, copiii perfecți. Toată lumea știe cât se mândrește el cu voi.

Mi-am ridicat un picior pe scaun în timp ce lua un viraj și mi-am rezemat bărbia pe genunchi.

- Păi tatăl tău este...

- Ce-ar fi să nu vorbim despre tatăl meu? m-a întrerupt Sawyer.

- E mândru de tine, am protestat.

- E un bou, a exclamat Sawyer, călcând frâna în chip de semnul exclamării, fără drept de replică, și mi-a venit în minte gândul că, după atâția ani de vecinătate, poate că nu știam ce înseamnă, de fapt, să fii un Legrande. Aici e, m-a anunțat el după câteva clipe, descheindu-și centura și trecându-și o mână prin părul ondulat.

Eram în fața unui mic bungalow gri, care avea stringentă nevoie să fie selectat pentru un show de televiziune având ca temă renovarea locuințelor. Veranda era lăsată, una dintre ferestrele fațadei spartă, iar gazonul ca și mort. Soledad ar fi făcut un anevrism doar privindu-l și eram destul de convinsă că nici Lydia Legrande nu s-ar fi arătat prea plăcut impresionată, de asemenea.

- Ai vrea să mă aștepți aici? m-a întrebat.

- A, am exclamat, întrebându-mă în sinea mea de care dintre noi se jena, de Animal sau de mine; sau, poate, doar depășisem iarăși limita. Mda, sigur, i-am răspuns.

- Casa e destul de prăpădită, mi-a zis Sawyer, în chip de explicație, clătînând din cap. Și în ea locuiește o gașcă de băieți, așa că... Nu știi, nu vreau, cum să zic, să te îngrozești sau mai știi eu ce.

- Nu, stai liniștit. Te aștept aici.

Mi-am lăsat capul pe spate ca să ascult muzica și, spre cinstea mea, am reușit să aștept aproape treizeci de secunde după ce a dispărut el în casă – ușa de la intrare era descuiată, așa că a intrat ca la el acasă –, înainte de a derula o mai temeinică investigație privitoare la conținutul jeepului. M-am întors să arunc o privire pe bancheta din spate: o bluză de trening albastră, decolorată, zăcea mototolită pe jos, împreună cu un număr vechi din *Rolling stone*, dar, în afara lor, se vedea că făcuse curat. CD-ul mixat de Allie dispăruse. Vreo două cotoare de chitanțiere de la bar zăceau sub câteva monezi în adâncitura dintre cele două scaune din față și – o, Doamne, așa-ți trebuie dacă-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala – mai erau și două prezervative vârate în compartimentul în care se presupune că se țin banii pentru taxele rutiere. Am simțit cum mă înroșesc, chiar dacă nu mai era nimeni altcineva în jeep. Shelby s-ar fi amuzat pe cinste de asta, sigur.

- Hei, l-am auzit deodată pe Sawyer și am sărit ca arsă când a deschis portiera. Gata de plecare?

- Sigur. Unde sunt CD-urile?

- CD-urile? a repetat, privindu-mă nedumerit.

- Mda, am zis. Spuneai că vii să iei...

- A, da, da, a încuviințat Sawyer, clătinând aprobator din cap. Nu erau la el.

- Aha.

Mințea, evident. Gândul mi-a zburat spre încăierările din baruri și tot felul de personaje dubioase, întrebându-mă cam în ce belea tocmai m-am vârat.

- E cam aerian, a continuat el, în timp ce reintram pe șosea. Animal adică. Numele lui adevărat e Peter. Dar n-ai cum să fii într-o trupă de rock-and-roll cu un nume ca Peter.

- Ba sigur că ai, l-am contrazis eu. Cum rămâne cu Pete Townshend?

- Bine, mă rog.

- Pete Seeger.

- Mda, dar...

- Peter, Paul and Mary.

- Peter, Paul and Mary n-au alcătuit o trupă de rock-and-roll!

- Dar au cântat despre droguri, am replicat, distrându-mă în sinea mea. Așa că, dacă argumentul tău e că persoanele numite Peter sunt prea scorțoase ca să cânte despre droguri, atunci Peter, Paul and Mary ilustrează în mod evident contrariul.

- Știi, cred că-mi plăceai mai mult când nu vorbeai, a replicat Sawyer, dar râzând. Vrei un milk-shake sau altceva? Avem un Baskin-Robbins în drum.

- Noo! Un suc îmi ajunge.

- Treaba ta, a răspuns el, schimbând banda și executând o extrem de abilă manevră de parcare paralelă în fața unei băcării chinezești de pe AIA. Am sărit din mașină pe trotuar, simțind căldura reconfortantă a soarelui pe piele.

- O! am exclamat bucuroasă imediat după ce am intrat. *Sunrise Grocery* nu era decât un onorabil magazin universal, dar existau totdeauna ceva produse mai neobișnuite etalate pe standul din apropierea ușii; de fapt, scrisesem un articol în ziar pe tema asta și despre un fruct numit Ugli.

- Au și rodii!

- Rodii? a întrebat Sawyer, aruncând un pachet de gume pe teighea și începând să se scoțoască după portofel în buzunarul de la spate. Vrei?

Am ezitat puțin, după care am scos o sticlă de Coca-cola din vitrina frigorifică de lângă ușă.

- Da, sinceră să fiu.

- Atunci ia-ți una, m-a îndemnat Sawyer, râzând. De fapt, ia-mi și mie una. N-am mai mâncat așa ceva până acum.

- N-ai mâncat niciodată rodie? m-am mirat eu, așezând pe teighea două fructe cât mingile de softball.

- Nț.

- Și locuiești aici de când te-ai născut?

- De mai multă vreme ca tine chiar.

- Asta mă face să mă întristez pentru tine.

- Aici intră viorile, m-a aprobat el, după care și-a lăsat restul primit în coșulețul inscripționat cu *lasă un bănuț* și mi-a întins punga din plastic. Poftim, mi-a zis. Ofranda păcii.

Am ridicat din sprâncene.

- Suntem certați?

- Nu știu, mi-a răspuns, ținându-mi ușa deschisă, după care am traversat trotuarul până la jeep și ne-am urcat. Tu să-mi spui.

Am stat pe moment să mă gândesc la asta, la seara din restaurant și la cum se închisese el cu totul față de mine de îndată ce am pronunțat numele lui Allie.

- Nu, am răspuns după un minut.

Mi-am vârât mâna în punga cu cumpărături și am scormonit prin ea până când am scos la iveală o rodie dolofană.

- Cred că suntem în regulă, am zis apoi, inspirând adânc și desfăcând fructul cu unghiile: Îți simți lipsa?

Sawyer nu se așteptase la asta din partea mea, sunt sigură. Nici eu nu mă așteptasem, în definitiv - în mod normal, eu eram cea care nu vrea să vorbească despre subiectele dureroase -, însă simțisem că era nevoie ca unul dintre noi s-o spună. Mi-am ridicat privirea și am urmărit cum se perindă diferitele expresii pe chipul lui Sawyer: surprindere, mâhnire, plus ceva care mi s-a părut că seamănă bine de tot a vinovăție. În cele din urmă, s-a hotărât asupra unei ușoare iritări.

- Normal c-o simt, a zis pe un ton de parcă s-ar fi gândit, ulterior, că suntem angrenați într-o dispută, până la urmă. Nu, serios, ce întrebare mai e și asta?

Am ridicat din umeri, într-un gest de apărare.

- Păi știu eu...

- Eram certați când s-a întâmplat, m-a întrerupt Sawyer, fără menajamente. Așa că...

A ridicat din umeri o singură dată, ca și cum n-ar fi vrut să recunoască asta și că era enervat de faptul că-i smulsesem mărturisirea.

- Înțelege din asta ce vrei, a adăugat.

Am clipit nedumerită.

- Certăți pe ce temă? am întrebat, nereușind să mă abțin.

La câtă energie mentală consumasem cu ideea că Sawyer și Allie sunt împreună, nu mi-i închipuisem niciodată certăți. M-am gândit la seara în care m-a sărutat, la senzația avută atunci, de parcă el ar fi vrut să-mi spună ceva, dar n-a făcut-o.

- Cum să zic, am continuat, nu că ar fi treaba mea, dar vreau numai...

- Nu contează, a replicat Sawyer, scuturând hotărât din cap. Nu e important. Nu schimbăm nimic dacă vorbim despre asta.

În clipa imediat următoare, m-a întreat, părând că s-a răzgândit:

- Tu îi simți lipsa?

- Eu...

M-am întrerupt, încercând să-mi dau seama cum aş putea să-i explic. Aici era vorba despre cea mai bună prietenă a mea încă de la grădiniță: fata cu care am împărțit gustările și temele la matematică încă de când am reușit să-mi memorez propriul număr de telefon, care și-a strecurat piciorușele reci, enervante, sub mine pe timpul numeroaselor seri în care stăteam să vedem filme, cea care mi-a arătat cum se folosește un absorbant. A crescut în bucătăria casei mele, era ca o umbră a mea – sau, mai degrabă, eu eram a ei –, iar acum dispăruse pentru totdeauna. Încă o dată, m-am întreat câte o fi destăinuit Allie despre motivul pentru care noi două încetaserăm să mai fim prietene.

- Mda, i-am zis lui Sawyer într-un târziu. Mda, îi simt lipsa mult de tot.

Sawyer a clătinat aprobator din cap, vizibil stingherit. *Nu schimbăm nimic dacă vorbim despre asta*, spusese; în mod normal, aş fi fost de acord din toată inima, însă în cazul lui Allie era altceva. Aveam impresia că e în mașină cu noi, în carne și oase, cu picioarele ridicate pe bancheta din spate și plângându-se de muzica de la radio. M-am întreat cum e posibil ca Sawyer să nu simtă același lucru, la rândul lui.

Tocmai îmi adunam curajul necesar ca să-l împing un pic mai departe, când el a tras pe dreapta, jeepul oprindu-se brusc pe marginea drumului. Mai aveam doar patru sau cinci cvartale până să ajungem la restaurant.

- Ce faci? l-am întreat cu o voce un pic cam stridentă.

A răs și a ridicat din umeri și iată cum reveneam la normal, ca și cum lui nu i-ar fi plăcut traiectoria conversației și s-ar fi hotărât s-o devieze după pofta lui.

- Vreau să-mi mănânc afurisita aia de rodie, mi-a răspuns.

- Ți-ai ieșit din minți, am zis, dar am vârât din nou mâna în pungă și i-am scos fructul.

În același timp, am simțit că Allie se strecoară afară pe portiera din spate, lăsându-ne din nou singuri în mașină, pe mine și pe Sawyer, numai noi doi.

– Posibil, m-a aprobat el. Cum se mănâncă asta?

– Trebuie doar s-o desfaci și să mănânci semințele.

L-am urmărit cu atenție și am răsuflat ușurată o clipă mai târziu, când l-am văzut zâmbind.

– Are gust de punci din fructe, mi-a zis.

A continuat să mănânce gânditor, după care:

– Și cum se face că n-ai un iubit?

Cât pe ce să mă înec.

– Ce?

– M-ai auzit.

– Cine zice că n-am un iubit?

A ridicat din sprâncene. Avea pe față o barbă țepoasă de o zi și zeamă de rodie pe buza de jos.

– Ai?

– Nu, am recunoscut, trăgând un pic cu unghiile de pielița rodiei. Dar recunoaște-mi măcar un mic merit. Teoretic, aș fi putut să am.

– Teoretic, ai fi putut, m-a aprobat el. Dar de ce n-ai?

– Din cauză că sunt rece și neprietenosă.

Sawyer a izbucnit în râs și și-a ridicat un braț pe după tetiera scaunului meu. Afară, vedeam pe geam cum trec mașinile vâjâind, zeci de necunoscuți ducându-se la treburile lor, total neștiutori în privința a ceea ce se putea petrece înăuntrul jeepului lui Sawyer.

– Ba nu, nu ești.

– Ba da, sunt, am zis. Întreabă pe oricine. O regină a ghețurilor, chiar.

– Ba nu, nu ești, a insistat el, acum serios de-a binelea. Doar că ești mai retrasă, atât. E oarecum... contrariant.

– Sigur, am izbutit să spun, clătinând din cap.

– De ce nu vrei să recunoști un compliment?

– De ce pui atâtea întrebări? am ripostat.

– De ce te fac să te înroșești atât de des?

– Ba nu mă faci! am exclamat, ducându-mi o mână la obraz.

Cum era de așteptat, l-am simțit arzând.

– Ce porcărie, am mormăit jenată.

Totuși, m-am răsucit pe scaun spre el și mi-am ridicat un genunchi, pe care să-mi sprijin bărbia. Voiam să văd unde se va ajunge cu conversația asta.

– Reginele ghețurilor nu se înroșesc, a comentat Sawyer ca într-o doară, părând mulțumit de sine. Ergo: nu ești o regină a ghețurilor.

– Ce explicație științifică! am replicat, dându-mi ochii peste cap.

– E doar logică, a zis Sawyer, ridicând din umeri. Și de cine-ți place?

– De cine-mi place? am repetat, râzând, dându-mi seama că-i place să mă pună în situații jenante.

Îmi plăcea și mie.

– Ce, mai suntem într-a șasea? am zis.

– Fă-mi hatârul.

– Nu-mi place de nimeni.

– De nimeni?

– Nț. Regina ghețurilor.

– Nu mai spune asta. Nu te cred. Tuturor le place de câte ceva.

– Ok, am zis, sperând că nu s-a auzit cum trăsesem aer în piept. Bine atunci, ție de cine-ți place?

– Nu e corect, a protestat. Eu te-am întrebat primul.

Am scuturat din cap.

– N-am de gând să discut una ca asta cu tine.

– Iar te-ai înroșit, a remarcat el înveselit, extrăgând alte câteva semințe din coaja decolorată a rodiei.

Afară, soarele pâlپاia incandescent. Sawyer și-a lipit o palmă transpirată de obrazul meu și mi-a ridicat fața spre el, încrezător în sine, iar când m-a sărutat, am simțit ceva dulce ca zahărul și purpuriu, ca și cum ar fi fost un lucru pe care l-am avut lângă mine toată viața, dar nu l-am încercat niciodată.

– Regina ghețurilor, a bombănit el după ce s-a terminat, ca și cum ar fi vrut să-și demonstreze temeinicia punctului de vedere și ar fi reușit. Nu cred eu așa ceva, Reena. Deloc.

Practic, toate perechile mele de blugi sunt găurite, iar Soledad are nevoie de ale ei, așa că o leg bine pe Hannah pe scaunul ei din mașină și o iau în ceea ce, sper, va fi cea mai scurtă și mai eficientă expediție la cumpărături către Galleria de pe East Sunrise Boulevard. În mall miroase a clor și a Cinnabon. O vânzătoare arogantă, de vârsta liceului, îmi duce lucrurile în cabina pentru probă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni atât de scurți, încât îi ies buzunarele dincolo de tiv, profilându-se pe picioarele ei bronzate, slăbănoage.

– Ce drăguță e, îmi spune, zâmbind spre Hannah, care a adormit în căruciorul ei, cu un pumn plin de salivă îndesat în gură. Ești baby-sitter?

– Nu, îi răspund repede.

Am parte foarte des de întrebarea asta și altădată mă fâstâceam al naibii de rău din cauza ei: tot bălmăjeam explicații față de funcționari bancari și barmani, ambele părți dorindu-și ca întrebarea să nu fi fost formulată. În cele din urmă, am descoperit că era cel mai bine să răspund limpede și direct:

– E a mea.

Vânzătoarea face ochii mari, dar numai pentru o clipă. Probabil că e numai cu un an mai mică decât mine sau cam pe-acolo.

– A, exclamă pe un ton însuflețit, ferindu-și privirea în timp ce mi agață blugii în cuierul cabinei viu luminate. Grozav!

Abia apuc să încui ușa și să-mi desfac fermoarul, că Hannah se și trezește, roșie la față și irascibilă.

– Bună, fetițo, îi zic, zâmbind și încercând s-o potolesc. Ieșim de aici în două secunde, bine?

N-am eu norocul ăsta. Hannah începe să scâncească în timp ce încerc să mă strecor în și din prima pereche de pantaloni; până să-mi devină evident faptul că tot ce mi-am ales e cu cel puțin un număr mai mic, ea se lansează într-un tămbălău cu adevărat spectaculos, urlând de parcă ar fi torturată când o ridic din cărucior și fac tot posibilul ca s-o calmez.

– E totul în regulă acolo? mă strigă vânzătoarea pe un ton strident.

– Mhî, răspund, încercând să dau impresia că știu eu ce fac.

Și chiar știu ce fac, zău că da; încerc să-mi repet asta în minte, în timp ce-mi lipesc buzele de fruntea lui Hannah.

– Suntem bine.

Totuși, nu suntem: Hannah are nevoie să fie schimbată și nici nu se gândește să se oprească din plâns. S-a zis cu cumpărăturile pe ziua de azi. Îmi trag pe mine blugii găuriți cu toată viteza omenește posibilă, iar Hannah o ține numai în sughițuri și zbierete, plus câte un *Nuuu!* din când în când. În timp ce-o zbughesc afară din magazin, sunt dureros de conștientă că arăt ca un personaj din acele reality-show-uri de la MTV pe care le urmăresc oamenii când vor să aibă impresia că viața lor e mai frumoasă.

– O, ce păcat, strigă vânzătoarea în urma mea. Nu s-a potrivit niciuna?

Tot ce-mi doresc e să ajung acasă și să las totul baltă pe restul zilei, însă i-am promis lui Aaron c-o să trecem pe la el, după ce plecăm din mall, ca să mâncăm o pizza și să vedem un film, un thriller cu care am fost de acord fără să mă gândesc prea bine.

– Liniștește-te, îmi zice el pe la jumătate, râzând când mă vede gata să sar de pe canapea pentru a treia oară în douăzeci de minute.

Urâsc filmele de groază, ăsta e adevărul.

– Tu să te liniștești. Gagica e friptură, ripostez, întinzând mâna spre castronul cu popcorn de pe măsuță și făcând semn cu capul spre fata-detectiv de pe ecran.

Hannah doarme în camera lui Aaron. Maxie, bulldogul, picotește pe podea.

– Nu, mă asigură Aaron, trăgându-mă mai aproape de el și jucându-se absent prin părul meu cu o mână ca o labă de urs.

Miroase a apă sărată și a săpun, a curat.

– Prea e drăguță. Alea drăguțe nu mor niciodată.

– În care univers? îl întreb, râzând.

Tocmai mă pregătesc să-mi las capul pe umărul lui, când telefonul meu începe să facă zgomot prin adâncurile genții. Abia după o secundă îmi dau seama ce e: *Sympathy for the devil*. Inima începe să-mi facă tot felul de tumbe ciudate prin piept. În anul al treilea de liceu, Shelby mi-a setat tonul de apel al telefonului astfel încât să cânte *Sympathy for the devil* când mă sună Sawyer. Acum, auzindu-l, parcă... îngheț.

Aaron începe să râdă, dar apoi, văzându-mi fața, se încruntă.

– Cine e? mă întrebă, în timp ce-mi scot telefonul din geantă.

– Nimeni, îi răspund, revenindu-mi în fire și apăsând pe butonul de respingere a apelului. A fost doar... o glumă.

– Sawyer a fost? insistă el.

Nu pare prea bucuros la gândul ăsta. Lumina ecranului îi pâlpâie albăstruie pe față.

– Mda, recunosc până la urmă: n-am de ce să-l mint, nu? Dar n-am nevoie să vorbesc cu el, așa că... adaug.

– Așa că, ripostează Aaron neconvins. Și-atunci de ce te mai sună?

Reacția lui mă surprinde un pic: e prima izbucnire suspicioasă pe care o văd din partea lui, zău, ceea ce probabil că mi se citește pe față, pentru că el bate imediat în retragere.

– Uite ce e, îmi zice. Nu vreau să fiu măgar. Doar că...

– Nu, înțeleg, îl întrerup. Nu-i nimic. N-am idee ce-o vrea, sinceră să fiu. Dar nici nu ma interesează prea tare. Acum sunt cu tine, da?

– Bine, acceptă Aaron până la urmă și mai stăm împreună o vreme, douăzeci de minute de lenevie pe canapea, după ce se termină filmul.

Fiindcă veni vorba, el a avut dreptate: viteaza polițistă a scăpat cu viață ca să se lupte și altă dată cu criminalitatea.

– Pot să te întreb ceva? îl aud, în timp ce încep să mă pregătesc pentru plecare: s-a făcut târziu, așa că îmi rotesc privirea prin cameră, căutându-mi șlapii. Ce-ar fi dac-ai rămâne?

– Nu pot, răspund automat, din reflex, deși pentru o clipă mă întreb cum ar fi dac-aș spune da. Adică e și fetița aici și...

– Adică, repetă el, părând dezamăgit pentru o clipă, cu o expresie de genul *nu, zău*.

Prima dată când am venit cu Hannah la Aaron acasă, el a cumpărat dispozitive de siguranță pentru toate prizele.

– Să știi că n-aveam de gând s-o trimit acasă cu taxiul, mă asigură el.

– Știu, îi răspund.

Aici e chestia: îmi place, chiar îmi place Aaron. N-ai nevoie de hartă ca să parcurgi drumul neted către inima lui. Totuși, dintr-un motiv anume, să rămân la el mi se pare că ar fi ceva foarte

important, un pas pe care nu știu dacă sunt sută la sută pregătită să-l fac împreună cu el. Îmi aduc aminte de cum îmi sunase telefonul mai devreme: *Sympathy for the devil*. Încerc să nu mă mai gândesc la asta.

În cele din urmă, zâmbesc și zgrepțân cu degetele prin părul nisipiu de la ceafa lui Aaron.

– Altă dată, îi promit, și pornesc spre dormitor ca să-mi iau fetița.

Sawyer mă sună iar când sunt în drum spre casă, Mick Jagger bâzâind din adâncul genții mele de umăr. Pescuiesc telefonul, aruncând o privire spre Hannah, însă ea e dusă de pe lumea asta, dormind buștean pe scăunelul ei. În mașina mea miroase a Cheerios și a dezinfectant pentru mâini.

– Nu vrem nimic, îi răspund în loc de *bună ziua*.

– Nici măcar n-ai auzit ce vreau să-ți vând, replică Sawyer, râzând; simt asta din vocea lui.

Mă încrunt la drumul din fața mea, încadrată peste tot de prăvălii soioase și restaurante fast-food cu firme luminoase. M-am săturat rău, rău de tot, să conduc pe drumul ăsta.

– N-am nevoie.

– Ba sunt sigur că ai.

– Cuțite? îl întreb, cotind pe șoseaua națională. Coperți din vinilin? Asigurări contra inundațiilor?

– Ceva mai bun de-atât, îmi răspunde pe un ton plin de făgăduieli. Lasă-mă să te invit la o cină gătită de mine.

O, Doamne.

– Ce?

– O cină, repetă el ceva mai lent, de parcă problema ar fi constat în pronunție. Astă-seară.

– E nouă și jumătate.

– E o cină după modelul european.

– Acasă la tine.

– Păi aici am bucătăria, îmi răspunde el, logic.

Îmi dau ochii peste cap. Șoseaua e destul de goală la ora asta, siluetele întunecate ale palmierilor străpungând linia continuă și licăririle roșiatice ale farurilor de poziție din față. Parbrizul e un pic încețoșat din cauza umidității și-l șterg puțin cu palma.

- Părinții tăi unde sunt? îl întreb.

- La restaurant.

Pofta-n cui.

- Am mâncat deja.

- Mai mănânci o dată, propune el netulburat.

- N-aș prea crede.

Tace timp de câteva clipe, parcă regrupându-se, apoi schimbă tactica.

- Unde ești acum? mă întrebă.

Așa sună următoarea lui încercare.

Mai privesc o dată în oglinda retrovizoare ca să văd ce face Hannah.

- În mașină.

- Unde ai fost?

- La Aaron, răspund după un oftat.

- Aha, exclamă Sawyer, părând satisfăcut. De-ai n-ai răspuns.

- Poate că n-am răspuns fiindcă n-am vrut să vorbesc cu tine.

- Nu de-asta, mă contrazice el încrezător. Acum ai răspuns, nu?

Dumnezeule, cât e de enervant! Dar, bănuiesc, are dreptate.

- Stăteam să vedem un film.

- Ce film?

- Dar cine ești tu, tata? ripostez, scotocind prin compartimentele bordului după o gumă de mestecat; îmi strecur o bucatăică între dinți și mușc vârtos. Unul de groază. Nu știu cum îi zicea.

- Tu nu poți să suferi filmele de groază.

- Poate că au început să-mi placă între timp.

- Hai încoace.

- Sawyer, zic, gândindu-mă că ar fi cazul să închid, zău așa, nu-mi dau seama de ce mai stau la telefon, nu vin.

- De ce? Haide, Reena, insistă el. Vreau să te văd.

- M-ai văzut alaltăieri.

- Vreau să te văd și azi.

E o idee nepotrivită, asta e. O idee cu adevărat nefericită.

- Trebuie să închid, reușesc până la urmă să spun.

Nu există pe lumea asta motiv întemeiat ca să spun da, așa cum îmi doresc atât de mult. Tocmai trec pe lângă aeroport: avioanele

zboară la mică înălțime, mai mari decât însăși viața, toate venind și plecând, în timp ce eu rămân acolo unde am fost mereu.

– Sunt la volan, ai uitat? îi zic. Nu e recomandabil să vorbesc la telefon.

Pentru câteva clipe, Sawyer nu zice nimic. Mă aștept să-l aud revenind cu vreun nou și creativ discurs de comis-voiajor, dar în cele din urmă tot ceea ce spune este: *Nu*. Suspină ușor, ca și cum s-ar recunoaște învins de mine, dar dintr-odată constat cu surprindere că nu mă simt cătuși de puțin victorioasă.

– Nu, ai dreptate.

Ajungând acasă, îmi pun copilașul în pătuț fără incidente și mai rătăcesc prin casă pentru un timp, neastâmpărată. Beau puțină apă, stând în fața chiuvetei. Mă duc sus în camera mea și privesc îndelung numărul lui Sawyer din agenda mea telefonică; formez șase cifre, după care bat în retragere și închid (tiparul întregii mele vieți de amânare, variațiuni pe tema om trăi și om vedea). Mă plimb de colo până colo.

În cele din urmă, cobor la parter.

Soledad și tata sunt în living, pe canapea, urmărind la televizor Law Order.

– Ați putea să-mi faceți un serviciu? îi întreb, foindu-mă pe treapta de jos ca o fantomă și străduindu-mă ca vocea să nu-mi sune chiar atât de timidă.

Își ridică amândoi privirile, așteptând. Nu se întâmplă prea des să-i rog ceva.

– Ce-ți trebuie, scumpo? se interesează Soledad și tandrețea din vocea ei mă face să mă simt mică de-o șchioapă.

– Poți să stai un pic cu urechea ciulită la Hannah? o întreb. Am ceva important de făcut.

22

Înainte

Stăteam cățărata pe un birou în redacția ziarului, ascultând cu o ureche relatarea unei zeloase eleve din anul al doilea despre curățenia din cantină, când mi-am simțit telefonul vibrând în

buzunarul de la spate. La început, nu i-am acordat atenție – Noelle, redactorul-șef al ziarului nostru, era extrem de strictă în privința mesajelor telefonice pe timpul ședințelor –, dar mi-a bâzâit din nou după doar un minut, cu insistență. L-am scos cu toată discreția posibilă.

Privește în sus, scria în mesaj.

Asta am și făcut și am icnit zgomotos: Sawyer era pe coridor, în fața ușii cu geam a sălii de clasă, cu brațele încrucișate și o înfățișare ușor amuzată. Și-a înclinat capul în semn de salut când ni s-au întâlnit privirile, iar eu mi-am destins buzele într-un zâmbet enorm și inima mi-a tresălit un pic într-o parte. *Ce cauți aici?* l-am întrebat fără voce.

– Ăăă... Reena!

Am redevenit brusc atentă. Nu fusesem singura care-l observase pe Sawyer. Noelle m-a săgetat cu o privire capabilă să jupoaie de scoarță un cocotier.

– Beneficiem cumva și de atenția ta sau nu prea?

– Scuză-mă, i-am răspuns, înroșindu-mă.

Toată lumea era acum cu ochii pe mine. Sawyer părea gata să izbucnească în hohote. Mi-am înhățat ghiozdanul de pe scaunul de lângă mine și am pornit spre ușă.

– Tocmai mi-am amintit că trebuia neapărat să fiu undeva, le-am explicat celorlalți.

– Așa, m-a întâmpinat Sawyer, când am ajuns pe coridor, împingându-mă spre un dulap și sărutându-mă de bun venit de parcă ar fi trecut mai mult de două zile de când ne văzuserăm ultima oară. Frumoasă fentă le-ai făcut ălora!

– Ține-ți gura, i-am replicat, râzând.

I-am dat un ușor brânci la umeri și i-am permis să-mi ducă el ghiozdanul, ca într-o secvență din vreun film cu adolescenți. În ultimul timp, stăteam din ce în ce mai mult împreună, făcând plimbări prelungite cu mașina de-a lungul țărmlui și dând câte o raită pe la Sonic să bem suc din lămâi verzi cu aromă de cireșe și sărutându-ne până când mi se umflau și mi se înroșeau buzele.

– La urma urmei, cum ai intrat aici? l-am luat la rost.

– Am eu metodele mele, mi-a răspuns Sawyer, ridicând din umeri. De fapt, m-a lăsat să intru o tipă din anul întâi.

Am pufnit, dându-mi ochii peste cap.

- Normal.

- Normal, m-a îngânat Sawyer. Și ce mai e nou prin lumea gazetăriei tipărite? s-a interesat apoi, deschizându-mi ușa și ieșind în amurgul începutului de iarnă. Ca de obicei, în pragul dispariției?

- Cum să-ți spun, nu prea știu, am replicat, zâmbind. Poate că aș fi fost în măsură să-ți dau un răspuns mai bun, dacă nu m-ai fi smuls adineauri din ședință înainte de terminarea ei.

Sawyer a făcut o mutră lungă.

- Nu te-am smuls de nicăieri, m-a contrazis, apucându-mă de încheietură și trăgându-mă spre el astfel încât să mă poată cuprinde cu brațul pe după umeri.

- Da, sigur! am zis, râzând și aplecându-mă mai aproape de el, simțind pe obraz căldura cămășii lui matlasate. Nu, e bine, am continuat. Noelle începuse să-mi dea ceva de scris în afara rubricii mele, ceea ce e fain. O să mă ocup de musicalul din iarna asta, țin să te anunț.

- Super, a comentat Sawyer, ridicând din sprâncene.

- Chiar el, am protestat, făcându-i o mutră îmbufnată.

- Știu, a zis și m-a sărutat iar. E minunat, Reena.

Apoi, în timp ce vâra cheia în portiera din dreptul volanului jeepului său, a adăugat:

- Și ce faci diseară, ai ceva? Vreun plan?

Păi cam aveam, dacă e să punem la socoteală temele.

- Mă gândeam să iau avionul spre Havana pentru weekend, sinceră să fiu, i-am zis, închipuindu-mi că sarcasmul reprezenta calea cea mai sigură de urmat cu el.

Era clar că, în ultima vreme, Sawyer începuse să se comporte în destul de mare măsură ca un iubit, venind să mă ia de la școală în zilele în care nu mă lua Shelby cu mașina și lăsându-mi rodii pe veranda din fața casei. Cu toate astea, ceea ce se întâmpla între noi era în continuare dureros de cenușiu și amorf: el nu-mi făcuse vreo declarație și în mod cert nu era să-i fac eu prima. Prin urmare, așteptam. Rămâneam în gardă.

- Vreau să iau pulsul vieții nocturne de-acolo, am adăugat.

- Aha, înțeleg, a zis Sawyer, strecurându-și un braț pe după tetiera scaunului meu și ieșind în marșarier din parcare. Ei bine,

dacă tu crezi că ai putea să-l lași baltă pe El Presidente doar pentru astă-seară, află că o să cântăm la Prime Meridian mai târziu. Ar trebui să vii să ne vezi, să faci cunoștință cu toată lumea.

Toată lumea.

În serile pe care ni le petreceam prostindu-ne prin restaurant sau pierzând vremea pe veranda din fața casei lui, îmi venea ușor să uit că Sawyer dusese o întreagă viață cu care eu nu avusesem nici măcar vreun punct de intersecție: că umbla cu prieteni pe care eu nu-i cunoscusem vreodată și cânta o muzică pe care n-o auzisem niciodată. Nu-mi plăcea să-mi imaginez unde era, atunci când nu răspundea la telefon, în weekendurile pe care le-am petrecut cu Shelby sau de una singură, cu îndeletniciri banale, tipice vieții de liceu. Asta mă făcea să mă simt agitată. Mă făcea să mă simt ciudat.

– Mda, am răspuns, zâmbind și împingând cu forța ghemul verzui și vâscos de neliniște pe care-l simțeam deja formându-se pe fundul stomacului meu. Știi ce, e cam peste mână să ajungi în Cuba, oricum, așa că...

– Sigur, fie și numai formalitățile vamale, m-a aprobat Sawyer, zâmbind cu gura până la urechi.

A oprit în fața casei mele și m-a tras de o șuviță de păr desprinsă din coadă.

– Vin să te iau la nouă, m-a anunțat apoi.

Prime Meridian nu arăta deloc plăcut. Făcut sandviș între un magazin pentru animale de companie și un restaurant chinezesc dubios dintr-un șir de prăvălii de pe marginea șoselei, era lung și strâmt, lăudându-se cu o scenă minusculă în fund, o platformă înălțată cu vreo treizeci de centimetri deasupra podelei. Barul era împodobit cu becuțe multicolore ca pentru Crăciun, iar cel care servea era un tip încrunțat, având, cu toată seriozitatea o spun, probabil mai mult de doi metri. Mirosea peste tot a bere și a fum de țigară, fiind prea multă lume într-un spațiu prea mic.

Fusesem odată aici cu Allie, cam pe la începutul liceului, amândouă machiate mult prea abundent și îmbrăcate în blugii cei mai strâmți pe care-i aveam. Aruncaserăm doar o privire înăuntru, după care fugiserăm către siguranța fluorescentă a ultimei comenzi de la Panera Bread; totuși, cred că ea a mai ajuns pe-aici, la un moment dat, foarte probabil chiar cu tipul care mă conducea acum

prin mulțime, cu o mână pe mijlocul taliei mele. Amintirea asta mi-a dat o senzație de tristețe bolnăvicioasă, aceeași care-mi apărea de fiecare dată când mă gândeam la Allie și Sawyer.

– Trebuie să mă duc să mă instalez, m-a anunțat Sawyer peste sporovăiala zgomotoasă a mulțimii, imediat după ce m-a plasat la celălalt capăt al barului. E vreo problemă dacă te las singură? Mike a zis că are el grijă să nu te supere cineva.

Mike, uriașul barman, a făcut un semn ursuz de încuviințare în direcția mea, cu aproximație, și am răspuns printr-o mică înclinare a capului, deja transpirat: era sufocant de cald la Prime Meridian.

– Mda, o să mă descurc. N-ai grijă.

– Bun, mi-a zis, căutându-mi mâna și strângând-o o singură dată, repede. Ai grijă să ovaționezi cât poți de tare.

După care m-a lăsat singură, pornind spre scena pe care vreo doi tipi deja montau elementele bateriei și conectau un amplificator. I-am urmărit cu privirea un timp, până când bateristul – Animal în persoană, presupun – m-a remarcat și l-a înghiontit pe Sawyer. A și zis ceva, dar n-am putut să deslușesc și ce anume.

Am încercat să mă fac comodă pe scaunul de bar, să nu fixez pe nimeni cu privirea, să arăt de parcă aș fi la locul meu acolo. Mi-ar fi plăcut să am un carnetel. Mi-ar fi plăcut să am un pix. Probabil că o fată scriind la un bar ar fi fost ceva ciudat, dar nu la fel de ciudat ca o fată care doar stă de una singură și transpiră, fără să aibă încotro să-și îndrepte privirea nestingherită. Păcat că n-o chemasem și pe Shelby.

– Vrei ceva? s-a interesat Mike, aplecându-se peste bar ca să-l pot auzi.

Am făcut semn din cap că da.

– Doar o Coca-cola. Cu multă gheață.

– Doar atât? s-a mirat, ridicând din sprâncene.

– Doar atât.

– Ce fată cuminte!

I-am răspuns numai printr-o ridicare din umeri. Asta-s eu, aș fi vrut să-i spun. Serena Montero, o fată cuminte scăpată în lume. Ar trebui să-mi tipăresc cărți de vizită pe care să scrie așa.

Am stat să ronțai cuburi de gheață, în timp ce barul se umplea, și un alt tip s-a urcat pe scenă și a început să acordeze o chitară.

Lumea continua să intre pe ușă și mi-am rotit o privire prudentă prin preajmă când un grup de trei-patru fete s-a plasat aproape drept în fața mea. Era în mod cert o acțiune de marketing la Prime Meridian în seara aia, o grămadă de American Apparel prin zonă.

– Ăăă, am zis, când l-am văzut pe Mike trecând pe lângă mine. Pot să pun o întrebare?

– Tocmai ai făcut-o, mi-a răspuns.

Părea nerăbdător. Avea treabă.

– Ei cântă deseori aici?

– Cam la fiecare câteva săptămâni.

– Și totdeauna e așa? Adică... aglomerație?

– Ce, brigada feminină? a replicat Mike, privind în jur și zâmbind cu subînțeles. Cam da.

M-a măsurat din ochi preț de câteva clipe.

– Mai vrei ceva? m-a întrebat.

Da. Cum naiba de n-am știut că e o formație cunoscută? Aș fi vrut să urlu, dar tocmai atunci, solistul vocal, care purta un tricou inscripționat pe piept cu *MY OTHER RIDE IS YOUR MOM*, s-a apropiat de microfon.

– Noi suntem *Idealul platonic*, a anunțat el, în timp ce tobele începeau să răsune în spatele lui. Ce mai faceți?

Mi-am întors din nou privirea spre Mike și i-am făcut doar un semn de negație din cap.

– Nu, am zis apoi încet, ceea ce era inutil: nici măcar eu nu mă puteam auzi. Cred că-mi ajunge deocamdată.

Membrii formației *Idealul platonic* erau, cu toții, variațiuni pe aceeași temă: băieți lățoși, cu aere de duri și teniși Converse, dar le stătea bine; nu era rău nici faptul că aveau melodii superbe și armonii potrivite. Băiatul de la clape purta aparat dentar, după cum am remarcat, zâmbind, iar chitaristul, cu ochelari de aviator la ochi, deși era întuneric beznă, și despre care îmi aminteam vag că Sawyer îi zicea Iceman, era mult mai influențat de John Mayer decât ar fi fost dispus, probabil, să recunoască.

Sawyer, totuși, Sawyer Legrande al meu, era, cât se poate de limpede, figura lor emblematică: jeansi negri, mult lăsați pe șoldurile lui înguste, și o cataramă la curea de mărimea unei farfurioare. Avea pe el un tricou alb, simplu, dintre cele pe care le

cumperi din Wal-Mart câte trei pe șase dolari, însă evident că arăta de milioane, numai unghiuri și mușchi și concentrare intensă. Mi-am mai luat un cub de gheață din pahar.

Se pricepea să le joace pe fete pe degete, de asemenea, ceea ce se dovedea în mod special cu sabatul de patru sau cinci plasat chiar lângă scenă, tipele cântând la toate piesele și bățându-se cu convingere. Bățându-se. Dumnezeule. Sawyer era la bas și nu prea se dădea în spectacol, doar zâmbea din când în când, bătând în scenă cu piciorul încălțat în pantof sport și cântându-și cântecele. Are o voce frumoasă, de tenor melancolic, catifelată și tristă.

M-am foit pe scaun, întoarsă pe dos și îndurerată; nu puteam să trec peste senzația discretă că stau exact unde n-aș vrea să stau. Ajunsesem până aici și tot nu reușeam să fac altceva decât să-l privesc din cealaltă parte a sălii și să-mi doresc să-l fi putut captura cumva, să-l însemnez că-i al meu – al fetei din curte, de la petrecere, ascunzându-se în afara cercului de lumină.

Între cântece, vorbea cu fetele alea, cu Bățâitele, râzând ca și cum le-ar cunoaște, stând pe vine la marginea scenei.

– Sawyer, scoate-ți tricoul! i-a strigat una dintre ele, mai din fundul sălii, suficient de tare ca s-o audă toată lumea și probabil că nu glumea decât pe jumătate, dar chiar și-așa era să mor sufocată.

– Tu prima, a replicat el.

Până la urmă, m-am ridicat și m-am dus să fac pipi, șerpuiind prin mulțime și încercând să evit pe cât posibil pipăielile. După ce am terminat, am deschis ușa care dădea spre stradă, neluând în seamă grupul strâns în parcare în jurul unei camionete, cu sticle aburinde de bere în mâini. Un timp, am stat să privesc vitrina magazinului pentru animale de companie, cățelușii și pisicuțele care dormeau în minusculele lor lădițe. Apoi, am scos telefonul și am sunat-o pe Shelby.

– Domino's, bună seara, a răspuns ea veselă.

– Aici e plin de panarame.

– Mi se pare normal, a replicat, părând amuzată.

Auzeam televizorul pe fundal, oribilul serial polițist care-i plăcea ei.

– Cam neplăcut, a adăugat.

– Totuși, niciuna dintre ele n-are vârsta legală ca să fie aici. Cum să zic, nici eu n-am vârsta legală, dar cel puțin nu umblu cu fusta până la cur în mijlocul lui ianuarie.

– Corect, m-a aprobat Shelby. Corect, tu aștepti lunile de vară ca să umbli cu fusta până la cur.

– Ia mai taci, am repezit-o, râzând fără să vreau. Eu vorbesc serios. Tu știai că e, cum să zic, o formație pe care lumea chiar vine s-o vadă?

– De unde-aș fi putut să știu una ca asta? mi-a răspuns ea printr-o altă întrebare. Tu ești cea care o să-și scrie teza de doctorat despre viața și timpul lui Sawyer Legrande.

– Cred că e cazul s-o șterg de aici.

– Din cauza puturilor?

– Mă simt ca o atârânătoare, Shelby, i-am mărturisit, izbind cu piciorul o bucată desprinsă din trotuar, ca un copil mic într-o criză de nervi. Îmi place tipul prostește de mult, am adăugat.

– Știi că-ți place, a replicat Shelby, pângâind din buze în telefon.

Răbdarea ei în ce-l privea pe Sawyer avea limite, știam asta.

Pentru o clipă, mi-am permis să mă gândesc la Allie, la felul în care puteam noi două să pierdem o întreagă după-amiază, printr-a noua, disecând noua lui tunsoare sau modul în care pronunța litera L. Era doar încă unul dintre amănuntele legate de ea cărora le simțeam lipsa, pe lângă gleznelor bizar de osoase și cât de mult adora glumele răsuflete cu *cioc-cioc*, *cine-i?*, simbolurile codificate și limbajul secret al unei prietenii datând de un deceniu sau mai mult.

– Vrei să vin să te iau? s-a oferit ea.

Am oftat și mi-am revenit în fire.

– Nu, o să mă descurc. Sunt fată mare.

– Chiar ești. Dacă te răzgândești, sună-mă.

– Mersi.

Am închis, am mai ciocănit o dată cu buricele degetelor în vitrina magazinului, după care m-am târât înapoi înăuntru. Locul îmi fusese ocupat, așa că am mai luat o Coca-cola de la Mike și m-am mulțumit să urmăresc ce mai rămăsese din concert strivită de un perete, cu un braț de-a curmezișul pieptului, ca o pavăză. Tocmai își anunțaseră ultima piesă, când am simțit o mână pe umăr și am auzit o voce cântată, săltăreață, în ureche.

- Se-ree-na. Ce faci tu aici?

M-am întors, tresărind la atingere și am dat cu ochii de Lauren Werner. Evident. Purta blugi de firmă și un maieu făcut dinadins ca să pară vechi și un medalion cu ametist pe lăntișorul subțire de la gât. Deja îmi doream să mor. Sau, mai bine, să moară ea.

- Bună. Păi... ăăă...

Vino-ți în fire, Reena, Dumnezeule! Mă simțeam descoperită, de parcă m-ar fi prins făcând ceva ilegal.

- De fapt, am venit cu Sawyer.

Cu asta am surprins-o. Și-a mijit ochii vicleni și felini.

- Zău? Voi doi sunteți, cum să zic... a rostit ea, parcă acuzator.

Împreună?

- Ce? Nu, nu, m-am grăbit să răspund. Suntem doar... Tații noștri au o afacere împreună, așa că...

Așa că.

- Nu, pe bune, a replicat, Lauren, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Îi simțeam mirosul parfumului discret și scump.

- El n-a pomenit niciodată despre asta. Iar tu cam ai înfățișarea aia uluită, de prima-dată-cu-Sawyer-Legrande, oarecum. Dar presupun că voi doi vă cunoașteți încă de când erați găgâlici, nu-i așa?

Am mijit ochii, la rîndul meu.

- Ceva de genul ăsta.

- Ce drăguț! a exclamat ea. E un tip grozav, nu-i așa?

Am dat să-i răspund, dar ea a continuat să turuie.

- Și presupun că voi doi, înțelegeți, ați avut-o în comun și pe Allie și tot restul.

O, nu. Eram cam la o jumătate de secundă distanță de a fugi iar afară pe ușă, ca s-o sun pe Shelby, să fac și autostopul, dacă era nevoie, însă tocmai atunci a apărut Sawyer, strecurându-și o mână în buzunarul din spate al pantalonilor mei, în chip de salut. M-am întors: era înfierbântat și ud de transpirație.

- Bună, Laur, a zis. Ai avut grijă ca lumea de ea?

- O, nici că se putea mai bine, am răspuns eu în locul ei.

- Suntem prietene vechi, a adăugat ea.

Au mai trăncănit un pic despre nu știu ce petrecere la care fuseseră acum vreo două săptămâni, despre unele persoane total necunoscute mie, iar apoi ea a dispărut la loc în mulțime, zâmbind de rămas-bun într-un fel care semăna, sinceră să fiu, a amenințare. Sawyer n-a remarcat.

– Și cum ți s-a părut? m-a întrebat după plecarea ei.

Am inspirat adânc și mi-am arborat masca impenetrabilă.

– Super tare, pe bune.

Sawyer a zâmbit, după care s-a încruntat.

– Care-i problema?

– Niciuna, am răspuns, clipind. Doar că sunt un pic cam obosită.

– Vrei să te duc acasă?

Am scuturat din cap.

– Nu. Rămâi, dacă vrei. Pot s-o sun pe Shelby să vină după mine.

– Nu, n-o suna, s-a împotrivit el. Nu pleca. Mai lasă-mă câteva minute și-o să plecăm amândoi de-aici.

– Sawyer...

– Nu e absolut nicio problemă, m-a asigurat el.

Au fost mai mult de câteva minute. Au fost alte trei Coca-cola și două expediții până în toaleta aia dubioasă, am cunoscut vreo treizeci de excesiv de arătoase și cât se poate de feminine prietene de-ale lui Sawyer, câteva dintre ele chiar afirmând *O, ce drăguță e!*, ca și cum n-aș fi fost acolo și, de asemenea, ca și cum aș fi avut patru ani. Era trecut de miezul nopții când am reușit să ieșim pe ușă.

M-am instalat cu precauție pe scaunul din dreapta al jeepului, lipită de portieră, cât mai departe posibil de el, la fel ca în seara aia, în patioul restaurantului, cu luni și luni în urmă. Probabil că și el s-a gândit la același lucru, fiindcă și-a dat ochii peste cap spre mine.

– Hai, termină, mi-a zis, întinzându-se și luându-mă de mână.

I-am simțit bătăturile râcâindu-mi palma când m-a tras spre el, până când am ajuns aproape să-i stau în poală.

– Îmi pare rău că am stat atât de mult, s-a scuzat el. Nu mi-am dat seama cât e de târziu.

Am scuturat din cap.

– Nu, nu e asta.

Sawyer a zâmbit.

– Ai avut o seară de rahat, Reena. Poți s-o spui.

- N-aș numi-o de rahat, am zis.

- Atunci cum ai numi-o?

Era cu mâna pe cusătura blugilor mei, mișcându-și absent degetele în sus și-n jos pe coapsă.

Am ridicat din umeri neputincioasă.

- Mie chiar mi-a plăcut formația voastră.

- Bun, dar nu asta te-am întrebat.

- Sawyer... am zis, oftând. Eu nu sunt genul tău.

A ridicat din sprâncene.

- Și care e genul meu?

Allie. Lauren. Bâțâitele.

- Nu eu.

- Și asta cam ce vrea să însemne?

- Nu mă pricep la chestiile astea. Nu-mi plac...

Barurile. Fetele care-ți spun că vor să te vadă gol. Senzațiile tipice fanilor.

- ... aglomerațiile. Nu sunt, cum să zic, super sociabilă. Nu sunt genul tău.

- Cui îi pasă? Detest genul meu. Te vreau pe tine, mi-a declarat, răsucindu-mi vârful cozii între două degete. De ce ești necăjită?

- Nu știu, am răspuns, ridicând din umeri.

Te vreau pe tine, a zis.

- O urăsc pe Lauren.

Asta, pentru început.

Fața i s-a destins într-un zâmbet.

- Nu, pe bune!

- De când sunteți voi prieteni? m-am interesat, în timp ce el pornea motorul și scotea jeepul din parcare.

- Din anul întâi? a răspuns el, verificând să vadă dacă e ceva în spate. Nu mai știu. Ea a umblat o vreme cu Iceman.

- Dar ați... vreodată.?

- Dacă am... vreodată... ce, Reena?

Mi-am lăsat privirea în jos, întorcând capul.

- Nu contează.

- Te-ar deranja?

- Poate.

- Nu.

- Bine.

A aruncat o privire spre ceasul de pe bord. Deja ne îndreptam spre autostradă în momentul acela. Dacă Sawyer o lua la stânga, ajungeam acasă la mine și la casa părinților lui; un viraj la dreapta ne-ar fi dus spre sud, către strada pe care locuia el acum. A oprit mașina la culoarea roșie a semaforului.

- Vrei să-l suni pe tatăl tău? m-a întrebat.

Am făcut semn din cap că nu. Părinții noștri își petrecuseră seara împreună, la un dineu de pensionare pentru unul dintre vechii clienți fideli ai restaurantului. Mi i-am imaginat în salonul pentru banchete, ciudat de reconfortată la gândul că sunt toți laolaltă. Nu mințisem când îi spuseseam lui Sawyer că le-aș simți lipsa după ce-aș pleca de acasă.

- Nu știam cât de mult o să dureze concertul și i-am zis că, probabil, o să rămân la Shelby.

Sawyer a clătinat aprobator din cap și n-a mai zis nimic timp îndelungat. CD-playerul zumzăia în continuare.

- Vrei să vii un pic pe la mine? m-a întrebat și a existat un moment, înainte de a-i răspunde, în care n-am respirat absolut deloc.

Îmi simțeam fața încinsă.

Semaforul și-a schimbat culoarea în verde.

- Reena? a întrebat el din nou.

- Mda, am răspuns, clătinând din cap. Vreau.

23

După

E trecut de zece și jumătate, dar umiditatea încă se resimte din plin când ajung la casa părinților lui Sawyer, iar apăsarea aerului pare palpabilă, ca o pătură pe care mi-ar plăcea s-o arunc de pe mine. A plouat acum vreo două ore – plouă în absolut fiecare zi, la nesfârșit – și iarba e alunecoasă sub tălpile mele.

Sun de două ori, făcându-mi griji că poate el nici nu e acolo – sau, mai rău, că sunt părinții lui acasă – dar când, în sfârșit, îmi deschide, totul din spatele lui e tăcut, excepție făcând doar zumzetul

scăzut al radioului de undeva. Pe nas îi stă cocoțată o pereche de ochelari cu rame închise la culoare.

– De când porți tu ochelari? îl întreb.

– Dintotdeauna, răspunde Sawyer, ridicând din umeri, de parcă nici nu s-ar mira să mă vadă. Doar că n-am putut s-o recunosc.

– Aha, zic, clătinând din cap în semn de încuviințare o singură dată, scurt. Mai vrei să-mi gătești cina?

Asta îl face să zâmbească.

– Mda, îmi răspunde și se dă cu câțiva pași înapoi, ca să-mi facă loc. Da, absolut. Intră.

Îl urmez prin living, trecând pe lângă mulțimea portretelor de familie în alb-negru de pe pereții sufrageriei: opera Lydiei se întinde de-a lungul și de-a latul coridoarelor. Când eram mică, mă lăsa să fac fotografiile cu aparatul ei greu, cu peliculă de 35 de milimetri, și-mi arăta cum se developează în camera obscură pe care și-o instalase în baia de la parter. Mi-aduc aminte că eram într-atât de emoționată lângă ea, ca nu cumva s-o dau în bară, încât îmi tremurau mâinile când încercam să țin aparatul, umplând un film întreg de cadre încețoșate, mișcate.

Cunoșteam casa familiei Legrande aproape la fel de bine ca pe a mea. Stătusem de o mulțime de ori la Super Bowl pe canapeaua din piele a biroului de acolo, mâncasem prăjitura regilor în sera lor de fiecare Mardi Gras ani de-a rândul. Știam unde-și țin lingurile și gunoiul și rezervele de hârtie igienică, cunoșteam toate secretele și toate mirosurile.

– Rizoto îți place? mă întreabă Sawyer.

– Hm...

Este... nu tocmai ce mă așteptasem să fie, când a vorbit despre cină. Clipesc mărunț.

– Sigur.

Sawyer apasă pe întrerupătorul din bucătărie și încăperea devine spitalicesc de luminată, cu plăcile de gresie verde-pal de peste tot și aparatura din oțel inoxidabil.

– Și, începe el, luând o cratiță de pe raftul suspendat de deasupra spațiului pentru gătit, ce mai face Aaron?

Asta mă determină să pufnesc un pic.

– Nu s-ar putea să nu-i mai pronunți numele așa?

- Dar cum îl pronunți?

- Nu știu, mărturisesc, iar pufnetul se preface în râs, un râs puțin cam isteric; simt cum toate organele din corpul meu mi s-au cuibărit în fundul gâtului. Oricum îl pronunți!

- Nu-l pronunți nicicum, insistă Sawyer, ridicând din umeri. Aaron vine din Biblie.

Mă salt pe bufet.

- Aaron lucrează la bărci.

Sawyer încuviințează lent, ca și cum ar absorbi informația, ca și cum ar avea în cap un biblioraft cu fișe, ca pe vremuri, și tocmai l-ar fi îndosariat pe Aaron la secțiunea rezervată rahaturilor după care, sincer să fie, nu se înnebunește, dar cu care bănuiește că trebuie să se împace pentru moment.

- Se poartă frumos cu fetița? se interesează el.

- N-aș mai fi cu el dacă nu s-ar purta, răspund țâfnoasă, după care: Nu s-ar putea, te rog, să nu vorbim despre Aaron?

Sawyer zâmbește, la modul *cum vrei tu*.

- Despre ce vrei să vorbim?

- Nu știu. Despre ce vorbesc oamenii normali. Despre baseball.

- Vrei să vorbim despre baseball?

- Nu.

Îmi ridic mâinile spre tavan, după care le las să cadă la loc, neputincioase.

- De fapt, nici măcar nu știu o iotă despre baseball.

- Nici eu.

Acum toacă o ceapă, cu mișcări iuți și experte, așa cum ne-a învățat Finch pe toți, când eram copii.

- Nu-i așa că e ciudat? mă întreabă, după ce mută ceapa în cratiță, privindu-mă cu coada ochiului. După expresia de pe fața ta, pari să crezi că e foarte, foarte ciudat.

- Păi, zic, ridicând din umeri și ciugulindu-mi pielilele aspre din jurul unghiilor, e un pic cam ciudat.

- Mda, aprobă el. Apoi, după o clipă: Ea a lăsat totul la fel. Adică dormitorul meu și lucrurile.

- Cine? întreb. Mama ta?

În realitate, nu prea sunt atentă, fiind mai preocupată să-l privesc cum căleşte orezul, apoi îl stinge turnând peste el un

polonic de supă. E clar că se simte în elementul lui gătind – e clar că a mai făcut-o și altă dată –, dar tot pare oarecum nefiresc, ca un copac care ar începe să vorbească.

– Mm-hm. Ce e? mă întreabă, când observă că-l fixează cu privirea. Așa se prepară un rizoto.

– Știi cum se prepară un rizoto, îi zic, lovind ușor cu călcâiele în ușile bufetului. Doar mă miră că știi și tu.

– Știi să fac o grămadă de lucruri la care nu mă pricepeam altădată, îmi răspunde, și e clar că nu mai trebuie să discutăm despre cină.

Atmosfera parcă trosnește: prea mulți electroni, ai impresia că poți să întinzi mâna, să-i apuci și să-i simți cum îți vibrează în palmă. Îmi abat privirea.

– În orice caz, rostesc pe un ton prea ridicat. Mama ta. Camera ta. Presupun că ea doar... nu știu. Știa, presupun, c-o să te întorci.

– Așa cred și eu.

– I-ai lipsit.

– Oare? întreabă el.

Mai amestecă o dată orezul, apoi se îndepărtează de mașina pentru gătit și, o, Dumnezeule, se oprește exact când ajunge între genunchii mei.

– Mda, îi răspund lent, lăsându-mi privirea în jos.

Mâinile i-au aterizat pe coapsele mele.

– Cred că i-ai cam lipsit, am adăugat.

Când îmi ridic ochii spre el, suntem față în față, ca navetiștii într-un tren supraaglomerat la o oră de vârf, și chiar n-am nevoie decât de o jumătate de secundă ca să...

– Stai, îi zic, oprește-te.

– Reena... începe el, dar îi tai vorba.

– Termină, exclam, clătînând din cap. Nu vreau să... Am nevoie să...

Și tocmai mă pregăteam să spun mă gândesc puțin, însă, în loc de asta, urmează brusca apăsare între buze și fețe și limbile pătrund fiecare în gura celuilalt, de parcă oricare *te iubesc* reprimat ar fi ascuns în întunericul umed de acolo. Aș putea să mă prefac surprinsă, dar pentru asta am venit încoace, nu? Asta-i tot ce mi-am dorit încă din dimineața în care a apărut el. Îmi încolăcesc brațele

pe după gâtul lui, agățându-mă și strângând, iar după câteva clipe, îl aud pronunțându-mi numele.

24

Înainte

N-a durat mult până să ajungem de la Prime Meridian la dărăpănata casă din paiantă în care locuia Sawyer, împreună cu gașca lui de amici. A stins radioul când am pătruns pe alee, m-a luat de mână și m-a condus, urcând treptele spre o mică verandă, la ușa din spate, care nu era încuiată. Bucătăria era luminată de un bec fluorescent spiralat, prins de tavan, care împrăștia o nuanță verzuie peste linoleumul plin de pete și peste străvechile electrocasnice; în mare măsură, era după cum mă așteptasem, excepție făcând – am remarcat, cu un mic zâmbet – un castron din plastic de pe masă, plin cu rodii.

– Și cine locuiește aici, mai precis? l-am întrebat, până la urmă.

Nu mai scosese o vorbă de când mă invitase la el, însă acum, dezbrăcându-și hanoracul, a răspuns pe un ton lejer, ca și cum nici măcar n-ar fi existat acea tăcere prelungită.

– Păi eu și Iceman, plus Lou, fratele lui Animal, și Charlie, prieten cu Lou; cei care locuim aici tot timpul. Dar, de obicei, mai sunt și alții, care rămân peste noapte.

Aici Sawyer s-a întrerupt și s-a îndreptat spre frigider.

– Totuși, acum cred că toată lumea a plecat să-și petreacă seara pe câte undeva. Ți-e foame?

Am scuturat din cap.

– Nici mie, m-a aprobat el, apoi m-a sărutat, lipindu-mă cu spinarea de frigider și trasându-mi cu degetele contururile maxilarului.

M-am simțit de parcă întregul trup ar fi început să mi se lichefizeze. Pe brațe mi s-a făcut pielea de găină și nu reușeam să trec peste impresia că podeaua nu era tocmai dreaptă. Iar sângele, după cum m-am gândit ca prin ceață, avea mari dificultăți de a ajunge în locurile în care era nevoie de el.

- Ți-e frig? m-a întrebat, când mâinile mele înghețate i-au atins ceafa și eticheta de la gulerul tricoului.

- Nu.

- Bine.

Apoi m-a întrebat din nou, la ureche, cu toate că nu era nimeni prin preajmă ca să-l audă, chiar și să fi urlat:

- Vrei să ieșim din bucătăria asta?

- Hm.

Doar pentru o clipă, mă străbate un fior nedeslușit. Îmi desprind un braț de pe gâtul lui și mi-l strecur la spate, încordându-l, cu degetele pe mânerul ușii frigiderului. Mă simt ca pisicile pe care le văd uneori oprindu-se încremenite în mijlocul drumului, noaptea târziu, când mă întorc cu mașina de la Shelby.

Ca și cum aș fi ajuns pe trambulina cea mai de sus și mi-aș fi amintit, deodată, că nu știu să înot.

Nu era vorba despre Dumnezeu aici. Eu sunt catolică de complezență, nu din zel; religia mea era irelevantă pentru tot ce se petrecea acolo. Doar că, pur și simplu... îmi era teamă. Nu în sensul rău, neapărat, ci așa cum fusesem deprinsă să mă tem de uragane: când se apropie ceva puternic, e de preferat să-ți baricadezi geamurile.

- Nu-i nimic, iubito, mi-a zis, desprinzându-mi cu blândețe degetele de pe mânerul ușii, apoi înlănțuindu-le cu ale lui.

Păi... normal că trebuia el să-și dea seama.

- Putem să rămânem și aici, mi-a propus.

- Nu, am zis, scuturând din cap îndărătnică. Hai să mergem.

Sawyer m-a privit mai de aproape, cuprinzându-mi unul dintre obraji în palma lui.

- Ești sigură?

- Sunt sigură.

- Reena...

- Sawyer. Ai mai făcut-o și altă dată, corect?

- Mda, Reena, a replicat cu acel zâmbet aproape sfios pe care-l adopta uneori, lăsându-și privirea în jos. Am mai făcut-o și altă dată.

- Bine, atunci, am zis. Arată-mi cum.

A clătinat aprobator din cap și și-a mușcat buza de jos.

- Bine.

În camera lui Sawyer mirosea a lămâie, colac peste pupăză. Nu s-a mai obosit să aprindă vreun bec – de fapt, nici nu eram convinsă că ar fi fost vreunul – însă datorită luminii de pe hol am putut să remarc că dormitorul lui era îngrijit și ordonat și sumar mobilat. Am privit în jur: o etajeră cu cărți izolată, o combină stereo care părea scumpă, așezată pe podea, o saltea fără pat. Ușa șifonierului era un pic întredeschisă, iar înăuntru se vedea un morman enorm de nimicuri: teniși, cărți, plus alte lucruri tipice pentru băieții adolescenți, pe care n-am putut să le disting limpede prin semiîntuneric. Am zâmbit. La noi acasă, Cade era celebru pentru asta, că-și strângea tot gunoiul în șifonier sau îl îndesa sub pat, în situațiile în care Soledad îi interzicea să coboare până când nu-și făcea curat în cameră: de sărbători, în principal, sau când aveam musafiri.

Lămâie. Musafiri.

– Pot să te întreb ceva? am zis, aplecându-mi capul într-o parte.

– Hmm? Te rog.

S-a aplecat și a apăsat pe butonul de pornire al combinei, după care și-a făcut de lucru pe scala radioului; uneori, puteam să prindem postul USF și Sawyer îmi spusese odată că au, noaptea târziu, un program de blues foarte bun.

– Ai făcut curat pentru mine?

– Ce? Nu.

S-a ridicat un pic cam prea grăbit și și-a trecut o mână prin păr cam prea repede.

– Nu. De ce?

– Ba da. Ai făcut curat pentru mine.

– Reena...

Părea stânjenit.

– Nu vreau să crezi că, hm, cum să zic, am plănuțit dinainte să te aduc înapoi.

M-am așezat pe marginea patului și i-am zâmbit cu subînțeles.

– Și nu e așa?

– Păi...

După o clipă, a scuturat din cap.

– Nu știi, Reena. N-o să pretind acum că nu m-am gândit la așa ceva. Și casa asta e o cloacă.

- Nu e o cloacă, m-am grăbit să mint.

- E o cloacă. Și, dacă tot era să vii încoace, am preferat ca măcar să fie o cloacă fără rahaturi peste tot.

- Cine ești tu? l-am întrebat, râzând.

Mă simțeam ca beată, aproape. Eram bucuroasă că stăteam pe ceva.

- Știi cine sunt, a zis și tocmai mă pregăteam să-i dau replica, numai că Sawyer Legrande m-a împins, cu blândețe, cu foarte mare blândețe, în spate pe patul lui și cu asta s-a terminat. Reena, a murmurat el. Tu trebuie să-mi spui dacă vrei să mă opresc, bine?

- Bine, am încuviințat, zâmbind. Dar chiar nu vreau.

M-a sărutat îndelung, peste haine, și apoi dedesubtul lor. Tricoul meu a aterizat pe podeaua camerei, scoțând un sunet ușor. Pe pieptul lui Sawyer era o mică, dar vizibilă, cicatrice, rămasă de la operația de când era mic; avea gustul sărat ca oceanul și mă fascina felul în care era alcătuit, mă fascinau mâinile lui și mușchii de pe spate. Mi-am dus mâna spre nasturele blugilor lui Levi's, iar Sawyer a inspirat adânc, tremurat.

- O s-o luăm încet, bine? mi-a zis. O s-o luăm foarte încet.

Am vrut să rămân trează după ce s-a terminat. Am vrut să privesc cu atenție, să memorez absolut toate detaliile, ca să le notez mai târziu, să nu le pierd, însă mă simțeam somnoroasă și greoaie, ca și cum aș fi încercat să înot prin ceva vâscos.

- Poți să rămâi aici? a bâiguit el și nu-mi amintesc dacă i-am mai răspuns, însă când m-am trezit, afară zorii picurau cenușii, iar eu eram singură.

M-am aplecat spre podeaua rece, din lemn de esență tare, ca să-mi recuperez tricoul, încercând să gândesc și să nu intru în panică. Nu-l auzisem plecând. Colocatarii lui probabil că s-au întors între timp, nu? Ce naiba aveam să fac, să cobor, pur și simplu, la parter și să le spun bună dimineața? Mă simțeam înfricoșată și bizar de dezorientată, total și deplin scoasă din elementul meu.

M-am îmbrăcat cât am putut de repede și am traversat camera ca să-mi vâr picioarele în șlapii care-mi aterizaseră în colțul de lângă fereastră. Mi-am proptit mâna de pervaz ca să-mi țin echilibrul și eram cu capul în jos când ceva sclipitor mi-a atras privirea: îndesată într-o pereche de teniși de hipster de-ai lui

Sawyer, era o punguță din plastic mototolită, celofanul fiind cel care captase lumina. Iar înăuntru se aflau mai multe pastile mărunte.

Mama mă-sii.

Ar putea să fie Advil, mi-am spus, aplecându-mă să le scot de acolo, fiind conștientă chiar în timp ce-mi trecea prin minte explicația asta de faptul că eram complet ridicolă. Nici gând să fie vreo noutate. *Probabil că erau calmante*, m-am gândit, cu un soi de înțelegere posacă, deși era clar că Sawyer nu le înghițea din cauza vreunei migrene de sfârșit de zi.

Tocmai mă întrebam dacă o exista vreo posibilitate ca eu să mă strecur afară din casă neobservată de nimeni, când am auzit zgomot pe hol; am îndesat punguța la loc, unde o găsisem, și mi-am înfipt cu succes picioarele în șlapi. Sawyer a deschis ușa cu cotul, ținând în fiecare mână câte o rodie dolofană.

– Bună, domniță, mi-a zis pe un ton lejer, zâmbindu-mi de parcă lumea lui ar fi fost una în care întâmplările plăcute erau des întâlnite și că – doar poate – eu eram una dintre ele. Cum ai dormit?

– Hm, am icnit, răsuflând ușurată că nu m-a prins scotocind.

În ciuda tuturor factorilor, mi-a venit să zâmbesc când l-am văzut așa, șifonat după somn, dar fericit. Își trăsesese pe el o pereche de blugi și tricoul de aseară.

– Bună, am răspuns. Bine.

Mi-a întins o rodie și s-a așezat turcește pe pat.

– Ești bine?

– Mhî, am încuviințat eu. Tocmai m-am trezit și...

Dar m-am întrerupt. Acum mi se părea că sună prostește, faptul de a mă fi gândit că a dispărut și m-a lăsat aici.

– Ce credeai, că am plecat? m-a luat la rost, sărutându-mă pe tâmplă. Frate, dar tare ticălos mă mai crezi!

Și-a desfăcut rodia, înjurând încet când zeama a început să-i picure pe cearșaf. A ronțăit semințele timp de un minut, după care a ridicat mâna în care ținea o bucată de coajă. Părea curios.

– Ce se-ntâmplă dacă mănânc partea tare? s-a interesat el.

L-am privit, încă zâmbind de revărsarea caldă a întregii lui atenții; până și pastilele mi s-au părut, dintr-odată, mai puțin sinistre, junghiul ascuțit de panică stingându-se deja. *Poate că m-am înșelat*, mi-am zis. *Poate chiar nu mi-am dat bine seama ce-am văzut.*

- O să-ți crească o rodie în stomac, i-am răspuns.

- Serios?

- Dacă ai noroc.

Sawyer a zâmbit și s-a lăsat să cadă pe saltea, lângă mine.

- O, dar am mare noroc, a zis.

Era aproape ora prânzului când m-a dus Sawyer acasă. M-am strecurat pe ușa din spate, sperând c-o să mă pot furișa direct sus, însă tata era în bucătărie, bându-și cafeaua.

- Cum a fost la Shelby? m-a întrebat pe un ton liniștit, rotindu-și un deget peste buza căinii.

- Bine, am zis.

- Bine, a repetat el.

Apoi când mă îndreptam spre scară:

- Reena!

Hopa. M-am întors spre el, făcând ochii mari. Aveam senzația că poate să vadă drept prin epiderma mea.

- Hm?

- Stai jos.

- Tocmai voiam să...

- Serena!

Tonul i s-a ridicat brusc, făcându-mă să mă gândesc la Moise, pe Muntele Sinai, la vocea lui Dumnezeu și la hățișul în flăcări.

- Nu știu dacă ai fost sau nu cu Shelby azi-noapte, dar știu că asta trebuie să înceteze imediat.

Am clipit mărunț, încercând să joc cartea ignoranței, însă obrajii îmi erau extrem de fierbinți.

- Ce anume?

Și-a mijit ochii spre mine.

- Te rog, nu mă insulta.

- Nu te insult, am protestat.

Mă țineam de marginea blatului din marmură, agățându-mă de ea cu vârfurile degetelor.

- Nu am de gând așa ceva, am insistat.

- Te rog, nu mă crede într-atât de neștiutor, încât să n-am habar de ceea ce se petrece între tine și Sawyer, bine?

Arăta atât de stânjenit, încât aproape că mi s-a făcut milă de el.

- Poate că nu știu ce anume – și am senzația, sincer să fiu, că nu vreau să știu ce anume –, dar îți spun acum că trebuie să-i pui capăt, înainte de a face vreun lucru pe care să-l regreti pe urmă.

Am privit, instinctiv, pe fereastră, dar firește că nu aveam ce să văd acolo: îi cerusem lui Sawyer să mă lase la câteva case distanță.

Tata a văzut încotro privesc și și-a frecat obrazul cu palma.

- Reena, a zis pe un ton mai delicat de data asta. Eu te iubesc. Dar să știi că mergi pe o pojghiță foarte subțire de gheață acum. Și cred că nu înțelegi cu ce ai de-a face.

Am mijit ochii spre el.

- Cum adică? am întrebat.

- Sawyer are o mulțime de probleme.

Negarea îndrăzneată a fost cea dintâi atitudine dictată de instinct.

- Nu, tati, nu are.

- Sunt unele lucruri pe care tu nu le știi despre el, Serena. Sunt unele lucruri pe care nu le știi despre lume. Și poate că e vina mea aici, poate că te-am ținut la distanță de...

- Nu s-ar putea să încetezi? l-am întrerupt tăios.

Eram mai enervată ca oricând pe el, însă, pur și simplu... chiar nu voiam să port discuția asta. N-aveam nevoie să-mi spună altcineva, oricine ar fi, tot ce nu știu.

- Nu e așa cum crezi, am continuat. Nu e doar un oarecare.

M-am oprit, căutând prin minte o cale de a-i explica.

- Doar îl cunoști pe Sawyer, am zis.

Tata m-a privit de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată în viața lui, ca și cum, la modul serios, n-ar avea absolut deloc habar despre ce-ar fi de făcut cu mine.

- Da, Reena, a încuviințat într-un târziu. Îl cunosc.

Ne-am privit reciproc în ochi ca într-o confruntare. Pentru o clipă, mi-am dorit să fi fost acolo mama... să fi fost cineva care să-mi țină partea în toată povestea asta. Până la urmă, am ridicat din umeri și mi-am înălțat bărbia.

- Pot să plec?

Mă așteptam să mă contrazică, însă tata doar s-a pleoștit, oarecum.

- Du-te, mi-a răspuns în cele din urmă și când am deschis ușa ca să trec în living, sunt aproape sigură că l-am auzit oftând.

25

După

Îl mușc pe Sawyer de buza de jos, în bucătăria din casa părinților lui; îmi plimb palmele peste perii mici și fini din locul pe care înainte avea părul.

- Ești aici, îmi zice după un minut, cu palmele de-o parte și de cealaltă a feței mele, ca și cum ar vrea să se asigure că nu am de gând să plec undeva; zâmbește intens și sclipitor, cu buzele lipite de ale mele.

- Bună, îi răspund.

Sărutându-l, am o senzație familiară, dar în același timp și nouă, ca atunci când auzi la radio un cântec care nu s-a mai difuzat de mult.

- Trebuie amestecat în rizoto, îi atrag atenția.

- Cui îi pasă? murmură el cu dinții la întretăierea dintre gâtul și umărul meu. Dumnezeuule, Reena, exclamă, adulmecându-mă aproape de ureche. Mi-a fost al naibii de dor de tine.

- Șșt, îl întrerup eu, concentrându-mă.

Are gust de sare și de vară. Același.

- Ba nu, nu ți-a fost.

Imediat, pe chipul lui Sawyer apare expresia aia, de parcă l-aș fi pălmuit; mă ridică pe blatul din marmură, trântindu-mă cu un bufnet care-mi face șira spinării să zbârnâie.

- Au! Ce naiba te-a apucat, Sawyer? protestez, ducându-mi mâna la spate ca să-mi frec noada. M-a durut!

- Scuză-mă, zice și trăsăturile i se îndulcesc pentru o clipă. Dar nu știu cât de bucuros să fiu când te văd purtându-te permanent ca și cum n-ai crede nici măcar o vorbă ieșită din gura mea.

Scot un mic hohot de râs spart, neîncredător.

- Chiar nu cred nici măcar o vorbă ieșită din gura ta.

- De ce?

- Pentru că ești un mincinos!

– Și-atunci ce mai cauți aici? izbucnește el.

Îl privesc chiorâș, stânjenită. A fost o greșeală. Știam că urmează să comit o greșeală, dar tot am comis-o. *Tare greu te înveți minte*, mă mustru în sinea mea, urându-mă la fel de mult ca pe Sawyer. *Proastă mai ești.*

– Uite ce e, Reena, îmi zice Sawyer încetișor.

Se apropie din nou un pic, precaut, și-i simt suflarea caldă în punctul acela de după ureche.

– Mai devreme sau mai târziu, eu cred c-o să facem chestia asta.

Mă smucesc de parcă ar fi radioactiv.

– Ba facem pe naiba!

– Ba o facem, repetă el, ca și cum n-ar fi nimic mai simplu.

Dau să sar jos, dar el îmi stă în cale.

– Și nu mai vorbi de parcă n-ai vrea s-o facem, pentru că, dacă n-ai fi vrut, n-ai mai fi apărut la mine acasă la ora unsprezece noaptea, ca să-ți gătesc eu o a doua cină pe care nici măcar nu vrei s-o mănânci.

Pare atât de sigur pe el, încât îmi vine să-l omor.

– Dar n-o să permit să se-ntâmples așa ceva, adaugă el, până când n-o să mă ierți.

– Bun, atunci presupun că n-o s-o facem în următorii o sută de mii de ani.

– Așa cred, aprobă Sawyer, pufnind.

– A, dintr-odată ai început să recunoști, așa-i? ripostez.

Lovesc cu vorbele în toate direcțiile, fără menajamente. Vreau să-l rănesc cât de repede și de tare pot. Pe plită, orezul dă în clocot, suierând furios.

– Ești nervoasă, constată el, mijind ochii.

Pot să-mi dau seama că lovitura și-a atins ținta, dar rezultatul nu mi se pare atât de satisfăcător pe cât ar fi trebuit.

– Așa că o s-o las baltă, adaugă.

– Cât de drăguț din partea ta!

Sawyer ridică din umeri.

– Dacă n-aș fi vrut decât sex, aș fi avut parte de sex. Crede-mă, știu ce zic. Dar eu te vreau pe tine.

Serios vorbind, aproape că-mi vine să-l iau la palme.

– Dumnezeule, cât poți să fii de nemernic!

- E o boală.

- Mda, ar trebui să dăm un bal caritabil în beneficiul tău.

Zâmbește.

- Devii din ce în ce mai arțăgoasă.

- Mă rog, zic.

Îmi vine să distrug bucătăria asta impecabilă, să arunc toate vasele de pe rafturi și să desenez pe pereți, ca un copil mic, cu un marker Sharpie.

- Se mai întâmplă, când ți-o trage cineva, după care te părăsește, adaug.

- N-am știut că ești însărcinată!

- Nu mă interesează!

Sawyer oftează zgomotos.

- Și ce ai de gând să faci? Să-ți verși iarăși nervii pe mine?

Pentru că...

- Da, sinceră să fiu, ripostez și de data asta sar jos pe gresie și-l împing cu brutalitate din drumul meu. Exact asta am de gând să fac.

Îmi iau geanta de pe masă și-mi fac loc pe lângă el. Mirosul de orez lipit îmi rămâne pe tricou pe tot drumul prin oraș.

Ajungând acasă, mă duc sus să văd ce face fetița, furia și epuizarea și acea nesfârșită stânjeneală încă zornăindu-mi ca un pumn de monezi prin cap. Casa e răcoroasă și tăcută, iar coridorul întunecat, singura luminiță venind, prin ușa întredeschisă, de la lampa de veghe a lui Hannah; intru în cameră și-o găsesc trează de-a binelea, așteptându-mă și zâmbind ca și cum asta ar fi vrut, să stea trează doar ca să poată vorbi cu mine, și e mulțumită de cât de inspirată a fost. Ochii îi sunt adânci ca marea.

- Bună, mami, îmi zice.

Îmi las geanta să cadă pe covor și traversez încăperea spre ea, dintr-odată sută la sută convinsă că sunt gata să plâng. E doar o caraghioasă ușurare în faptul că o văd, doar atât, minunea asta de zece kile despre care eram convinsă că mă va transforma într-o prizonieră, legată de mâini și de picioare cu lanțuri indestructibile. Într-adevăr, mă simt așa în unele zile, sinceră să fiu, însă în clipa asta sunt fericită până în măduva oaselor.

Înghițindu-mi lacrimile, îi răspund la zâmbet.

– Bună, Hannah, îi zic, ridicând-o din pătuț și lipind-o de mine, frecându-i căpșorul cald și pufos de obrazul meu.

Începe să fie grea, în ultima vreme, mai degrabă copilaș, decât bebeluș. Ceea ce îmi dă o senzație bizar de nostalgică, dulce-amăruie.

– Ce cauți să stai trează la ora asta, hm?

Hannah nu-mi răspunde – știe cuvinte, dar încă nu e prea capabilă de conversație –, preferând să se lipească și mai tare de trupul meu, încolăcindu-mi gâtul cu două brațe surprinzător de puternice.

– Mama, murmură ea încă o dată.

– Da, eu sunt mama ta, îi zic, așezându-mă pe balansoar și mângâindu-i spinarea micuță cu palma. Numai pe mine mă ai, sărmana de tine.

26

Înainte

Dumnezeu să mă ajute, el n-a sunat.

Adică... deloc.

În primele două zile de după ce-am dormit la el n-a fost chiar atât de rău. *Probabil că e doar ocupat*, mi-am zis, făcând eforturi uriașe să nu stau cu ochii numai pe telefonul mobil... sau încercând să nu fiu o fată din-alea. Aveam teme de terminat. Aveam articole de scris. În seara de luni, am lucrat la restaurant, servind la o petrecere, la capătul căreia mi-am îndesat în buzunar bacșișuri suplimentare, spunându-mi că sunt fondurile inițiale pentru cine știe ce aventuri m-ar aștepta după absolvirea liceului.

Nu-i nimic, m-am asigurat pe mine însămi, privindu-mă în oglinda din toaleta femeilor. *N-am nimic*.

Totuși, din două zile, s-au făcut trei, iar apoi cinci... și, foarte curând, a trecut săptămâna. Simțeam că explodez. Am dat târcoale prin preajma talciocului, pe unde repeta formația lui. M-am sunat pe telefonul mobil de pe fix, pentru eventualitatea improbabilă că aș fi rămas cumva, din întâmplare, fără semnal în propria casă.

- Bine, am bombănit cu voce tare, când l-am auzit sunând limpede ca bună ziua; gândindu-mă la tatăl meu, gândindu-mă la Allie, gândindu-mă la toate lucrurile pe care chiar nu le știam. Bine.

N-am plâns. În loc de asta, am făcut planuri. Mi-am scos toate cărțile de călătorii și mi-am mai cumpărat un braț de volume, trasându-mi din nou vechile itinerarii și făcând însemnări: Macedonia și Mykonos, Joshua Tree și Big Sky. Am comparat prețurile excursiilor la Piramide de pe Kayak și Expedia. Am întreprins tururi virtuale ale hotelurilor din Praga.

Asta a dat rezultate bune, uneori.

În alte seri, nu prea.

Sătulă să mă vadă patrulând pe coridorul de la etaj ca un animal în cușca de la zoo, Soledad a început să mă trimită după orice-i venea în minte: lapte, Tylenol, depuneri la bancă. Porneam aerul condiționat și demaram imediat. Totuși, nici asta nu mi-a fost de ajutor totdeauna: într-o seară, chiar în preajma zilei Sfântului Valentin, am cedat până la urmă și am pornit spre sud, pe 95, către casa lui Sawyer, cu hainele tatii, proaspăt scoase de la curățătorie, atârinate pe bancheta din spate. Ferestrele erau întunecate, iar aleea din fața casei pustie. Am mai trecut o dată pe acolo, ca să fiu sigură.

- Așa, bine, mi-a zis Shelby, când i-am destăinuit a doua zi, la cantină, ea cu o porție de cartofi prăjiți în față, iar eu cu capul plecat deasupra tristului meu borcănel de iaurt.

Ea o terminase cu iubita ei, vedetă la fotbal, în vacanța de Crăciun, și-și petrecuse aproape toată perioada respectivă trântită pe patul meu, urmărind toate cele șase serii din *Lost* pe DVD-uri și bâiguind răspunsuri monosilabice ori de câte ori o întrebam dacă e bine. Mi-a trecut atunci prin minte că, în esență, toate relațiile sunt nașpa, indiferent unde te-ai nimeri să cazi pe scara Kinsey.

- A fost un moment de slăbiciune, a comentat ea.

Mi-am făcut curat prin dulap. I-am intervievat pentru ziar pe cei doi care-i interpretau pe Sandy și Danny în musicalul de iarna asta. Am trecut pe la cabinetul domnișoarei Bowen - iarăși - ca să mă asigur că toate materialele din dosarul meu pentru înscriere ajunseseră la Northwestern.

- Totul e aranjat, Reena, mi-a garantat ea, încrețindu-și un pic fruntea, altfel netedă, când m-a privit peste birou.

Își strânsese părul negru în coc, pe creștetul capului. Unghiile scurte îi erau vopsite într-o nuanță închisă de roșu, spre purpuriu.

– N-avem altceva de făcut, decât să ne relaxăm și să așteptăm, m-a sfătuit.

– Știu, am răspuns, dar oricât aș fi încercat s-o domolesc, îmi simțeam nervozitatea strecurându-se în voce – relaxează-te și așteaptă era, în ultima vreme, obsesia vieții mele; îmi venea greu s-o înghit și din partea ei, pe deasupra tuturor celorlalți. Doar că... am zis, mutându-mi ghiozdanul pe umărul celălalt și foindu-mă, dintr-odată ciudat de aproape de pragul plânsului, e foarte important să intru, atât.

– Reena...

Acum chiar arăta îngrijorată, toate instinctele ei de îndrumător profesional ieșind laolaltă la suprafață.

– Te simți bine?

Dumnezeule, pentru o clipă, am fost aproape de a-i spune totul: despre Sawyer și Allie și despre cât de singură m-am simțit în ultimul timp și de cât de mare nevoie aveam să plec din locurile astea. Felul în care mă privea, înfățișarea ei deschisă și inteligentă. Ceva mă făcea să cred că m-ar asculta. Ceva mă făcea să cred că ar fi capabilă să mă ajute. Și totuși, să-mi descarce sufletul, tocmai în fața îndrumătoarei mele profesionale? Ar fi fost penibil. Ar fi fost absurd.

– Mda, i-am răspuns, zâmbind cu toată hotărârea și veselia de care am fost în stare.

Probabil că arătam ca o dereglată.

– Mă simt grozav, am subliniat.

Am luat calificativul maxim la toate parțialele pe care le-am dat. M-am dus cu Shelby la cumpărături în Lauderdale. Am început să răzbat printre Poeziile alese ale Sylviei Plath, însă asta a neliniștit-o rău de tot pe Soledad, așa că am trecut la Jane Austen, ca să poată ea dormi fără grija că mi-aș vârî capul în cuptor sau mai știu eu ce.

Ceea ce n-aveam de gând să fac.

Probabil.

Faptul că mă simțeam vinovată de o prostie incredibilă și de neiertat reprezenta partea cea mai rea: cel mai penibil stereotip, cel mai tâmpit soi de nesăbuiță. Mi-am amintit de seara aia, când

ieșisem de la petrecerea din casa lui Allie, de expresia compătimitoare de pe chipul familiar, ascuțit, al prietenei mele: *În niciun caz n-ai fi în stare să faci sex cu Sawyer Legrande*. Făcusem sex cu Sawyer Legrande, bine-mersi – îi dăruisem un lucru pe care nu mai puteam să mi-l iau înapoi –, iar acum el terminase, sfârșit de partidă, mersi pentru participare. Era ceva scârbos. Era ceva previzibil.

Și mă durea, așa cum nu m-a mai durut nimic altceva în toată viața.

Săptămânile au trecut. Viața a mers șnur mai departe. Noaptea oftam și-mi schițam viitorul, fixând cu privirea luna prin fereastră și întrebându-mă unde Dumnezeu aș mai putea să mă duc.

27

După

Există în Las Olas o piață țărănească în care-mi place să-mi duc fetița în weekend, să cumpăr pungi grele, pline cu lămâi galbene și ieftine, și să-i privesc pe sprintenii pensionari de acolo. Îi iau lui Hannah un fursec cu fulgi de ciocolată de la standul cu produse organice și ea se tolănește bucuroasă în cărucior, cât timp îmi fac cumpărăturile: rozmarin pentru Soledad, avocado pentru tata. Cumpăr și unsprezece kumquat, fiindcă îmi plac cum arată.

În ultimul timp, vine și Aaron cu noi – e înnebunit după pâinea cu Nutella, care nu e, în esență, altceva decât un chec cu ciocolată și alune, cu o glazură portocalie din zahăr – și în dimineața asta ne așteaptă lângă fântână, exact ca de fiecare dată, cu tenișii lui la modă și lățimea trupului său robust. Aaron e unica persoană din viața mea care mă face să mă simt, pe drept cuvânt, mică.

Astăzi, totuși, e tăcut, oarecum dus pe gânduri. Îi zăresc pe sub șapcă fruntea încrețită.

– Care-i treaba? îl întreb, până la urmă, întinzând mâna spre paharul lui cu limonadă și ciocnindu-i umărul solid cu al meu.

Miroase a curat și a citrice, ca săpunul din baia casei lui; are o mică despicătură în bărbie, în care-mi încape aproape perfect degetul mare.

- Te comporti ciudat, adaug.

Aaron ridică din umeri evaziv. Mă așteptam la un *nu, nu e așa* sau un *nu-ți face griji în privința asta*, genul de replici care-mi vin în mod obișnuit în minte, când e vorba despre bărbații din viața mea, dar' în locul oricăreia dintre ele, el se așează pe o bancă, lângă taraba cu săpunuri și lumânări din ceară de albine, și-și trece o mână prin părul nisipiu.

- Pot să te întreb ceva fără să-ți ieși din sărite?

Imediat, întregul trup îmi devine precaut, încordându-se ca un copoi; dar cum ar fi posibil ca el să știe?

- Mda, sigur, îi răspund.

Îmi amintesc de mine și de Cade, pe când eram copii și obișnuiam să facem așa pe proștii. Trag căruciorul mai aproape, ca să-mi pot vedea copilul la față.

- Te-ai dus cumva acasă la Sawyer după ce-ai plecat de la mine alaltăseară?

Hm.

- M-ai urmărit? e primul lucru care-mi iese de pe buze, trecând de la zero la total surescitată în numai 2,5 secunde.

Soarele mă arde la ceafă. Sunt, cum să zic, mai multe sentimente diferite amestecate în clipa asta, fără discuție: vinovăție și această bizară indignare, furie împotriva lui Sawyer și a mea însămi. Dar, peste toate, mă înfricoșează gândul că am distrus relația asta cu Aaron. Îl văd privindu-mă ca pe o nebună.

- Nu, răspunde el imediat. Dumnezeuule! M-am întâlnit cu Lorraine, la muncă, și ea a pomenit despre faptul că te-a văzut pe-acolo. Eu nu știu. Doar întreb...

- M-a urmărit Lorraine.

- Reena, nu te-a urmărit nimeni! răspunde Aaron, părând puțin cam agasat. Potolește-te pentru o secundă. Ea locuiește pe-acolo. Aproape de casa familiei Legrande, bănuiesc. Îi cunoaște, așa că de-aia mi-a zis.

Îi... aha.

- Asta-i tot? Îl întreb.

Aaron se încruntă.

- Mai e și altceva?

- Nu, îi răspund în grabă. Nu, categoric nu.

El nu știe. Sunt eu nebună.

– Sunt eu nebună, îi spun, privind concentrată asfaltul de sub picioarele mele. Scuză-mă.

Mă frec un pic la ceafă, pe la rădăcina cozii, încercând să-mi dau seama cum trebuie să joc mai departe. Știu că pot să-mi păstrez secretul. Nu e o calitate pe care s-o apreciez în mod special la mine, dar nici nu mă gândesc să-i mărturisesc lui tot adevărul. Ce s-a întâmplat cu Sawyer a fost o greșeală prostească, un soi de reflex bizar al memoriei, survenit o singură dată. Altă dată n-o să se mai întâmple.

– Scuză-mă, îi repet. Da, am fost la Sawyer alaltăseară.

– Ai fost? zice Aaron... și, Dumnezeuule, ce față face, încât mă simt groaznic, simt că sunt persoana cea mai rea din lume.

Arată enervat, mda, însă mai mult decât asta, arată rănit.

– Vorbești serios?

– El e tatăl lui Hannah, Aaron!

Încerc, în mod deliberat, să-l amăgesc, ca și cum Sawyer n-ar fi nimic altceva: o persoană pe care am cunoscut-o demult, o notă de subsol în povestea vieții mele, în definitiv. Nu e corect din partea mea, o știu, dar, pur și simplu... ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să stric totul cu Aaron.

– Normal că o să mă mai văd cu el, din moment ce s-a întors. El vrea să facă parte din viața copilului și acum avem nevoie să... ne dăm seama cam cum ar urma să stea treburile, presupun.

Întind mâna și-o apuc pe-a lui, trecându-mi degetul mare peste bătăturile de pe buricele degetelor lui: are o cicatrice pe podul palmei, lungă și subțire, de la o bucată colțuroasă de metal a unei goelete la restaurarea căreia a contribuit, pe când era în New Hampshire. Uneori, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Aaron ar fi rămas în Broward pentru perioada liceului: dacă l-aș fi remarcat atunci, cu zâmbetul lui ambiguu și petele de chihlimbar în ochii de un câprui închis sau aș fi fost prea nătângă și neatentă ca să-l mai văd.

Ridică din umeri, cu o undă de încăpățănare ursuză pe care n-am mai văzut-o până acum la el.

– Da, știu asta, zice, până la urmă.

Timp de un minut, o privește pe Hannah, după care ia, fără să șovăie nici măcar o clipă, bucata de fursec umedă, pe jumătate ronțăită, pe care i-o întinde ea.

– Uite ce e, Reena, îmi zice apoi. Am trecut printre multe porcării în viața mea, înțelegi? Nu mai pot așa. Îmi placi foarte mult. Vreau ca tu să știi că îmi placi foarte mult. Dar, dacă nu te afli într-un punct al vieții tale din care povestea noastră să poată ajunge undeva...

Se oprește, clătinând din cap.

– Cred că așa prefera să dăm cărțile pe față chiar în clipa asta.

Simt cum mă înroșesc, genul acela de îmbujorare plăcut de caldă care-mi pornește din piept și radiază spre exterior, încălzindu-mi întregul trup într-un fel care nu are nimic de-a face cu indicele umidității. Îi cuprind fața între palme și-i depun o sărutare pe buze.

– Și tu îmi placi foarte mult, îmi spun, râcâindu-i cu vârful degetelor rădăcina părului de la ceafă. Doar că a apărut, nu știu, o evoluție neașteptată sau cam așa ceva. Dar nu e nimic între mine și Sawyer, înțelegi?

Îmi înghit remușcările și nesiguranța, apoi zâmbesc când el ridică mâna și-mi îndeasă după ureche o mică șuviță de păr.

– Ți-aș fi spus, dac-ar fi fost.

După câteva clipe, Aaron îmi răspunde cu o jumătate de zâmbet cam forțat. O orchestră de alămuri începe să se instaleze în capătul străzii. În cele din urmă, el îmi întinde mâna și pornim înapoi prin piață: printre mulțimi de oameni și citrice, în ținutul soarelui.

La începutul verii, eu și Shelby aveam fixată o ședință de yoga, în fiecare dimineață de joi, după ora mea de arte plastice, însă pe urmă, timp de trei săptămâni la rând, ori una dintre noi, ori amândouă, am întârziat într-atât, încât n-am mai putut să intrăm, așa că avem acum fixată doar o întâlnire pentru micul dejun la birtul grecesc situat peste drum de sala de yoga, întâlnire la care, în chip misterios, reușim să ajungem totdeauna exact la timp.

Azi, ea a venit înaintea mea și stă la masa noastră obișnuită, cu două cafele cu gheață în fața ei; când mă așez, o împinge spre mine pe cea mai neagră.

– Ai grijă, îmi spune încet, cu părul roșu căzut peste față ca o cortină teatrală. Marjorie are toane.

- Bine că mi-ai zis.

Marjorie e extrem de înalta și extrem de slăbănoaga chelneriță care lucrează în tura asta la Muntele Olimp. Cam în jumătate din ocazii, e entuziasmată să ne vadă, iar în cealaltă jumătate, ne urăște de moarte, neexistând practic vreun ritm, sau vreo cadență, sau vreo posibilitate de a-i prevesti starea de spirit. Iar asta adaugă un veritabil element de surpriză omletei occidentale. Fac un semn viori de încuviințare și întind mâna după meniu.

- O să aleg repede, îi promit.

- Cred că ai face bine, mă aprobă Shelby, trântindu-și încă puțină frișcă în cafea, sorbind de probă și strâmbând din nasul ei pistruiat. Și ce-ai mai învățat azi la școală, iubire? mă întrebă, după ce comand - cu toată politețea - două ochiuri moi. Ai vreo temă, pentru care să-ți semnez?

Zâmbesc.

- Am câteva cuvinte la ortografie, la care ai putea să mă testezi, dacă vrei.

Shelby a fost cea care m-a determinat să mă înscriu la Broward, în primul rând, imediat după ce s-a născut Hannah. Era îngrijorată, și probabil pe bună dreptate, că n-o să mă mai văd niciodată cu cineva de vârsta mea, dacă n-aș fi obligată să mă duc undeva unde să fiu sub supraveghere.

- Tocilara!

Ne bem cafelele și încercăm, cu un succes neglijabil, să smulgem un zâmbet de la Marjorie. Plănuim s-o ducem pe fetiță la plajă. Shelby s-a cuplat între timp cu o fată pe nume Cara, aflată acum tocmai în Boston, la o specializare în comunicare politică, purtătoarea unor ochelari enormi, de hipster, pe care sunt disperată de curiozitate s-o cunosc și care, mă informează Shelby, ar putea să vină încoace pe la sfârșitul verii. *O să vă plăceți*, îmi garantează ea, cu toate că, în sinea mea, nu reușesc să-mi imaginez cum ar putea trista prietenă a lui Shelby, adolescentă mămică, să figureze pe un loc prea înalt în topul gagicilor musai de cunoscut. Și totuși, Shelby pare atât de fericită, cam mor de nerăbdare să dau cu ochii de motivul pentru care e așa.

- Deci, îmi zice, în timp ce-mi termin pâinea prăjită, și numai din abia perceptibila schimbare din tonul ei, am deja îmbolnăvitorul sentiment că știu încotro ne îndreptăm. Tu și Sawyer, continuă ea.

- Eu și Sawyer ce? Întreb și tonul îmi sună ceva mai defensiv decât aș fi vrut.

Trag aer adânc în piept și împing la fund muchiile colțuroase ale nervozității.

- Ți-a spus ceva Aaron?

- Tu crezi că fratele meu discută cu mine despre problemele lui cu fetele? ripostează Shelby, pufnind. Nu!

Întinde mâna și înhață ultimii cartofi țărănești rămași de izbeliște în farfuria mea.

- De fapt, nici nu prea are nevoie, totuși, adaugă ea, ridicând din umeri la modul *ce să-i faci*. De-ale gemenilor, îmi explică apoi.

Încuviințez, mestecând încet.

- Corect.

- Corect, repetă Shelby, sorbind prelung din cafea, apoi lăsându-se pe spătarul banchetei din separeul nostru și examinându-mă cu privirea pe deasupra plasticului Formica plin de crăpături.

Se pricepe la așa ceva, știu din experiență. Se pricepe să mă aștepte până când spun tot.

- Ce e? izbucnesc până la urmă, azvârlindu-mi literalmente mâinile în sus.

Furculița clănțâne pe masă, iar Marjorie îmi aruncă o privire ucigătoare.

- Nu s-a întâmplat nimic între mine și Sawyer. Crede-mă. Sawyer e o catastrofă. Eu și cu Sawyer împreună suntem o catastrofă.

- Și totuși? mă îmboldește Shelby, după care o mai repetă de trei ori: Și totuși, și totuși, și totuși.

Zâmbește, parcă vrând să aline usturimea.

- Asta e dintr-o poezie, nu? Simt că e dintr-o poezie.

Pufnesc.

- Probabil, îi răspund cu blândețe, făcând tot posibilul ca să mă înfrânez.

Mă simt ca o persoană de cea mai joasă speță. Pentru că tot ce s-a întâmplat cu Sawyer – fie irepetabil, fie nu – e mult mai important

decât stricarea relației cu Aaron. E de o sută de ori mai complicat decât atât: Shelby și ai ei totdeauna au avut grijă de mine. Ai mei totdeauna au avut grijă de mine, cu adevărat, și iată-mă cum îi mint pe toți, de parcă aș fi iarăși în anul al treilea de liceu. Detest chestia asta. Nu pot s-o mai țin așa. Nici gând.

Shelby doar ridică din umeri.

– Uite ce e, îmi zice. N-am de gând să stau deoparte și să-ți spun că nu am niciun fel de implicare emoțională aici. Te iubesc pe tine și-l iubesc pe prostul de frate-meu. Normal că vreau ca voi amândoi să fiți fericiți. Și normal că vreau ca voi amândoi să fiți fericiți împreună, dacă e posibil.

– Shelby... încep eu, dar ea mă oprește, ridicând o mână.

– Dar dacă nu e posibil – și am mai văzut filmul ăsta, știu cum merg treburile între tine și Sawyer – atunci, atât timp cât tu n-o să faci pe nebuna din cauza asta, vreau numai să-ți spun că o să mă străduiesc cu adevărat să nu fac nici eu pe nebuna din cauza asta.

Ridică iar din umeri, ca și cum s-ar fi săturat de discuția asta.

– Totuși, îi placi lui Aaron. Pot să-mi dau seama de asta.

– Și mie îmi place Aaron, îi răspund imediat: ca un reflex, așa cum îți ridici privirea când îți auzi rostit numele. Îmi place mult de tot.

– Așa, zice ea. Bun.

Se încruntă și-și încordează privirea spre Marjorie, aflată la celălalt capăt al localului.

– Cred c-ar fi trebuit să comand ceva bacon în plus, îmi spune și cu asta am pus capăt subiectului.

28

Înainte

Într-o după-amiază umedă, de la sfârșitul lui februarie, m-am repezit spre restaurant în ora mea liberă: nu trebuia să intru în tură, însă îmi uitasem cartea de analiză matematică în birou în seara precedentă și voiam să văd dacă aș putea s-o iau și să mă întorc la timp la școală pentru o ședință de redacție a ziarului.

– Fir-ar a naibii de treabă!

A fost primul lucru pe care l-am auzit. Restaurantul era pustiu – perioada de acalmie dintre prânz și cină – și vocea lui Roger se auzea, tunătoare, dinspre birou.

– Unde naiba ai fost?

– Uite ce e, n-o să se mai întâmple.

Ăsta era Sawyer. Sawyer era aici. Am înghețat. Unde o fi fost? O fi fost plecat? Nu-l mai văzusem de săptămâni, de când cu noaptea în care dormisem la el, însă îmi închipuisem că mă evită.

– Să fii al naibii dacă se mai întâmplă. N-am nevoie să-mi sune poliția acasă. Nu vreau să-mi mai dispari săptămâni în șir. Dacă vrei să trăiești în mizeria aia și să arunci la gunoi educația primită și să-ți distrugi viața, e treaba ta, dar eu nu vreau să fiu câtuși de puțin amestecat în asta.

Poliția? Ce naiba făcuse? Mi-am amintit de pastilele care-nu-erău-Advil, din pantoful lui, pe care le-am găsit după noaptea dormită la el. Mi-am amintit de mâna lui ruptă, de anul trecut. Am rămas pe loc ca lovită de trăsnet, bâjbâind cu degetele pe tivul unei fețe de masă, simțindu-mă absolut sută la sută înrădăcinată în podea.

– Dispari din ochii mei, Sawyer. Nu vreau nici să te mai văd.

Îmi puteam auzi bătăile inimii iuți și sperioase. M-am furișat un pic mai aproape, ca să aud mai bine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, tată... a început Sawyer, însă Roger i-a tăiat vorba, închizând prăvălia.

– Am vorbit serios. Și să nu îndrăznești să înjuri de față cu mine.

– Perfect!

L-am auzit pe Sawyer ridicându-se și am pornit spre ieșire cu toată viteza omeneste posibilă. M-am străduit să fac cât mai puțin zgomot cu putință, însă breteaua ghiozdanului mi s-a agățat de spătarul unui scaun și a trebuit să mă opresc ca s-o descurc. Îmi tremurau mâinile în timp ce încercam s-o desprind.

– A, a exclamat Sawyer, când a apărut de după colț și m-a văzut.

Arăta enervat.

– Bună, mi-a zis.

– N-am auzit nimic, am replicat imediat, după care am bătut în retragere. Adică... Bună. Mi-am... ăăă... uitat cartea.

– În birou, m-a completat el cu o aproape imperceptibilă părere de zâmbet – cât ai clipi s-a și dus. Pe masă. Mi-am închipuit că e a ta.

– Mda. Bine.

Am dat să trec pe lângă el, dar m-a prins de încheietura mâinii.

– Unde te duci?

– Să-mi iau cartea, i-am răspuns, săgetând cu privirea, mai întâi în jos, spre mâinile noastre, apoi în sus, spre fața lui, după care, iarăși, în jos – replica îmi sunase mai arțăgoasă decât intenționasem.

– Aha, a zis, strângându-mă o dată de braț și apoi dându-i drumul. Pare să fie un plan interesant.

– Mda. Așa. Atunci o să mă duc și... s-o iau.

Sawyer a clătinat aprobator din cap.

– Bine.

Am reușit să ajung în birou, am mormăit un salut spre Roger, mi-am înșfăcat afurisitul de manual și am ieșit fuga. Jeepul lui Sawyer era parcat lângă trotuar, iar el stătea rezemat de portiera din dreptul volanului, cu brațele și gleznele încrucișate.

– Vrei să te duc undeva? m-a întrebat.

Am înghițit în sec.

– Nu.

– Sigur?

– Sawyer.

Vântul sufla cu putere. O mașină a trecut în viteză.

– Am o ședință.

– Sari peste ea, mi-a propus el, ridicând din umeri.

– Nu.

– De ce?

Îți bați joc de mine? mi-a venit să-l întreb. Pentru că încerc să mi te scot din organism. Pentru că nu totdeauna îmi place felul în care mă comport atunci când sunt cu tine. Pentru că am făcut sex, după care tu ai dispărut de pe fața pământului.

– De ce-au sunat polițiștii la tine acasă? l-am întrebat în loc de toate astea.

Sawyer a zâmbit.

– Credeam că n-ai auzit nimic.

– Am mințit.

-
- Mi se pare corect. Hai la o plimbare cu mașina și-o să-ți spun.
 - Așa ajung fetele să fie asasinat.
 - Cum?

- Se urcă în mașini cu tipi dubioși.

Sawyer doar a înălțat dintr-o sprânceană.

- Mergem pe jos atunci.

Trebuia să fi spus nu. Trebuia să mă fi dus la tâmpită aia de ședință. Trebuia să fi făcut, practic, orice altceva, în afară de ceea ce am ajuns să fac în realitate, însă asta nu m-a oprit niciodată până acum, când era vorba despre Sawyer, și, chiar în timp ce mă gândeam la iadul abject reprezentat pentru mine de ultimele câteva săptămâni, am încuviințat.

- Facem o plimbare scurtă, am zis după un minut de gândire. În jurul cvartalului.

Sawyer a încuviințat la rândul lui, meditănd.

- În jurul cvartalului, a zis.

Am pornit în direcția Grove Street, sub cerul luminos de februarie; am trecut de un magazin cu bijuterii, de curățătorie. Mi se părea ceva oarecum caraghios. Pentru un timp, niciunul dintre noi n-a vorbit.

- Așadar, iată-mă, i-am zis în cele din urmă. Plimbându-mă cu tine. Ce-au vrut polițiștii?

Sawyer a ridicat din umeri.

- Am avut mici neazuri într-un bar. Am băut prea mult.

Mi-am dat ochii peste cap înainte să mă pot împiedica.

- Ai impresia că asta te face să pari mai interesant sau ce?

- Hmm? a mormăit, fiindcă reușisem să-i captez atenția. Ce înseamnă asta?

- Toată chestia asta de-a gânditorul, regele suferinței, i-am răspuns.

Mă simțeam ca îmbătată de puncti. El se dusesse deja, nu mai aveau nimic de pierdut.

- Adică, am continuat, știu că fetele cad în plasă cu asta. Eu am căzut în plasă. Dar chiar crezi că te face să pari mai interesant? Pentru că, știi ceva? am adăugat, ridicând din umeri. Nu e așa!

- Nu, a încuviințat Sawyer cu un mic zâmbet cu subînțeles, imposibil de descifrat. Presupun că nu.

-
- Pot să te mai întreb și altceva?
 - Dă-i înainte, mi-a permis el. Lovește-mă.
 - De ce ți-ai mai pierdut timpul cu mine?

Mă simțeam reconfortată de zgomotul cadențat scos de cizmele mele pe trotuar, dintr-un anume motiv, îmi găseam curajul în el.

- Vreau să zic, fetele alea... cele de la concertul tău sau cele care au venit la restaurant. Am impresia că ele, probabil, ar fi. Am impresia că, probabil, ți-ar fi solicitat ceva mai puține eforturi, măcar. Mai puține preambuluri.

Sawyer s-a oprit din mers.

- Nu le vreau pe ele. Ți-am mai spus asta.
- Corect. Îți urăști genul.
- Reena, îmi pare rău că n-am...
- Nu contează, i-am tăiat vorba, mințind. Vreau să zic că, oricum, nu așteptam cu adevărat ceva de la tine.

- Aoleu, a exclamat Sawyer, răsuflând prelung și trecându-și limba peste dinți. Ar trebui să stai de vorbă cu taică-meu.

- Vezi? Tocmai despre asta vorbeam. Bietul de tine. Când, în realitate, ești un mizerabil și nu-mi dau seama de ce te-am lăsat să ajungi la mine, când oricum urmează să plec peste câteva luni și probabil n-o să mă mai întorc nici peste un milion de ani, afară de cazul în care ar fi Crăciunul și așa avea nevoie să-mi cumpere cineva un palton. Sau altceva.

- Știi că o să pleci de-aici, Reena, a încuviințat Sawyer, oftând. Nu-i nevoie să-ți joci cartea deșteptăciunii cu mine, înțelege? Știu cât ești de deșteaptă. Uite, a continuat, apucându-mă iar de încheietură și trăgându-mă după un colț cu atâta forță, încât ghiozdanul mi s-a izbit, cu un bufnet, de peretele clădirii – inima îmi bubuia de zor în spatele coastelor –, m-am speriat un pic, înțelege? Mi se mai întâmplă uneori. Să-mi ies un pic din fire. Dar nu vreau să fie așa și cu tine. Nu vreau să mă mai sperii.

- Termină, i-am zis puțin cam țâfnoasă.

- Vorbesc serios, a insistat el cu blândețe.

Acum mă ținea de ambele încheieturi și și-a lăsat mâinile să alunece, astfel încât să mă prindă de degete.

- Și știi că n-ai niciun motiv să mă crezi. Nici eu probabil că nu m-aș crede. Probabil, așa zice că vând gogoși. Dar îmi plăci.

Am clătinat din cap cu îndărătnicie.

– Mda, sigur.

– Chiar da. Îmi place creierul tău, a zis Sawyer, zâmbind. Și-mi place și tot restul, de asemenea, dacă nu te deranjează c-o spun.

Undeva, prin capul meu, un pilot miniatural într-un avion miniatural făcea tot posibilul ca să evite o prăbușire catastrofală, strigând S.O.S. fără să poată fi auzit de cineva.

– Încetează, am izbutit să-i spun, dar deja nu mai păcăleam pe niciunul dintre noi. Eu nu glumesc, l-am avertizat.

– Nici eu.

– Nu mi-ai mai fi adresat vreodată nici măcar un cuvânt, dacă n-aș fi fost...

– Te înșeli, m-a întrerupt el. Mi-ar mai fi luat un pic de timp, probabil. Dar tot aș fi ajuns la asta.

– Cu toată sinceritatea, mă îndoiesc.

– Va trebui să ți-o dovedesc altfel.

Mi-am mutat greutatea de pe o cizmă pe cealaltă, nesigură. Un război tăcut îmi izbucnise în piept.

– Mă gândesc cu toată seriozitatea la chestia cu facultatea, i-am zis până la urmă, ca și cum ar fi însemnat vreun soi de compromis: o trapă de ieșire, un plan de urgență, o modalitate de a-mi proteja inima. Curând, i-am explicat, o să primesc răspunsuri de pe la universități. Nu mai am mult de stat prin lumea asta.

– S-a consemnat întocmai, m-a asigurat Sawyer, zâmbind. Dar eu vreau să fiu cu tine.

– Totdeauna obții ceea ce vrei? am început să-i zic, dar n-am reușit să ajung decât până la jumătatea acestei invective anume, din cauză că Sawyer s-a aplecat și m-a sărutat, lângă peretele lateral al clădirii, cu palmele lui calde de-o parte și de cealaltă a feței mele.

Iar în căldura emanată de trupul lui, nu știu cum, dar întrebările mi s-au evaporat în atmosfera umedă a Floridei.

Aaron mă scoate la un restaurant mexican, câteva seri mai târziu l-am descoperit în CVS pe travestitul semănând cu Celine Dion, cu un exemplar din *Us weekly* și un pachet familial de bomboane MM cu alune, ceea ce înseamnă că e rândul lui să plătească masa. Comandăm tacos cu pește și câte o mărgărită, instalați la o masă din apropierea formației. Restaurantul e situat chiar după colț de casa lui, așa că mergem direct acolo pe urmă, cu degetele lui ferme înlănțuite de ale mele.

Mă achit de partea mea de conversație ca o vedetă, pe bune, atât de flecară sunt, încât frizez nebunia, însă dincolo de cuvinte mă simt iritată și indispusă: neastâmpărată, panicată, aproape să explodez. Probabil, e doar o anxietate de grădină de varietăți și abia dacă aud vreo vorbă din ce spune el toată seara.

Adevărul e că nu mă pot împiedica să mă gândesc la Sawyer.

– Ok, protestează Aaron, în cele din urmă, retrăgându-se puțin.

Suntem pe canapeaua din livingul lui, iar una dintre palmele lui mari îmi cuprinde ceafa. Mă simt încordată din vârful urechilor și tocmai până la glezne.

– Acum tu ești cea care se comportă ciudat.

La drept vorbind, mă surprinde faptul că a observat, că e îndeajuns de atent încât să-și fi putut da seama. Nu sunt obișnuită cu genul acesta de atenție. Și nici nu știu dacă-mi face plăcere sau nu.

– Cine, eu? îl întreb, mergând la cacealma, cu ochii mari plini de nevinovăție. N-am nimic, îl asigur.

Nu mă crede – pot să-mi dau seama că nu mă crede –, dar mă mai lasă să-l sărut timp de un minut, înainte de a încerca iar.

– Reena, zice, plimbându-și palma în sus și-n jos pe brațul meu. Haide. Mie poți să-mi spui.

Aș putea să-i spun, îmi zic în sinea mea, și sunt cât pe ce să-i spun, dar până la urmă aleg să forțez mai departe.

– Ce-ar fi să rămân peste noapte? îl întreb. *Aș putea să mă duc după fetiță*, după care să mă întorc cu ea încoace și...

Mă întrerup pentru o clipă.

– Știi tu... Să rămân.

Aaron pare surprins, ca și cum nu s-ar fi așteptat la una ca asta din partea mea.

– Sigur, rostește lent și un zâmbet încântat i se întinde pe chip. Mi-ar face mare plăcere, dacă asta vrei să faci.

– Păi... mda, zic cu o voce care sună un pic cam prea stridentă și disperată până și pentru urechile mele. Da.

Zâmbetul îi devine un pic nesigur, așa, la limită.

– Ești sigură?

– Aaron...

Deschisese gura cu gândul să-l liniștesc, să-i spun *desigur*, *vreau*, dar când răspunsul iese de pe buzele mele, e unul venit de undeva, din interior, dintr-un loc oarecare, mărunț și ascuns, despre existența căruia nici măcar nu aveam cunoștință, nefiind trecut pe vreo hartă.

– Cred că ar trebui să luăm o pauză.

Hm.

– Ce?

Pentru o clipă, arată total și complet buimăcit, de parcă aș fi vorbit într-o limbă pe care n-a mai auzit-o în viața lui, și presupun că n-aș prea putea să i-o iau în nume de rău: cu doar cincisprezece secunde mai devreme, îi propusesem să-mi petrec noaptea la el.

– Eu nu... încercă din nou, clipind mărunț spre mine, de parcă m-ar crede nebună. De ce?

– Păi doar...

Imediat cum mi-au ieșit cuvintele de pe buze, am știut că ele exprimă adevărul, că orice aș încerca eu aici nu-mi va merge. Că încerc să deschid cu forța o încuietorie cu cheia nepotrivită.

– Doar cred că am nevoie de o pauză, înțelegi? Cu tot ce s-a întâmplat în familia mea, cu școala.

– Ce? Ce se întâmplă cu școala?

E o gogoasă servită pe post de explicație și Aaron o știe. Încă mă fixează cu o privire de om nedumerit, în timp ce, parcă pe furiș, apar primele semne ale furiei.

– E vorba despre Sawyer?

– Nu, răspund imediat, încă patrulând prin cameră. Te asigur că nu.

– Serios? insistă și tonul i se ridică, doar cu o câtime. Am impresia că nu prea pot să înțeleg de unde vine asta, dacă nu de la Sawyer.

– Vine de la mine! izbucnesc.

Niciodată n-am ajuns cu el, până acum, atât de aproape de punctul de fierbere: îmi mențin sentimentele bine ascunse.

– N-am liniște, nu știu ce-o fi, adaug.

– Atunci hai să plecăm undeva! îmi propune el. Să mergem în Keys sau oriunde. Putem s-o luăm și pe Hannah, să stăm pe plajă vreo două zile.

Tu nu mă înțelegi, aș vrea să-i zic. E ceva cu mult mai important decât atât. Dar cum putea el să înțeleagă, de fapt? Niciodată nu m-am obosit să-i explic.

Partea cea mai rea e că pot să mă imaginez fericită împreună cu Aaron. Pot să mă văd instalându-mă aici, într-o căsuță, cu fetița, la o apropiere destul de sigură de familia lui și de-a mea. Să-mi iau licența la o școală de stat. Să servesc la mese, în restaurant, până când o mai crește Hannah. Pot să-mi văd tot viitorul așternut în față, ordonat și mic și plăcut ca un weekend în Keys, și asta mă face să urlu cum nu mi s-a mai întâmplat în viața mea. Nu pot să trăiesc așa la infinit. Nu pot.

– Nu asta e soluția, reușesc să-i răspund cu o voce puțin tremurată; Dumnezeu, deja am impresia că există o mică posibilitate ca eu să fiu cea mai proastă femeie din câte s-au născut vreodată. Uite ce e, Aaron, tu meriți pe cineva care să fie sută la sută...

– Nu-mi face asta, mă întrerupe el încet și așa reușesc să aflu că l-am făcut să se enerveze. Nu da totul pe ceea ce merit eu. Dacă nu vrei să fii cu mine, atunci treaba ta, dar cel puțin spune-mi adevărul.

Și, pentru că merită măcar atât, cel puțin, nu fac decât să... încuviințez.

– Îmi pare rău, îi zic, ridicând neputincioasă din umeri.

Mă simt ca ochiul unui uragan, un amestec de panică și liniște.

– Dar cred că ar fi cazul să plec.

Aaron mă privește timp de un minut cu o expresie de parcă l-aș fi distrus, ca și cum n-aș fi nicidecum cea care crezuse el.

– Mda, zice într-un târziu, ridicând la rândul lui din umeri: o abia perceptibilă ridicare a umerilor rănită și neconvinsă. Așa cred și eu.

Înainte

– Uită-te la el, mi-a zis Shelby, în timp ce tăia de pe lista ei un grup de cinci persoane, joi seara: era vacanța de primăvară din anul al treilea, plaja înțesată de lume, restaurantul ticsit. A făcut un semn în direcția barului, cu o înfățișare dezgustată. Se crede Don Juan pana-mea Demarco, a exclamat ea. Știi ce, dac-aș fi fost eu călare pe clientelă în halul ăsta, poți să pui pariu pe ce vrei că mi-aș fi auzit vorbe. Sau, Doamne ferește, dac-ai fi fost tu.

– Ce e? am întrebat, aruncând o privire în spatele meu, cu un coș cu pâine într-o mână și o carafa cu apă în cealaltă, străduindu-mă să par cât mai dezinteresată ar fi omeneste posibil.

Știam că Shelby nu e tocmai un fan înverșunat în privința relației dintre mine și Sawyer. *Tu o numești petrecerea timpului împreună, eu o numesc masochism*, îi plăcea ei să spună, strâmbând din nasul pistruiat. *Potato, po-tah-to*.

Și poate că era masochism. Într-adevăr, chiar în clipa aia, Sawyer era aplecat peste teighea, angrenat într-o însuflețită și categoric cochetă conversație cu două fete pe care parcă le cunoșteam de la școală.

– Hm, a fost tot ce-am răspuns, înainte de a preda coșul cu pâine, făcând tot posibilul să ignor înghițitura densă și amară de gelozie, senzația de prăbușire din piept.

Nici măcar nu eram împreună, practic vorbind; cel puțin, nu credeam să fie așa. La două săptămâni după scena de pe trotuar, tot nu știam pe ce picior stăteam, eu cu el.

În fine. Nu-i nimic. Lui Sawyer îi plac fetele. Iar în clipa de față îi plăceau fetele alea.

Numai că, după cum mi-am dat seama în timp ce treceam pe lângă Shelby, întorcându-mă spre bucătărie, amândouă țineau în mâini pahare cu vin pe jumătate golite.

– Of, ce măgar, am bombănit.

– Noian, masă pentru patru? a strigat Shelby.

Apoi s-a întors spre mine, cățărata cu afectare pe scaunul ei.

– Fă-o. Atacă-l pe cowboy.

Mi-am croit drum spre bar și l-am fixat cu privirea până când i-am captat atenția.

– Pot să vorbesc cu tine o clipă?

Mi-a zâmbit, și-a dat jos șervetul de pe umăr și l-a lăsat să cadă în spatele tejghelei.

– Bună, frumoaso.

– Nu-mi mai zice așa, m-am răstit, în timp ce mă urma pe coridorul din fund, în apropierea biroului.

Sawyer m-a privit, încrețindu-și fruntea.

– De ce?

– Pentru că nu e frumos, am replicat, încruntându-mă și aruncând o privire spre fetele alea, una dintre ele având cuvântul *SEXY* înscris cu strasuri pe tricou.

Detestam chestia asta. Era ca și cum aș fi fost nevoită să explic poanta unei glume.

– Tu gândești vreodată? l-am luat la rost. Adică...

M-am întrerupt, străduindu-mă să-mi găsesc cuvintele.

– Tu gândești vreodată?

– Eu nu.

M-a apucat de braț.

– Ce tot spui acolo? a vrut el să știe.

M-am smucit din strânsoarea lui.

– Le-ai servit?

– Pe cine să servesc?

– Pe fetele alea, i-am zis, făcând semn cu capul spre ele. Pe Helga și Olga sau cum naiba le-o chema, am precizat, înghițind în sec. Le-ai servit?

– Mda, a răspuns, fără măcar o clipă de ezitare, deși arăta nedumerit. De ce?

– Sunt cu mine în clasă la sport, Sawyer. Sunt eleve de liceu.

– Au, a exclamat, privind spre ele, apoi din nou spre mine. Hopa.

– Hopa? l-am îngânat, dându-mi seama că vocea îmi suna arțăgoasă, dar în momentul acela nu mă mai interesa. Pe bune, hopa. Bună metodă ca să-l faci pe tata să-și piardă licența pentru comercializarea de băuturi alcoolice!

– Reena, liniștește-te. N-o să-și piardă nimeni licența. Nu mi-a dat prin cap să le verific, dar...

- Tot ce spun eu e că, poate dacă ți-ai pierde ceva mai puțin timp cu...

M-am întrerupt. Ceva mai puțin timp cu ce, mai precis? Privitul după fete sexy ar fi fost acel ce, dar nu puteam să spun asta cu voce tare. Sawyer mă privea, clipind mirat.

- Uau, a exclamat după câteva clipe. Ok. Ești enervată.

- Mda, sunt.

- Îți stă oarecum drăguț.

Două adâncituri cărora le-a lipsit doar un pic ca să poată fi numite gropițe i-au apărut la colțurile gurii.

- Încetează să-mi mai spui chestii de-astea, l-am apostrofat încruntată. Știi ce, nu toate fetele din lumea-ntreagă sunt impresionate de tine.

A încuviințat cu un aer serios.

- Doar vreo trei sferturi.

Dumnezeule, cât de nemernic putea să fie uneori! Îmi venea să urlu.

Shelby a dat buzna peste noi tocmai atunci, încolăcindu-și degetele reci pe mijlocul meu.

- Cam ai coadă pe-acolo, șefu', i-a atras atenția lui Sawyer, arătând cu capul spre bar.

- Acum mă duc, a încuviințat el, dar tot cu ochii spre mine. Reena...

- Las-o baltă, i-am tăiat vorba, clătinând din cap. Las-o baltă.

Și am plecat tropăind, după care, lipindu-mi un zâmbet pe față, m-am întors la mesele mele și am trecut ca o furtună peste orele de vârf ale cinei. După vreo două alte ore, stăteam pe coridorul din fund, privind pe fereastra care dă spre curtea interioară și bând dintr-o ceașcă de cafea, când l-am auzit apropiindu-se din spate.

- Chiulangioaico, mi-a zis în loc de salut.

- Sunt în pauză.

- Știu. Am glumit. Ascultă, Reena, apropo de mai devreme...

- Termină, l-am întrerupt eu.

Deja mă simțeam ridicolă, mă simțeam geloasă, mă simțeam imatură.

- Nu vreau să mai vorbim despre asta.

– Am călcat în străchini, da? Îmi cer scuze. Dar n-a pățit nimeni nimic.

– Sigur. Ai dreptate, am încuviințat, dând să-mi fac loc pe lângă el, însă m-a apucat de braț. Lasă-mă, i-am zis, smucindu-mă.

– De ce?

Părea sincer derutat. Parcă era Christopher Robin.

– Reena, nu știi ce ai tu cu mine astă-seară, dar...

Tocmai atunci, cuvintele lui Sawyer au fost întrerupte de asurzitorul, ascuțitul șuier al alarmei de incendiu: i-am văzut trăsăturile schimonosindu-se, ochii mărimdu-se.

– Paștele mă-sii, a înjurat încet, iar când m-am întors să privesc în spatele meu, am văzut fumul ieșind prin ușa bucătăriei.

– Doamne, Dumnezeuule!

– Mă-sa pe gheață. Fugi, mi-a zis, apăsând clanța ușii din spate și împingându-mă afară.

Auzeam cum țipă lumea dinăuntru.

– Sawyer, tata.

– Reena! a strigat el, apucându-mă de braț și mânându-mă afară, în curte.

Ceașca mi-a căzut din mână, spărgându-se de pavaj.

– Fugi!

Fusese un foc provocat de grăsimea încinsă, după cum am aflat ulterior, mic și iute și urât mirositor. Nimeni n-a fost rănit, însă pagubele din bucătărie au fost suficiente ca să închidem restaurantul pentru restul weekendului. Petele întunecate și cu aspect umed se înălțau pe pereți ca niște degete încovrigate; tot salonul duhnea a ulei și a fum.

După vreo două ore, stăteam singură într-un separeu, când a apărut tata și și-a lăsat o mână pe umărul meu. Deja o trimisese acasă pe Shelby, împreună cu restul personalului de serviciu.

– Mai am câte ceva de terminat pe-aici, mi-a zis.

Arăta frânt de oboseală; mai devreme, îl văzusem că ronțăie vreo câteva pastile de Tums și mi-am permis să mă îngrijorez, doar pentru un minut fugar, în privința efectelor stresului asupra inimii lui. Gândul că am fi putut pierde restaurantul îmi dăduse un sentiment de panică, dar și unul protector, atât față de local, cât și

de tata. M-am gândit că o să plec la facultate peste câteva luni și i-am resimțit dureros lipsa, chiar dacă era acum în fața mea.

– Poți să mai rezști un pic? s-a interesat el.

– Pot s-o duc eu, Leo!

Era Sawyer, care se materializase din senin, ca o fantomă: fusesem aproape convinsă că plecase, fără vreo explicație, fără vreun rămas-bun, la fel ca în seara aia, la spital.

– Pot s-o duc eu cu mașina acasă pe Reena, s-a oferit el.

Tata l-a privit prelung pe Sawyer, timp de un minut, apoi a întors capul spre mine. Până la urmă, a oftat.

– Direct acasă, a ordonat el și mi-am dat seama că se simțea chiar mai rău decât arăta. Și vorbesc serios! a subliniat.

– Direct acasă, a garantat Sawyer. Fără discuție.

Am încuviințat, m-am ridicat și i-am făcut semn cu mâna tatii. Sawyer a împins ușa din față a restaurantului cu umărul lui solid și a scăpat o înjurătură șoptită când o rafală de vânt s-a strecurat înăuntru, tăioasă.

– E ger, a zis – cu toate că așa ceva indiscutabil n-ar fi fost considerat frig altundeva, în afara Floridei – și m-a luat de mână cu o asemenea nonșalanță, încât m-am întrebat dacă era măcar conștient de asta.

Mi-am înghițit nodul din gât, încercând să nu iau în seamă o atingere atât de neînsemnată și nici undele de șoc pe care mi le trimitea prin măduva oaselor.

– N-ai geacă? s-a mirat el, încrețindu-și nasul drăguț, în timp ce ocoleam în grabă restaurantul, spre latura în care se afla parcare.

– Era în bucătărie, l-am informat.

Cerul era încărcat, plin de nori groși, vineții.

– Mare baftă mai ai la faza asta, mi-a zis, deschizând portiera din dreapta. E o bluză de trening pe bancheta din spate.

Băiatul e manierat, cel puțin, mi-am zis în sinea mea. A avut grijă Lydia de asta.

– N-am nevoie, am mințit.

S-a strecurat la volan, a bâjbâit puțin pe bancheta din spate, după care a scos la iveală o bluză gri de trening, cu glugă. Părea agasat.

– Reena, ai putea să uiți de principiile tale, sau de ce-or fi, măcar pentru o secundă și să împraci asta? Mai durează câteva minute până când se face cald în mașină.

Arăta îngrozitor de bine pe întuneric, așa că m-am pomenit clătînând din cap în semn de încuviințare.

– Ok, am zis.

– Bine, a aprobat Sawyer, apăsând pe ambreiaj. N-a fost prea greu, este?

Nu i-am răspuns.

– O să-i coste o grămadă de bani, am remarcat în schimb.

– Pentru asta există asigurările.

– Așa cred.

Am introdus un CD în aparatura stereo. Era cu John Coltrane: *A love supreme*. Când a început să se audă muzica, mi-am rezemat capul de geam.

– Așa, a zis el. Apropo de faza de mai devreme.

Am răsuflat zgomotos.

– Sawyer, nu s-ar putea, te rog, te rog, te rog, să uităm de faza de mai devreme? Am făcut pe nebuna fără motiv. Câteodată mai fac din astea.

Era o minciună. Avusesem un motiv – de fapt, două –, dar preferam să-i las impresia lui Sawyer că făcusem o criză întâmplătoare de răutate, decât că fusesem geloasă pe atenția acordată de el altor fete.

Gelozia te face vulnerabil. Răutatea te face doar să pari regina ghețurilor.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, bine? Îmi pare rău că am fost urâcioasă cu tine.

– Să nu-ți pară rău. Mie nu-mi pare rău.

– Evident că nu-ți pare.

– De ce-mi tot spui porcării din astea?

– Nu știi. Vezi? Fac pe nebuna fără motiv.

Am închis ochii și m-am tras mai aproape de geam, atât cât îmi permitea centura de siguranță. Nu-mi dădeam seama ce era în neregulă cu mine, ce anume, dar dacă mai stăteam să-l privesc, mă temeam că m-aș pierde cu totul în fața băiatului ăstuia pe care-l doream, și-l doream, și-l doream de atâta vreme, încât dorința asta

ajunsesse parte integrantă din mine, ca o componentă chimică a machiajului meu, parte din oasele mele, astfel încât acum, chiar dacă îl aveam, nu mă puteam împiedica să aștept până cade și celălalt pantof.

– Ok...

A tăcut, lăsând muzica să se audă mai departe, și mai departe, până când am pierdut noțiunea timpului. Motorul mormăia neîntrerupt, zgomotos.

– Hei, Dumnezeule! a exclamat la un moment dat, aproape râzând, dar apăsând cu putere pedala de frână.

– Ce e?

Pleapele mi-au țâșnit brusc în sus când jeepul lui Sawyer a derapat, preț de o jumătate de secundă, pe mijlocul șoselei pustii.

– Ce s-a întâmplat?

A făcut semn spre parbriz.

– Privește.

Mi-am încordat privirea.

– Nu cumva e...

– Cred că e un păun.

Așa și era. Un păun cât toate zilele stătea, neclintit, pe mijlocul șoselei Campos, cu coada răsfirată. Era enorm. Am clipit mirată, holbându-mă la el prin parbriz, în timp ce Sawyer trăgea pe dreapta.

– Avem păuni pe-aici? m-am interesat eu.

– Nu cred, mi-a răspuns, descheindu-și centura.

– Ce faci?

– Vreau doar să văd dacă are vreo plăcuță de identificare, ceva.

– Adică să fie al cuiva? Sawyer, chestia aia probabil că e turbată.

– Ce, păsările turbează?

– Nu știu.

– Păi nu erai tu cea deșteaptă dintre noi, Reena, a remarcat el, zâmbind. Stai liniștită aici.

Terminând de desfăcut centura, a coborât din jeep.

– Poate c-o fi scăpat din rezervație sau mai știu eu ce, a zis.

Pasărea i-a permis lui Sawyer să se apropie până la câțiva pași, urmărindu-i înaintarea cu o privire precaută. Și normal că el

cunoștea și graiul păunilor, pe deasupra tuturor celorlalte, fiindcă l-am văzut lăsându-se pe vine.

– Salut, amice, a zis în șoaptă.

Păunul nu i-a răspuns. Au rămas așa, fixându-se reciproc cu privirile, timp de un întreg minut, probabil, dar până la urmă n-am mai putut să rezist. Am deschis portiera.

Mișcarea a făcut ca pasărea să tresară și, scoțând un țipăt puternic și repezindu-și penele în spate, cu un șuier ca atunci când închizi brusc un evantai din hârtie, a pornit în galop spre cealaltă margine a șoselei, cu o viteză mult mai mare decât m-aș fi așteptat. Am clipit mirată.

– Chiar s-a întâmplat asta sau mi s-a părut?

– L-ai speriat, mi-a explicat Sawyer cu blândețe, venind spre portiera mea deschisă.

– Păi cam am tendința asta cu oamenii.

– Noo, a replicat, aplecându-se și luându-mi mâinile într-ale lui, apoi trăgându-mă afară din jeep și ducându-mă pe fâșia de iarbă de la marginea drumului.

I-am simțit bătăturile din palme.

– Nu-ți mai plânge singură de milă, mi-a zis.

– A, dar nu-mi plâng.

– Nu?

Mâinile lui au început să mi se urce pe brațe, nespus de ușor, apoi au coborât la fel, până când au ajuns să mi le țină din nou pe ale mele. Mi le-a ridicat și le-a împreunat pe după gâtul lui.

– Nici măcar nu-mi plac păsările, am zis și Sawyer a râs.

M-am înroșit un pic, coborându-mi privirea spre spațiul insignifiant dintre noi.

– Tu îmi placi, totuși, am adăugat.

– Ei, a zis, sărutându-mă. Asta e bine.

Încă îl auzeam pe Coltrane. Nu reușeam să-mi dau seama dacă mi-e cald sau frig. Atingerea obrazului lui Sawyer pe al meu era delicată, ca o scuză. Stătea acum mai aproape, imposibil de aproape, iar când m-am lăsat cu spatele pe jeep, am simțit răceala metalului prin bluza lui de trening.

– Ești iubita mea? mi-a murmurat în ureche foarte încet.

Am râs cu glas tare și melodios, în chip de da.

După

O găsesc pe Shelby stând la o masă din fundul salonului, când ajung la restaurant, la două zile după ruptura dintre mine și Aaron; tocmai șterge mapele groase pe care le folosim pentru meniuri și adaugă foile cu specialitățile serii.

– Să nu vorbești cu mine, e tot ce-mi zice.

Îmi simt stomacul zvârcolindu-se în chip neplăcut. Detest ideea de a mă certa cu ea, de a face praf singura mare prietenie din viața mea: am mai trecut pe drumul ăsta și e pavat cu tot ce poate fi mai nașpa.

– Shelby...

– Nu, mă întrerupe ea, abia catadicsind să-și ridice privirea.

Părul ei roșu, astăzi încrețit, îi cade peste față ca un voal.

– Simt nevoia ca tu să nu vorbești cu mine ceva timp, îmi explică. Sunt supărată pe tine. Și nu obișnuiesc să mă supăr pe tine, Reena, nu am chiar multă experiență în privința asta, așa că tot ce-mi trebuie în clipa de față e doar ca tu să stai jos aici și să ștergi rahatul de pe meniurile astea idioate și să mă lași naibii în ale mele, până când mă gândesc la ce-o să fac.

– Dar nu-i corect, protestez eu, așezându-mă față-n față cu ea, fără să mai judec, sperând că o să pot măcar să-mi pledez cauza. Tu mi-ai zis că n-ai de gând să te bagi în orice s-ar întâmpla între mine și Aaron.

De data asta, Shelby mă privește direct, dându-și ochii peste cap ca și cum aș face pe proasta în mod intenționat.

– Am zis că n-am de gând să mă bag în orice s-ar întâmpla între tine și Aaron, atât timp cât tu n-o să fii varză din cauza asta, ceea ce... hopa.

Prin minte îmi trece o ciudată și acută imagine fulgerătoare cu Allie, din seara aia de acum o sută de ani, din fața leagănelor ei. *Vrei să câștigi tu partida asta?* Și iată-mă aici, după atâta vreme, încă sfădindu-mă cu cea mai bună prietenă a mea din cauza lui Sawyer.

Și asta mă face să mă urăsc un pic. Mă face s-o urăsc un pic și pe Shelby, de asemenea.

- Foarte bine, zic cu toată franchețea de care sunt capabilă. Sunt varză ca iubită și varză ca prietenă.

- Bun, ascultă, replică Shelby, oftând cu zgomot și lăsând jos pe masă mapele cu meniuri, cu o expresie care parcă vrea să spună că ea n-a vrut să se ajungă la așa ceva, numai că eu am ținut să-i dau înainte și s-o provoc, deci n-are ce face. Știu că ai avut câțiva ani foarte grei, Reena. Și e nașpa, la modul Alanis Morissette, *de ce ironie, nu-i așa*, că erai, cum să zic, persoana care risca mai puțin decât oricine pe lume, dar tot ți s-au întâmplat rahaturile astea, însă sunt de părere că te-ai descurcat destul de bine punându-ți viața la punct, în ciuda tuturor, iar acum, că s-a întors Sawyer, te comporti exact de parcă ai fi din nou în anul al treilea.

Începe să enumere pe degete, ca și cum ar inventaria potențialele efecte secundare ale vreunui medicament nou, neomologat.

- Vă certați, vă pupați, ba e preferatul tău, ba îl urăști de moarte, și poate că e ceva deplasat pentru tine sau poate o fi singurul în prezența căruia poți fi tu însăși, nu știi. Perfect, e treaba ta... atât timp cât nu-i tragi și pe alții la fund, în timp ce încerci să-ți dai seama ce și cum.

- Eu tocmai asta încercam, să nu-l trag la fund pe Aaron! ripostez, zbârlindu-mă. De-asta am și rupt-o cu el, în primul și-n primul rând.

Shelby se strâmbă.

- O, Reena, nici măcar în glumă să n-o spui. Tu ai rupt-o cu Aaron din cauza lui Sawyer, direct sau indirect. Și asta nu e...

Se întrerupe brusc și clatină din cap.

- Nu vreau să crezi că sunt supărată pe tine din cauză că i-ai dat papucii fratelui meu.

- Și-atunci de ce ești supărată pe mine? izbucnesc.

Privesc înjur, deodată conștientă: sunt vreo doi oameni de afaceri la bar, bându-și paharele din prelungirea prânzului, și o pereche sau două de vârstnici luându-și cina anticipată.

- Nu, serios, zic, coborând vocea, de ce ești supărată pe mine?

– Sunt supărată pe tine... Shelby oftează din nou. Sunt supărată pe tine din cauză că s-a întors Sawyer, iar tu, cum să-ți zic, ai și uitat că ți-a dat cu șutul. De parcă, dacă el e iar aici, toate caznele tale nici măcar nu mai contează. Și nu e din cauză că așa avea ceva împotriva lui Sawyer, nici asta nu vreau s-o crezi, mai ales că toată familia ta își închipuie că el e Antihristul...

– Mersi, o întrerup eu, iar Shelby răsuflă cu zgomot.

– Doar am impresia, continuă ea tăios, că uiți de tine când ai de-a face cu el.

E rândul meu să mă înfurii.

– Și ce anume uit, mai exact? o întreb. Că locuiesc în aceeași casă cu tatăl meu, care nici măcar nu are ochi pentru mine în majoritatea timpului, deoarece, pe bună dreptate, crede că sunt târfa Babilonului? Că sunt chelneriță și probabil chelneriță o să rămân toată viața? Sau că am optsprezece ani și un copil mic de îngrijit și nici cea mai mică posibilitate imaginabilă de a scăpa din locul ăsta tâmpit?

Pentru numele lui Dumnezeu, unde sunt eu și unde e ea, Shelby, cu bursa ei universitară și prietenele deștepte și nelimitatele perspective ale carierei de medic? Cine o să-și facă bagajele la sfârșitul verii și-o să zboare la mii de kilometri de-aici? Ce Dumnezeu ar putea să știe ea, despre câte șuturi îmi trage mie viața de-aici? Îmi împing scaunul înapoi cu zgomot și-mi înșfac geanta de pe masă. Atât mi s-a acrit de părerile tuturor, că-mi vine să urlu.

– Mersi, Shelby, îi zic pe cel mai răutăcios ton omeneste posibil. O să am grijă să țin minte asta.

Sawyer nu se lasă, evident. Toată viața i-am citit pe chip ca în frunzele de ceai și ceva din felul în care m-a privit, înainte să dau buzna în bucătăria casei lui, alaltăseară, mi-a dat de înțeles că, din punctul lui de vedere, între noi nu e totul terminat. Pe la mijlocul săptămânii, singura întrebare rămasă este: când?

Reușește să se abțină până joi. Sunt întinsă pe balansoarul de pe verandă, cu laptopul în poală, atunci când își face apariția jeepul lui și, chiar în lumina slabă, portocalie, observ din nou în ce formă proastă e zilele astea. N-a fost niciodată o mașină remarcabil de arătoasă, în primul rând, însă acum are tabla strâmbată ca o cutie

de conserve, iar de pe portiere curge rugina. Și, după cum sună, amortizoarele sunt praf.

Mi se zbârlește părul de pe brațe, chiar dacă încă sunt 27 de grade, și închid laptopul cu o mișcare mai brutală decât intenționasem, nevrând ca Sawyer să vadă ce aveam pe ecran. Chiar dacă am renunțat la abonamentele de la reviste și mi-am scos adresa de e-mail din listele de corespondență ale tuturor site-urilor turistice de pe internet, tot mi-a rămas o slăbiciune pentru bloguri. Sunt în stare să pierd nopți întregi parcurgându-le, fixând cu privirea fotografiile strălucitoare, saturate de culoare, făcute de femeile aflate în trecere prin San Diego sau care și-au petrecut un an întreg în Jakarta, citind povestiri despre ce mâncăruri au savurat și ce oameni au cunoscut în călătoriile lor. Asta înseamnă că mă torturez pe mine însămi. Nici nu știu de ce mă dau peste cap pentru asta.

Până acum, nu m-am putut îndura să renunț.

– Bună, mă salută încet Sawyer, înaintând pe aleea din fața casei.

E într-o pereche de jeansi negri, cu găuri, și în tricou. Pantofii și i-a lăsat în mașină. Tălpile i se văd albicioase deasupra cimentului. În mână ține un uriaș pahar din plastic.

– Bună, zic eu și mă văd nevoită să întreb, încordându-mi un pic privirea pe deasupra peluzei. Ce e cu atâtea Slurpee?

Sawyer ridică din umeri, înclinând paharul în direcția mea.

– Mai ieftine decât macheală.

Îmi mușc obrazul pe dinăuntru, întrebându-mă care o fi, de fapt, adevărul la faza asta, dar până la urmă o las așa cum a picat.

– Or să-ți putrezească toți dinții, îl avertizez după care: Ce-ai fi făcut dacă nu m-ai fi găsit stând aici?

– Cine ți-a spus că am venit să te văd pe tine?

Zâmbește în timp ce urcă treptele apoi se așează pieziș pe cea de sus, astfel încât să fie cu fața spre mine, rezemat de casă. Înăuntru e liniște și ferestrele sunt întunecate. Tata a avut un test de stres bancar după-amiază, așa că s-a culcat devreme. Soledad l-a urmat, nu după mult timp.

– Aveam de gând să bat la ușă, zice el.

– E târziu, îi atrag atenția, înălțând din sprâncene.

- A, da? Atunci, poate, să azvârl cu pietre în geamul tău, răspunde, făcând semn cu capul spre laptop. Scriai?

- Nț, zic, clătinând elegant din cap și adăugând, cu o bizar de perversă plăcere: Doar ți-am spus că nu mai scriu.

- Mi-aduc aminte că mi-ai spus așa ceva, mda, încuviințează Sawyer, privindu-mă precaut. Totuși, e mare păcat. Am crezut că poate vrei doar să mă faci să mă simt prost.

- Pentru că, evident, orice fac eu are legătură cu tine?

Sawyer își dă ochii peste cap.

- Am zis eu așa ceva? Întreabă, dar fără cea mai mică tentă de enervare ascunsă în voce.

Pare să știe că trebuie să aibă răbdare cu mine și e dispus la asta.

- Serios vorbesc, insistă apoi. M-ai auzit tu spunând acum una ca asta?

- Du-te-n mă-ta, ripostez, imitându-i tonul.

Răbdarea lui mă scoate din sărite, mă provoacă să mă cert cu el.

- Ce-ai vrea să fac? Îl întreb.

- Vreau să nu mă urăști.

- Nu te urăsc.

- Nu mă agreezi.

Ridic capul și-l privesc cum stă pe podea ca un penitent. Oftez și aleg să-i spun adevărul.

- Sawyer, faptul că te-aș agreea sau nu n-a fost niciodată, dar niciodată, problema.

Zâmbește - mi-aș fi dorit să nu fi avut un zâmbet atât de drăguț - și schimbă tactica.

- Vino să stai lângă mine, îmi zice de data asta.

- De ce?

- Pentru că te rog eu.

Se apleacă și apucă o mână de pietricele albe, strălucitoare, de pe poteca ducând spre verandă, și începe să le arunce pe gazon, una câte una. Pietricelele ricoșează pe iarba verde și umedă, iar eu scutur din cap.

- Sawyer, îi răspund, nu vin.

- De ce?

Nu prea am un răspuns potrivit pentru întrebarea asta – cel puțin, nu unul pe care să i-l pot da lui – așa că iau pătura de pe mine și o pun deoparte pe balansoar, după care mă așez pe treapta de sus. Se lasă să lungece, astfel încât să stea mai jos, cu bărbia la nivelul genunchiului meu.

– Asta e nouă, zic eu, remarcând o stea de un albastru-închis pe bicepsul lui, una care nu fusese înainte; iese în evidență pe pielea lui ca un semn cu fierul roșu.

– Mi-am făcut-o în Tucson.

Simt cum sprâncenele mi se reped în sus, în acea expresie pe care Shelby o numește *Marea încrețire a frunții*, atunci când stăm noi două de vorbă.

– Ce-ai căutat în Tucson?

Sawyer își ridică privirea spre mine, zâmbind un pic.

– Am lucrat într-o fermă.

– Serios?

– Cultură de soia, răspunde el, clătinând afirmativ din cap. Și într-un atelier de olărit.

Râd, nu mă pot abține.

– Ești sărit de pe fix.

– Ce ți se pare sărit de pe fix în asta? mă întreabă, tot numai nevinovăție. Eu mă ocupam de cuptor.

– Înțeleg.

Normal că a făcut-o. Probabil că Sawyer s-ar descurca în orice meserie, ar putea face orice, să conducă un stivuitor sau o mașină de curse, sau să prefacă apa în vin.

– Și pe unde altundeva ai mai fost?

– Au, mamă, exclamă Sawyer, stând să se gândească. Păi în New Orleans, imediat după ce am plecat de-aici. În L.A.

Los Angeles e murdar și plin de firme luminoase. Nu poți să bei apă de la robinet în Los Angeles. Știu toate astea, nu pentru că aș fi fost vreodată acolo, ci fiindcă, la fel ca multe alte lucruri, le-am citit într-o carte.

– În Kansas pentru o vreme.

– În Kansas.

– Mhî. Nu fusesem niciodată. E plictisitor pe-acolo.

– Așa am auzit și eu.

- Și în Missouri. Și acolo e la fel.

Închid ochii și mă întreb de ce fac una ca asta; de ce stau de vorbă cu el exact la fel ca altădată. Briza îmi aduce mirosul oceanului, apropiat și nesfârșit, și pulsul îmi ticăie în gât ca o bombă cu ceas. Mârâi un pic spre el, nevrând să mă implic în vreun fel.

- În New Mexico, adaugă el, ca într-o litanie, și, în clipa imediat următoare, mâna lui îmi atinge călcâiul. În Austin.

Încerc să nu dau atenție - cred în întâmplare -, însă apoi palma lui îmi lunecă în sus pe partea din spate a gambei, peste mușchii care s-au stabilit acolo după ce-a plecat el.

- Hei, domnu', îl atenționez, deși sunt nevoită să-mi dreg glasul pentru asta.

- Reena, zice, iar felul în care îmi sună numele, rostit de el, îl simt ca un freamăt pe șira spinării, răspândindu-se ca o palmă desfăcută.

Își apasă degetul arătător de șanțulețul din spatele genunchiului meu.

- Eu nu fac nimic, se apără el.

- Și totuși, faci!

Dumnezeule, cât ar fi de ușor! Cum e posibil ca încă să poată fi atât de ușor? Trag o gură zdravănă de aer și alunec mai încolo pe treaptă, mai departe de el.

Sawyer îmi dă drumul imediat, se apleacă după alte pietricele de azvârlit și, negăsind vreuna, se apucă să smulgă firele de iarbă din crăpăturile aleii.

- Pot să te întreb ceva? zice, după câteva clipe, fără să mă privească.

Mâinile îi sunt extrem de bronzate.

- Dacă te-aș fi rugat să vii cu mine, crezi că ai fi venit?

- Ce, când ai plecat de aici? îl întreb, privindu-l curioasă. Eram deja însărcinată.

Sawyer râde ușor.

- Fără glumă, prințeso. Nu asta te întrebam. Te întrebam dacă ai fi venit.

Timp de un minut, nu spun nimic și tăcerea e fosforescentă; parcă întreaga lume ar fi adormită. O mică șopârlă verde trece în grabă pe lângă noi. Mă duc cu gândul la hărțile împăturite din

camera mea, la ghidurile de călătorie și la atlasele de care n-o să mă folosesc niciodată. Mă gândesc la fetița mea, pe care o iubesc mai mult decât pe orice făptură vie din universul ăsta, și-mi las capul pe spate, privind spre lună, ca într-un urlet mut.

– Nu, îi răspund în cele din urmă. Probabil că nu.

Sawyer clatină din cap în semn de încuviințare, ca și cum i-aș fi oferit ceva, o confirmare a ceea ce bănuise de la bun început.

– Mda, zice. Așa am crezut și eu.

Dimineața, când mă trezesc, găsesc în pragul ușii mele o rodie: roșie și perfectă, rotundă ca însăși lumea.

32

Înainte

Cade și Stefanie s-au căsătorit în weekendul de după ce a luat foc restaurantul, stând în fața lui Dumnezeu și a tuturor celorlalți și făgăduindu-și reciproc dragoste și devotament pe viață, la bine și la rău, până când moartea îi va despărți. Petrecerea ar fi trebuit să se țină la *Antonia*, dar, din moment ce bucătăria era scrum, Finch și-a instalat cartierul general în a noastră. Eu și Soledad ne-am petrecut toată sâmbăta frecând prin casă, așezând mesele în curtea din spate și umplând vase uriașe cu lămâi verzi, pentru decorațiunile din mijlocul fiecăreia. Cade, în cea mai mare parte a timpului, s-a plimbat.

Acum, când mai erau doar câteva minute până la momentul tortului, stăteam în vârful picioarelor în șifonierul meu, scotocind pe raftul de sus după cutia de pantofi unde se aflau fotografiile pentru anuar pe care mătușa mea, Carin, voia neapărat să le vadă chiar în clipa asta. Tocmai scosesem probele, când m-am trezit cu Sawyer încolăcindu-mi talia cu brațele din spate și rezemându-și bărbia proaspăt rasă de umărul meu.

– Bună, mi-a zis.

– Bună, am răspuns, zâmbind spre jachetele mele tricotate.

Nu m-am întors.

– Bună, a repetat el, împingându-mă mai adânc în șifonier și răsucindu-mă, astfel încât să-l privesc în ochi.

Și-a repezit gura spre a mea fără alt preambul, împingându-mă cu spatele în geți și jeansi: am simțit miros de deodorant și de hârtie de mătase și am izbucnit în râs.

– Ai venit să te pupi cu mine într-un dulap? l-am întrebat, făcând încă un pas înapoi. Câtă distincție, Legrande!

Sawyer a ridicat din umeri, zâmbind ușor.

– Putem să ne pupăm și la parter, dacă-ți face plăcere.

– Tentant, dar zic pas, am replicat, pufnind.

– Știam eu, a comentat el, prefăcându-se îmbufnat. Eu sunt micul tău secret vinovat.

– O, prea ești!

A zâmbit.

– Mi-a fost dor de tine.

– Sunt foarte căutată la petrecerea asta.

– Văd și eu, a zis, scoțând capul de după ușile șifonierului și privind pereții. I-ai pictat? m-a întrebat.

Am zâmbit cu superioritate, privind în jur.

– I-am pictat acum cam vreo doi ani.

– Au, mamă, a exclamat Sawyer, râzând. Nici nu-mi mai amintesc când mi s-a permis ultima oară să intru aici, sus.

– Eu da, am zis imediat, scăpând porumbelul, după care m-am crispat. E jenant, am adăugat.

– Noo, a protestat Sawyer, așezându-se pe podeaua șifonierului și apucându-mă de mână.

M-a tot tras, cu blândețe, până când m-am așezat lângă el. Degetul arătător a început să i se plimbe pe breteaua subțirică a rochiei mele.

– Spune-mi, a cerut.

– Nu!

Am împins deoparte un teanc de reviste *Budget travel* de anul trecut, cu filele mânjite și îndoite de-atâta răsfoit. Era un anume subiect dintr-un articol despre piețele stradale din Londra pe care puteam să-l recit aproape cuvânt cu cuvânt: exact la fel cum puteam să-mi amintesc fiecare detaliu despre ultima dată când a fost Sawyer în camera mea.

– E o prostie, am adăugat.

– E încăpățănare, mi-a întors-o în glumă Sawyer, rezemându-se cu spatele de perete.

Era întuneric aici, jos: blugii și rochiile împiedicau să pătrundă lumina din cameră și era de parcă ne-am fi jucat, pretinzând că ne ascundem într-o fortăreață. Strânsă ghem, în fundul dulapului, era o veche bluză de trening care-i aparținuse lui Allie, roșie, cu o cruce albă mare în față, din vara aceea când lucrase ca salvamar.

Am întins mâna din instinct spre ea, trăgând de unul dintre șnururile glugii.

– Haide, a insistat el.

– Nu știu, am zis un pic țâfnoasă în timp ce mă gândeam la ea: la seara în care Sawyer a venit pentru cină împreună cu părinții lui, în vara de după primul an de liceu. A fost demult, am continuat. Și era și Allie aici, cu mine.

– A! a exclamat el, amintindu-și. Am jucat cărți?

Am făcut semn din cap că da. Gin rummy, aș fi putut să adaug. Allie a împrumutat tricoul meu fără mâneci și tu i-ai spus că arată mai mare decât vârsta ei, iar eu mi-am dorit ca ea să dispară, pentru prima dată în întreaga noastră prietenie, cum stăteam acolo, gândindu-mă că poate m-ai remarca pe mine, dacă ea ar pleca.

Sawyer a observat, probabil, schimbarea din înfățișarea mea, fiindcă m-a apucat grăbit de mijloc și m-a tras încă mai aproape, până am ajuns cu capul pe genunchii lui. Îi și simțeam încordarea mușchilor de la picioare, prin pantalonii gri din lână. Tari ca piatra.

– Nu face pe nebuna.

– Nu fac pe nebuna, am protestat, deși simțeam că e posibil ca tocmai asta să fac.

Nu eram capabilă să trec peste gândul că Allie era cea de-a treia persoană din relația asta, că dorința mea față de Sawyer și sentimentul de vinovăție și dorul de ea, atât de intens, încât parcă-mi măcina oasele, erau toate împachetate la un loc, strânse bine de tot cu șnururi, ca gluga asta. L-am privit pe Sawyer, ca să-mi dau seama dacă asta simțea și el – dac-o simțea pe ea, înghesuită în debandada din șifonierul meu, chiar aici, cu noi – însă el mi-a întors o privire liniștită. Dacă discuți despre asta, tot nu schimbi nimic, mi-am reamintit mie însămi.

– Spune-mi ceva interesant, i-am cerut, ca să schimb vorba.

Sawyer a ridicat din sprâncene.

– Ceva anume?

– Nu, nu știu. Orice. Spune-mi care e filmul tău preferat din toate timpurile.

– *Nașul*.

– Zău? am zis, strâmbându-mă. Previzibil.

– Da? Și al tău care e?

Am ridicat din umeri.

– *Some kind of wonderful*, am mormăit.

– Pentru că asta e o alegere îndrăzneță.

– Gura, l-am apostrofat, iar el s-a aplecat să mă mai sărute o dată: mai prelung, acum, cu mâinile rătăcind pe mine.

– Să fii invizibilă? m-a întrebat, cu buzele lipite de umărul meu.

Sau să poți zbura?

– Invizibilă, categoric, am răspuns. Să fii surd sau orb?

– Orb.

– Din cauza chestiei cu muzica?

– Mm-hm. Când o să mă lași să-ți citesc eseul?

Am zâmbit; acum era deja o glumă între noi doi: Sawyer îmi tot zicea că vrea să citească rândurile pe care le expediasem la Northwestern, iar mie îmi era prea rușine să i le arăt.

– Într-o zi, i-am promis. Vedem noi.

Am mai stat puțin timp acolo să ne pupăm, zece minute de ascunziș între blugii și tenișii mei și tricoul cu emblema Northwestern comandat de tata pe internet, cu toate protestele mele că n-am intrat încă. Sawyer își plimba degetele prin părul meu. Cealaltă mână a început să-i coboare, făcându-mă să mă încordez, doar pentru o clipă. A clătinat aprobator din cap.

– Ai foarte mult spațiu aici, mi-a zis cu un zâmbet aproape imperceptibil. Mi-ar fi plăcut să am și eu șifonierul atât de mare.

– Ca să-ți încapă toate tricourile tale caraghioase cu trupe în concert?

– Te crezi șmecheră, hm? a replicat, căutându-mi coastele cu degetele.

M-am ridicat în grabă înainte ca el să mă poată gădila și l-am apucat de braț ca să-l scot din șifonier.

– Haide, Alunecosule, i-am zis, zâmbind. Trebuie să cobor la loc.

-
- Mmm, a mormăit el, dar fără să se clintească. Ba nu, nu trebuie.
 - Ba chiar trebuie. O să vină tata să mă caute, i-am explicat, zâmbind. Cu pușca de vânătoare.
 - Taică-tău nu are pușcă de vânătoare.
 - Ba sigur că are. O folosește pe tipii care încearcă să mă pupe prin șifoniere.
 - Consemnat întocmai, a replicat Sawyer, zâmbind la rândul lui și continuând cu întrebările. Ce te enervează cel mai mult?
Am oftat și m-am lăsat pe vine, ca să fim la același nivel.
 - Cei care pronunță greșit cuvântul nuclear.
 - Tocilara! a exclamat, râzând.
 - Cartea preferată.
 - *Zgomotul și furia*.
 - Minți.
 - Nu sunt total incult, să știi.
 - Nu, normal că nu, am încuviințat, înroșindu-mă. Credeam doar c-o să spui, de exemplu...
 - *De veghe în lanul de secară?*
 - Păi, am zis stânjenită. Da, sinceră să fiu.
Sawyer s-a aplecat spre mine.
 - Nu sunt chiar atât de previzibil. Primul sărut.
 - Cu Elliot Baxter, la balul dintr-a opta. Chiar, de fapt, ce-ai luat de la bateristul tău în ziua aia?
Sawyer s-a încruntat.
 - Ok, a zis brusc, ridicându-se de pe covor și străduindu-se să treacă peste mine, dincolo de ușa șifonierului. Ai dreptate. E timpul să ne întoarcem jos.
 - Mda, asta e și părerea mea, am răspuns, dând drumul bluzei de trening care-i aparținuse lui Allie și lăsându-mă trasă în sus de el, ușor amețită. Calmante, este?
 - Păi...
 - Sawyer a ridicat din sprâncene surprins și am știut că nu m-am înșelat.
 - Ce te face să crezi asta? m-a întrebat.
 - Am ochi, i-am răspuns, ridicând din umeri. Nu sunt proastă.
De asemenea, mai am și Google.
 - N-am crezut niciodată că ai fi, a replicat el.
-

Nu și-a cerut scuze, nici n-a încercat să tăgăduiască. În loc de asta, și-a încolăcit degetele ambelor mâini pe umerii mei și a strâns prietenos și familiar.

– Nu fac asta prea des, m-a asigurat. Doar din când în când.

Și asta cât de des înseamnă? mi-a venit să-l întreb. Mi-au venit în minte Lauren Werner și serile prelungite de la Prime Meridian sau emisiunile medicale pe care prefera să le urmărească Shelby. Din ce văzusem în filme și la televizor, Sawyer nu arăta ca un dependent: cineva care transpiră tot timpul și fură DVD-playerul părinților. Și totuși, existau pasaje de-a dreptul enorme din viața lui despre care nu știam nimic: paragrafe întregi înnegrite de cenzorii de război, filme trunchiate ca să încapă în spațiul de emisie. *Cine ești tu?* aș fi vrut să-l întreb, dar în loc de asta am încuviințat fără vorbe, îndesându-mi informația asta, cu toate semnificațiile ei posibile, într-un sertar din adâncul memoriei, pentru o ulterioară cercetare, și străduindu-mă să nu iau în seamă senzația de gol din stomac. Aveam nevoie ca el să nu pară prea bun ca să fie adevărat.

– O, Dumnezeule, am exclamat deodată, zărindu-mi în trecăt coafura în oglinda de deasupra măsuței pentru toaletă, cu toate fotografiile și casetele cu bijuterii și deodorantele împrăștiate pe suprafața ei: patruzeci și cinci de minute de trudă meșteșugită și grijulie din partea lui Soledad erau acum complet și cu desăvârșire irosite. Vezi ce mi-ai făcut?

M-a urmărit cu privirea cât timp am încercat să remediez stricăciunile cele mai însemnate, apoi a zâmbit.

– Ești foarte drăguță.

Am scos limba la el.

– Bine, distrugătorule de coafuri zăpăcit de droguri. Hai să mergem.

– Te urmez ca o umbră, intelectualo elitistă obsedată de limbaj.

Am mai așteptat cinci minute după ce a coborât Sawyer și m-am strecurat jos cât de neobservată mi-a stat în puteri. El nu reprezenta un secret, mi-am spus mie însămi, unul compromițător sau altcumva, însă acum era sărbătoarea lui Cade și eu eram fericită. Ultimul lucru de care mai aveam nevoie era o nouă privire aspră, dezamăgită, din partea tatălui meu, senzația aia sâcâitoare că ar fi ceva în neregulă și că s-ar discuta despre mine pe la spate.

Am înșfăcat din mers o felie din tortul miresei și mi-am croit drum spre curte. Carin m-a apucat de braț în timp ce treceam pe lângă ea.

– Reena, m-a întrebat mirată, cu o expresie de parcă aș fi suferit o transformare inexplicabilă în cele treizeci de minute trecute de când nu mă mai văzuse la față, ce s-a întâmplat cu pozele?

33

După

Certurile cu Shelby mă fac să mă simt îngrozitor. Am tot încercat să-i scriu mesaje pe telefon – din tot felul de motive diferite, prostii banale, ca de exemplu s-o anunț că e Center Stage la televizor sau să mă plâng de cât de adânc mi s-a înfipt în creier noul cântec al lui Taylor Swift – înainte de a-mi da seama că nu ne vorbim și de a azvârli telefonul la loc pe canapea. Stau așa, îmbufnată. Mi-aduc aminte de senzația asta, din anul de dinaintea morții lui Allie, de straniul sentiment pustiitor de a nu avea o bună prietenă căreia să-i spui tot ce-ți trece prin minte. Cum e să te simți mai singură decât după orice altă ruptură.

Într-o seară, ne nimerim să lucrăm în aceeași tură aglomerată de seară la *Antonia*, cu două mese mari de câte opt persoane și o petrecere în sala pentru banchete din fund. Profitând de un moment care seamănă pe cât posibil a acalmie, o prind de încheietura mâinii, lângă bar, încolăcindu-mi degetele pe brățările ei.

– Shelby, încep să zic, după care nu reușesc să continui în niciun mod semnificativ.

Shelby ridică sprâncenele și un braț de șervete, fixându-mă cu o privire care-mi dă de înțeles că, dacă am ceva de spus, ar fi de preferat să fie important.

– Ce e? mă întreabă scurt.

Ezit. Aș vrea s-o întreb cum i-a mers săptămâna asta; aș vrea să aflu toate noutățile despre hipsterița Cara. Aș vrea să-i spun că-mi pare rău, că mă simt ca una dintre fetele alea îngrozitoare care nu sunt capabile să întrețină relațiile de prietenie cu alte fete, că-mi lipsește al naibii de mult și că n-am vrut s-o dau în bară cu fratele ei

și că sunt dispusă să fac orice vrea ca să mă revanșez în fața ei. Îmi doresc, în cel mai rău și prostesc hal, să dreg totul, dar nu știu cum să fac, așa că, până la urmă, doar scutur din cap.

– Las-o baltă, îi zic, cuprinsă de lașitate în ultima secundă posibilă. N-are importanță.

– Ok, răspunde Shelby, dându-și ochii peste cap, în semn că se aștepta la reacția asta și, în același timp, i se pare că e de un penibil colosal. Fie cum vrei tu, Reena, zice, până la urmă, și, după o clipă de ezitare, îmi iau mâna de pe brațul ei.

Săptămâna se scurge mai departe. Sunt stăpânită de neastâmpăr și de iritare; mă plimb în fiecare seară, ore în șir, împreună cu Hannah, cu mașina.

– Faci risipă de benzină, îmi atrage atenția Cade, însă eu doar ridic din umeri și-i întind cardul de credit palidului și costelivului lucrător de la benzinărie, ca un dependent de cocaină așteptându-și doza.

Șoseaua huruie sub tălpile mele: mergi mai departe, mergi mai departe, mergi mai departe.

Și merg.

E ora cinci, duminică, și Soledad gătește; prin bucătărie plutește un miros delicios, o oală mare cu orez galben fierbe înăbușit pe aragaz, iar masa e presărată cu ingrediente pe care știu că le scoate din memorie. Soledad nu gătește niciodată din carte.

– O să fii pe-aici la cină? mă întreabă, în timp ce scot din frigider o sticlă cu apă. Vine și familia Legrande.

Mă încordez dintr-odată.

– De ce?

– Cum adică, de ce? se miră ea, adresându-mi o privire ciudată. Ca să mănânce.

– Nu, asta știu, zic.

Fusese o întrebare tâmpită. Roger și Lydia încă obișnuiesc să vină la cină, din când în când, cu toate că, de obicei, eu și Hannah facem tot posibilul să ne furișăm afară pe ușa din spate înainte de sosirea lor: mereu mi se pare calea cea mai frumoasă de a ieși din scenă și nu se poate spune că ar fi insistat cineva vreodată ca să rămânem. N-am absolut deloc habar despre ce-or mai avea de discutat.

- Nu te vezi cu Aaron în weekendul ăsta? se interesează acum Soledad, cu o expresie de nonșalanță exersată, în timp ce scoate o cratiță acoperită din cuptor, iar eu fac tot posibilul să afixez o atitudine similară ca răspuns.

Aaron mi-a mai trimis vreo două mesaje pe telefon, de când am rupt-o cu el. Până acum, nu i-am răspuns și nici nu l-am sunat.

- Hm, nț, zic, făcându-mi un pic de lucru cu magnetii în formă de litere de pe frigider. Formez REENA, cu roșu, verde și galben. ACASĂ. Ne-am luat un fel de pauză, îi explic. Pot să te ajut?

- Uite, amestecă aici. Se lipește.

Se dă deoparte, ca să pot să amestec, împrăștiind în trecere o boare de liliac și de vanilie.

- Cum vine asta, o pauză?

- Hmm? Întreb, ca să trag de timp, ciocănind cu lingura din lemn prin oală cu mai multă forță decât s-ar cere neapărat. Nu știu. Doar, cum să zic, ceva timp de singurătate.

- Serios? E păcat, comentează Soledad, aruncând câteva roșii cherry în castronul ei din lemn pentru salate; apoi își vâără una în gură, dându-mi și mie una, cireașa de pe tort. Mie îmi place Aaron, îmi spune, mestecând. Cred că e potrivit pentru tine.

- Pe naiba, replic pe negândite, după care: Pe bune. Scuză-mă. Doar că, înțelegi, și tu, și tot restul lumii...

- Aha.

Și nu mai zice nimic după asta. Tăcerea planează în suspensie, ca o picătură de sânge într-un castron de lapte. Aștept, totuși, răbdătoare și, până la urmă, Soledad oftează.

- Reena, în legătură cu Sawyer.

În clipa asta, nu-mi place direcția spre care ne îndreptăm.

- Sol, te rog, nu vreau să...

- Știu că e oarecum... romantic, faptul că s-a întors aici. Ca într-un film. Dar tu trebuie să-ți amintești cum au fost ultimii câțiva ani, bine?

Între timp, a trecut la ceapă. Mâinile ei subțiri și grațioase taie și toacă mărunț.

- Cum au fost pentru toată lumea. Pentru tatăl tău.

- Pentru tata? repet, clipind mirată.

Soledad își vede mai departe de tocat și sunetul oțelului în contact cu lemnul se aude neîntrerupt, eficient.

– A fost greu pentru toată lumea, asta vreau să spun. Și poate că noi toți am fi procedat altfel și...

Trăsăturile i se îndulcesc și mă privește cu compasiune, tocmai de-aia mă surprinde într-atât când îmi spune:

– Te rog, gândește măcar de data asta, scumpa mea.

Nu sunt în stare de altceva, decât să rămân așa, preț de câteva clipe, prostită ca un bou. Pe urmă, fac ochii mari.

– Ți bați joc de mine, fir-ar să fie? o întreb cu voce scăzută, convinsă că o să mă mustre pentru limbajul meu urât, numai că, în loc de asta, ea doar își lasă jos cuțitul și-și scutură părul negru, superb.

– Nu, Serena, îmi răspunde, calmă. Fir-ar să fie, nu!

Trebuie să plec.

Nu știu încotro – acasă la Shelby, poate, sau pe șosea sau să zbor cu mașina într-o prăpastie – însă ieșirea din casa asta e primul pas. O culeg pe Hannah din țarcul ei cu jucării și tocmai scormonesc printre pernele canapelei după cheile mele, când se aude soneria, iar după ce intră Roger și Lydia, apare și Sawyer, imediat în urma lor.

Purtând cravată.

Mă holbez timp de un minut, la fel ca fetița mea, când încearcă să-și dea seama ce-o fi un lucru pe care nu l-a mai văzut niciodată. Apoi, scot un hohot de râs scurt, isteric.

– Ce-ai pățit? mă întrebă el în loc de salut.

– Nimic, îl mint din reflex. Bună.

Sawyer nu se mulțumește cu atât. Face semn cu capul spre cheile din mâna mea.

– Unde te duci?

Roger și Lydia mă privesc, așteptând. Apare și Soledad din bucătărie.

– Nicăieri, răspund și sună decisiv, în genul a ceva trântit.

Las cheile de unde le-am luat și-i urmez înăuntru.

Înainte

Mergeam pe jos spre școală, într-o dimineată însorită de aprilie, total pierdută în gândurile mele, străduindu-mă să descâlcesc un nod excesiv de încâpățânat al firelor de la căști și plănuiindu-mi articolul pe care aveam să i-l servesc lui Noelle după-amiază, despre excursiile estivale pentru adolescenți. Când a mugit un claxon în spatele meu, am sărit în sus ca nebuna și ipod-ul mi s-a rostogolit pe trotuar. M-am răsucit pe călcâie speriată și am dat cu ochii de jeepul lui Sawyer, oprit lângă bordură.

– Am stricat ceva? mi-a strigat de pe scaunul lui, de la volan.

Oprise la câteva străzi distanță de casa mea, exact pe traseul meu obișnuit. Avea ochelarii de soare pe nas, dar, chiar și de unde eram, puteam să-mi dau seama că râde. Sawyer avea un râs de-a dreptul excepțional.

Mi-am cules ipod-ul de pe jos și l-am examinat, căutând să văd dacă a pățit ceva iremediabil, dar în afara câtorva zgârieturi, părea să fie în regulă.

– Nu a pățit mai nimic, i-am răspuns, scuturând din cap, în timp ce mă îndreptam spre portiera din dreptul lui. Nu cumva am trecut drept pe lângă tine? l-am întrebat stânjenită.

– Mm-hm, a confirmat Sawyer, scoțând o mână prin fereastra deschisă și sărutându-mă sub soarele cald al dimineții ale cărui raze sclipeau pe suprafața cromată a jeepului.

Avea pe el un tricou de un albastru șters care arăta de parcă ar fi fost spălat de un milion de ori, dând impresia că s-ar putea destrăma ca vata de zahăr, dac-ai trage de el fie și numai un pic.

– Tu, a rostit el apoi, înlănțuindu-și degetele de ale mele și strângând, ești încordată ca un arc.

– Ba nu sunt! am protestat, ridicându-mi căștile la nivelul ochilor și mutându-mi un pic centrul de greutate, ca să-mi potrivesc ghiozdanul – fusesem nevoită să-mi îndoii spinarea într-un unghi neobișnuit ca să mă pot apleca înăuntrul jeepului. Eram doar concentrată!

– Evident, m-a aprobat Sawyer, râzând din nou, cu chipul suficient de apropiat de al meu ca să ni se atingă nasurile când făcea o mișcare.

Simțeam cum picăturile de transpirație încep să mă gâdile în mod plăcut la ceafă.

– Așadar, uite care-i treaba, mi-a zis pe un ton scăzut, de parcă avea să-mi spună ceva cu adevărat palpitant, dar trebuia să-i promit c-o să rămână strict între noi doi. M-am trezit azi cu gândul la vafe.

Am pufnit în răs.

– E cumva o parolă secretă? l-am întrebat în glumă.

Sawyer a înălțat din sprâncene.

– Vrei să fie?

Am ridicat din umeri și m-am apropiat încă puțin, împingându-i cu un deget ochelarii pe rădăcina nasului. Interiorul mașinii avea mirosul lui.

– Poate, am recunoscut.

– Poate, a repetat Sawyer, ridicându-și bărbia spre mine și înșirându-mi mai multe sărutări pe buza de jos.

Apoi a schițat un zâmbet pe care l-am simțit pe buzele mele.

– Urcă și-o să afli!

Dumnezeule, cât mi-aș fi dorit! Stomacul mi-a tresăltat dintr-o parte în cealaltă de forța dorinței, însă:

– Nu pot, i-am răspuns, scuturând din cap.

Am răsuflat ușor, ca și cum aș fi vrut să destram o vrajă.

– Am ore cu toată clasa peste, cât să zic, un sfert de oră.

– Și? a replicat Sawyer, cu gura urmărind-o pe a mea în timp ce mă retrăgeam, încă zâmbind. Nu mai bine chiulești?

Am răs, îndreptându-mi de tot spinarea și ștergându-mi palmele dintr-odată lipicioase de turul blugilor. Țineam încă în mână ipodul.

– N-am cum să chiulesc, am zis.

Penibil, știu, însă chiar n-aveam cum. Trebuia să dau un test despre prima jumătate din Anna Karenina și aveam întâlnire cu domnișoara Bowen ca să discutăm despre stagiile de practică internă din timpul verii, plus ședința de redacție la ziar și un proces-verbal de laborator de predat. Trebuia să ajung la școală... și cât mai curând, la drept vorbind, dacă nu voiam să întârzii de-a binelea.

– Nu pot, am repetat.

Sawyer, din câte se părea, nu era nicidecum grăbit.

- Ba sigur că poți, m-a asigurat liniștit. Uite, o să-ți arăt eu. Nu trebuie decât să te sui în mașină, iar eu apăs ambreiajul, după care, buuum! Vafe.

Mi-am încrețit nasul, cu razele strălucitoare ale soarelui și firele căștilor încurcate printre degete, mai rău decât fuseseră la început.

- Uite-așa, hm? l-am întrebat.

- Uite-așa, a încuviințat el.

Nu mă îndoiam că pentru el era exact atât de simplu: când Sawyer voia să facă un lucru, îl făcea. Și cu asta, basta! Nu mai stătea să se gândească la tot ce-ar fi putut să iasă rău. Chiar mă întrebam cum o fi să fii genul ăsta de persoană: genul celui care nu-și face tot timpul griji cu privire la ce s-ar putea întâmpla, la ce-ar putea să creadă lumea sau la toate dezastrele care s-ar putea abate asupra lui la zece pași mai încolo, pe stradă. El doar... acționa.

M-am gândit iarăși la întâlnirea mea, pe tema practicii de vară, și la articolul pentru ziar pe care fusesem atât de obsedat să-l predau acum doar cinci minute, dar îmi simțeam hotărârea slăbind tot mai mult cu cât zăboveam acolo, așa că l-am privit în ochi pe Sawyer. Chiar după o lună întreagă de când eram împreună, mi se părea palpitant să-l văd apărând așa, să știu că se gândește la mine îndeajuns încât să vină să mă caute. Că avea impresia că aș putea să fiu și eu genul de persoană care doar acționează.

- Exerciți o influență negativă asupra mea, am zis în cele din urmă, simțind cum mi se întinde pe față un zâmbet vinovat, încântat, pe măsură ce ideea de a petrece o întreagă zi în secret împreună cu Sawyer începea să prindă contururi în mintea mea.

Am aruncat o privire peste umăr, apoi mi-am coborât-o spre pantofi, ca să nu vadă el cât eram de entuziasmată.

- Vorbesc serios!

Sawyer a încuviințat spăsit.

- Știu, a răspuns.

Timp de câteva clipe, a dat impresia că se simte, pe drept cuvânt, vinovat de asta, de parcă s-ar fi gândit că mă trage în jos cumva. După care s-a destins într-un zâmbet mare cât un patru afurisit de Iulie.

- Hai, urcă!

Până la urmă, s-a dovedit că prin vafe el chiar înțelesese vafe. Ne-am dus la un Denny's prăpădit de pe Șoseaua Federală și a comandat porții mari de vafe acoperite de frișca și afine, cu o uriașă halcă de bacon între noi. Genunchiul lui cald mi-l apăsa pe-al meu pe sub masă. Am stat acolo o jumătate de dimineață, înconjurați de o grămadă de pensionari, de vreo două mame cu copii gălăgioși, într-un separeu cu aspect năclăit de lângă fereastră. Muzica siropoasă a lui Michael Bolton răsuna din difuzoare. Să fiu acolo într-un moment atât de neobișnuit mi se părea ca o vacanță, ca și cum am fi fost mult mai departe de casă, nu doar la cincisprezece minute distanță: era de parcă am fi făcut cine știe ce ispravă grozavă împreună, eu și cu el, împotriva întregii lumi. Știam că e o prostie – doar chiuleam de la școală, nu spărgeam vreo bancă sau vreun cod de acces la date strict secrete guvernamentale – însă, oricum, nu era o fantezie chiar lipsită de atractivitate.

– Și câți dintre cei de-aici crezi că sunt spioni? m-a întrebat Sawyer, sorbind prelung din sucul de portocale și zâmbind de parcă ar fi știut că-mi ghicește gândurile. E acoperirea perfectă, nu? a continuat, târând o bucată de bacon prin sosul de la vafe. Nimeni n-ar putea să bănuiască vreodată.

– În afară de tine, am precizat, râzând.

Eram plină până la refuz, dar tot voiam să mai mănânc, să zăbovesc în birtul ăla prăpădit cât mai mult din viitorul apropiat. Să beau cafea până când încep să trepidez.

– Și de tine, acum.

A făcut semn cu capul spre o doamnă în vârstă, de la o masă aflată nu departe de a noastră, într-un capot înflorat și papuci Crocs de un galben aprins.

– S-o luăm pe ea, de exemplu. Ai crede că doar stă aici să-și vadă de micul dejun, dar în realitate e agent operativ special al CIA, a zis Sawyer, înălțându-și amenințător sprâncenele. Nu fac decât să constat că ar putea fi părtașă la o porcărie de-a dreptul nebunească în genul James Bond.

– Ei, da? am răspuns, aplecându-mă peste masă. Și care i-ar fi numele de cod?

- Moons over my hammy, a replicat Sawyer, fără vreo clipă de ezitare. Na! a exclamat apoi, ciocnindu-și piciorul de al meu pe sub masă, apoi încolăcindu-mi glezna cu el.

După ce a plătit nota, ne-am dus la el acasă fără să mai discutăm în prealabil despre asta, ca și cum am cam fi știut amândoi unde aveam să ajungem. Buruieni verzi-vineții răsăriseră prin crăpăturile aleii. Înăuntru, era liniște și o aparență de pustiu, toți feluriții lui colocatari ori fiind plecați, ori dormind, dând acea vagă senzație de casă părăsită din toiuł unei zile lucrătoare. Aerul era un pic cam închis. Pe salteaua japoneză cu înfățișare soioasă era o pungă pe jumătate golită de chipsuri din tortilla Doritos și câteva sticle de bere împrăștiate pe o măsuță, plus o alta care se vărsase, fără a se sinchisi cineva să-i șteargă conținutul de pe podea. Sawyer m-a privit, zâmbind vinovat.

- Păi... ăăă... N-am mai făcut curat de data asta, a recunoscut.

- Nu-i nimic, m-am grăbit să răspund, cu toate că, în realitate, mă cam deprima gândul că el trăia acolo zi și noapte. M-am gândit la aerisita și imaculata casă de tip Craftsman a lui Roger și-a Lydiei, plină de antichități recondiționate și covoare plușate pe care le simțeau agreabil sub tălpi. Și m-am întrebat dacă Sawyer o avea vreun plan pe termen lung.

Totuși, n-am avut prea mult timp la dispoziție ca să-mi rumeg întrebarea, fiindcă în clipa imediat următoare el mă și încolăcise din spate cu brațele, sărutându-mă peste tot între ceafă și umăr. M-am cutremurat în maieul meu gri.

- Îți mai place de mine? m-a întrebat încet, aplecându-și gura exact până la urechea mea, în timp ce mă conducea spre scară. Chiar dacă locuiesc cu o gașcă de împutiți?

Și... mda. Îmi plăcea, chiar îmi plăcea.

Pe urmă, am ațipit o vreme. Trupul cald și solid al lui Sawyer sub pătură, adormind și trezindu-ne amândoi cu intermitențe. Cu degetul mare și mișcări blânde, mi-a urmărit desenul pistruilor de pe umeri. Îmi venea să-l înfășor în cuvertură și să-l țin așa zile de-a rândul, să stăm doar împreună, amândoi, pe vecie; în mod normal, eu aveam somnul de zi groaznic de agitat, însă cu Sawyer totul părea ușor și destins.

Tocmai ne giugiuleam iarăși, somnoroși, Sawyer deasupra mea, sărutându-mi lent maxilarul cu buzele, când ușa camerei lui a bubuit de perete.

– Hei, ești acas’? a întrebat zgomotos Iceman, după care: Ups! Scuze, copii.

Am înghețat enorm, oribil de jenată, scoțând un icnet uluit, îmi pusesem maieul pe mine un pic mai devreme, când m-am dus să iau puțină apă, așa că nu avea ce să vadă, propriu-zis, dar oricum. Sawyer era fără tricou, iar părul probabil că-mi arăta dezastruos. Și ne aflam, categoric, în toiul a ceva destul de clar. Am simțit cum mi se înfierbântă toată fața de rușine.

Sawyer, totuși, părea practic nestânjenit.

– Salut, găgăuță, a răspuns, rostogolindu-se de pe mine și zgâindu-se la Iceman de parcă ar fi nimerit unul peste celălalt prin bucătărie sau pe stradă. Cine a consumat toată hârtia igienică, hm?

Iceman a pufnit.

– A, da, scuze, ăsta eu am fost, indiscutabil. Uite, pot să-mi răscumpăr vina.

După ce s-a scotocit timp de un minut prin buzunar, a scos la iveală o punguță în genul celei pe care o descoperisem în pantoful lui Sawyer, după noaptea dormită la el, cu, poate, o jumătate de duzină de pilule înăuntru. Și a aruncat-o pe pat.

– De-asta venisem încoa’, în primul rând, a explicat, apoi mi-a făcut cu mâna, ca și cum tocmai îi dăduse prin minte cât de stânjenitor era să stea acolo, privindu-ne ca pe o pereche de animale de la grădina zoologică. Bună, Reena, mi-a zis.

– Drăguț, l-am apostrofat pe Sawyer, imediat după ce Iceman a plecat, în sfârșit, dându-mi ochii peste cap și aruncând așternuturile de pe mine.

Mă simțeam vulnerabilă și oarecum îngreșoșată, de parcă globul cu zăpadă în interiorul căruia îmi petrecusem ziua ar fi fost sfărâmat fără menajamente. Pentru prima oară de când mă urcasem în mașina lui Sawyer, azi-dimineață, mi-a trecut prin minte că, poate, ar fi trebuit să mă duc la școală, în definitiv.

– Ce e? s-a mirat Sawyer, încrețindu-și fruntea, încă întins pe spate cu un braț strecurat sub cap. Nu te supăra. N-a știut că ești aici. A fost o greșeală nevinovată.

- A stat la discuții vreo douăzeci de minute!

- Ba nu chiar, m-a contrazis Sawyer cu un zâmbet triumfător, întinzându-mi mâna. Bine, a cam stat. Scuză-mă, ai dreptate. Trebuia să-i fi spus imediat să se care.

Am pufnit cu zgomot, țâfnoasă, dar tot i-am acceptat mâna. Sawyer a tras de ea până când am ajuns să stau din nou pe pat, în șezut, cuibărită în îndoitura corpului lui. Am ridicat punguța rămasă printre așternuturi.

- Cam cât te țin toate astea? l-am întrebat, numărând pastilele prin plastic, cu degetul arătător.

Eram bizar de curioasă în privința lor - arătau atât de inofensiv, de parcă ar fi fost Tylenol sau Altoids sau ceva asemănător -, dar, în același timp, faptul că mă aflam în aceeași încăpere cu ele îmi dădea o stare de agitație. Nu-l văzusem niciodată pe Sawyer luându-le.

- Hm? l-am îmboldit. Cât timp?

Sawyer a ridicat din umeri printre perne, ca și cum n-ar fi avut chef să răspundă. Încă mă ținea de mână.

- Suficient de mult, a zis după un minut.

Nu i-am mai pus alte întrebări pe urmă.

Am coborât puțin mai târziu după ceva de mâncare și i-am găsit pe Iceman și pe Lou, trântiți pe salteaua japoneză, cu Judge Judy zbierând la televizor și o atmosferă prin care plutea un miros dens de iarbă.

- Scuze, încă o dată! a strigat, cu nerușinare, Iceman, iar eu m-am crispat. Vrei și tu din asta? l-a întrebat pe Sawyer, ridicând castronul. După care, din politețe, bănuiesc: Reena?

- A! am exclamat, scuturând din cap chiar înainte de a mă gândi la ce-mi oferea, într-un gest la fel de instinctiv precum cel de a nu primi bomboane din partea persoanelor străine. Nu, n-am nevoie, am zis.

- Ești sigură?

Eram... Sawyer, însă, nu era, așa că m-am instalat într-un fotoliu de tip sac de fasole, dintr-un colț, și am stat, cât timp a fumat el, să urmăresc cum o femeie într-un top mulat, fără umeri, verde-lămâie, perora despre asistența pentru copii pe Channel 5.

- Să nu faci pipi pe piciorul judecătoarei Judy și să-i zici că plouă, a comentat Lou.

Sawyer a izbucnit în râs.

Mi-am ciugulit pielețele din jurul unghiilor, plictisită și cuprinsă de neastâmpăr. Dintr-odată, devenisem acut conștientă de tot ceea ce ratasem. Nu eram eu genul celor care chiulesc de la teste sau lipsesc de la întâlnirile programate, niciodată. Până să-i acorde judecătoarea Judy răsplata meritată femeii în topul mulat, simțeam cum începe să mă piște de călcâie un atac total de anxietate.

Mi-am privit ceasul: era abia două și jumătate. Dacă-ș fi plecat chiar în clipa aia, aș fi putut ajunge la ședința de redacție, măcar. Poate c-aș reuși s-o prind și pe domnișoara Bowen, înainte să plece acasă, și să-i explic că-mi fusese rău, dar că mă simt mai bine acum. Mi-am căutat din priviri ghiozdanul, încercând să-mi amintesc dacă l-am luat sus cu mine când am sosit, și foiala mea i-a atras atenția lui Sawyer.

– Care-i problema? s-a interesat, deja amețit.

Ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă faptul de a-și fi petrecut întreaga zi cu mine era ceva din care avea nevoie să iasă amețindu-se.

– Ar trebui să plec, am murmurat, încercând să mă ridic de pe sacul de fasole pe cât de grațios mai era posibil. Se face târziu.

– Ce?

Sawyer s-a încruntat spre mine din locul pe care stătea rășchirat, pe covorul soios, cu gleznelor încrucișate și spinarea rezemată de brațul patului.

– De ce, din cauza ierbii?

M-am înroșit imediat, aruncând o privire spre Iceman și spre Lou. Nu voiam ca ei să mă creadă vreo acritură care le strică plăcerea altora... chiar dacă mă simțeam oarecum așa, o persoană care nu reușește să se bucure de ceva atât de evident inofensiv ca o zi chiulită de la școală.

– Nu, m-am grăbit să răspund, nu de asta. Doar că...

– Cam asta pare să fie, m-a întrerupt Sawyer.

– Bine, atunci, am zis, dând în sfârșit cu ochii de ghiozdan: era chiar lângă picioarele scării, unde-l lăsasem să cadă înainte de a mă repezi, împreună cu Sawyer, spre camera lui, mai devreme.

M-am ridicat și mi l-am săltat pe umăr.

– Nu e asta. Doar că am lipsit de la o grămadă de chestii azi, atât. Ne vedem la muncă, bine?

Și am pornit spre ușa din față, ținând strâns ghiozdanul, ca pe o carapace protectoare de broască țestoasă. Aveam senzația că într-o secundă toată ziua se întorsese cu fundul în sus.

Sawyer m-a prins din urmă pe minuscula prispă a bungaloului; o idee bună din partea lui, probabil, fiindcă tocmai îmi dădusem seama, în timp ce treceam pragul, că n-aveam habar cum aş putea să ajung acasă.

– Reena, a zis, trecându-și o mână peste față. Haide, nu pleca supărată.

– Nu sunt supărată, i-am zis.

Și chiar nu eram, zău. Nici nu știam exact cum eram. Nu reușeam să înțeleg cum e posibil să treci de la sentimentul unei atât de mari apropieri de o persoană, într-un singur minut, la senzația că nu mai știi sigur dacă o cunoști măcar.

– Serios că trebuie să plec. M-am distrat grozav azi, sincer.

În loc de răspuns, Sawyer m-a cuprins într-o îmbrățișare, făcându-mă să-i simt căldura și moliciunea tricoului pe obraz. M-am calmat oarecum imediat cum m-a atins. M-am lăsat cufundată în el.

– Ok, a zis în cele din urmă, cu buzele lipite de tâmpla mea și nepărând întru totul convins. Și eu.

35

După

Mare tupeu pe Sawyer să vină la cină. Sinceră să fiu, aproape că sunt impresionată. Pentru o clipă, am avut impresia că tata ar putea chiar să-l ia în focuri, însă dacă Sawyer a remarcat asta, n-a lăsat să se vadă: zâmbește afabil, spune povești, e copilul minune preferat de toată lumea. Oare ce-o fi fost în mintea Lydiei când l-a invitat? Și o fi atât de important pentru ea să-l facă să creadă că alcătuim cu toții o singură mare familie fericită? O încerca să-l convingă să nu-și mai ia zborul încă o dată?

Ne așezăm la masă, o instalăm pe fetiță, ne umplem paharele și farfuriile. Tata recită repede o rugăciune simplă. Eu ascult doar cu o

ureche discuțiile din jurul meu: părerea nefavorabilă a Lydiei despre noul film al lui Woody Allen, pe care l-au văzut de curând, râsetele lui Soledad, precum clinchetul clopoțelilor de vânt. E de parcă i-aș auzi de pe fundul unui puț.

– Te simți bine, Serena? mă întreabă Lydia, când îmi întinde coșul cu chifle; unghiile ei, tăiate scurt, sunt pictate cu un stacojiu intens, romantic.

Pentru o clipă, îmi imaginez cum ar fi să-i arunc toată chestia aia în cap.

– Ești foarte tăcută, continuă ea.

– N-am nimic, murmur cu privirea coborâtă în poală.

Unghiile mele sunt colțuroase, iar pielițele roase aproape până la sânge.

Ciocnim. Ne mâncăm porțiile. Mă las pe spătarul scaunului. Mă simt la fel de captivă ca în primele mele zile de sarcină, de parcă aș putea, literalmente, să explodez în flăcări aici, în locul pe care stau, și tot ce-ar avea lumea de zis ar fi mamă, ce mai vreme avem. Ca și cum, poate, nici n-aș exista.

Nici lui Hannah nu-i e foame. Nu e mulțumită de orezul ei și face mizerie peste tot, împrăștiindu-l pe tăvița scaunului ei înalt, agitându-și brațele pe sus și sporovăind zgomotos. După câteva clipe, deja începe să scâncească.

– Hî, hî, protestează ea, total refractară la orice aș avea să-i ofer, ca să-i distrag atenția, împingându-mi nervoasă mâna când încerc să o ispitesc cu o chiflă unsă cu unt. Nu, mami! refuză ea.

– E obosită, le explic celorlalți, când scâncetele se transformă în țipete ascuțite și scârțâite.

Îmi amintesc de ziua aceea din Galleria și-i zic în gând: *Of, puiule, te rog, nu acum.*

– N-a dormit azi, adaug.

– O duc eu, se oferă Lydia, ca și cum ar fi cel mai firesc lucru de pe lume, de parcă ea ar fi fost cea care mi-a alinat copilașul în ultimul an și jumătate, nu cea care ne-a ignorat complet, ca pe un oarecare ne semnificativ și vag stânjenitor fauxpas, așa cum ignori o uriașă bucată verde de spanac rămasă înfiptă între dinții vecinului tău de masă.

Se întinde spre Hannah chiar și când mă vede că-mi pun șervetul pe masă, strecurându-și mâinile ei impecabile pe sub brațele dolofane ale copilului.

– Mă descurc, îi zic, ridicându-mă cam prea în grabă.

Simt cum tot sângele îmi năvălește în obraji.

Lydia nu mă ia în seamă și se apucă să desfacă breteaua de siguranță a scaunului.

– Serena, scumpo, e în regulă...

– Nu.

Silaba asta reușește s-o oprească. Îi oprește pe toți, la drept vorbind. Peste întreaga masă se așterne brusc tăcerea, dacă nu luăm în considerare văicărelile furtunoase ale fetiței mele.

– Foarte bine, atunci, rostește Lydia moale.

Își ridică mâinile în semn de capitulare și se așează la loc.

– Scuză-mă, îi zic.

Sunt jenată, dar, mai mult decât asta, sunt enervată. Îmi simt furia ridicându-se de undeva, din adâncul ființei, roșie și puternică. Încerc să-i explic.

– Eu doar... îți dai seama cum văd eu toate astea, nu? Faptul că, dintr-odată, începi să manifesti interes față de ea după atâta timp?

Lydia își înalță o sprânceană grijuliu pensată.

– Nu cred că înțeleg.

– Reena, intervine tata. Termină!

– Nu, Leo, se împotrivește Lydia pe un ton rece ca fața cealaltă a pernei, în toiul nopții. Dacă Serena are ceva de spus, atunci, fără doar și poate, trebuie lăsată să spună.

– N-ai vrut să ai nimic de-a face cu Hannah, sau cu mine, ani în șir, îi zic cu o voce stridentă, în timp ce mintea mi se umple de imagini cu diguri străpunse, cu ziduri care se năruiesc. Nu vorbești cu mine. Nimeni nu vorbește cu mine. Despre mine, poate, dar poate nici atât. N-am de unde să știu, fiindcă asta e prima duminică, de când s-a născut Hannah, în care sunt și eu invitată la cină.

Arunc o privire spre Sawyer și ochii îmi fug în toate direcțiile, ca ai unui animal încolțit.

– Așa că, știți, vreau să vă mulțumesc pentru că m-ați reprimat în club.

- Reena... începe el, dar eu nu-l iau în seamă, preferând să privesc spre părinții noștri.

Hannah încă plânge. E o nebunie – probabil că e o greșeală imensă –, dar adevărul e că abia m-am pornit. Deja mă simt mai puternică decât am fost de mulți ani încoace.

- Nu sunt tâmpită, zic, ridicând fetița de pe scaunul ei și săltându-o un pic pe șoldul meu.

E inutil, totuși; n-am cum s-o potolesc, când eu însămi sunt într-atât de capsată.

- Da, am dat-o în bară, dar nu sunt proastă de felul meu, continui. Să nu credeți că nu știu ce păreri aveți despre mine. Mi le-ați dat de înțeles cu toții cât se poate de clar.

- Ia stai, ce zici? se amestecă din nou Sawyer, întorcându-și privirea spre mama lui. Voi ce i-ați făcut?

- Eu categoric nu am...

- Ei bine, Hannah ne aparține amândurora, exclam, rotindu-mi privirea acuzatoare peste chipurile celor de la masă: de la Roger, la tata, apoi la Lydia, după care de la capăt. Mie și lui Sawyer. Am făcut sex. Nu suntem căsătoriți. Îmi pare rău. Și știu că e incredibil de jignitor pentru voi toți și n-am nimic împotriva, dar nu pot să stau aici și să joc un rol și să... mă mai pocăiesc. M-am tot pocăit ani de-a rândul.

Mă întrerup pentru o clipă, ridicând furioasă din umeri.

- Nimeni nu mi-a organizat măcar o petrecere de bun venit a copilului!

- Serena, zice tata, a cărui față s-a întunecat precum roșiile din grădina lui, sprâncenele fiind acum împreunate într-o dungă groasă. Potolește-te!

- Nu pot, ripostez imediat, dar chiar în timp ce-mi ies cuvintele de pe buze simt cum vocea începe să mi se întretaie.

Dumnezeule, nu vreau să plâng – dacă plâng acum, o să par nebună, o să-mi subminez singură tot ce încerc să spun –, dar nu mă pot stăpâni. Într-atât de imensă e oboseala de a fi purtat toate astea închise în mine, toate sentimentele de vinovăție, de furie și de singurătate. Nu mai pot să suport. E prea mult.

- Îmi pare rău că te-am dezamăgit, tati, și-mi pare rău că am abătut rușinea asupra familiei noastre și că mă urăști și că mă consideri o desfrânată și o curvă și toate mizeriile posibile.

Acum deja hohotesc, zgomotos și urât, cu Hannah cuibărită strâns în brațele mele.

- Și poate că le merit sau poate că nu, dar esențialul e că nu mai am acum ce să fac în privința asta. Chiar îmi doream ca tu să mă fi iertat deja. Cum e posibil să fii tatăl meu și să nu mă ierți?

Hannah se zbate, mă apucă de păr, iar eu nu pot să fac absolut nimic ca s-o domolesc.

- Vorbesc serios! De ce m-ai iubit numai când am fost cuminte?

Îmi întorc apoi privirea spre Soledad, zărindu-i fața adorabilă ca prin ceață, trăsăturile distorsionate de lacrimile mele.

- Și cum e cu *te rog, gândește măcar de data asta?* o întreb, clătînând din cap, disperată. Pe bune? Ca și cum eu n-aș ști cât a fost de greu? Ca și cum n-ar fi fost greu și pentru mine?

- Poate cineva să-mi spună și mie, vă rog, ce naiba se întâmplă aici? intervine Sawyer pe un ton insistent.

Și el începe să-și piardă cumpătul, ridicându-se de la masă, prefigurând una dintre izbucnirile lui temperamentale, de care-mi amintesc din vremea când eram împreună. Privirea îi e întunecată și furioasă.

- Întrebă-i pe ei, îi răspund, săltându-mi în brațe fetița care țipă mai departe, și pornesc spre ieșire, lăsându-mi mâncarea neatinsă. Eu am terminat.

- Reena!

Sawyer a venit după mine.

- Reena, stai!

Apucă portiera exact în clipa în care mă pregăteam s-o trântesc. Mă încrunt spre el.

- Era cât pe ce să-ți prind degetele.

- Nu, exclamă el cu un zâmbet care ar fi fost de-a dreptul fantastic, dacă i-ar fi cuprins și jumătatea superioară a feței. Am reflexe rapide.

- Așa țineam și eu minte.

Deschide mai larg portiera, strecurându-se în deschizătură ca să n-o mai pot închide iar.

- Lasă-mă să merg cu tine, ok?

Scutur din cap, smiorcăindu-mă; e clar că sunt plină de mucii pe față. Cred că arăt ca naiba.

- Vezi că am de gând să merg ceva.

- Nu-i nimic.

- O iau pe șosea.

- Nu mă deranjează.

Îmi simt măruntaiele de parcă ar fi fost râcăite cu furculița, golate de conținut ca un dovlecel pentru umplut. Nu știu cum de a scăpat într-atât de sub control situația asta. Ridic din umeri și-mi șterg fața, după care îmi smucesc capul spre locul din dreapta mea.

- Bine, îi zic. Urcă.

Suntem deja de zece minute pe 95 până să scoată vreunul dintre noi o vorbă, iar când începe el, tonul îi e scăzut, ca apa oceanului pe timpul refluxului.

- Nu ți-a organizat nimeni vreo petrecere de bun venit a copilului? mă întreabă.

- Nu, îi răspund, scuturând din cap. Dar a fost o prostie că am zis-o. Un exemplu prostesc. Pur și simplu, asta mi-a venit în minte.

- Nu e prostesc. E nașpa.

- Mda, mă rog. Sunt o foarte, foarte mare dezamăgire pentru familia mea, zic, concentrându-mă asupra drumului și încercând să vorbesc pe un ton stăpânit, indiferent, resemnat.

Mă simt umilită pentru că mi-am ieșit din fire așa; niciodată nu mă comport eu astfel, nici gând. Am senzația că e nevoie să-mi cenzurez etalarea resentimentelor cât pot de repede.

- Și pentru familia ta, la urma urmei, adaug.

Sawyer clatină din cap. Arată dezgustat.

- Nu știu de ce mai sunt șocat. Evident că ți-au servit toate rahaturile astea catolice. Cu Fecioare și târfe și orice le-ar mai putea trece, naibii, prin cap, ca să te faci să te simți ca naiba. Sunt ipocriți, asta sunt cu toții.

- Nu, nu e așa.

- Ai toate motivele să fii furioasă. N-ai putea, te rog, să recunoști?

- Dar e clar că sunt furioasă, Sawyer!

- Știu, încuviințează el, clătînând din cap și scărpinându-se în creștet cu mâinile cuprinse de neastâmpăr. Scuză-mă. Doar că... pe cât mă gândesc mai mult la asta, pe atât mai rău mă apucă pandaliile.

- De-asta eu prefer să nu mă gândesc deloc.

- Spui numai minciuni.

- Doar câteva, recunosc, ridicând din umeri.

- De ce te-ai împăcat cu toate astea?

- Păi nu toată lumea poate să fugă, răspund, dar abia apoi îmi dau seama că între un bobârnac și o lovitură răutăcioasă e o graniță foarte subțire, iar eu probabil că tocmai am trecut-o. Scuză-mă, îi zic, oftând.

Uneori, am impresia că întreaga mea relație cu Sawyer n-a fost altceva decât o lungă, interminabilă scuză.

- N-am vrut să sune așa, îi explic.

- Ba sigur ai vrut, mă contrazice el pe un ton binevoitor.

- Mda, am cam vrut, mărturisesc.

Mă simt stoarsă ca o cârpă. Aproape că-mi vine să râd.

- În orice caz, nici n-aveam unde să mă duc.

- Aș fi vrut să-mi spui mie. Când m-am întors aici, adică. Aș fi vrut să știu lucrurile astea.

Privesc înapoi peste umăr și schimb banda.

- E familia ta, Sawyer.

- Mda, bine, răspunde, întinzând mâna în spate ca să ridice iepurașul din postav pe care Hannah îl scăpase pe jos.

Hannah îi zâmbește.

- Și voi sunteți familia mea, îmi zice.

Ne continuăm drumul timp de încă o oră, fără să prea vorbim. Sawyer fredonează ceva în barbă. Am o senzație bizar de pașnică, fiind în mașină cu el, liniștindu-mă, de parcă el, cu Hannah și cu mine, am fi în mica noastră bulă cu climatizare controlată, total nederanjați de lumea de afară care trece pe lângă noi întruna. Știu că, până la urmă, vom fi nevoiți să ne întoarcem și să ne înghițim papara - știu că n-are cum să mai dureze - însă Hannah doarme, iar Sawyer respiră alături de mine, așa că, pentru o vreme, îmi prinde bine să mă prefac că ar fi altfel.

Tocmai intru pe alee, când Stefanie, soția lui Cade, iese în fugă din casă, cu fața ei bucălată plină de îngrijorare și trasă. Clipesc mirată: Stefanie nu fusese la cină. În clipa imediat următoare, mă lovește o rafală rece de înfricoșare. Deschid portiera cât pot de repede și gândurile mi se împiedică unele de altele, iar amintirea telefonului meu, sunând în seara în care a murit Allie, rămâne înfiptă drept în mijlocul lor, ca ochiul unei furtuni devastatoare.

– Ce s-a întâmplat? strig din răsuputeri, suficient de tare cât s-o trezesc pe fetiță, bâjbâind să-mi deschei centura și să cobor mai repede. Stef, spune-mi!

Stefanie își ridică brațele spre cer, scuturându-și părul ei blond, cârlionțat.

– Reena, îmi răspunde înainte să pot măcar coborî din mașină. E vorba despre tatăl tău.

36

Înainte

Domnișoara Bowen n-a fost deloc încântată de faptul că am lipsit de la întâlnirea noastră.

– A fost ceva de-a dreptul atipic pentru tine, Reena, m-a muștruluit ea pe un ton mult mai rece decât orice a folosit până acum cu mine.

Azi purta ochelari, cu o ramă elegantă din baga.

– Ca să nu mai pun la socoteală și lipsa de respect față de mine.

– Știu, am zis, simțind că mă ofilesc un pic sub privirea ei stăruitoare. Îmi cer scuze.

Colac peste pupăză, profesorul meu de la cursul de literatură pentru avansați era un încuiat, așa că, din moment ce n-am putut să-i prezint vreo scutire medicală, mi-a scăzut calificativul cu două trepte întregi la testul despre Tolstoi.

Am rămas cu privirea ațintită asupra aceluia C scris cu roșu aprins pe testul meu recuperat, simțind că mi se face rău. *Asta, categoric, n-o să se mai întâmple*, mi-am jurat mie însămi, străduindu-mă să evit o criză de nervi în mijlocul coridorului. N-

aveam voie să-i permit lui Sawyer să mă distragă de la ce trebuia să fac, de fapt, dacă mă gândeam cu seriozitate la absolvirea anticipată.

Cu toate astea, hotărârea mea n-a rezistat mult timp. O săptămână mai târziu, după prima treime a unei ture aglomerate de seară la restaurant, în timp ce mă întorceam la bucătărie ca să iau încă un coș cu pâine pentru clienții dornici de carbohidrați de la masa pentru doi din fund, Sawyer m-a apucat de încheietură și m-a smucit după el în birou.

– Ce nai... am început, făcând ochii mari, însă el era preocupat să închidă ușa după noi și pe urmă să mă lipească de ea, sărutările iuți ca fuga unei căprioare năvălind grăbite în pieptul meu.

Mirosea a gumă de mestecat, iar dincolo de asta, a bere.

– Și cum îți merge în seara asta, iubire? am murmurat, cu buzele strivite de contururile ascuțite, atrăgătoare, ale bărbiei lui.

Sawyer a zâmbit intens și luminos, cu palmele lui calde la baza coastelor mele, acolo unde bluza îmi ieșise din pantaloni (sau, ca să fiu mai exactă, unde o scosese el din pantaloni).

– Îmi merge grozav în seara asta, mi-a răspuns și m-a sărutat din nou.

Am închis ochii și mi-am permis să mă cufund un pic în starea asta, strângând și desfăcând pumnii pe materialul apretat al cămășii lui pentru serviciu. Sawyer se pricepea să sărute. Acum mă ținea cu o mână de ceafă, cu degetele prin păr, trăgându-mi capul pe spate doar un pic, astfel încât să poată ajunge la porțiunea albă, sensibilă, de piele de sub gulerul meu; tocmai își strecura, cu cea mai mare încetineală posibilă, un genunchi printre ai mei, când ușa a fost împinsă cu putere în mine.

M-am prăbușit peste Sawyer, pierzându-mi echilibrul, după care m-am întors.

Era tatăl meu, cu o privire întunecată și mânioasă, cu maxilarele ferm încleștate. Pentru o clipă, n-a făcut decât să ne măsoare din ochi.

– Ăăă... am bâiguit, în timp ce mâna îmi zbură spre buze fără să-mi mai pot stăvili reflexul, ștergându-le cu dosul palmei. În spatele meu, Sawyer a tușit încet. Noi tocmai...

– Taci!

Două pete în culori vii i se reliefau distinct pe amândoi obraji. A deschis gura ca să spună ceva, dar a închis-o la loc, de parcă și-ar fi adunat fiecare dram de cumpătare omeneste posibil ca să nu urle la noi din adâncul plămânilor în fața Sfântului Părinte și a celor șaptezeci și cinci de clienți din salon.

– Du-te înapoi în bar, până nu te dau afară, a izbutit în cele din urmă să spună, cu privirea îndreptată spre Sawyer. Imediat!

Sawyer a încuviințat ascultător, și-a netezit poalele cămășii și a pornit, ocolindu-mă, spre ușă. Am dat să-l urmez, mai roșie la față chiar și decât tata, însă el m-a prins cu o mână de cot, strângând îndeajuns de tare cât să mă doară.

– Tu, a rostit cu voce scăzută. Tu rămâi.

– Leo... a încercat Sawyer.

– Sawyer, jur pe Dumnezeu că, dacă nu dispari din ochii mei în clipa următoare, o să-mi cunoști o față pe care n-ai mai văzut-o până acum și-ți garantez că n-o să-ți placă.

Așa că Sawyer a plecat.

Tata a trântit ușa cu putere în urma lui, după care s-a întors să se ocupe de mine.

– Îți bați joc de mine? m-a luat la rost.

M-a privit în ochi numai pentru o fracțiune de secundă, de parcă i-ar fi fost greu să mă mai vadă. S-a dus spre birou și a scos un tub de aspirină din sertarul de sus, înghițind două pastile fără apă.

– Serios vorbesc. Sincer, nu mai știu ce să mă fac cu tine în ultima vreme. Chiar nu știu.

– Tati, am zis, încercând să-mi păstrez calmul, așa cum fusesem învățată să mă descurc cu clienții isterici. Noi doar...

– Voi doar ce, Serena? a ripostat el, azvârlindu-și la propriu brațele spre tavan.

Telefonul de pe birou a început să sune aspru și zgomotos, însă el s-a comportat de parcă nici nu l-ar fi auzit. Privirea i s-a abătut iute spre cămașa mea scoasă din pantaloni.

– Vă făceați de cap în biroul meu și cine știe ce altceva? Eu n-am de gând să înghit una ca asta. N-am de gând.

Mi-am făcut un pic de lucru cu cablurile computerului, care atârnav pe după marginea biroului. Ca să fiu corectă, trebuie să spun că fusese o alegere colosal de tâmpită pentru noi încăperea

asta; însă era greu să judec limpede atunci când era vorba despre Sawyer. Dar îmi doream cu tot dinadinsul să-l liniștesc.

- A fost o tâmpenie.

- A fost, m-a aprobat el, frecându-și fruntea înroșită, dar nu vreau să-ți aud scuzele. M-am săturat să le tot aud. Te-am tratat ca pe o persoană adultă, Reena. Am avut încredere în tine, chiar și atunci când mi-a venit greu. Știi că ai trecut printr-o perioadă dificilă, anul ăsta, și până acum nu ți-am interzis să te vezi cu Sawyer, dar o s-o fac, dacă e singura cale de a mă înțelege cu tine.

Începea să se întunece; vedeam pe fereastră cum se schimbă lumina, căpătând nuanțe vineții și albastrii.

- Sunt îngrijorat pentru tine, Reena. Înțelegi ce-ți spun? Mai mult decât îngrijorat. Sunt îngrozit.

- Pentru ce? am replicat pe un ton strident. Pentru ce anume ești atât de îngrijorat?

Tata m-a fixat cu o privire de parcă aș fi fost copil, de parcă ar fi crezut, cu toată sinceritatea, că n-am habar de cum merg treburile pe lumea asta.

- Ascultă-mă, mi-a zis pe un ton tărăgănat, privindu-mă în ochi pentru prima oară de când pătrunsese în birou. Sunt tatăl tău. Și-mi fac griji c-o să comiți o greșală pe care n-o să mai am cum s-o repar.

Mi-am simțit spinarea îndreptându-se brusc. Eram sătulă de principiile religioase ale tatii, de judecățile și de remușcărilor lui și de apăsătorul miros de tămâie; nu eram mare amatoare de încălcat reguli, dar mă săturasem să fiu atât de docilă și cuminte.

În astfel de momente, abia așteptam să plec la Northwestern, să scap de sub privirea lui vigilentă, tiranică... deși, evident, asta ar fi însemnat să-l părăsesc și pe Sawyer, totodată.

- Ești atât de frumoasă, mi-a zis tata pe un ton aproape implorator. Și atât de inteligentă. În ruptul capului, nu pot să înțeleg de ce-ai vrea să riști, să strici lucrurile, pentru...

- Dar nu stric nimic! l-am întrerupt pe un ton care se ridica primejdios de mult. Am șaisprezece ani. Am un iubit. E ceva normal. Poate nu și pentru mine, până acum, dar pentru alți oameni e ceva normal. N-ai putea, te rog, să te liniștești și să mă lași să am și eu o viață a mea, cât de cât?

Tata a început să râdă auzindu-mă, un râs scăzut și lent și neîncrezător.

– Reena, mi-a zis încet, exact asta încerc și eu să fac.

Am deschis gura ca să-i dau replica, însă el deja considera discuția încheiată și se întorcea spre birou, ca să-și ia cine știe ce chestie pentru care venise, în primul rând.

– Întoarce-te la mesele tale, mi-a zis aproape absent. Și, pentru numele lui Dumnezeu, vâra-ți cămașa în pantaloni.

Nu mai știu când mi-a dat prin cap pentru prima dată că tatăl meu nu e singurul care nu se înnebunește de plăcere la gândul că Sawyer și cu mine am fi împreună. Lydia ne privea pieziș, asta-i clar.

Îi spuseseam lui Sawyer că mama lui are impresia că sunt o tâmpită. Avusesem o întâlnire mai stânjenitoare decât altele cu ea, în parcare de la *Antonia*, când s-a oferit să mă ducă până acasă cu mașina într-un fel care semăna îngrozitor de mult a poruncă, iar eu am tot bălmăjit aiureli, ca să nu mărturisesc că, de fapt, voiam să mă duc la fiul ei.

Sawyer a râs atunci, de parcă ar fi crezut că glumesc, nu-mi dădusem prea bine seama.

E tiranică, atât, mi-a zis Shelby, atunci când i-am povestit întâmplarea, în timp ce aveam pauză amândouă: despre cum îmi simțeam limba legată când eram în preajma Lydiei, despre cum am văzut-o aducând în pragul plânsului o matahală de ajutor de bucătar, cu o muștrare glacială, tăioasă, privind calitatea sosului nostru olandez, după care m-am pomenit total incapabilă să leg o propoziție când ea mi-a adresat o întrebare cât se poate de simplă, despre noul nostru program de primăvară – cum mă săgetase cu o privire plictisită, enervată, și apoi îmi întorsese spatele și plecase. *Trebuie doar să te arăți tare în fața ei*, m-a sfătuit Shelby. *E ca atunci când îi tragi un pumn celui mai rău copil de pe terenul de joacă*. Am pufnit atât de zgomotos, încât supraveghetoria sălii de studiu mi-a aruncat o privire enervată, cu ochelarii ei enormi alunecându-i până spre vârful nasului unsuros. Mi-am coborât ochii spre articolul despre concertul de primăvară al formației de jazz, pe care trebuia să-l scriu, apoi i-am ridicat la loc spre Shelby.

Tu vrei s-o iau la pumni pe Lydia Legrande?

O, Doamne, da! Din fiecare fibră a ființei mele îmi doresc asta, a exclamat Shelby, râzând; apoi, aplecându-se în față și întinzându-se peste pupitrul ei, m-a tras de coada împletită, într-un gest liniștitor. Și, ascultă-mă, Reena, ea nici n-o să-și dea seama ce-a lovit-o.

Stăteam turcește pe patul meu, cu laptopul și un caiet cu spirală, alternând între articolul meu despre formația de jazz și o scrisoare de intenții pentru stagiul de practică internă la South Florida Living, despre care domnișoara Bowen – între timp, mă iertase, oarecum – părea convinsă că-l voi obține, când ceva mic și dur s-a izbit de tocul ferestrei, în spatele capului meu. Am sărit ca arsă, lăsându-mi caietul să cadă pe podea, și m-am ridicat în genunchi, răsucindu-mă și privind cu atenție afară, pe fereastră, tocmai când o pietricică albă și strălucitoare a izbit peretele lateral al casei, aproape de nasul meu.

Mi-am dat deoparte părul căzut peste față și am simțit cum în stomac a început o luptă: Sawyer era pe aleea din fața casei mele, într-un tricou cu mâneci de altă culoare, ca pentru baseball, cu o mână încurcată prin părul lui lățos. Am scos un oftat. Normal că trebuia să mă îndrăgostesc de un băiat care azvârle cu pietre în geam.

Am deschis fereastra spre aerul fierbinte și umed al Floridei. Cerul era întunecat, norii negri-vineții rostogolindu-se pe el din direcția apei, iar palmierii începuseră deja să se încovoiaie un pic în bătaia vântului înăbușitor. Mirosea a ploaie.

– Ce tot faci? am șuiertat spre el.

Am aruncat o privire peste umăr, spre ușa deschisă a camerei, cercetând după orice semn de viață dinspre partea de coridor în care aveau camera tatăl meu și Soledad. După scena din biroul de la restaurant, ultimul lucru care-mi mai trebuia era să-l prindă pe Sawyer în casa noastră, în toiul nopții.

– Bună, mi-a răspuns el. Ai putea să cobori până aici?

– Ce? am replicat prosteste, chiar dacă-l auzisem perfect. Sigur. Da. Stai un pic.

Mi-am tras un pulover peste maieu și am coborât, lipăind cu tălpile goale pe scară. În bucătărie era întuneric, excepție făcând lampa de veghe de sub cuptorul cu microunde, și tăcere, dacă făceam abstracție de zumzetul scăzut al mașinii de spălat vase,

trecută pe programul de uscare. Când am deschis ușa din spate, el era deja pe trepte.

– Bună, am zis prudentă, încă neliniștită de gândul că am putea să fim descoperiți.

M-a sărutat îndelung, fără să intre, de parcă ar fi așteptat o invitație. Emană un miros cald, ca de pământ, nu în totalitate de curat, iar când, în sfârșit, a pătruns în bucătărie, a adus cu el și o mică dâră de noroi.

– Scuze, a fost prima lui vorbă, când a privit în jos. Bună.

– Bună. Nu-i nimic.

Mi-am încordat privirea dincolo de el, spre alee, însă jeepul nu era acolo.

– N-ai venit cu mașina?

– Nț. Pe jos.

– De la tine de-acasă?

Sawyer a scuturat din cap.

– Am fost la o petrecere.

– De ce?

– De ce am fost la o petrecere?

– De ce ai venit pe jos?

– Am vrut să te văd.

L-am privit, mijind ochii spre el.

– Ești beat?

– Doar un pic.

– Ești beat sau ce?

Sawyer s-a strâmbat.

– Pot să dorm aici?

Iisuse, Doamne!

– Hm, am mormăit, ezitând.

Era, practic, cea mai tâmpită idee din întregul univers. Nici gând ca Sawyer să-și poată petrece noaptea în patul meu. Nici măcar nu mi puteam imagina cât de tare s-ar enerva tata, dacă ne-ar prinde: după una ca asta, categoric mi-ar spune că nu mai am voie să mă văd cu Sawyer și-atunci ce s-ar alege de mine? Era de o tâmpenie prea enormă ca s-o iei măcar în considerare, o misiune sinucigașă, dar:

– Sigur, m-am auzit răspunzând. Mda. Bineînțeles. Care-i problema?

– Niciuna. Mi-a fost dor de tine. Sunt tâmpit. Probabil că dormeai.

– Îmi făceam temele, sinceră să fiu, i-am zis, îndepărtându-i părul de pe frunte. Avea nevoie să și-l tundă.

– Au, a exclamat Sawyer, pleoștindu-se la față, doar pentru o fracțiune de secundă și doar pe porțiunea din jurul ochilor. Dacă ești ocupată, pot să plec.

Vocea lui mă omora, atât de joasă și de mormăită, un amestec de motan torcând și roți de camion pe pietriș. Aș fi fost în stare să-l ascult până și cum citește cartea de telefon, ăsta era adevărul.

– Nu-ți face griji pentru asta. Hai sus. Pot să termin mâine dimineață.

M-am crispat un pic când am spus asta, gândindu-mă la domnișoara Bowen și la C-ul meu de la literatură, la jurămintele făcute față de mine însămi, cum că n-o să fac exact ceea ce făceam acum. Era primăvară și absolvirea se zărea la orizont. Nu-mi puteam permite să stric totul. Și totuși, chiar și-așa, mi-am strecurat mâna într-a lui Sawyer, trăgându-l mai aproape.

– Serios, nu-i nimic, am insistat.

A șovăit, fără să se clikească prea tare.

– Nu vreau să-ți încurc treburile, mi-a zis.

– Nu încurci nimănui nimic.

– Mda, asta să i-o spui tatălui meu.

– Ce ți-a zis tatăl tău? m-am interesat, oprindu-mă să-l fixeze cu o privire întrebătoare.

Eram acum în mijlocul bucătăriei, în dreptul cănilor pentru cafeaua de dimineață, aranjate cu meticulozitate pe bufet. Soledad nu se ducea niciodată la culcare, înainte ca orice lucru să fie la locul lui.

– Și, chiar, când ai mai putut să te întâlnești cu tatăl tău?

– Am trecut pe la ei, ca să-mi iau câteva lucruri. Ar trebui să fac un duș.

– Sawyer. Ce ți-a zis?

Și-a plimbat ușor dinții peste partea superioară a maxilarului meu, până aproape de ureche.

-
- Ar trebui să vii și tu cu mine.
 - M-am spălat deja, i-am răspuns, înghițind sonor în sec.
 - Și ce dacă?
 - Și, dacă se-ntâmplă să se trezească tata, o să te lase fără ouă. Sawyer și-a aplecat capul într-o parte, la modul *bine punctat*.
 - Atunci sărim peste duș.

Am chicotit ușor și l-am apucat de mâna lui rece, netedă, trăgându-l afară din bucătărie, pe holul întunecos. Bătrâna scară a început să scârțâie și să geamă sub tălpile lui.

- Șșt, am șoptit, cu inima bubuindu-mi în piept și degetele strânse pe umărul lui, ca să-l fac să rămână pe loc. Dumnezeuule, sigur o să fim prinși!

Am stat timp de un minut să ascult, dar n-am auzit nimic.

- Trebuie să nu faci deloc zgomot, Sawyer, nu e de glumă.
- Nu eu fac zgomot, ci casa ta, mi-a răspuns în șoaptă.

Mâna i s-a furișat în sus, pe spinarea mea, pe sub tricou. Până și beat, era tot iute și abil, grațios ca o vietate hăituită. M-a dus cu gândul la pădurea Sherwood. M-a dus cu gândul la Robin Hood.

Camera mea era slab luminată de lampa pentru citit de pe noptieră; m-am oprit aproape de ușă și mi-am plimbat privirea peste tot, încercând încă o dată să-mi dau seama ce putea el să vadă când intra aici. Am privit rafturile înșesate de cărți, fotografiile de pe perete: eu și Cade, la plajă, când eram mici; Shelby pe gradenele terenului de sport de la școală. Mai era un cadru cu mama, de când era însărcinată cu mine, umflată ca o minge pentru plajă, râzând, cu capul dat pe spate; alături era o fotografie mare, alb-negru, înfățișând Sena.

- Hei, a exclamat Sawyer, răsufând și așezându-se pe marginea saltelei. Ai patul cald.

- Stăteam pe el, i-am explicat.

Am încuiat ușa, pentru siguranță, apoi am traversat încăperea și am îngenuncheat în fața lui. La gât și la încheieturile mâinilor avea tot felul de coliere și de brățări, din fir de cânepă și din piele, ca la țigani.

- Ești sigur că te simți bine? l-am întrebat.
- Mda. Scuză-mă. Trebuia să te fi lăsat să dormi.

- Dar ți-am spus, nu dormeam. Întinde-te pe spate, i-am cerut, după care m-am suit lângă el.

I-am ascultat respirația pentru o vreme, până când mi s-a părut că se mai liniștește puțin. Stăteam cu o ureche ciulită spre coridor. Fără doar și poate, el nu era numai beat.

M-am tras încetisor mai aproape, până când am ajuns chiar lângă el, încălecându-l cu un picior și adăpostindu-mi bărbia în îndoitura umărului lui. Îi simțeam pe obraz căldura pielii fine a gâtului. M-am întrebat unde o fi fost și cu cine, dacă s-o fi distrat mai bine fără să fiu și eu prezentă. Aveam impresia că poate să fie cu totul altcineva dacă vrea, de parcă ar fi posibil să se transforme chiar sub ochii mei.

Nu e așa cum crezuserăm noi că ar fi, mi-am amintit că spusese Allie, cu părul ei blond strălucind în lumina becului din curtea din spatele casei ei, în chiar ultima seară a prieteniei noastre. Mi-ar fi plăcut să fi putut sta de vorbă cu ea acum. *Așa a fost el și cu tine?* mi-am imaginat c-o întreb... stând amândouă cocoțate pe leagănele pentru care eram acum mult prea mari, în timp ce mama ei cocea briose cu semințe de în, în casă.

- Te mai gândești la Allie? l-am întrebat deodată.

Dădusem drumul întrebării, iute și șoptită, înainte de a mă gândi prea mult, ca să nu-mi pierd curajul.

Doar pentru o secundă, l-am văzut pe Sawyer dispărând, undeva, în mintea lui, unde nu-l puteam găsi. Apoi, a clipit și s-a întors.

- Ce-ai zis?

- M-ai auzit.

- Poate că n-am auzit.

- Ba da, ai auzit.

Sawyer a ridicat din umeri, peste pernele de pe patul meu.

- Nu știi, Reena. Nu vreau să vorbesc despre asta.

- De ce? am insistat, proptindu-mă într-un cot ca să-l pot vedea mai bine: mușchii de pe umeri, cioturile dure ale oaselor de la încheieturile mâinilor, pielea un pic lucioasă, puțin palidă.

A scuturat din cap, recalcitrant.

- Termină.

– Eu să termin? am replicat, încruntându-mă. Tu să termini. Te-am întrebat doar...

– Reena, m-a oprit el. Părea sâcâit, de parcă l-aș fi deranjat cumva, de parcă, poate, ar fi regretat că a venit la mine. Uite ce e, pot să plec, dacă asta vrei. Dar nu am chef să discut despre așa ceva.

– Foarte bine, am acceptat, trântindu-mă la loc pe spate, cu privirea spre tavan.

Mă simțeam îndurerată și incomodată, nelalocul meu.

– N-o să-ți mai placă de mine, a rostit el încet, dacă o să vorbim despre așa ceva.

M-am ridicat în capul oaselor.

– Asta ce mai înseamnă?

Sawyer a ridicat iarăși din umeri, nepăsător.

– Înseamnă exact ceea ce am spus.

– N-aș putea niciodată să nu-mi mai placă de tine, am protestat, deși dintr-odată o anumită parte din mine nu mai era întru totul sigură de faptul că ăsta ar fi adevărul. Tot trebuie să vorbim despre asta odată și-odată, nu crezi?

– De ce? m-a întrebat el atunci, simplu și direct.

N-am găsit ce să-i răspund la asta. M-am dus cu gândul la bărbia ascuțită a lui Allie și la tălpile ei de clovn... la lungile ore petrecute în secțiunea cu DVD-uri a bibliotecii, când dezbatăam ce anume aveam să vedem în seara respectivă, și la felul în care era capabilă să-mi provoace râsul tocmai din cealaltă parte a camerei, prin cea mai ne semnificativă tresărire a feței.

Pentru că mi-e dor de ea, era cât pe ce să-i mărturisesc. Pentru că mi-e atât de dor de ea, încât mi se frânge inima asta tâmpită.

Până la urmă, totuși, am lăsat-o baltă și gata. Nu știu de ce anume: poate că mă temeam de ceea ce avea el să-mi spună, de faptul că, odată ce-ar rosti cuvintele, n-ar mai putea să le ia vreodată înapoi. Ca și cum tot ce aveam noi ar fi într-atât de fragil – casant ca o coajă de ou, valoros ca o piatră prețioasă – încât trebuia să-l protejez cu orice preț.

– Care lucru anume consideri tu că ar fi cu adevărat interesant? l-am întrebat în schimb, cuprinzându-mi genunchii cu brațele și coborându-mi privirea spre el. Nu ceva evident. Să nu-mi spui că e chitara ta.

Atunci, Sawyer s-a destins vizibil, întregul lui trup relaxându-se. Și-a strecurat un braț sub cap și, uite-așa, am redevenit prieteni.

– Pot să spun că gagicile? m-a întrebat, zâmbind puțin.

– Nu spune că gagicile.

– Pot să spun că e o gagică anume?

– Am zis să nu spui despre gagicile!

– Ok, a încuviințat el, rostogolindu-se astfel încât să mă poată privi. Păi, dacă nu pot să spun că ar fi chitara mea și n-am voie să vorbesc despre gagicile, ar trebui, bănuiesc, să spun că vremea.

– Scuză-mă, ce-ai zis?

– Vremea, a repetat el, ridicând din umeri.

– Vremea, de toate felurile?

– Păi mda. Dar nu la asta mă refeream, nu tocmai. Vorbeam despre, cum să zic, modul ei de evoluție. Despre electricitate și fronturi și alte chestii. Știu o grămadă de lucruri despre vreme, sincer să fiu. Îmi doream să mă fac meteorolog, când eram mic.

– Nu se poate!

– Ba da.

– Ești plin de surprize.

– Așa spune lumea.

M-am întins pe deasupra lui și am stins veioza.

– Povestește-mi despre nori.

37

După

Ultima oară când am fost într-un spital, a fost atunci când s-a născut Hannah. A avut nevoie de douăzeci și una de ore până să iasă, micuța mea, și majoritatea lor mi le-am petrecut zdrobind fulgi de gheață între molari și blestemând atât Divinitatea, cât și bărbații. Am fixat cu privirea galbenul blând al salonului de spital. Am și plâns puțin.

Data precedentă fusese în seara morții lui Allie.

– De ce nu ți-ai luat telefonul la tine? mă ia la rost Cade, înainte de orice altceva.

Arată răvășit și se plimbă ca un leu în cușcă prin sala de așteptare.

– Am încercat de o mie de ori să te sun.

– Ne-am întâlnit acasă cu Stef, i-am răspuns, scuturând din cap, încercând să-mi limpezesc mintea. I-o întind pe Hannah lui Sawyer, care deja întinsese brațele. Ce e? Cum se simte?

– E în operație. A făcut un infarct.

– Asta știu, mă răstesc eu. Mi-a zis Stef. Altceva?

– L-au adus sus acum câteva minute. Un triplu bypass.

– E periculos?

– Nu mai periculos decât un infarct, ripostează fratele meu, schimonosindu-și fața cu răutate.

– Nu e cazul să fii măgar pe tema asta.

– Era cazul să ai telefonul la tine.

– Am plecat în grabă!

Un val proaspăt de teamă și de groază se revarsă prin mine, când îmi amintesc ieșirea mea dramatică din casă. Nu-mi vine să cred că am vorbit așa cu el, știind în ce stare e cu inima.

– M-am purtat oribil cu el la cină. Cu Roger și Lydia. Ne-am certat.

Abia mai pot să pronunț cuvintele. Simt că trec printr-un crud și neobișnuit déjà-vu când mi se întâmplă una ca asta și mă străduiesc să nu urmez firul gândirii spre inevitabila încheiere, spre cum n-am reușit niciodată să mă împac cu Allie înainte ca ea să...

– Dumnezeule, Reena, exclamă Cade, clătinând din cap. Au venit. Au fost să-și ia cafea.

O privește peste umăr pe Soledad, care stă la fel de nemișcată ca o statueta a Fecioarei Maria într-un magazin de mărunțișuri, pe un scaun din plastic cu spătar. Bluza îi e mototolită și șifonată. Arată aproape de parcă ar fi moartă. Mă așez lângă ea și-i scotocesc prin geantă după mătăniile pe care știu că le ține dedesubtul celorlalte lucruri. I le dau, iar ea începe să le înșire pe degete fără să-și ridice privirea spre mine.

Îmi rotesc privirea în jur. Sawyer e în picioare, lângă ușă, vorbind încet cu fetița, explicându-i conținutul unui dezagreabil tablou în acuarelă atârnat pe peretele de acolo.

– ... oceanul, îl aud spunând. Azi nu se înoată.

Peretele e îmbibat de nuanțe de gri-cârțiță și bej, iar linoleumul împetrișat cu gri, ca un Pollock cu buget redus. Automatul cu răcoritoare huruie și lucește. Un bărbat tânăr, cu mâna înfășurată într-un prosop, stă lângă o femeie cu înfățișarea plictisită, îmbrăcată cu o bluză fără umeri, care se joacă pe telefonul ei mobil. În afara noastră, sunt singurii prezenți. O zi săracă în urgențe, poate.

Îmi încrucișez picioarele, apoi le depărtez. E frig aici, deranjant de frig, ca la Polul Nord sau ca într-un magazin de cartier la două noaptea. Mă gândesc la ziua în care a ajuns aici Sawyer. Mă gândesc la seara accidentului lui Allie. În spatele biroului de recepție, o funcționară citește *Glamour*. Înghit în sec.

Cade mi-a povestit odată că, în noaptea de după ce a murit mama noastră, tata a stat în beznă bătrânei noastre case scârțâind din toate încheieturile și a cântat la pian până când s-a ivit lumina portocalie a zorilor în spatele lui. Arpegii, a continuat Cade. Arpegii, și Mozart, și Billy Joel, și orice altceva i-a venit în minte, melodii alcătuite din senin, pe care nimeni, nici măcar tata în persoană, nu și le-a mai amintit după ce, în sfârșit, s-a făcut dimineață.

N-am cum să verific acuratețea acestor fapte. Dumnezeu mi-e martor că fratelui meu îi plac poveștile bine ticluite și n-a dus niciodată lipsă de imaginație când a fost să nascocască vreuna, însă din seara când am auzit-o – șoptită prin arșița tropicală a curții din spatele casei noastre, la ani după ce se presupune că s-ar fi petrecut întâmplarea – am ajuns să cred cu convingere oarbă. Există imaginea ei, în mintea mea: tata, cu trăsăturile ascuțite de durere, cu spatele încovoiat și degetele zburând peste clapele negre și albe ale pianului. Un tablou atât de clar, încât, pentru un timp îndelungat, am crezut că poate îmi amintesc și eu același lucru.

Acum, când stau să mă gândesc la asta după atâta timp, îmi dau seama că e, probabil, un amalgam pestriț, confuz, din toate celelalte seri în care chiar m-am trezit și l-am găsit în fața luciosului Steinway instalat lângă fereastra casei noastre. Au fost zeci și zeci, când eram mică: seri când săream din pat, trezită din cine știe ce coșmar atroce, și mă strecuram, desculță și pe jumătate trează, pe hol, așezându-mă în capătul de sus al scării și ascultând muzica interpretată de tatăl meu. Cu cântecul potrivit, înțelegeți, tata putea

să ispășească orice păcate ar fi comis întreaga lume împotriva fetei lui. Cu cântecul potrivit, tata era capabil să mă elibereze.

– Reena.

Îmi ridic privirea și-mi dau seama că nu e prima oară când mă strigă Sawyer: că el, ca și Cade și Stef, care veniseră după noi, cu mașina ei, mă privesc toți, așteptând. Piciorul mi se bâțâie nestăpânit. Îl opresc.

– Ce e? Întreb pe un ton defensiv.

– O s-o iau pe Hannah, ca s-o schimb.

Aproape că-mi vine să râd.

– Dar știi măcar cum se schimbă un scutec? Îl întreb și vorbele îmi sună cu mult mai răutăcioase decât intenționasem.

Sawyer zâmbește, doar pentru o jumătate de secundă și gata.

– O să-mi dau eu seama.

Așteptăm. Ceea ce nu ți se spune despre spitale, ce nu ți se arată în programele de televiziune despre doctori frumos dichisiți și pacienții cărora le salvează viețile, este cât de mult durează totul. Roger și Lydia se întorc, cu două tăvi din carton pline cu cafele de la gheață. Iau un pahar și zic mersi. Stef aduce mâncare de la bufet. Sawyer o plimbă pe Hannah. O aud pe Soledad, murmurând în spaniolă: *Dios te salve, Maria...*

Când asistenta de la recepție își termină de citit exemplarul din *Glamour* și-l lasă să cadă pe teighea, mă duc și-l iau, frunzărindu-l ca să aflu ce mai poartă în sezonul ăsta fetele cu mai mulți bani, cu mai puțină grăsime pe burtă și cu tați mai sănătoși. Ascult ticăitul ceasului, neîntrerupt.

Trec ore întregi până când vine cineva să discute cu noi; e aproape miezul nopții când un medic ciufuit, istovit după înfățișare, cu ochelari fără rame, își face drum până în sala de așteptare, ca să ne dea de știre că, la drept vorbind, nu are nimic de comunicat. Au existat unele complicații, ne explică vag; în afară de asta, n-are ce să ne mai spună. Că o să stea cu tatăl meu până dimineață, printre mașinăriile care piuie neîntrerupt, cu mâinile reci în cavitatea lui toracică. Și că noi toți ar fi cazul să ne ducem acasă.

– Eu rămân, anunță imediat Cade, scuturând din cap ca un catâr. Tu ar trebui s-o iei din loc, îi spune lui Stef. Reena, și tu ar trebui să te duci.

Mă înfoi ca un arici.

– Dacă rămâi tu, rămân și eu.

Ridică o sprânceană spre mine.

– Și cu Hannah ce faci?

È un ticălos tiranic, câteodată, fratele ăsta al meu, însă are un spirit practic la superlativ.

Arunc o privire spre Sawyer. Oare sunt într-atât de disperată, încât să-l las să mi-o ia? Încerc să gândesc mai cu iuțeală acum, însă Soledad s-a și ridicat de pe scaun. Ca și cum i-ar fi vârat cineva ștecherul în priză, reintră în acțiune, preluând comanda.

– Nu fi încăpățânată, Reena, îmi zice. Du fetița acasă.

– O duc eu, se oferă Sawyer.

– Nu vorbi despre mine ca și cum n-aș fi aici, mă răstesc la el. Sunt chiar sub nasul tău.

El ridică din umeri, icoana nevinovăției.

– Știu că ești.

– Du-te, mă îndeamnă Soledad. Te iubesc. Culc-o pe fetiță.

Până să pot reacționa în oricare fel, deja mă cuprinde cu brațele, strângându-mă cu putere.

– Reena, continuă ea încetșor și tocmai îmi vine în minte gândul că o singură zi n-ar trebui niciodată să cuprindă chiar atâtea. Să spui o rugăciune, mă sfătuiește.

Ajunșă acasă, trântesc portiera mașinii pe alee, iar zgomotul mă face să tresar în chip ciudat. Clopoștii de vânt zornăie pe verandă. Prin copaci, greierii și cicadele își freacă alene piciorușele între ele.

– Ce mai hărmălaie, îi șoptește Sawyer lui Hannah, în timp ce-o ridică de pe scăunelul ei din mașină.

Fusese tăcere pe drumul spre casă, una dintre foarte puținele ocazii, de numărat pe degetele de la o mână, când m-am aflat cu Sawyer într-o mașină, fără să fie radioul în funcțiune. Zgomotele bruște, naturale sau nu, te fac să tresari.

Mă conduce până la ușă, ezitând în timp ce-mi scot cheile din adâncul genții cu scutecele lui Hannah. Ea e acum complet trează și

туруие silabe fără sens cât o ține gura. Descui ușa, iar Sawyer mi-o pasează. Abundență de tați și fiice pe seara asta.

– Și, zice, stând pe verandă cu mâinile în buzunare, în timp ce eu sunt pe jumătate în casă, pe jumătate afară, cum te simți?

Ridic din umeri, împovărată de fetița mea și de geantă, dar mai ales de brusca și totala epuizare care-mi înghite tot corpul, făcându-mă să-mi simt pielea de parcă ar fi plină de nisip.

– Bine. Obosită.

Sawyer nu e mulțumit de răspuns. Nu se urnește.

– Altceva?

– Nu știu.

Ceva imposibil de definit.

– Năucită, îi zic, până la urmă.

Totul e atât de apăsător și dintr-odată simt, caraghios lucru, că în clipa imediat următoare am să explodez în hohote de râs nervos în fața lui; după care:

– Vrei să rămân? mă întrebă, în același timp în care întreb și eu:

– Vrei să rămâi?

De unde naiba a mai ieșit și chestia asta? Nu vreau să intru în casă de una singură, de aici a venit, însă nu sunt foarte sigură nici dacă aș vrea să intru împreună cu Sawyer.

– Probabil c-o să fie bine, îi zic, dar Sawyer mă întrerupe.

– O să dorm pe canapea.

– Nu, mda, sigur că da, zic, bâjbâind printre gândurile mele.

Desigur.

Nu-mi dau seama precis dacă prin asta mi-am dat acordul, însă Sawyer așa o interpretează.

– Ok, rostește el lent. Așadar... rămân.

Clipesc nedumerită.

– Ok, zic apoi și-i țin ușa din plasă ca să poată intra, după care o las să se trântască în urma mea și las geanta cu scutece să cadă la picioarele scării, cu un bufnet înfundat.

Primul lucru pe care-l fac pe urmă este să opresc instalația de aer condiționat: sunt absolut, sută la sută sigură că n-aș mai putea suporta nici măcar o gură de aer reciclat.

O iau pe Hannah cu mine, ținând-o în echilibru pe șold și deschizând fereastră după fereastră cu o singură mână, lăsând aerul

de afară să pătrundă înăuntru. Am devenit foarte abilă, în ultimul an și jumătate, când vine vorba să-mi fac treburile cu o singură mână.

- Hei, zice el, urmându-mă în sufragerie. Ai nevoie de ajutor?
- Nu puteam să respir, îi explic.

Poate că ăsta o fi adevărul, la urma urmei, dacă stau acum să mă gândesc. Poate că n-am mai avut o cantitate suficientă de aer în plămâni încă de la cină. E posibil să fi suferit leziuni cerebrale, din cauza privării de oxigen.

- Hai s-o punem pe domnișoara asta în pat, propune Sawyer.

Încuviințez, dispusă deocamdată să-l ascult, așa c-o schimb pe Hannah și-o pun în pătuț fără prea multe comentarii.

- E deja în împărăția viselor, constată Sawyer, frecându-și repede craniul țepos, după ce-o vede respirând adânc peste doar câteva clipe.

- Bună treabă, zic, lăsându-mă să cad pe balansoar, epuizată.

- Du-te să-ți pui pijamaua, mă îndeamnă Sawyer, observând cât sunt de obosită.

Probabil că arăt ca naiba, cu toate că nu prea am chef să-mi pese.

- Ți-e foame? mă întrebă.

Scutur din cap.

- Am mâncat, nu știu, cred că trei pachete de MM cât timp am stat să așteptăm, îi zic, acceptând mâna pe care mi-o oferă ca să mă pot ridica în picioare.

- Știu, zice Sawyer.

Închide după el ușa camerei fetiței când ieșim pe coridor, dar o lasă doar puțin întredeschisă, cât să cadă o așchie de lumină pe covorul gri dinăuntru.

- Te-am privit tot timpul, îmi mărturisește. Ești o femeie cu adevărat impresionantă. Totuși, nu vrei și ceva mâncare adevărată?

- Ba da. Poate. Nu știu.

- Ei bine, din moment ce ai o părere atât de fermă în privința asta, comentează el, zâmbind, o să dau o fugă până jos ca să văd ce-o fi prin frigider. Tu du-te să te dezbraci.

- Tacă-ți gura.

Lipăi pe coridor până în camera mea și mă schimb, împletindu-mi în grabă părul la loc. Până reușesc să cobor și eu, Sawyer a încălzit deja ce mai rămăsese de la cină: Stef probabil că făcuse

curat cât timp ne așteptase și se văd mai multe recipiente Tupperware stivuite pe bufet. Sawyer a prins frecvența postului universității pe micul aparat de radio al lui Soledad și Billie Holiday cântă cu patos despre omul ei rău, atât de rău.

– Vrei să te faci mangă? mă întreabă, scoțând capul de după ușa frigiderului și ținând în mână o sticlă cu vin alb.

Ridic din sprâncene.

– Crezusem că nu mai bei.

– Nu beau. Dar asta nu înseamnă că tu nu poți să bei.

– Nu, mersi, îi zic, săltându-mă cu fundul pe bufet, în timp ce el pune sticla la loc. Ai participat la vreun program?

– Hmm?

– Ca să te lași de băut.

– A. Nu. Doar m-am lăsat și-atât.

– Uau.

– Nu eram un alcoolic. Eram doar tâmpit, îmi explică, ridicând elegant din umeri. Cu Oxy, totuși, acolo am avut nevoie de un pic de ajutor. Ce e? mă întreabă, probabil din cauza mutrei mele șocate.

Clatină afirmativ din cap, în timp ce înfulecă o furculiță plină de orez dintr-un recipient.

– M-am dus, să zic, cam timp de o lună în Tucson.

Clipesc mirată.

– Înainte sau după ferma de soia?

– Înainte, îmi răspunde, privind-mă amuzat. E chiar atât de greu de crezut?

– Că ai fost la dezintoxicare? Oarecum.

Sawyer ridică din umeri.

– Dar să nu împrăștii vorba, bine? Nu vreau să creadă lumea că mi-am pierdut nărvul.

Zâmbește, privind pe fereastră curtea întunecată.

– Dar a fost bine. Cam devenisem dependent când am plecat de aici, puștoaico.

Nu, pe bune! Îmi amintesc de pastilele care-nu-erau-Advil descoperite în pantoful lui Sawyer, după prima noastră noapte împreună, la Animal, și la Lauren Werner și la casa dărăpănată din paiantă. Mă gândesc la cum ar fi fost să-l pierd, lent și dureros și

derutant, și la cum e să mă întreb dacă l-am avut vreodată cu adevărat.

– Mda, rostesc lent. Îmi amintesc.

Rămânem tăcuți timp de un minut, amândoi. În cele din urmă, îmi dreg glasul.

– Părinții tăi știu? îl întreb și vocea mi se aude tare prin bucătăria goală. Că te-ai dus acolo?

– Nț, răspunde el, scuturând din cap.

La un moment dat, și-a scos cravata aia ridicolă, și-a descheiat la gât cămașa elegantă și și-a suflecat mânecile până aproape de coate.

– Nu știe nimeni. Adică, se corectează apoi, știi numai tu acum.

Stau câteva clipe să mă gândesc la asta.

– Mi-ar fi plăcut să-mi fi spus ceva.

– Zău? mă întrebă, părând interesat.

– Mda, răspund, zâmbind un pic. Poate că te-aș fi urât ceva mai puțin.

Sawyer zâmbește la rândul lui.

– Probabil că nu.

– Ei bine, nu, probabil că nu, încuviințez, ciugulind un pic din mâncarea de pe farfurie. Dar probabil că n-a fost ușor.

– Cum să zic, amuzant n-a fost, recunoaște Sawyer, ridicând din umeri. Totuși, aveam acolo un automat cu Slurpee care funcționa nonstop.

Aha, îmi zic, strâmbând din nas.

– Uite cum se aprinde becul, remarc, simțindu-mă oarecum stânjenită, fără să-mi dau seama precis de ce.

Încă sunt destule lucruri pe care nu le știu despre el.

– Mai ieftine decât macheala.

– Mai ieftine decât o grămadă de lucruri, confirmă el, după care ne cufundăm iar în tăcere.

Totuși, mă bucur că e el aici. M-am relaxat: inima mi s-a sincronizat cu ritmul muzicii de la radio, siropos de lent, însă conștientizarea acestui fapt îmi e suficientă ca să mă arunce într-un val proaspăt de panică. L-am făcut pe tata să ajungă la spital pe ziua de azi. Mi-am umilit familia. Sunt o catastrofă, îngrozitoare și notorie, în atât de multe sensuri ale cuvântului.

– Hei, exclamă Sawyer. Termină.

- Cu ce să termin? întreb, clipind nedumerită.

- Ce?

Într-o clipă de nebunie, îmi închipui că Sawyer chiar îmi citește gândurile, însă el doar ridică din umeri.

- Asta făceai acum, este? mă întreabă. Te făceai praf în sinea ta pentru vina de a fi spus ce ai pe suflet, o dată în viață?

Mă gândesc dacă să neg și ajung la concluzia că e inutil.

- Printre altele.

- Ei bine, termină. Uite ce e, continuă el. Știi că țin la tatăl tău, ca și cum ar fi al meu. Știi că mă urăște al naibii de rău acum și n-am nimic de zis, însă totdeauna a fost cât se poate de bun cu mine când eram mic, așa că nu pot să i-o iau în nume de rău. Dar știu cum gândește el. Și știu cum trebuie să fi fost toate astea pentru tine. Cât privește tot ce i-ai spus astă-seară?

Sawyer clatină din cap.

- Și-a făcut-o mai mult decât cu mâna lui.

- Poate.

- Niciun poate, zice el, făcând un pas înainte, drept în spațiul meu personal, și respirația mi se taie pentru o clipă. Ceea ce-ți spun e adevărul.

Se apleacă - o, Doamne, în mod categoric se apleacă spre mine, atât de aproape, încât pot să-i văd petele chihlimbarii din ochii verzi - însă până la urmă sar jos de pe bufet, evadând. Ziua asta a durat cât ani întregi și nu mai am nevoie de încă o chestie periculoasă.

- Cred c-o să încerc să dorm, îi zic, așternând o distanță prudentă între noi, cam cât toată suprafața pavată cu gresie a bucătăriei. Vrei să te ajut să-ți pregătești canapeaua?

Sawyer mă privește, înălțându-și o sprânceană neagră.

- Cred că mă descurc.

- Bine atunci.

Ne vârâm farfuriile în mașina de spălat vase, iar eu curăț superficial masa și bufetul. Luna se revarsă înăuntru prin fereastră, cu argintiul ei palid.

N-a trecut mult după noaptea în care s-a furișat în casa mea, până când a început Sawyer să mă ia cu el la petrecerile de la periferia Hollywoodului: chestii înghesuite prin bungalouri închiriate, departe de malul oceanului, cu lăzi de câte treizeci de beri Bud Light în frigider. *Ne oprim doar pentru un minut*, îmi spunea de fiecare dată înainte să ajungem, însă până la urmă minutul se transforma, de obicei, într-o oră sau mai mult. La început, mă ținea de mână, prezentându-mă câte unei prietene de-a lui Animal sau vreunei fete care a absolvit liceul nostru acum un an, doi, după care o ștergea, promițându-mi că se întoarce imediat, mereu, că trebuie doar să discute cu amicul ăla foarte repede, să rezolve problema asta neapărat.

Doar dacă nu cumva vrei..., zicea totdeauna, dar își lăsa fraza neterminată, ca eu să completez și singură spațiul liber: doar dacă nu cumva vreau să mă relaxez, în sfârșit, să renunț la obsesia mea nebunească de a rămâne stăpână pe mine și de a fi, în sfârșit, la fel ca toți ceilalți. Să-mi lepăd armura. Să-l fac fericit. *Doar dacă nu cumva vrei.*

Dar nu voiam, tocmai asta era problema, așa că stăteam cățărată pe bufetele nenumăratelor bucătării, bând bere caldă din pahare roșii din plastic și urmărind cum trec minutele pe afișajul digital al cuptorului cu microunde, sperând să nu-mi spună nimeni nimic, când trece prin încăpere, și dorindu-mi să fi rămas acasă, în fața televizorului, urmărind alături de Soledad reluări de seriale. Mama mea vitregă credea în petrecerile, dineurile și grătarele organizate în amurg, evenimente care necesită invitații și băuturi cu paiul și o carafă din sticlă plină cu margarete pe masă. *Reena, iubito*, mi-ar fi spus, dac-ar fi știut cum îmi petrec eu serile, *nu așa procedăm noi.*

Nu-mi făcea plăcere să mă gândesc la Soledad când eram în bucătăriile alea. Nu-mi făcea plăcere să mă gândesc la mai nimic, ăsta e adevărul, așa că-mi inventam jocuri care să mă țină ocupată: *Numără câți sunt beți sau Lucrurile pe care aș fi vrut să le fac în clipa asta.* O dată, mi-am luat cu mine o carte și m-am ascuns în cămară ca s-o citesc.

Sawyer se întorcea de fiecare dată, până la urmă, extatic și amețit, fără vreo durere, cam la propriu. De fiecare dată era bucuros să mă vadă, cu toate că toanele mele erau ceva mai mult decât

imprevizibile: uneori îi eram atât de recunoscătoare pentru faptul că se întorsese, încât mă manifestam excesiv de prietenos, încolăcindu-mă de el chiar dinainte să ajungem casă. Alteori, eram obosită și iritată. În seara asta, Sawyer avea ochii somnoroși și obrajii îmbujorați când s-a întors, alene, din living, în timp ce eu? Eu eram pregătită să-l omor.

Stăteam cocoțată lângă chiuveta din bucătărie, izbind cu picioarele în ușile dulapurilor și ascultând sunetele petrecerii, în timp ce trupurile se tot perindau, intrând și ieșind. Din greșeală, pusese mâna pe ceva lipicios de pe bufet și tocmai mi-o ștergeam pe blugi, când a năvălit pe ușă Lauren Werner ca un tsunami. Era într-o bluză albastră cu falduri și o pereche de cizme de cowboy, așa cum văzusem într-o revistă, și rânjea cu gura până la urechi.

– Hei, Serena! m-a luat ea în primire, vorbind mult prea tare.

Suna de parcă mi-ar fi tras o palmă. Am tresărit când s-a apropiat și s-a zgâit în paharul meu.

– Tot la aceeași bere te străduiești?

Am încercat un zâmbet, ratând probabil.

– Mă străduiesc.

– Ce fată bună, ce fată bună! Pot să te întreb ceva?

S-a săltat lângă mine pe bufet și și-a ciocnit umărul de al meu, de parcă am fi fost prietene vechi.

– E adevărat că familia ta e compusă din, cum să le zic, fanatici religioși? Asta e motivul pentru care tu nu participi cu adevărat la petreceri?

– Nu știu dacă i-aș putea numi fanatici religioși... am început, întrebându-mă dacă Sawyer i-o considera așa, însă Lauren i-a dat înainte cu vorbăria.

– Nu-i nimic, dacă sunt. N-am vrut să fiu băgăcioasă. Doar că mereu am considerat catolicismul ca una dintre religiile alea care le face pe fete să fie ori de-a dreptul frigide, ori de-a dreptul simpatice, știi? a turuit ea, râzând. În orice caz, tocmai l-am lăsat pe iubitul tău în camera cealaltă. E făcut praaaaaaf, a adăugat, ciocnindu-și nasul cu degetul și trăgând pe nas cu gingășie. Succes, dacă vrei să-l mai duci acasă în seara asta.

Of, Doamne. Am închis ochii pentru câteva clipe. Nu că n-aș fi știut ce făcea Sawyer cu pastilele pe care începuse să le care după el

din ce în ce mai frecvent – Oxycontin produce o stare de euforie similară celei date de heroină, atunci când pilulele sunt zdrobite și inspirate pe nări, mersi pentru pont, Wikipedia – însă când auzeam asta din partea lui Lauren, ca și cum ar fi o glumă înțeleasă numai de ea și de Sawyer...

Voiam să-l caut, să ieșim amândoi de-aici, să apăs pe accelerație și abia pe urmă să mă gândesc la ce-ar mai fi de făcut. Mi-am amintit, dintr-odată, de serile pe care le petreceam la *Antonia*, când aveam doisprezece sau treisprezece ani: stăteam într-un separeu aproape de ieșire, beam cafea și citeam, așteptând ca tata, Roger și Finch, să închidă. Voiam să-l am pe tata acum lângă mine, ăsta era adevărul. Ceasul de pe cuptorul cu microunde susținea că nu era încă miezul nopții și mă gândeam că toată lumea ar fi încă la restaurant: Lauren era o pacoste, iar eu mă străduiam să-mi plănuiesc o evadare de genul celor care l-ar fi impresionat pe Houdini însuși, însă adevărul e că gândeam prea încet și prost, iar Harry oricum a murit înecat, până la urmă.

– Știi, îmi zicea Lauren, încă vorbăreață, cu o voce săltăreață, de alcoolic, eu și Sawyer obișnuiam să venim mereu la petreceri aici, când eram împreună.

Nu.

El îmi spusese că nu. El îmi spusese că nu fusese niciodată împreună cu Lauren... dar, cumva, știusem, nu? Altfel, de ce l-aș mai fi întrebat?

Am privit-o, clipind mărunț.

– Așa e?

Era un pic beată, dar nu într-atât de dusă încât să-i dispară licărul metalic, dur, din ochi.

– Îmi pare rău. Ți se pare, cum să zic, ciudat?

– Ce? Nu, am zis, clătînând din cap prosteste. Nu, zi mai departe.

– N-a fost nimic. Adică eram doar copii. S-a întâmplat în liceu. Amândoi eram varză cam tot timpul și, cum să zic, aveam șaisprezece ani. Eram praf. A fost comic.

Mda, al naibii de comic. Chiar ar trebui să pornești în turneu cu spectacolul ăsta, zău așa; strălucită idee. M-am prins cu mâinile de marginea bufetului. Simțeam că-mi vine rău de la stomac. Aveam neapărată nevoie să ies de-acolo.

Lui Lauren i-a sunat telefonul mobil și ea și l-a pescuit din buzunarul de la spate, fiind cât pe ce să-l scape de vreo două ori.

– Ooo, tre’ să răspund, a declarat voioasă, văzând identitatea apelantului pe ecran.

S-a îndreptat spre ușă, împleticindu-se un pic; Sawyer a intrat exact când ieșea ea.

– Acum putem să plecăm? l-am întrebat, în loc de salut.

Sawyer și-a încrețit sprâncenele și s-a strecurat între genunchii ei.

– Sigur că da, mi-a răspuns cordial, după care și-a smucit capul spre ușa din plasă. Uite-o pe prietena ta.

– Exact. Știi, chiar am avut o frumoasă discuție, ca de la om la om, cât timp tu ai avut alte preocupări, l-am informat, sărind jos de pe bufet și luându-mi geanta. Eu i-am zis la ce facultate mi-am depus dosarul pentru înscriere și ea mi-a povestit cum se vinde ca să-și procure banii pentru droguri.

– Aoleu, a replicat el, urmându-mă afară în curte și ocolind casa până spre aleea unde era parcată mașina. Iată o acuzație gravă din partea unei persoane atât de neprihănite. Ea nu e curvă pentru droguri, Reena.

– Știu. Ea e Fecioara Maria.

Era jumătatea lui aprilie și peste tot era ud; iarba era alunecoasă și mi se lipea de tălpi în timp ce traversam peluza.

– Dormi în patul ei, dacă-ți place atât de mult. A, stai.

– Hei, hei, a exclamat Sawyer, încruntându-se și cu o undă de iritare furișată în voce. Ce-ai pățit?

– Îmi place cum sensul acestei întâmplări devine acela că vina, dragă Brutus, nu stă în steaua noastră, ci în mine. Dă-mi cheile de la mașină.

– Asta e din Shakespeare?

– *Dă-mi cheile de la mașină?* Nu, pe-asta am cam scos-o din capul meu.

Îmi simt mintea iute și ascuțită, ca tăișul scânteietor al unui scalpel. De parcă aș fi luat și eu ceva, nu numai el.

– Deșteaptă fată.

– Dă-le încoa’.

- Ce? Nu, m-a refuzat Sawyer, deschizând portiera din dreapta și făcându-mi semn să mă urc. N-am nimic, m-a asigurat el.

- Glumești? Dă-mi cheile sau chem un taxi.

- Serios? s-a mirat el, dându-și ochii peste cap, însă tot mi-a întins cheile. Foarte bine. Ia-le. Dar să știi, Reena, a adăugat, în timp ce-mi încheiam centura de siguranță, n-ai muri dacă te-ai mai relaxa și tu, măcar din când în când.

- Și o metodă bună pentru asta ar fi să te las să faci accident și să mă omori tu? Gura, Sawyer.

- Care-i problema ta astă-seară?

- I-au dat câinelui bere, am răspuns, ieșind de pe alee și înscriindu-mă pe șosea, apoi apăsând fără tragere de inimă butoanele aparatului de radio, pe posturile programate; eram atât de nervoasă pe amândoi în clipa aia, încât voiam să-mi înăbuș starea. Ai văzut? am continuat. I-au dat câinelui ăluia bere în strachina pentru apă. Lor li s-a părut că ar fi foarte amuzant.

- Nu i-au făcut niciun rău câinelui, a comentat Sawyer, pufnind un pic, vrând parcă să-mi arate că prea fac pe deșteapta. Din toate câte s-au întâmplat la petrecerea aia, tu găsești că problema a fost cu câinele?

- Nu, de fapt, problema mea e că Lauren von Parașutăn mi-a oferit o istorie amănunțită a performanțelor ei sexuale cât timp am stat în bucătăria unei case în care n-am mai fost niciodată, iar tu te-ai umplut de beatitudine. Dar câinele, trebuie să spun că faza cu câinele a fost cea care chiar m-a făcut să-mi ies din țâțâni. Măcar toți ceilalți s-au trosnit din proprie inițiativă. Bietul câine n-a fost decât o victimă colaterală.

- Asta era o metaforă?

- Vrei tu să fie?

Sawyer s-a rezeamat cu cotul de marginea ferestrei și și-a frecat fruntea, ca și cum ar fi avut de-a face cu un copil recalcitrant.

- Nu s-ar putea să lăsăm asta acum, te rog?

- De ce? m-am răstit eu. Îți distrug starea?

- Despre starea mea e vorba?

- Nu, e despre ce mi-ai spus, că nu ți-ai tras-o niciodată cu aia, când e clar că ți-ai tras-o!

- Of, Doamne, a exclamat el.

A rămas tăcut timp de câteva clipe, lăsându-și capul brun pe tetiera scaunului.

- Cu Lauren? m-a întrebat apoi. Ți-a zis ea asta?
- Printre altele.

Mă așteptasem oarecum ca Sawyer să nege, însă el doar a ridicat din umeri.

- A fost cu mult înaintea ta. Înainte de Allie, chiar. Nimic important.

- Te-am întrebat la obiect, iar tu ai mințit.

- Ai zis că te-ai supăra dacă ai ști că mi-am tras-o cu ea! Practic, tu mi-ai cerut să te mint.

- Ba, categoric nu ți-am cerut, am ripostat răstit, luând un viraj larg și intrând în zona comercială a orașului. Eu am fost sinceră cu tine. Așteptam același lucru din partea ta.

- Reena, iubito, tu nu vrei să fiu sincer cu tine.

- Asta ce mai vrea să însemne?

- Înseamnă că... a început el, după care s-a întrerupt pentru o clipă. Înseamnă că, nu știu cum, ție ți-a intrat în cap o imagine despre cum sunt eu, care nu corespunde neapărat realității. Iar atunci când nu mă comport așa cum crezi tu că ar trebui să se comporte Sawyer Legrande, te enervezi. Ca și cum nu mi-aș fi învățat rolul sau cam așa ceva.

- În primul și-n primul rând, nu e adevărat.

Oare să fi fost?

- În al doilea rând, nu ți-am cerut niciodată să te porți în vreun fel, ci numai să fii deschis față de mine. Serios, am impresia că tu ești cel care deține scenariul despre cum trebuie să se comporte Sawyer Legrande. Ca și cum ai fi obligat să pari cel mai tare din parcare absolut tot timpul. Și nu e așa. Nu trebuie decât să fii om.

Sawyer a ridicat din umeri.

- Eu doar... am crezut că-ți spun ceea ce voiai să auzi.

Mi-a venit în minte Allie pentru a suta mia oară. *Dacă nu ești în stare să joci flip cup cu Lauren Werner...* începea să devină o mică și urâcioasă mantra înfiptă în creierul meu. Mă simțeam violată, stând în jeepul lui, alături de el, înghițindu-mi nodul gros pe care-l simțeam că mi se formează în gât. Aș fi vrut să mă fac ghem într-un colțșor și să nu mă mai las niciodată atinsă de cineva.

- Ți mai place de ea?

- Reena, a exclamat Sawyer, pufnind încet într-un hohot de râs, nevenindu-i să creadă. De-asta o urăști atât? Fiindcă ți închipui că-mi place de ea?

- Nu, de-asta te urăsc pe tine atât. Pe ea o urăsc atât din multe alte motive.

- Nu mai spune că mă urăști!

Asta l-a cam atins un pic; l-am văzut mijind ochii de parcă l-aș fi lovit în plin.

- Nu e frumos, a adăugat.

- Nici să minți nu e frumos, i-am întors-o, pătrunzând pe aleea casei în care locuia și trântindu-mi violent piciorul pe pedala de frână. Du-te la culcare, Sawyer. O să-ți aduc mâine mașina încoace.

- Dacă așa vrei tu.

A coborât din jeep și, pentru o clipă, am crezut c-o să se repeadă ca furtuna în casă fără să-și mai ia rămas-bun, însă el a ocolit mașina și s-a oprit în dreptul geamului lăsat în jos de pe partea mea.

- Sărută-mă, mi-a zis.

De aproape, nu arăta chiar atât de bine: avea chipul palid, aproape de ceară, și ochii aprinși, așa cum îi văzusem și alaltăseară, în camera mea. Mirosea ca interiorul unui bar. I-am depus un pupic pe buze, fugar și antiseptic. Sawyer a făcut o mutră.

- Pe bune? m-a întrebat, clătinând ușor din cap. Nu vrei să mă săruți?

- Ba te-am sărutat.

- Ala n-a fost sărut.

- Sawyer... am zis, luptându-mă să-mi păstrez cumpătul. Dacă-ai fi înfulecat o pungă întreagă de Doritos, nici atunci nu te-aș fi sărutat.

- Asta ce mai înseamnă?

- Nimic. Nu știu.

- Știi, Reena, eu cred doar că, poate, dacă ai încerca... a început el și uite cum am ajuns sută la sută convinsă că trebuie să închid prăvălia pe seara asta.

- Să nu îndrăznești, am izbutit să-i zic, încrucișându-mi brațele pe piept de parcă mi-ar fi fost frig, chiar dacă erau aproape treizeci de grade. Nu mă atinge!

- Hei, a exclamat el, ridicându-și brațele în sus și făcând un pas înapoi. Hei... Sunt eu, Reena. Liniștește-te.

- Ei bine, nu încerca să mă duci cu zăhărelul!

A izbucnit în râs.

- Nu încerc să-ți fac nimic. Doar sunt de părere că fiecare ar trebui să le încerce pe toate, măcar o dată.

- Tare plicticos, Sawyer, am replicat, dându-mi ochii peste cap.

- Cum adică plicticos?

- De ce ai nevoie să-ți validez eu părerile?

- Dar n-am!

- Și-atunci fă ce vrei!

- Și-atunci nu te mai purta de parcă aș fi un rahat, când fac ce vreau!

- Nu mă port așa.

- Ba da!

- E ridicol, am replicat, apucând cu amândouă mâinile volanul de partea de sus și rezemându-mi fruntea pe articulațiile degetelor. Poate că ar trebui să nu mai merg cu tine, am zis.

- Poate că da.

- Bine atunci, am zis, ridicând din umeri și apoi azvârlindu-mi brațele în sus.

Fața îi era scăldată de o lumină albastră. Simțeam că scăpasem totul de sub control, cumva, într-un moment de neatenție.

- Bine... și-atât, am continuat.

Sawyer s-a aplecat în interiorul jeepului și și-a plimbat degetele prin părul meu, coborând apoi pe obraz. Am întors capul și mi-am apăsat buzele pe palma lui.

- Ne vedem mâine, a rostit lent, dar până și în clipa aia mi s-a părut că e un adio.

După

Nu dorm, când sună telefonul în toiul nopții: doar zac în pat, îngrijorată pentru tata, iar gândurile îmi gonesc fără oprire, ca

trenurile de marfă, prin minte. Mă arunc de cealaltă parte a saltelei ca să răspund.

– Ce e? rostesc imediat pe un ton panicat și strident, poruncitor. Ce e? Ce e? Spune-mi.

– Reena, îmi răspunde Soledad cu vocea moale și cred că n-am fost mai înfricoșată de când sunt pe pământul lui Dumnezeu. Reena. E bine. E bine. Se simte bine, mă informează ea, calmă. A ieșit din operație, e în stare critică, dar respiră. Deocamdată, nu e nimic de făcut, decât să fie lăsat să se odihnească. Te iubesc, îmi spune înainte să închidă și o ascult, strângând receptorul cu mâna transpirată și cu încheieturile albite, cu bărbia rezemată pe genunchi în întuneric. Și, indiferent ce s-ar mai întâmpla, draga mea... să știi că și tatăl tău te iubește.

Închid. Plâng ceva timp. Rămân tăcută în centrul saltelei, ca și cum ar fi o insulă în mijlocul mării.

În cele din urmă, cobor din pat.

Deschid ușa și mi se taie respirația: Sawyer e pe hol, așezat pe podea, rezemat cu capul de perete și cu coatele pe genunchi. Și-a scos cămașa pe care a purtat-o la cină – parcă trecuseră zile întregi de când a intrat în casa mea, împreună cu Roger și Lydia, viteaz și nătâng – și crucea de pe antebraț i se ițește prin mâneca tricoului de dedesubt.

– Hei, exclamă el înviorat brusc. Cum e tatăl tău?

– Bine, cred. Soledad zice că e bine.

Mă las pe vine, astfel încât să fim cu ochii la același nivel, și-mi păstrez tonul scăzut, ca să n-o trezesc pe fetiță.

– Tu ce faci aici?

Sawyer ridică ușor din umeri, puțin stânjenit.

– Stau de pază.

– Păzești casa de intruși?

– În principal, te păzesc pe tine, răspunde, apoi se strâmbă. Scuză-mă. A fost chiar penibil să spun una ca asta. N-am vrut să te sperii.

– Nu mă sperii.

– Eu mă sperii pe mine însumi un pic.

Ridic din umeri.

– Tata e bine, îi spun. Cel puțin, deocamdată.

Sawyer zâmbește.

– Soledad a fost la telefon?

Îi fac semn din cap că da. Nu sunt surprinsă că-l găsesc aici, ăsta e adevărul: ca și cum ar fi ceva inevitabil, în curgerea firească a lucrurilor. Poate că el o fi un porumbel călător. Poate că eu sunt casa lui.

– Te-ai gândit vreodată că ăsta chiar nu e locul potrivit pentru noi? mă întreabă.

Mijesc ochii un pic, neștiind prea bine ce vrea să spună.

– În fiecare zi, îi răspund. Dar, cum ți-am mai zis, unde să mă duc?

– Nu tu, insistă el pe un ton de parcă n-aș înțelege ce vrea. Noi!

– Noi?

– Ce-ar fi să plecăm de-aici? îmi propune. Adică după ce s-o simți tatăl tău mai bine. Ce-ar fi... să luăm copilul și să plecăm?

Înghit, trimițându-mi inima la loc în piept.

– Unde? îl întreb.

Sawyer mă privește drept în ochi și-mi adresează un zâmbet, uriaș și simplu ca o hartă a lumii.

– Peste tot, zice.

Peste tot.

– Sawyer...

Imediat, îmi vin în minte toate motivele pentru care ar fi imposibil, toate locurile în care n-am ajuns și toate lucrurile pe care nu le-am făcut încă. Mă gândesc la șoseaua care se întinde dintr-un capăt în celălalt al țării, mă gândesc la toate nopțile pe care le-am petrecut singură, iar când văd că el așteaptă încă un răspuns, i-l ofer pe singurul rațional.

– De ce nu vii să dormi unde ți-e locul?

O cută verticală îi apare între sprâncene; ochii îi capătă o nuanță profundă de smarald, sclipind prin întuneric ca două pietre prețioase zodiacale.

– Ești sigură? mă întreabă după un minut de tăcere și tonul îi e mai scăzut decât l-am auzit vreodată. Nu spune asta, dacă nu ești sigură.

– Mm-hm, încuviințez și mă surprinde hotărârea din tonul meu.

Îmi strâng și-mi desfac pumnii; apoi, apuc unul de-al lui și-l desfac cu forța, plasându-mi mâna deasupra.

– Sunt sigură.

Îl ridic de jos și-l trag după mine în cameră. Prin fereastra deschisă, aud cum începe să plouă afară. Arșița nu se domolește niciodată aici, nu de-a binelea. Spinarea îmi bufnește ușor pe cearșafuri.

Sawyer îmi murmură ceva cu buzele lipite de tâmplă. Sub părul lui moale, zbârlit, curbura craniului mi se pare, totodată, familiară și străină. Îmi pun brațele pe după gâtul lui, ca să le împiedic să-mi zboare din articulații, și ne ținem unul de celălalt ca și cum ar fi ultima zi, până când brusc, dintr-odată, Sawyer rămâne complet nemișcat.

– Spune-mi că mă iubești, îmi poruncește încet.

Nu se mișcă absolut deloc.

– Hmm? murmur în umărul lui.

Îmi ridic privirea. Își susține greutatea pe antebrațe și-i zăresc pistruii de pe față în timp ce planează deasupra mea.

– Ce?

– Spune-mi că mă iubești, repetă și în fulgerele întunecate ale ochilor lui verzi pot să văd că e ceva foarte important pentru el, vreun soi de legământ pe care l-o fi făcut față de sine.

Nu vrea să-l împing spre așa ceva fără să rostesc cuvintele.

– Reena, zice și aproape că imploră. Spune-mi că mă iubești.

Nu-mi face una ca asta, îmi vine să-i zic. Nu poți. Nu pot. Când a plecat, am păstrat acest *te iubesc* strâns în palma mea transpirată, ascuns pe sub bluză ca un talisman. Te iubesc. Singurul lucru pe care mi l-a dat el, fără ca eu să i-l dau înzecit. Singurul lucru pe care l-am păstrat pentru mine.

– Sawyer, îi zic, patinând cu degetul mare pe sprânceana lui, încercând să trag de timp. Haide...

Mă privește din nou drept în ochi.

– Spune-o.

Dac-o spun și pe urmă îl pierd iar, aș putea să mor. Dacă n-o spun, aș putea să-l pierd chiar acum. Inima îmi izbește cu putere pieptul.

- Nu pot, șoptesc până la urmă și mă simt ca o lașă de ultima speță. Îmi pare rău.

Închide ochii pentru o clipă și mă încordez, ca și cum aș aștepta o lovitură, pe deplin convinsă că el o să se ridice de pe mine, o să-și tragă blugii pe el și-o să se care naibii de-aici odată pentru totdeauna. Dar apoi...

- Bine, rostește Sawyer dintr-o lungă și calmă răsuflare. Îi simt coastele umflându-se și contractându-se pe pieptul meu. Nu-i nimic.

- Putem să ne oprim, dacă vrei, îi propun prosteste. Te înțeleg dacă vrei să ne oprim.

Sawyer îmi răspunde printr-un zâmbet de deasupra, iute și fugitiv.

- Nu vreau să mă opresc.

Deci. Continuăm.

Mi se pare ciudat și sfâșietor de familiar să fac asta cu el, după toate celelalte lucruri care s-au întâmplat. Dintr-odată, îmi amintesc o sută de chestii diferite pe care mă forșasem să le uit, trădătoarele întreruperi din respirația lui și cicatricea din centrul pieptului. Îi simt îndoitura din spatele genunchiului, caldă când îmi strecor piciorul acolo. El mă privește neconținut. După ce terminăm, stăm pe o parte, unul cu fața spre celălalt, pentru un timp care pare cât zile întregi, în lumina cenușie și sunetul vântului prin palmierii de dincolo de fereastră. Simt greutatea privirii lui ca pe ceva palpabil și o poleială de sudoare îmi acoperă pielea. Până la urmă, nu mai rezist: simpla respirație e ca un uragan.

- Seattle, îi zic.

Ridică o sprânceană.

- Seattle?

- Cred că *peste tot* ar trebui să înceapă din Seattle.

- Seattle a rămas, rostește ca o certitudine, după care adormim.

Înainte

Ca Sawyer să se ducă la petreceri fără mine e aproape mai rău decât să merg cu el. Câteodată, apăsarea pe aleea din fața casei mele

după, semnalizând cu farurile Jeepului și așteptând pe întineric până când coboram să-i deschid. Acum, îi fac semn să tacă în timp ce urcam treptele, mereu îngrozită că tocmai asta ar putea să fie seara în care ne prinde tatăl meu împreună. Încerc să nu mă gândesc unde a fost el și ce a făcut până mai adineauri, în timp ce stăm întinși pe pat și discutăm despre tot felul de lucruri: muzică, familiile noastre, diversele adevăruri științifice pe care le-a cules Sawyer într-o primă etapă a copilăriei petrecută, după cum am aflat, cufundat în cărți despre vreme.

– Povestește-mi despre furtună, șoptesc somnoroasă. Despre tornade. Despre secetă.

Poate că problemele atunci au început să apară, când mi s-au terminat fenomenele meteorologice despre care să-l întreb, sau poate că ele debutaseră cu mult timp mai devreme, chiar înainte de seara în care și-a făcut apariția la mine acasă cu mult mai târziu decât în mod obișnuit, transpirat și agitat, aerian și palid.

– Ești bine? l-am întrebat, imediat după ce ne-am încuiat în camera mea, ascunzându-ne amândoi de restul lumii adormite.

Sawyer a făcut un vag semn afirmativ.

– Mm-hm.

– Ești sigur?

– Am spus da, iubito.

Totdeauna a avut somnul întrerupt, agitat, însă în noaptea aia s-a zvârcolit mai mult decât de obicei, încurcându-și așternuturile și răsufând greu. Mi-am tot plimbat palma pe coloana lui, încercând să-l liniștesc, dar era de parcă ar fi așteptat să atace ceva. Parcă ar fi vrut să se ridice și să-și urmărească prada.

– Câte ai luat? îl întreb în cele din urmă, a treia oară când ațipește, doar ca să se smucească violent din somn în clipa imediat următoare.

Începea să mă neliniștească. Era clar că, în cazul lui Sawyer, activitățile extrașcolare frizează ilicitul, însă niciodată nu-l mai văzusem chiar așa. Am încercat să-mi aduc aminte ce citisem despre cât de ușor e să ajungi la o supradoză de pastile.

– Sawyer? Hei! Câte?

– Ce? a replicat pe un ton sâcâit. Nimic. N-am nimic.

– Sawyer...

- Reena!

Vocea îi era tăioasă.

- Las-o baltă, bine? m-a repezit.

Și-atunci, de ce-ai mai venit? aș fi vrut să-l iau la rost. Dar, în loc de asta, am renunțat și m-am întors cu fața spre perete.

- Sigur, am răspuns îmbufnată.

Aveam test la analiza matematică a doua zi dimineață; eram și mult mai obosită decât voiam să recunosc.

- Atunci încearcă să nu mori, bine?

Cu asta i-am captat atenția.

- Hei, mi-a zis, apropiindu-se și lipindu-și fierbințeala trupului de spinarea mea, îngropându-și fața în părul meu. Hei. N-am nimic, înțelegi? Îmi pare rău. N-o să mor. Am fost tâmpit astă seară. Nu mai fac.

N-am răspuns. Nu reușeam să înțeleg ce sentimente aveam pentru Sawyer: nu puteam să înțeleg cum era posibil să mă facă atât de fericită și atât de nefericită în același timp. Dar, oricum, l-am lăsat să mă ia în brațe, pulsurile noastre bătând un ritm sincopat, respirațiile ajungând, în sfârșit, regulate. Aveam ochii închiși de câteva minute când a zis-o: *Te iubesc*, a murmurat, foarte încet, ca o rugăciune șoptită cu buzele pe ceafa mea.

- Hmm?

Aproape adormisem și totul părea închețosat; eram sută la sută sigură că am înțeles greșit.

- Te iubesc.

A zis-o din nou, mai deslușit de data asta, drept în urechea mea, gădilând-o cu răsuflarea lui. M-am simțit ca o bombă cu hidrogen. Am încercat să rămân cât se poate de nemișcată, dar știu că el putea să-mi simtă întregul corp încordându-se, ca un sprinter pregătit să pornească în cursă...

Fiți gata.

Start.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc.

Dumnezeule.

Chiar îl iubeam, asta era toată grozăvia. Îl iubeam pe Sawyer încă dintr-a șaptea, când am început să țin, împreună cu Allie, o listă a locurilor în care l-am remarcat. Îi iubeam mâinile de muzician, iuți

și bătătorite, și sufletul sincer pe care-l ținea ascuns, la loc sigur, sub toată fanfaronada lui și iubeam modul în care, încă, zi de zi, îl învățam. Îi iubeam și felul lui ascuns de-a fi caraghios uneori și modul în care mă făcea să mă simt ca un copac înalt, doar după cum mă privea în față. Îl iubeam pe Sawyer Legrande atât de mult, încât uneori nu puteam să stau locului de deplinătatea sentimentului, însă când deschideam gura să-i spun asta, nu ieșea nimic.

Eram în stare de orice pentru el, mi-am dat seama dintr-odată. Eram în stare să-i dau orice. Dar nu și asta. Dacă-i spuneam una ca asta, știam că n-o să-mi mai pot lua niciodată cuvintele înapoi.

– Dormi acum, i-am șoptit, iar el n-a mai spus-o încă o dată.

41

După

M-am trezit la un moment dat, după ivirea zorilor, deranjată de scrâșnetul metalic al mașinii gunoierilor, care înainta cu zgomot pe Grove Street. Ascult pentru un timp zăngănitul pubelelor din vecini, iar când deschid ochii, rămân surprinsă constatând că Sawyer încă doarme lângă mine. Dintre toate nopțile pe care le-am petrecut împreună, asta ar putea foarte bine să fie cea dintâi când el n-a dispărut înainte de răsăritul soarelui.

Profit de ocazie și-l privesc cum doarme cu fața în jos și un braț deasupra capului, cu pistruii împrăștiați pe spinare precum constelațiile pe cer. Doar pentru un minut, cedez ispitei de a-l atinge și-mi plimb degetele peste desenele de acolo, dar Sawyer nu se mișcă. Doarme altfel decât în mod obișnuit. Se zvârcolește mai puțin, respiră mai profund. Altădată obișnuia să se cutremure prin somn, frisonând și mormăind de parcă diavolul i-ar fi bântuit visele.

Nu se trezește decât când cobor eu din pat și deschide ochii pe jumătate.

– Unde te duci? vrea el să știe, întinzându-se un pic.

Îi zâmbesc.

– Trebuie să mă scol.

– Nț, zice, scuturând somnoros din cap și ridicând plapuma, ca o invitație pentru mine, să mă urc la loc. Doar cinci minute, mă roagă el.

– Păi... răspund, stând o clipă să mă gândesc. Bine.

Mă vâr sub plapumă, mă întorc pe burtă și-mi strecor o mână sub pernă.

– Bună.

– Bună. Ce ai pentru azi? mă întreabă cu o mână pe spinarea mea, desenându-mi alene cercele pe ea cu degetul mare.

– Hm, răspund, parcurgând mental lista cu ce am de făcut. Spitalul. Și pe urmă școala, dac-o putea Stef să se ocupe de copil în locul meu.

– Pot să mă ocup eu de copil în locul tău.

– Ok, răspund, zâmbind. După care, la patru, la serviciu.

– Eu intru la șapte, mă informează, zâmbind la rândul lui. N-am mai lucrat împreună de multă vreme.

– Când eram în liceu, obișnuiam să-ți verific programul imediat după ce mi-l vedeam pe-al meu, ca să știu dacă are importanță sau nu cum arăt, îi mărturisesc, simțind un pic de neastâmpăr. Nu că ai fi observat tu vreodată.

– A, ba am observat.

– Ba n-ai observat, pufnesc eu.

– Felul în care arătai n-a fost niciodată nesemnificativ pentru mine, mă asigură el, petrecându-și un braț în jurul umerilor mei și trăgându-mă în jos, până când ajung cu capul pe pieptul lui. Nimic din ce e legat de tine, draga mea, n-a fost vreodată nesemnificativ pentru mine.

Înainte

Prin mai, *Idealul platonice* începuse să dea spectacole într-unul dintre pavilioanele de pe plajă: unchiul lui Iceman lucra pentru administrația parcurilor și spațiilor pentru joacă și reușise să le facă rost de un contract pentru serile de marți și de joi, imediat după apusul soarelui. Mă duceam și eu ori de câte ori nu lucram, fie

ademenind-o pe Shelby cu promisiunea unor inele de ceapă și milkshake-uri, fie, alteori, zburând solo, șterpelindu-i mașina lui Soledad pentru seara respectivă și parcurgând drumul până la țărnișă cu toate geamurile coborâte, fredonând încetșor tot timpul. Adevărul e că-mi plăcea să fiu de capul meu, liberă să stau mult în spatele zidului scund care despărțea nisipul de trotuarul din cealaltă parte și să privesc fără să fiu întreruptă, să-mi ascult iubitul cum își cântă melodiile.

În seara asta, stăteam cocoțată pe locul meu obișnuit, ronțându-mi gânditoare buza de jos, când formația s-a avântat într-o versiune mai rock a piesei *Come rain or come shine*, pentru care știam că Sawyer refăcuse aranjamentul instrumental. Mi-am plimbat privirea prin public, recunoscând câteva chipuri de la alte concerte de pe plajă sau petreceri la care fusesem, înainte de a înceta să mă duc. Erau și Bățâitele acolo și m-am străduit din răspuțeri să nu mă holbez la ele, în șorturile și topurile lor minuscule. Și Sawyer, la rândul lui, se străduia din răspuțeri să nu se holbeze la ele. Când mi-a întâlnit privirea, mi-a zâmbit, în timp ce degetele i se mișcau cu iuțea pe gâtul basului.

Era foarte bun și mă simțeam fericită să-l privesc. Întregul corp i se relaxa atunci când cânta, ca un șiret dezlegat de la pantof, ca și cum ar fi, în sfârșit, liber. Era într-o pereche de pantaloni bleumarin tăiați la nivelul genunchilor și în picioare avea niște Chuck Taylor scâlțiați, iar eu nu fusesem niciodată mai bucuroasă de faptul că sunt iubita lui. O să te iubesc așa cum nu te-a iubit nimeni vreodată.

– Așadar, suntem al naibii de formidabili? m-a întrebat mai târziu, strecurându-se spre mine după ce și-au terminat concertul, iar publicul a început să se împrăștie, îndepărtându-se în grupulețe de câte trei sau patru.

Totdeauna încercam să-l las în voia lui în ocaziile astea, mereu așteptam să mă caute el. Mi-a ridicat părul umed, greu, de la ceafă.

– Ca de obicei.

– Nenică, noi o s-o luăm un pic spre Meridian, l-a strigat Animal.

Stătea cu una dintre fetele în bikini, pe care le-am etichetat în gând drept Bățâitele Hlizite.

– Vreți să veniți și voi?

Mi-am ținut respirația, dar Sawyer a scuturat din cap.

– Noo, a strigat el pe deasupra murmurului ritmic al oceanului. Ne vedem mai târziu.

Ne-am luat câte un Sprite de la chioșcul cu sandvișuri de peste drum, după care am pornit înapoi spre apă și ne-am trântit pe nisip, acolo unde începuse să se răcorească.

– Nu venim la plajă cât ar trebui, am remarcat, îndreptându-mi privirea spre orizontul întunecat.

Fluxul începuse și apa îmi gâdila degetele de la picioare.

– Îmi place la plajă, i-am spus.

– Adevărații localnici din Florida nu se duc la plajă, a răspuns el. Arde prea tare.

– Dar cu ei ce e? Că sunt aici! i-am zis, făcând semn cu capul spre dreapta.

În depărtare, un grup de tineri, un pic mai mari decât noi, stăteau grupați pe o pătură. Era trecut de zece, așa că, în afara lor, plaja era goală.

– Ei probabil c-or fi din Michigan.

Mi-am terminat Sprite-ul și am întins mâna după al lui, iar Sawyer mi l-a cedat, oftând.

– Să nu-mi rozi paiul.

– Eu nu rod paie.

– Ba da, le rozi, a insistat, depunându-mi o sărutare pe ceafă. Toată pielea mi-a fost cuprinsă de furnicături plăcute, însă m-am aplecat în față, îndepărtându-mă de gura lui.

– Sunt transpirată.

– Sărată, m-a corectat el. Ai un gust plăcut. Ca de covrigei.

– Tu chiar te pricepi să faci o fată din vorbe.

– Un Casanova tipic, a declarat el.

– Heatheliff, am propus eu. Mergând prin mlaștini și tot tacâmul.

– Don Juan.

– Juan Valdez, am continuat, chicotind.

– Mm-hm. Ai făcut vreodată sex pe plajă?

– Adevărații localnici din Florida nu fac sex pe plajă, l-am informat. Arde prea tare.

– Deșteapto, a replicat, împungându-și obrazul pe dinăuntru cu limba.

– Totuși, ai putea să-ți încerci norocul cu una dintre fetele alea din Michigan.

– Sigur, a răspuns, strâmbându-se când i-am dat înapoi paharul. Ia uite, a exclamat, ridicând paiul și zâmbind cu superioritate. Ești ca o marmotă.

S-a răsturnat pe spate, cu capul pe nisip. Timp de câteva lungi minute, niciunul dintre noi n-a scos o vorbă.

– Și eu ce-o să fac, după ce-o să pleci tu, Reena?

Am clipit mirată. Nu mă așteptasem la asta din partea lui. Nu mă așteptasem să vorbim vreodată despre asta și cu atât mai puțin ca el să fie cel care deschide subiectul. Nu mai am mult de stat prin lumea asta, îi spusese în seara aia, în fața restaurantului, iar în ultima vreme momentul absolvirii liceului părea să poată sosi dintr-o clipă într-alta. Îmi verificam zilnic cutia poștală, să văd dac-o fi sosit vreun plic de la Northwestern.

– Fetele din Michigan, evident.

– Eu vorbesc serios.

Mă rog.

– Nu știi, i-am răspuns prudentă, alegându-mi cuvintele cu toată precauția celor șaptesprezece ani petrecuți cu urechile ciulite după indicii. Doar nu m-aș putea aștepta vreodată să fii, cum să zic... Doar nu e să-ți cer eu ceva.

Chipul lui Sawyer a fost străbătut de o umbră, dar a rămas de nepătruns. Nu mă privea.

– Au, a exclamat.

– Nu, nu, n-am vrut să spun asta, m-am apărat, bătând în retragere. Adică știu că ai putea să fii, cum să zic... credincios. Dac-ai vrea. Dar mie nu-mi vine să cred că ai vrei, asta-i chestia. În plus – m-am hazardat, în sfârșit, văzând că el încă refuză să răspundă – toată discuția asta e total teoretică. Dacă intru. Magicul dacă.

A ridicat din umeri, îndreptându-și privirea spre ocean. Valurile veneau acum mai rezezi. Curând, aveam să fim nevoiți să ne mutăm.

– O să intri, m-a asigurat.

A avut dreptate. Am intrat.

Sawyer m-a adus de la școală, iar când am ajuns în fața casei, am și înhățat corespondența din cutie, cu mișcări lente și dezlănate. El

mă privea, cu degetele petrecute prin găicile pantalonilor, cum dau deoparte facturile, un TV Guide...

Și...

Un plic mare. De la Northwestern.

– O, am rostit, mai degrabă ca un suspin.

M-am așezat pe trepte și o serie de cataloage și plicuri s-au răspândit pe verandă.

– O, Doamne!

– Dacă-i mare, e de bine, corect? și-a dat el cu părerea, așezându-se lângă mine; totuși, el trebuia să știe mai bine cum era: în definitiv, trimisese documentele pentru înscriere și fusese acceptat la facultate anul trecut; însă își păstrase ochelarii de soare pe față, așa că nu puteam să-i văd ochii. Dacă-i mare, înseamnă că te vor, nu? a insistat.

– Dacă-i mare, înseamnă că mă vor.

– Normal că te vor. Ar fi idioți dacă nu te-ar vrea.

Felicitări. Așa începea scrisoarea.

Ușa de la intrarea în casă s-a deschis, scârțâind. Soledad și-a făcut apariția dincolo de ușa din plasă, într-un maieu roz-pal, care-i scotea în evidență pielea bronzată și brațele pistruiate.

– Cum te-ai descurcat la test? m-a întrebat, după care: Bună, Sawyer.

– Bine, i-am răspuns, întorcându-mă și ridicându-mi privirea spre ea. I-am apropiat scrisoarea de ochi. Am intrat la Northwestern, am anunțat-o apoi.

Chipul lui Soledad a înflorit într-un zâmbet uriaș, încântat.

– Reena! a strigat ea, repezindu-se afară și aruncându-și brațele pe după umerii mei. O, Reena, iubito, e minunat!

Pentru numele lui Dumnezeu din ceruri, cât îmi doream să mă duc! Îmi doream să particip la acel curs de scriere de călătorie, îmi doream să studiez în străinătate... să am o pereche de pantaloni din catifea și să citesc romanele groase ale scriitorilor ruși prin cafenele și să tropăi pe străzi în cizme îmblânite pufoase și galbene cât e iarna de lungă. Voiam să fiu cu totul altcineva. Voiam să văd locuri în care n-am fost niciodată. Îmi doream toate lucrurile astea de când mă știam pe lume, însă pe Sawyer mi-l doream încă de și mai mult timp, iar acum, când îl aveam și alegerea îmi stătea în față, nu

mi se mai părea atât de ușoară ca altădată. M-am gândit la domnișoara Bowen, la toată truda depusă de noi amândouă, astfel încât eu să pot absolvi liceul mai devreme. O mulțime de elevi n-ar vrea să piardă viața din ultimul an de liceu.

Sawyer a rămas la mine acasă până mai târziu în seara aia. Am stat amândoi pe podea, în camera mea, până aproape de unsprezece, cu ușa larg deschisă, conform cerințelor lui Soledad, angrenați într-un fabulos joc de rummy. El era singurul care izbutise vreodată să înțeleagă întortocheatul set de reguli impuse de Allie. Am dat fuga până jos ca să mai iau ceva înghețată din congelator, aruncând un flușturatic *Să nu trișezi!* peste umăr, întorcându-mă după cinci minute cu o jumătate de kilogram de Super Fudge Chunk în mână ca să-l găsesc nu acolo unde-l lăsasem, așezat pe covor, ci stând în picioare lângă biroul meu, cu gleznelor încrucișate nonșalant, citindu-mi eseul pentru admiterea la facultate.

– Hm, am zis, fixându-l cu privirea și străduindu-mă să nu mă simt chiar atât de irațional luată prin surprindere pe cât mă simțeam, atât de expusă și, la urma urmei, spionată – mereu îi spuseseam c-o să-i dau voie să-l citească până la urmă.

– De unde l-ai luat?

– Era în vârful teancului, mi-a explicat Sawyer, arătând cu capul spre cu adevărat exploziva debandadă de pe birou, cu manuale și teste de la școală, un e-mail primit de la South Florida Living, prin care eram solicitată să mă duc la redacția lor ca să discut despre perioada de practică, ca și intern.

Nu părea deloc să se simtă vinovat. Zâmbea.

– E chiar foarte bun, Reena.

– Da? am întrebat și o parte din ascuțimea tonului s-a scurs.

Știam că e destul de bun, obiectiv vorbind – în definitiv, mă ajutase să intru la Northwestern – însă era altceva s-o aud din partea lui Sawyer. Am pus recipientul cu înghețată pe măsuta pentru toaletă.

– Așa crezi? am vrut să știu.

Sawyer a clătinat aprobator din cap și s-a așezat pe pat; din instinct, am aruncat o privire spre coridor, însă tata și Soledad erau încă jos, amândoi.

- Cum se face că nu m-ai lăsat să-l citesc până acum? m-a întrebat.

- Nu știi, am răspuns, așezându-mă lângă el și mângâindu-i două degete cu două de-ale mele, pe deasupra păturii. Din timiditate, presupun.

- Nu e cazul să fii atât de timidă tot timpul, m-a asigurat Sawyer, zâmbind. Doar e vorba despre mine. Apoi, după o clipă: Chiar o să te duci prin toate locurile alea, hm?

Mi-am ridicat privirea spre el, mirată. Ceva din felul în care o spusese mă făcea să cred că abia acum se gândea serios la asta, la faptul că eu chiar aveam să plec la sfârșitul verii.

- Cam așa am de gând, i-am răspuns încet.

A clătinat iar din cap în semn de încuviințare, lăsându-se pe pernă. Atât de mult dormise la mine, încât așternuturile mele începuseră să se impregneze cu mirosul lui.

- Poate că și eu aș avea nevoie să plec de-aici, a zis după câteva clipe.

Am ridicat din sprâncene, întinzând mâna după înghețată. Oricât de vagă ar fi fost afirmația lui, era prima oară când îl auzeam vorbind despre orice ar fi semănat cu un plan de perspectivă.

- Uite, am zis, aplecându-mă peste marginea patului, ca să iau lingurițele din borcanele goale de pe covor. Am auzit despre Chicago că ar fi un oraș bun pentru muzică.

- A, da?

Mi-am întors privirea spre el și am văzut că Sawyer zâmbea larg și deschis. Am simțit cum ceva asemănător speranței mi se umflă ca un balon galben în interiorul pieptului.

- Atunci, a zis, ciocnindu-și lingurița de a mea, ca și cum am fi luat o hotărâre împreună, poate c-ar fi cazul să văd dacă e așa.

După

Avem nevoie de o jumătate de oră ca să coborâm din cameră, s-o îmbrăcăm pe Hannah, să-i dăm să mănânce și s-o instalăm în

colțișorul pentru joacă din sufragerie, care se afla în imediata apropiere a ușii bucătăriei.

- O să-ți pregătesc micul dejun, declară Sawyer, îndreptându-se spre frigider.

- Nu prea mi-e foame, zic, clătinând din cap, dar el se strâmbă.

- N-ai mâncat aseară, din cauză că erai necăjită, și n-am zis nimic. Dar azi e o cu totul altă zi. În consecință, ouă!

Îmi zâmbeste, iar eu mă așez, satisfăcută să mă las cocoloșită timp de câteva minute. Satisfăcută să-l las pe el să mă cocoloșească.

Se aude soneria de la intrare.

- Probabil că e Shelby, îi zic, ridicându-mă. Mama ei e asistentă la spital și am găsit o grămadă de mesaje pe telefonul meu mobil.

Tocmai atunci, începe să sune și telefonul din bucătărie.

- Poți să răspunzi tu? îl întreb pe Sawyer peste umăr.

Mă grăbesc să trec prin living și să deschid larg ușa, fără să mai privesc prin vizor, dându-mi seama de idioțenia comisă cu o secundă prea târziu. Nu era Shelby, persoana care venise să mă vadă, în această însoțită dimineață de duminică: era Aaron. Și asta e secunda în care-mi zic, în sinea mea: *rahat*.

- Bună! exclam veselă, făcând un pas înapoi, ca să-l las să intre cu un picior în casă, dar nu mai mult.

E proaspăt bărbierit și îmbrăcat cu un tricou având emblema șantierului naval pe el, cu vapoare navigând pe ocean.

- Bună, zice. Am auzit despre tatăl tău.

- E bine, cred, îi zic. O să plec la spital peste puțin timp.

- Vrei să te însoțesc? se oferă el. Am putea să luăm micul dejun foarte repede, în drum.

Tocmai încerc să mă hotărâsc cum să-i răspund, când vocea lui Sawyer reverberează prin living, zgomotoasă și veselă.

- E Shelby? Invit-o înăuntru! Îi fac și ei câteva ouă.

Fir-ar să fie.

Trăsăturile lui Aaron se transformă, devenind aspre.

- Scuză-mă, îmi zice. Nu mi-am dat seama că ai oaspeți. Nu e decât mașina ta pe alee.

- Nu, e doar...

E doar ce? Nu e doar orice. E o relație sexuală cu Sawyer Legrande.

- Shelby Fitzsimmons, vedetă a scenei și a ecranului, declamă Sawyer, traversând sufrageria.

Îl zărește pe Aaron și încremenește, doar pentru o clipă, după care își revine și un zâmbet aproape imperceptibil îi înflorește în colțurile gurii. Deja îmi vine să-l pocnesc.

- A! Nu e Shelby.

- Nu tocmai, rostește Aaron tărăgănat și, Doamne, Doamne, mă simt ca un gunoi.

- Păi salut, omule, mă bucur să te văd, zice Sawyer, revenindu-si în fire de-a binelea.

Dacă nu l-aș fi cunoscut, aș fi zis că se purta de-a dreptul cuviincios.

- Eu, hm, tocmai făceam câteva ochiuri, dacă te interesează.

- Mersi, dar eu trebuie să plec, răspunde Aaron, retrăgându-se pe ușă, centimetru cu centimetru. Trebuie să mă duc la muncă. Am trecut doar să aflu dacă tatăl Serenei e bine.

- Tocmai am vorbit la telefon cu Soledad și ea zice că se simte perfect.

- Era Sol? îl întreb, uitând pentru o clipă de masacrul care se producea chiar sub ochii mei.

- Bine, atunci, cred că asta e, zice Aaron, plimbându-și privirea de la mine la Sawyer și înapoi. Cred... cred că, ăăă, ne mai vedem, Reena.

- Aaron...

Ce-aș putea să mai spun? M-am purtat îngrozitor cu el, un om atât de bun, un om de suflet care mi-a adus flori și m-a făcut să zâmbesc chiar în cele mai urâte zile din viața mea. Nu există scuză pe lumea asta.

De fapt, nu mai contează; Aaron deja a ieșit.

- Transmite-i tatălui tău toate cele bune din partea mea, îmi mai strigă peste umăr, bătând grăbit în retragere, ca și cum mi-ar fi luat foc casa, iar eu aș fi prea proastă ca să-mi dau seama și să mă salvez.

- Rahat, zic, odată ce-i văd mașina dispărând de pe alee. Rahat!

- Ce e?

Îmi descarc nervii pe el, într-o izbucnire sălbatică.

- Gura!

- Hai, fii serioasă, răspunde Sawyer, care s-a abținut atât timp cât a putut; acum zâmbește. Nu e dracul atât de negru.

- Nu, de fapt, e exact atât de negru. Tu nu înțelegi. Tu, fără doar și poate, nu înțelegi.

Mă gândesc la cât de supărată e deja Shelby pe mine. Am impresia că tocmai am distrus prietenia dintre noi două pentru totdeauna.

- Tocmai m-am distrus în totalitate.

- Ei, zice el, privindu-mă un pic pieziș, cu șiretenie. N-aș spune asta, nu tocmai.

- Am zis: gura!

Sawyer își dă ochii peste cap.

- Pot să te întreb ceva? Îți place, măcar, tipul? Sau e doar, cum să zic, practic? Pentru că, trebuie să ți-o spun, Reena, el e cam echivalentul uman al unui castron de cereale sfărâmate.

- Du-te naibii, Sawyer. Tu nu-l cunoști. E un tip realmente drăguț.

- Așa e și Mister Rogers, dar ăsta nu e un motiv pentru care să te arunci în pat cu el.

- În primul rând, cu cine mă arunc sau nu mă arunc eu un pat nu te privește pe tine. În al doilea, apropo de lucrurile despre care nu știi nimic, a fost un iubit chiar foarte bun.

Îi întorc spatele și pornesc, tropăind, spre bucătărie.

- Și, în al treilea rând, Mister Rogers e mort!

Asta l-a descumpănit pe moment.

- Mister Rogers e mort?

- De ani de zile!

Mă urmează prin sufragerie, oprindu-se pentru o clipă să-i ciufulească părul lui Hannah.

- Ai putea să n-o mai iei la fugă ori de câte ori încerc să port o discuție cu tine?

- Uite cine vorbește despre luatul la fugă, ripostez, stingând focul și punând ouăle la loc în frigider.

Sawyer se strâmbă, semn că, poate, refrenul ăsta începe să-l cam sâcăie.

- Ei bine, acum sunt aici, îmi răspunde.

- Sigur.

Țopăi prin bucătărie ca o bilă de pinball, aruncând diferite și felurite obiecte în geanta de pe scaun: telefon mobil, chei, biscuiți pentru Hannah, vreo două cutii cu suc, un stegozaur din pluș.

– Asta până când te apucă nebunia sau disperarea sau ce naiba te-o mai împinge să faci tâmpeniile pe care le faci și să-ți iei din nou tălpășița și să mă lași iar de unde-am plecat, diferența fiind că, de data asta, l-am înlăturat complet pe singurul tip din toată viața mea care chiar s-a purtat frumos cu mine.

Lui Sawyer nu-i place asta. Buzele lui moi se subțiază.

– Eu m-am purtat frumos cu tine.

– Mm-hm. Am apreciat în mod special partea când ai plecat fără să ai măcar bunul-simț de a născoci o minciună, cum că te duci după țigări.

– Până când ai de gând să-mi mai arunci chestia asta în față?

– Până când n-o să mă mai enervez din cauza ei!

– Adică niciodată?

– Ai fost plecat timp de doi ani! Te-ai întors de două săptămâni!

– Știi ce mi se pare foarte tare la faza asta? Că ignori complet faptul că și tu erai pe picior de plecare, când am plecat eu. Mi-o spuneai în fiecare zi.

– Urma să plec la facultate!

– Urma să pleci de-aici cu un an întreg înainte de cum ar fi trebuit și să nu te mai întorci niciodată. Aveai de gând să pleci spre ceva măreț și uimitor și de o sută de ori mai bun decât restaurantul și orașul ăsta și de o sută de ori mai bun decât mine.

– Sawyer, nu fi copil. N-am zis asta niciodată.

– Ai zis-o într-o sută de feluri diferite. Oricum plecai. Eu doar m-am gândit să ți-o iau înainte.

– Dumnezeule mare! exclam.

Îmi dau ochii peste cap, încerc să gândesc pentru o clipă, iar când reușesc, nu găsesc decât o singură concluzie logică de tras. Mă simt rea ca un câine turbat.

– A fost o tâmpenie din partea noastră, zic în cele din urmă.

– Care anume? vrea el să știe, privindu-mă bănuitor.

– Asta, zic, desfăcându-mi larg brațele. Noaptea trecută, dimineața asta, totul. A fost o idee proastă. Eram necăjită. N-ar fi trebuit să te las...

- Să mă lași? izbucnește el. Tu ai venit să mă cauți! Eu eram pregătit să mă culc pe afurisita aia de canapea!

- Cum o fi. Nu contează. Ceea ce contează e că eu sunt o maniacă și tu ești cel care mă face să fiu așa. Te-ai întors abia de treizeci de secunde și eu deja mă comport ca o idioată, ca la început.

- Ei bine, cu asta nu exagerezi.

Dumnezeule, tare frustrată mai sunt cu el! Mă simt frustrată pentru toată viața mea.

- Du-te-n mă-ta.

- Frumos, îmi dă replica.

E enervat și el acum.

- Știi ce? Hai să uităm de asta.

- Știi ce? Hai.

- Perfect, zice pe un ton de parcă mi-ar spune buletinul meteo, însă ochii îi sunt reci ca două bile din marmură. Nici nu mă mai interesează, adaugă.

44

Înainte

- Ce ai pe tine? s-a interesat Sawyer.

M-am privit în oglindă, proptindu-mi telefonul între ureche și umăr. Era în vinerea săptămânii în care-mi promisem scrisoarea de la Northwestern; el rămăsese să mă ia peste douăzeci de minute, pentru ceea ce, după cum îmi promisesese, avea să fie o leșire extrem de importantă.

- De ce?

- Pentru că vreau să fiu sigur că nu ne îmbrăcăm la fel.

- Gura, l-am apostrofat. Eram la jumătatea lui mai, pe o vreme incomod de caniculară. Orice aș pune pe mine, mă face să transpir, i-am zis. Așa că, poate, nimic.

- Înțeleg, a zis, și, după voce, era clar că zâmbea. Uite, ar fi o idee. Să fii gata în zece minute, bine? Sărbătorim. Iubita mea a intrat la facultate săptămâna asta.

În seara aia, ne-am dus până la South Beach, cu geamurile jeepului coborâte până jos de tot; instalația de aer condiționat

capitulase până la urmă, de câteva săptămâni, așa că puteam să adulmec mirosul oceanului și al verii. Charley Patton zumzăia prin arșiță: *Mi-am luat iubita să prindă primul tren...* Sawyer și-a ținut mâna pe piciorul meu tot timpul cât am înaintat pe 95, întrerupând contactul doar uneori, cât să-și maseze un mușchi care-i zvâcnea în maxilar.

– Îmi plac încheieturile tale, a comentat subit, aruncând o privire spre mâinile mele, care mi se odihneau în poală.

Apoi, cu vârful degetului, mi-a urmărit contururile antebrațului, pe dedesubt.

– Încheieturile mele? l-am întrebat, privindu-l sceptică.

– Mda, a confirmat, zâmbind cu o jumătate de gură, în timp ce trecea pe banda cealaltă. Stai liniștită. Nu am, cum să zic, un fetiș pentru încheieturi. Pur și simplu, îmi plac ale tale. Sunt micuțe. Ca oasele de pasăre.

– Ca oasele de pasăre, am repetat eu.

– Mda, a zis, apoi, după o pauză: *Vezi? Acum ai stricat momentul.*

– Tu creai un moment?

– Încercam!

– Scuze, am zis, râzând. Mai încearcă o dată.

– Nu! a replicat. Momentul s-a dus.

Numai că și el râdea.

South Beach strălucea ca un carnaval, peste tot numai clădiri în stil Art Deco și vitrine luminoase, însă Breezeway, acolo unde am ajuns să poposim, făcea ca Prime Meridian să pară barul din Ritz. A trebuit să mergem pe o alee întunecoasă, presărată cu gunoaie, ca să ajungem la intrare, timp în care m-am întrebat dacă Sawyer știe unde mă duce. *Ai condus atâta drum ca să mă aduci aici, când tot restul din South Beach e luminat ca pentru Crăciun?* mi-a venit să-l întreb, însă n-aveam chef de ceartă.

Sawyer m-a ținut de mână în timp ce șerpuia, cu mișcări experte, prin mulțime, trăgându-mă după el ca pe un obiect. Mi-a dat impresia că-i plac aglomerațiile, adunăturile mari și gălăgioase de oameni. Mi se părea că se pricepe la așa ceva.

Mi-a dat drumul când am ajuns la bar, încordându-și privirea prin fum ca și cum ar fi căutat pe cineva.

– Așteaptă aici, mi-a zis la ureche.

Răsuflarea lui m-a gădilat și mi-a făcut să se legene cercelul.

– De ce? am vrut să știu, mijind ochii spre el, dintr-odată bănuitoare.

Eram nevoită să ridic vocea, dacă voiam să mă audă prin muzica aia, o chestie bubuitoare și zgomotoasă, necunoscută mie.

– Unde te duci?

– Așteaptă-mă doar o clipă. O să ne luăm cina după asta, îți promit.

Am oftat și am pornit spre toaletă. Dădusem pe gât o cutie de suc carbogazos pe drum. După ce mi-am făcut treaba, mi-am omorât ceva timp descifrând inscripțiile de pe peretele de lângă dozatorul gol de Tampax, născocind în minte scenariile care să se potrivească la inițialele mâzgălite, la inimioarele desenate, la cuvintele obscene. Am simțit că mi se lipesc pantofii de podea, așa că mi-am croit drum spre ieșire, dar deodată am auzit un urlet de femeie, înălțându-se peste toate celelalte.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe un tip ușor amețit, după ce am trecut de colțul micului coridor care dădea spre toalete – localul se aglomerase și mai mult de când nu mai fusesem eu prezentă și nu puteam să văd mișcarea.

– Doi idioți au sărit, mi-a răspuns tipul, după ce m-a măsurat din cap până-n picioare într-un fel care mi-a dat frisoane. Apoi, poate crezând că n-a fost suficient de explicit: La bătaie.

Am privit în jur, căutându-l pe Sawyer și rostind o rugăciune rapidă, știind că e inutilă chiar în timp ce mi se derula prin creier.

Ridicându-mă pe vârfuri și străduindu-mă să privesc pe deasupra mulțimii, am remarcat că unul dintre cei doi idioți care au sărit la bătaie era, fără discuție, iubitul meu. Dintr-odată, mica noastră expediție spre Breezeway căpăta o mult mai mare logică.

– Am impresia că-ți bați joc de mine, am zis, în timp ce în mintea mea se făcea lumină strălucitoare și deranjantă.

I-am văzut pe paznic și pe barman repezindu-se ca să-i despartă și am rămas încremenită timp de mai multe secunde interminabile, încercând să mă hotărâsc dacă să mă duc spre ei sau s-o șterg. Am scos un scâncet în clipa în care o lovitură l-a nimerit în obraz pe Sawyer și am simțit cum mi se ridică fierea în gât când el s-a dat cu un pas înapoi și și-a repezit pumnul în gura celui alt tip. Era bun la

bătaie, mi-am dat seama absentă, după care am făcut stânga-mprejur și mi-am croit drum prin mulțime spre ieșire.

Îmi luasem călcâiele la spinare și eram deja pe alee, chiar înainte ca tipul cu care vorbise Sawyer la intrare să-l scoată afară din bar.

– Frate, nu sunt băut, îi zicea el, însă gorilei nu părea să-i pese. El a început, jur!

– Al tău e? m-a întrebat individul.

Cât pe ce să spun nu. Sawyer ne-a privit pe amândoi ursuz.

– Mda, așa cred, am răspuns. Mulțumesc. Scuze.

Paznicul a făcut un semn de încuviințare, a ridicat din umeri, apoi s-a întors înapoi, iar eu am scos cheile mașinii lui Sawyer din buzunarul lui de la spate, în timp ce mergeam spre stradă. Mă săturasem să tot conduc eu la întoarcere.

– Suie-te în mașină, i-am zis.

– Reena, era vorba să se termine repede, dar tipul...

– Taci, l-am întrerupt.

– Trebuia să mergem altundeva.

– Am zis să nu vorbești cu mine!

Am pornit motorul.

– De-asta m-ai adus tu tocmai până aici? l-am luat la rost.

N-a răspuns – din cauză că așa îi cerusem eu, presupun – așa că am șarjat mai departe. Eram pe punctul de a izbucni în lacrimi, într-atât mă înfuriasem.

– Pe bune? am continuat. Și ai încercat să pară că mă scoți la o întâlnire? Pentru că am intrat la facultate? Dumnezeu! Nu pot să cred. Serios că nu pot să cred.

– Așa trebuia, să fie o întâlnire, a bombănit el. Aveam să te duc în altă parte. N-ar fi durat mai mult de o secundă, dacă ăla n-ar fi fost atât de jigodie.

– Corect. El e de vină. Furnizorul tău de droguri e de vină.

Am tresărit, doar privindu-i articulațiile degetelor zdrelite. Ieșea sânge din ele.

– E caraghios, am zis aruncând o privire pe geam și apoi semnalizând. Îți dai seama că e caraghios? Am senzația că nu-i real ce se întâmplă. Locul meu nu e aici, la propriu și la figurat.

– Ce faci? s-a interesat el în loc să-mi răspundă.

– Opresc la Walgreens.

- Pentru ce?

- Pentru că vreau să cumpăr ce trebuie pentru mâna ta!
Doamne, Dumnezeule!

- N-am nimic.

- Ai urme de dinți pe ea! Vrei să te îmbolnăvești de turbare?

- Nu se îmbolnăvește nimeni de turbare, mi-a răspuns cu un râs
semănând a lătrat.

- Vrei să iei SIDA? am continuat, aproape venindu-mi să vomit
în timp ce pronunțam cuvântul.

Am oprit motorul jeepului în parcare de la Walgreens și, după
ce am stat să mă gândesc timp de un minut, mi-am vârât cheile în
buzunar.

- Frumos, a zis el. Ce anume crezi că aș fi făcut? Îți închipui că te-
aș fi lăsat aici?

- Cine mai știe ce naiba ai fi în stare să faci?

Am trântit portiera după mine și am intrat în farmacie,
cheltuindu-mi toți banii lichizi pe care-i aveam la mine pe apă
oxigenată, tifon, un tub de Neosporin și încă o sticlă cu răcoritoare.
Aș fi vrut să fiu cu tata, cu Shelby, cu Soledad, până și cu Lauren. Nu
să mă întorc la mașină. Îl simțeam cum se îndepărtează, atât de
mult, încât să nu-l mai pot prinde și nu știam cum aș putea să-l
opresc.

Casierul mi-a examinat cumpărăturile și m-a privit oarecum
compătimitor, spunându-mi:

- Sper să aveți o seară ceva mai bună.

- Mersi, i-am răspuns.

Am fost nevoită să-mi ridic privirea spre tuburile fluorescente,
ca să nu izbucnesc în plâns.

- Fir-ar a naibii de treabă, Sawyer, am șuierat, după ce am
apris becul din plafonul jeepului.

Arăta mai rău decât crezusem. Avea să se aleagă cu un ochi
vânăț. I-am aruncat sticla cu răcoritoare și el și-a aplicat-o peste
ochiul care i se umfla cu repeziciune.

- Știi ce, de ce-aș mai vrea eu să mă duc la facultate, când pot să
rămân aici și să mă joc de-a Florence Nightingale cu tine?

– Mă depășește al naibii. Au, a exclamat, când apa oxigenată a luat contact cu articulațiile lui, aerul ieșind din el șuierând ca dintr-un balon. Doare!

– E bine.

– Uite ce e, nu-ți mai bate capul, mi-a zis, retrăgându-și mâna. Mă ocup și singur de ea. Hai să mergem.

– Perfect. Fie cum vrei tu.

Am pornit jeepul în marșarier. Simțeam că urăsc mașina asta și orașul ăsta și întregul stat Florida. M-am gândit să pornesc în viteză spre Alligator Alley și să ies de pe șosea, intrând direct în mlaștină.

– Ei bine, n-o să mai fii nevoită să mă suportți mult timp, a precizat el, lăsându-se moale pe scaun, ca o pereche de blugi bufanți.

Și-a încrucișat brațele pe piept.

– Serious? Ești supărat pe mine pentru Northwestern?

– Nu sunt supărat pe tine pentru nimic.

– Mincinosule, l-am apostrofat, oftând. Doar nu poți spune că nu știai unde plec. Ți-am zis încă de la început c-o s-o șterg de-aici.

– Fără caterincă!

– Fără caterincă, l-am îngânat și după asta am rămas tăcuți pentru o vreme, muzica de la radio fiind înecată de suflarea fierbinte a vântului.

Transpirația îmi șiroia dezagreabil pe ceafă. În cele din urmă, am zis-o:

– Vreau să discutăm despre Allie, acum.

Cu asta i-am captat atenția.

– Ce?

– Ai auzit ce-am zis.

– Vrei să discutăm despre asta acum?

– Când ar putea fi un moment mai potrivit? l-am întrebat. Facem chestia asta de șase luni și practic n-am discutat deloc subiectul.

A oftat. Sticla cu răcoritoare era încă lipită de fata lui și, pentru o clipă, m-am întrebat dac-o avea și mâna ruptă.

– Ce vrei să știi despre ea?

– Ce te-a făcut să-ți placă?

– Reena, de ce vrei să-mi faci una ca asta?

– Răspunde-mi și-atât.

- Nu știi! a zis, oftând zgomotos și lăsându-și capul pe tetiera scaunului; într-un târziu, a început să povestească. Era cu adevărat... deschisă, bănuiesc. Și zăpăcită. Ca și cum n-ar avea nicio grijă pe lume, vreodată.

M-am întrebat atunci dacă și-o fi ticluit descrierea anume ca să mă rănească, să sublinieze diferențele între cea mai bună prietenă a mea și mine - între fosta lui iubită și cea actuală - sau dacă eram într-atât de diametral opuse, încât nu putea să se exprime decât așa.

- Era doar... amuzantă.

Amuzantă. Sigur. Am tras adânc aer în piept, privind cu atenție un indicator rutier, apoi am cotit larg la dreapta.

- S-ar fi întâmplat vreodată orice din toate astea, dacă ea n-ar fi...

N-am reușit să-mi mai sfârșesc propoziția.

- Ea a murit, Reena, m-a completat fără să mă privească; privea afară, pe geam, în schimb, cum clipec luminile pe lângă noi. Poți foarte bine s-o spui, dacă tot e să discutăm despre asta. Dacă ea n-ar fi murit.

- Dacă ea n-ar fi murit, am repetat, înghițind în sec. Ai mai fi vrut vreodată să fii cu mine, dacă Allie n-ar fi murit?

- Ce naiba te-a apucat, hm? a ripostat el. Nu s-ar putea să terminăm cu asta?

- Răspunde-mi la întrebare!

A urmat o lungă tăcere. Îmi dădea impresia că-și cântărește variantele.

- Nu știi, a răspuns. Nu știi! Și sunt tot felul de porcării pe care tu nu le știi despre mine și sunt al naibii de sigur că sunt și porcării pe care nu le știi despre seara aia...

- Păi, atunci, spune-mi!

- Nu pot.

N-am mai insistat. De fapt, la ce puteam să mă aștept? În mod sigur, era periculos pentru mine să conduc așa. În mod sigur, ar fi fost mai sănătos să trag pe dreapta și să lămuiesc totul. Însă eram obosită deja și voiam să ajung acasă. M-am oprit brusc la un semafor a cărui lumină nu-mi dădusem seama că era roșie.

- Ai grijă, m-a avertizat el încet.

- Gura, am replicat.

Am parcurs restul drumului fără să vorbim, zumzetul aparatului de radio rămânând singurul sunet din interiorul jeepului. *Știi că mi-ai făcut rău.*

Cerul era încărcat, plin de nori vineții, când am ajuns pe aleea din fața casei lui Sawyer. Urma, probabil, să plouă. Clădirea galbenă părea bântuită. Mi-am adunat cu greu curajul.

– Ai nevoie de ajutor, Sawyer.

– A, te rog! a replicat, scoțând un sunet oarecum de respingere, de undeva din fundul gâtului. Nu începe cu chestii din astea cu mine.

– Ei bine, să știi că ai!

– Încetează.

– Nu ești la școală, ai o jumătate de normă la un serviciu pe care în permanență ești la un pas să-l pierzi, ești praf tot timpul...

– Nu sunt! m-a întrerupt el.

– Serios, Sawyer, singurul lucru pe care-l ai în clipa de față e relația cu mine și faci tot posibilul s-o strici și pe asta!

– Sigur, a bombănit el. Numai eu o stric.

– N-am ce să fac, dacă e să plec!

– Nu e vorba despre faptul că pleci! a strigat el.

– Atunci despre ce e?

N-a răspuns.

– Ei?

Tot nimic.

– Îți place chestia asta? l-am luat la rost. Tâmpenia asta, de joacă de-a durul, în care te complaci tot timpul? Dă vreun rezultat pentru tine?

– Mă tot întrebi asta. Ție-ți place să fii totdeauna fata cea bună? Asta îți servește la ceva?

– Nu e că așa face pe fata cea bună, Sawyer! E că sunt eu însămi!

– Ei bine, poate că asta fac și eu. Sunt doar eu însumi.

– Dar ăsta nu ești tu!

– Poate că da.

– Atunci înseamnă că nu te cunosc.

– Poate că nu.

A oftat, a deschis portiera jeepului și s-a strecurat afară.

- Prevezi cumva c-o să renunți la rahaturile astea în viitorul apropiat? i-am strigat, scoțând capul pe geam.

- La ce rahaturi te referi? m-a întrebat, zâmbind cu superioritate.

- Știi la ce rahaturi mă refer!

Îmi venea să-l pocnesc. Îmi venea să fiu cât mai răutăcioasă cu putință.

- Să-ți spun ceva, Sawyer, începi să nu mai impresionezi pe nimeni cu tâmpeniile tale.

Sawyer a făcut un pas înapoi, după care a rămas cât se poate de nemișcat.

- Cu tâmpeniile mele? a repetat cu voce scăzută – și acesta a fost momentul în care mi-am dat seama că mersesem prea departe.

- Uite, îmi pare rău, i-am zis. N-am vrut... Am zis doar...

- Las-o baltă.

- Sawyer.

- Trebuie s-o șterg de-aici, a zis aproape ca pentru sine.

Era deja de cealaltă parte a curții, aproape înaintea să-mi dau eu seama ce se petrece. Degetele lui înfipite în păr semănau a păianjeni albi.

- Ne mai vedem noi, Reena, mi-a mai zis.

De data asta, nu m-a mai sărutat de rămas-bun.

45

După

O las pe Hannah cu Stefanie și gonesc, cam prea tare, cu mașina spre spital, ducând cu mine un schimb de haine și un covrig pentru Sol, pe scaunul din dreapta mea. Ea arată ca naiba, însă tatăl meu pare să fie bine, dacă nu luăm în considerare că e amețit și palid, cu o branulă lipită cu leucoplast de dosul palmei. Aș avea vreo cincizeci de lucruri să-i spun, însă niciunul dintre noi nu scoate o vorbă, așa că stau pe marginea patului și urmărim împreună *Today show*, un incredibil de plictisitor segment despre cum să găsești cele mai bune legume și fructe de vară. Îmi face poftă de afine. Mă foiesc. Mă gândesc cât de dezamăgit ar fi el dac-ar ști că tocmai mi-am

petrecut ultimele douăsprezece ore repetând toate greșelile prostești comise vreodată cu Sawyer sau dacă acestea sunt numai genul de tâmpenii la care se așteaptă el din partea mea, după tot acest timp. Mă simt cât se poate de nesăbuită, pe deasupra tuturor celorlalte, fiindcă mi-am permis să cred că aș putea face să funcționeze relația, după toate cele întâmplate.

– Mai speriat, îi zic într-un târziu.

Aș fi vrut să-i spun: *Te rog să mă ierți*, dar n-am știut cum să încep.

– Să nu-mi mai faci așa ceva, adaug.

– Am înțeles, doamnă, răspunde el, clătînând din cap în semn de încuviințare și lăsându-se la loc pe pernă.

Pielea de sub ochi îi e palidă și cenușie. Obrajii îi sunt presărați de țepii unei bărbi de o zi.

– Soledad mi-a servit deja papara, mă informează el.

– O să trec mai târziu cu Hannah, îi promit când mă ridic să plec.

Îl sărut pe frunte și nu plâng decât când ajung în parcare. Mă simt oribil.

Sawyer apare pe la zece, să preia schimbul de la Joe, care-mi strecoară o acadea Dum Dum cu caramel pentru Hannah, înainte să plece acasă, la nevastă. Sawyer a crescut, practic, în spatele barului, exact ca noi ceilalți, și imediat se simte ca la el acasă printre Soco și grenadine, văzându-și de treabă de parcă n-ar fi fost niciodată plecat.

Mă străduiesc din răspuțeri să nu-l privesc, mă fac că nu observ când îi adresează un zâmbet profesional unei femei între două vârste, abundant machiată, sau discută despre baseball cu doi tipi în costume, veniți în oraș ca să participe la o conferință. Totuși, nu e cine știe ce aglomerație, iar restaurantul nu-mi oferă prea multe posibilități de distragere a atenției. Mă ascund în bucătărie pentru un timp, punându-l la curent pe Finch cu ce s-a mai întâmplat cu tata.

Pe la opt, localul se umple suficient cât să intru într-un soi de ritm ciudat, familiar: împart note de plată și sticlute cu ulei de măsline, cuțite și farfurii în plus. Îmi transmit comenzile de băuturi de pe computerul aflat pe culoarul din spate și nu-l privesc deloc pe Sawyer.

Până la urmă, totuși, bagă de seamă că nu-l observ și-mi prinde privirea în timp ce mă îndrept spre bucătărie cu un braț plin de farfurii murdare, într-un echilibru precar. Nu știu la ce m-aș fi așteptat, anume, dar în orice caz nu la zâmbetul amabil de prezentator al știrilor la televiziune pe care mi-l expediază.

- Ai nevoie de ceva, Reena? se interesează el.

La drept vorbind, am; n-am apucat încă să le introduc în sistem.

- Două Amstel, îi răspund fără altă introducere. Sunt primele cuvinte pe care i le-am adresat toată seara.

Sawyer înalță din sprâncene, vrând să mă tachineze.

- Care erau cuvintele magice? mă întrebă.

- Sawyer, taci și dă-mi berile, ripostez, încruntându-mă la el.

- Supărăcioaso, mă apostrofează, scoțând limba spre mine.

Se întoarce să ia paharele și-i văd mușchii mișcându-se pe sub cămașă într-un fel pe care fac tot posibilul să nu-l iau în seamă. Așa că-mi dau ochii peste cap, pentru acoperire, încercând să-mi compun cel mai sâcâit ton omeneste posibil.

- Știi ce, îi zic arțăgoasă, dac-aș fi în locul tău, aș avea grijă la ce fac cu limba aia.

- Nu, zău? ripostează, plimbându-și privirea în sus și-n jos pe trupul meu, fățiș. Și unde ar fi un loc sigur pentru ea?

- Pe bune? zic.

Stomacul mi se zvârcolește atât de violent, încât aproape că mă doare, ca latura unei mașini frecându-se de a alteia. Încă am patru farfurii murdare în mâini.

- Mai taci! e tot ce reușesc să-i mai zic.

Sawyer zâmbește.

- De ce-mi spui mereu să tac? mă întrebă jovial.

- De ce o meriți mereu? i-o întorc și plec să las farfuriile în coșul pentru spălat.

Mă întorc după un minut și-l găsesc aplecat peste teigheaua barului, cu berile așteptându-mă.

- De ce-ai ales Hannah? mă întrebă, ca și cum ar relua firul unei discuții anterioare, de parcă am fi stat de vorbă ca doi vechi prieteni, cât a fost după-amiaza de lungă.

- Ha? întreb mirată, înșfăcând sticlele de pe bar. S-o aleg pe Hannah, pentru ce?

Acum e rândul lui Sawyer să-și dea ochii peste cap.

– Ai înțeles întrebarea. Ce înseamnă?

– Harul lui Dumnezeu.

Clatină aprobator din cap, cu un aer meditativ.

– Frumos ales.

– Am avut o carte.

– Eficient, încuviințează, după care: Dar al tău?

– Serena? Ridic din umeri și plec să duc berile, apoi mă întorc, împotriva rațiunii. Exact ceea ce se aude, îi răspund. Nu mi-au nimerit numele.

– Nu, protestează Sawyer, scuturând din cap.

Stă în continuare aplecat peste bar, cu capul brunet împins aproape de mine, ca și cum și-ar închipui că urmează să-i spun cine știe ce secret.

– Pe mine m-ai căutat vreodată? se interesează.

– Nț, îi răspund; apoi, pentru că face o mutră de parcă i-aș fi lezat orgoliul – și, pe bune, ce mai e și cu asta –, mă încrunt. Ok, n-ai putea să termini?

Sawyer se încruntă la rândul lui.

– Să termin cu ce? întreabă, ca și cum chiar n-ar ști.

– Cu ce tot faci, îi zic.

Am prosteasca senzație că sunt atât de aproape de o izbucnire și că orice ar putea să mi-o declanșeze. Dintr-un oarecare motiv, sporovăiala banală mi se pare mai greu de suportat decât cea mai urâtă ceartă.

– Asta, că mă tot întrebi despre prenume, îi explic. Că faci pe camaradul.

– Mă comport civilizată.

– Ei bine, zic, termină.

Sawyer pufnește.

– Câtă maturitate!

– Mă întreb dacă ai cumva sentimente?

Mă fixează cu privirea.

– Să am ce?

– Sentimente, îi repet, ca și cum, poate, n-aș fi vorbit suficient de tare. Ai vreunul? Sau ești un soi de accident genetic?

Pe moment, Sawyer rămâne cu gura căscată, clătinând ușor din cap.

– Bun, zice în cele din urmă, ridicând tăblia despărțitoare și venind, cu pași apăsați, în fața barului.

Mă apucă de braț, nu prea delicat.

– Asta a fost, zice.

– Ce faci? îi șuier, în timp ce mă trage după el pe coridorul din spate, pe lângă birou și pe lângă bucătărie.

Trage zăvorul ușii care dă spre curtea interioară și o deschide.

– Dă-mi drumul! Afară plouă.

– Nu, pe bune! Suntem în Florida.

Se întoarce cu fața spre mine de îndată ce ieșim, pe jumătate adăpostiți de copertina de deasupra ușii. Aerul e încins și umed; umărul drept începe să mi se ude.

– Știi, e ceva clasic, îmi zice, cu un aer de parcă nu i-ar veni să creadă că încă purtăm o discuție ca asta, după atât timp. E chiar grozav.

– Ce să fie? întreb, făcând pe proasta. N-am chef de asta. Nu acum.

– Tocmai tu, din toată lumea, să mă întrebi dacă am sentimente!

Se freacă la ochi cu podul palmei.

– Știi, eu mereu am crezut că e o aiureală, când ziceau alții că ești regina ghețurilor, că poate ei doar nu te cunosc îndeajuns de bine, dar, sincer să fiu, în momentul de față...

– Nu mai ești chiar atât de sigur? sfârșesc eu fraza în locul lui. Ei bine, nu te poți plânge că nu te-aș fi avertizat.

Îmi fac loc pe lângă el, îndreptându-mă spre ușă – am terminat cu el, am terminat cu el – însă mă prinde iarăși de braț.

– Reena, zice el tăios. Nu s-ar putea să încetezi?

Scutur din cap.

– Uite ce e, îmi pare rău, îi zic, încercând să scap cu fața cât se poate de curată, de parcă un astfel de lucru ar fi măcar posibil cu Sawyer. Azi-noapte, cu toate alea, doar am...

– Nu te scuza, îmi ordonă el. Uite, eu nu. Pur și simplu, nu vreau ca ăsta să fie un nou pretext de a ne părăsi unul pe celălalt, înțelegi?

Hai, fugi de-aici!

– Unul pe celălalt? repet, privindu-l cu scepticism. Eu am fost exact aici.

– Știu, mă aprobă Sawyer. Iar acum, nu ai încredere în mine într-atât, încât să-ți poți lăsa viața în mâinile mele, știu și asta. Te-ai exprimat suficient de clar.

Se apleacă mai aproape de urechea mea.

– Dar cred că te bucuri că s-a întâmplat așa.

Pufnesc ironică.

– O, da, a fost minunat.

– Vorbesc serios, întărește el și-mi dau seama după voce că, într-adevăr, așa e. Cred că, în taină, ți-a făcut o mare plăcere, pentru că ți-a oferit un pretext ca să te închizi față de toată lumea și să nu-i dai nimănui vreo șansă de a ajunge la tine.

Sawyer se apropie și mai mult, amândoi fiind încă sub copertină, în curtea din spate, în locul acesta pe care-l știm de-o viață.

– Însă adevărul e că, în primul rând, pe mine n-ai vrea să mă lași să ajung la tine. Niciodată nu m-ai îngăduit până atât de departe. Iar acum mă ții la o lungime de braț, spunându-ți că așa merit, și poate că așa o fi, dar e greu, fiindcă de data asta nu e de ajuns.

Acum m-a înghesuit, silindu-mă să mă lipesc cu spatele de peretele exterior al restaurantului, postându-se drept în spațiul meu personal, de parcă ar vrea să fie sută la sută sigur că știu că nu scap de el.

– M-ai auzit, Reena? Vreau mai mult decât atât.

Scutur iarăși din cap, dorindu-mi să nu-l fi putut auzi.

– Shelby n-o să mă ierte niciodată, zic, fiindcă altceva nu reușesc.

– Fir-ar a naibii să fie, Reena, zice el, ridicând tonul; o, l-am enervat! Chiar nu poți să mă primești în lumea ta, măcar pentru o secundă?

– Serios? ripostez, simțindu-mă cum cresc un pic în dimensiuni, cum mi se lărgesc umerii. Să te primesc în lumea mea? În tot timpul cât am fost împreună m-am chinuit să te fac să vorbești cu mine!

Cu asta reușesc să-i captez atenția.

– Despre ce? mă întrebă pe un ton de o curiozitate neprefăcută.

– Despre orice! îi răspund. Despre familia ta, despre prietenii tăi, despre Allie...

– Eu i-am dat lui Allie cheile de la mașina ei.

- Ce?

Revelația e atât de bruscă, încât am impresia că l-am auzit greșit, iar când îl privesc în față, îmi dau seama că el însuși e surprins. Pentru câteva clipe, doar ne fixăm reciproc din priviri, încercând să ne revenim, dar apoi el trage aer în piept și vorbește mai departe.

- În seara în care a murit, zice și pare cuprins de o durere fizică spunând toate astea, ca și cum cuvintele ar avea gust de pietriș sau de oseminte. Cheile de la mașina ei erau la mine. Și eu i le-am dat.

Nu prea înțeleg... am senzația că vorbește în dialectul mandarin.

- Dar am fost împreună în seara în care a murit, zic, încă nereușind să înțeleg. Am fost la înghețată.

- Înainte de asta.

Sawyer răsuflă adânc, trecându-mi mâna greblă prin păr. Dintr-odată, direcția conversației s-a schimbat în totalitate, ca și cum ar fi vorba despre mult mai multe, decât numai despre noi doi.

- Înainte să vin la restaurant, precizează el. Eram la o petrecere cu câțiva. Cu Lauren și cu toți ceilalți. Am venit fiecare cu mașina lui, însă ea mi-a dat mie cheile, fiindcă n-a vrut să-și mai care geanta. Știi ce geantă mare și tâmpită avea, nu?

Ridică din umeri și pornește prin curte, chiar dacă plouă încă, părăsind adăpostul sigur al copertinei în favoarea scrânciobului din capătul curții. După un minut, îl urmez.

- Am stat acolo cam o oră, îmi zice, legănându-se doar un pic și făcându-și de lucru, absent, cu cusătura pantalonilor lui pentru lucru. Poate cel mult o oră și jumătate. Și am început să ne certăm.

- Bine, îi zic încetșor.

Mă cațăr lângă el pe scrânciob, la fel ca în seara de după înmormântarea lui Allie. Îmi vine mai ușor, cumva, dacă nu sunt nevoită să-l privesc în ochi. Aud zgomotele din restaurant, la fel ca data trecută când am stat aici, având aceeași senzație că le aud ca de sub apă, că lumea exterioară nu are nimic de-a face cu Sawyer și cu mine.

- Până acum, am înțeles, adaug.

Sawyer clatină aprobator din cap.

- Mi-a zis că ea vrea să plece, continuă după un minut și simt cum inima îmi bubuie cu putere îndărătul coastelor. A urlat la mine, că să-i dau cheile, și nu era... nu era turtită, înțelegi? Nu dădea

impresia că ar lua-o apa. Dar băuse vreo două beri și avea expresia aia în ochi și...

Se întrerupe brusc, ridicând neputincios din umeri. Pare îmbătrânit cu zece ani.

– Niciodată, niciodată n-ar fi trebuit s-o las să plece. Dar am lăsat-o. I-am azvârlit cheile și i-am zis să se ducă naibii, dacă așa crede ea de cuviință, după care...

– ... ai venit la restaurant și m-ai găsit pe mine.

Sawyer încuviințează fără vorbă, de parcă tot suflul i-ar fi pierit dintr-odată. Picăturile de ploaie mi se scurg pe spinare, de pe ceafă.

– Așa, zice în cele din urmă, privind spre partea cealaltă a curții. Du-te naibii, i-am zis și ea chiar asta a făcut. Acum știi.

Acum știu.

Mult timp, niciunul dintre noi nu vorbește; se aude doar ploaia, împroșcând pavajul. Mă gândesc la cum și-a purtat Sawyer secretul cu el, dintr-un capăt în celălalt al țării. Mă gândesc la cum a murit Allie, înainte de a putea, măcar, să trăiască. Plâng o vreme, stând acolo pe scrânciob, amintindu-mi de panglica de doliu pe care n-am purtat-o în săptămânile de după accident, fiindcă nu exista destulă rejansă cât să cuprindă ceea ce pierdusem. Simt brațul lui Sawyer, cald și umed, lângă trupul meu.

– Despre ce a fost vorba când v-ați certat? îl întreb într-un târziu.

– Despre tine.

Exact așa, fără pic de ezitare. Sawyer își ridică spre mine privirea crispată și îndurerată și sinceră.

– Ne certam cu privire la tine.

– La mine?

Îmi simt stomacul aterizându-mi undeva, prin preajma pantofilor. Nu-mi vine să cred că asta a fost adevărul pe care nu l-am știut în tot timpul cât am fost împreună. Nu-mi vine să cred că a putut să nu mi-l spună până acum.

– De ce?

– A zis că ești îndrăgostită de mine.

Se aude un sunet, un mic scâncet cu răsuflarea tăiată, și am nevoie de un minut până să-mi dau seama că de la mine a venit.

– Ce? izbutesc să articulez. A zis... ce?

Sawyer ridică din umeri.

– Ai auzit, răspunde încet, cu o naturalețe în comportament care nu mai lasă loc, în mintea mea, vreunei îndoieli cu privire la faptul că spune adevărul. A zis că ești îndrăgostită de mine, chiar dacă n-ai vrea în ruptul capului s-o recunoști, și că asta dura de multă vreme și ea avea impresia...

Clatină din cap.

– Ea era de părere că și eu te iubesc.

– Ce? zic din nou, un singur cuvânt repetat, ca pe un CD care s-a blocat.

Prima mea reacție e o total irațională jenă față de cea care am fost la cincisprezece ani, cu toate că – din moment ce copilul nostru e acum destul de mare ca să poată merge și vorbi – probabil e un pic prea târziu ca să mă mai simt umilită de gândul că Sawyer știa de atunci despre dragostea mea pentru el. Și totuși, să aflu că Allie mă dăduse așa în vileag, se folosise de cele mai intime sentimente ale mele în chip de bizară monedă de schimb emoțională într-o ceartă la beție cu iubitul ei... mă cam ustură. Pentru a suta mia oară, îmi doresc ca ea să nu fi făcut accidentul ăla și să nu fi dispărut pentru totdeauna, fie și numai ca să-i pot spune cât de netrebnică a fost fapta asta a ei.

Dar, dacă stau să mă gândesc... și eu am trădat-o la rândul meu. Îmi amintesc de prima oară când m-a sărutat Sawyer, pe capota jepului, în fața localului din care cumpăraserăm înghețată, în exact ultima seară din viața lui Allie. Felurile în care am reușit amândouă să ne încălcăm prietenia, Allie și cu mine, au fost nelimitate. Iar asta îmi provoacă o tristețe colosală.

– Dacă mai are importanță, eu nu cred c-a avut intenția să-ți facă rău, îmi zice Sawyer, urmărindu-mi reacțiile oglindite pe față, ca și cum ar încerca să descifreze o serie de hieroglife cioplite acolo. Cred că era doar... supărată.

Mai ridică o dată din umeri, cu sinceritate și regret.

– Și, în orice caz, doar n-a mințit.

Mă holbez la el. Clipesc.

– Adică...

– Glumești?

Sawyer mă privește de parcă n-aș fi în toate mințile, ca și cum ne-am afla încă pe maluri total opuse ale râului.

– De ce crezi c-am venit să te caut în seara aia, Reena? Ca să-mi dau seama dacă e adevărat. Mi-am lăsat iubita beată cu cheile de la mașina ei și am venit să te caut, înțelegi asta? De ce naiba aș mai fi făcut-o, dacă nu m-ar fi interesat să aflu că e sau nu adevărat?

– Hm, hm, zic, clătinând din cap îndărătnică, refuzând să cred. Nu mi-ai acordat nici măcar o fărâmbă de atenție înainte...

– Nu, tu nu mi-ai acordat vreodată o fărâmbă de atenție! mă întrerupe Sawyer, ridicând tonul. Erai atât de preocupată să te asiguri că eu n-o să știu niciodată ce simți față de mine, într-un fel sau în altul, ca să nu fii nevoită să te simți jenată sau vulnerabilă sau tu știi cum.

Se oprește și coboară de pe scrânciob. Se întoarce spre mine, ca să mă privească în ochi.

– Ei bine, ghici ce, Reena! N-am știut niciodată ce simți față de mine, fie într-un fel, fie în altul.

Ridică un pic din umerii lui frumoși, într-o mișcare abia perceptibilă. E cea mai tristă înfățișare pe care am văzut-o vreodată la el.

– Așa că, presupun, ai câștigat, a adăugat.

Ne privim reciproc pe moment, cu ploaia încă șuierând fără întrerupere peste tot în jurul nostru și inima mea bătând iute, ca aripile unui fluture, bătăi atât de mici și discrete ca o șoaptă, înăuntrul pieptului. Știu că următoarea mutare trebuie să-mi aparțină, că Sawyer mi-a făcut cea mai neplăcută și mai sinceră mărturisire din câte i-ar fi putut trece prin mine. Îmi amintesc de cearta mea cu Allie, din seara aia, la petrecere. *Vrei să câștigi tu partida asta, Reena?* Mie nu mi se pare că aș fi câștigat absolut nimic.

– Înseamnă tăietor de lemne, îi zic, până la urmă, ștergându-mi, fie picăturile de ploaie, fie lacrimile de pe față, cu dosul unei mâini reci, ude; nu-mi dau seama de ce, dintr-odată, simt că ar avea importanță.

Sawyer tresare la propriu auzindu-mi vocea. Mă privește, clipind nedumerit.

– Hm? zice.

– Prenumele tău, izbutesc să articulez după câteva clipe. Unul care taie cu fierăstrăul.

Nu asta spera el să audă; după cum i se pleoștește tot trupul, măcar atât se observă, cu o claritate indiscutabilă. Dar, chiar și-așa, Sawyer reușește să zâmbească.

– Pare logic, cred.

E tot ceea ce are de zis. Îmi întinde mâna, ca să pot coborî din scrânciob.

46

Înainte

L-am lăsat pe Sawyer în fața casei lui, după nefericita noastră seară din South Beach, ducându-mă apoi cu mașina acasă la mine, unde m-am repezit direct în baia de la parter. Am dat afară tot ce mâncasem ziua întregă.

Tot.

Pe urmă, am stat mult timp așezată pe plăcile de gresie, cu capul rezemat de perete, așteptând să mi se potolească stomacul și respirația să nu-mi mai fie atât de precipitată. Am hohotit de plâns o vreme, simțindu-mă demnă de milă. Aveam impresia că toate măruntaiele mi se răscoală. Dimineața, Soledad mi-a adus ceai și pâine prăjită și am stat pe marginea patului, citind romane în spaniolă și mângâindu-mi absentă cu degetul mare curbura piciorului, în timp ce ea asculta cum mă străduiesc să nu plâng.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat o singură dată, cam pe la vremea prânzului. Am ridicat din umeri pe pernă.

Spre seară am început să mă simt mai bine, m-am gândit dacă să-l sun și m-am hotărât să nu.

Am stat trează în pat până când s-a ridicat soarele pe cer.

În dimineața următoare, mi s-a făcut iarăși rău. Apoi, a doua zi, nimic.

Și din nou, în ziua care a urmat.

(Atunci am început să mă pierd cu firea.)

M-am dus cu mașina tocmai până la un Walgreens din Pompano Beach ca să-mi cumpăr un test de sarcină și apoi acasă la Shelby, ca

să mi-l fac. Am așteptat, cu genunchii strânși în brațe, pe capacul vasului de toaletă. Shelby stătea turcește pe jos.

– Te rog, uită-te tu cum a ieșit, bine? i-am zis, privind cum se târâște acul secundarului pe cadranul ceasului meu de mână: lent, foarte lent.

Nu puteam să-mi scot din cap gândul că așa ceva în niciun caz nu mi se poate întâmpla mie. Aproape că nici măcar nu aveam emoții, atât de sigură mă simțeam că nu e adevărat. Avuseserăm grijă, nu-i așa? Avusesem eu grijă să avem grijă.

– Te rog... uită-te tu, am repetat.

– Mă uit, a încuviințat ea, privind bețișorul și încruntându-se. Purta o pereche de pantaloni din denim tăiați de la genunchi și un tricou cu Mario Bros pe el. Dar nu e... încă nu se vede nimic, mi-a zis.

– Cum adică nu se vede nimic? am întrebat, aplecându-mă în față ca să i-l smulg din mână. Trebuie să se...

Shelby l-a tras înapoi, l-a privit mai de aproape; apoi, a mai examinat o dată desenul de pe spatele cutiei.

– Reena, a rostit pe urmă și pe chip i se citea o imensă părere de rău.

Am închis ochii, ca să nu mai fiu nevoită să văd.

47

După

S-au produs complicații în urma operației prin care a trecut tata, o hemoragie care a dus la necesitatea unei a doua intervenții chirurgicale. Toată săptămâna ne-o petrecem în sala de așteptare, Cade, Soledad și eu stând cu schimbul, mergând acasă pentru câte un duș, alcătuindu-ne mesele din Coca-cola dietetică și Fritos de la automate. Mama lui Shelby ne tot lasă caserole cu mâncare pe pragul ușii. Lydia ne aduce haine de schimb. Hannah se alege cu o răceală de vară, care ne ține trei nopțile, iar pe mine mă transformă, din toate punctele de vedere, într-o apariție din filmele despre apocalipse cu zombi; Sawyer apare la spital ca să mi-o ia din grijă pentru douăzeci și patru de ore și-mi dă un recipient

Tupperware plin cu un rizoto pe care pot să-mi dau seama că l-a preparat cu mâinile lui.

– Eram dator cu o cină, îmi zice, legănând-o pe fetița pe șoldul lui.

– Îmi ești dator cu mai mult decât o cină, îi răspund, dar fără vreo înfierbântare veritabilă în cuvinte.

Îl apuc de mâna liberă și i-o strâng ușor, fără voia mea.

– Mersi, adaug.

– N-ai pentru ce, răspunde Sawyer, zâmbind.

Nu prea vorbim, noi, cei din familie. Cade patrulează prin sală. Eu citesc reviste. Soledad se roagă. A încetat aproape total să se hrănească, îmi vine în minte Iisus, în pustiu, luptându-se cu demonii Săi timp de patruzeci de zile.

– Apropo, îmi zice ea deodată, într-o seară când vin s-o schimb.

Urmărește show-ul lui Jay Leno, cu pleoapele îngreunate.

– Nu trebuia să-ți spun chestia aia. Nu trebuia să-ți spun să gândești. Știu că gândești.

– Nu-i nimic, o asigur, ridicând din umeri. N-are importanță.

– Are, totuși.

– Mda, admit până la urmă. Cred că are.

Îi arăt o pungă cu mâncare, în timp ce-mi amintesc cum ne băteam ca chiorii, eu și Cade, după care treceam peste toate certurile într-o clipă, imediat cum apărea altceva mai important, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate că așa se întâmplă într-o familie.

– Ți-am adus ceva de mâncare. Numai la fast-food mai era deschis.

– Mersi, iubito, îmi spune, oftând. Fetița e la Sawyer?

– Mm-hm.

– Nu se descurcă deloc rău cu ea, zice Sol. Meritul ăsta trebuie să i-l recunosc.

Mă gândesc la Seattle, la ținuturi împădurite și ploioase și la cafele băute în dimineți înnorate. Mă gândesc la deșert și la atmosfera fierbinte, aridă. Mă gândesc la centrul țării, la nesfârșitele câmpii înverzite și-mi doresc foarte, foarte, foarte aprig să plec odată de-aici.

– Mda, îi răspund. Chiar trebuie.

În dimineața următoare, în drum spre casă, mă opresc la *Target* și cumpăr un atlas rutier al Statelor Unite continentale.

Doar așa, de control.

Tocmai împart cu Hannah un sandviș cu unt de arahide și jeleu, când se aude soneria: nu o singură dată, ci de cinci sau șase ori la rând, fără încetare. Lipăi desculță prin living, cu fetița pe șold, și deschid. De cealaltă parte a ușii e Shelby, cu un tricou imprimat cu Miss Pac-Man și o față încruntată, ținând în mâini o tavă mare din sticlă cu negrese glazurate.

– Eu le-am făcut, mă anunță scurt, repezind tava spre mine. Mănânci, dacă vrei, sau nu.

Întind din reflex mâna liberă, abia reușind să prind tava înainte să cadă pe lespezi. Cu toate întâmplările din ultima vreme, drumurile nu ni s-au mai intersectat de vreo două săptămâni.

– Mersi, îi zic oarecum șocată; apoi, încercând un zâmbet: Le-ai otrăvit?

Shelby își îngustează privirea.

– Ar fi trebuit, răspunde țâfnoasă. Își îndreaptă umerii și-și face loc cu forța pe lângă mine, intrând în casă. Ți-am spus că n-o să fac pe nebuna, atât timp cât n-o s-o faci tu pe nebuna, declară, trântindu-se pe canapea. Ei bine, ai făcut pe nebuna. Dar eu o să fiu corectă cu tine.

Clipesc mărunț, nereușind să înțeleg în totalitate, și așez tava cu negrese deasupra televizorului.

– Zău?

– Da, zău.

Încă pare enervată, dar tot întinde brațele după fetiță, așteaptă până i-o dau și apoi o cuibărește la îndoitura brațului ei pistruiat. Hannah își bolborosește încântarea neastâmpărată: ea o iubește pe Shelby, totdeauna a iubit-o. Shelby îi urmărește cu degetul mare contururile urechii pufoase.

– Am impresia că n-ai prea avut cine știe ce momente de pauză. Prin urmare, îți ofer eu unul.

Imediat simt cum mi se pune un nod în gât. Mâinile îmi flutură, oarecum neajutorate, pe lângă corp.

– Tu mereu îmi oferi pauze, izbutesc să zic, cu un glas un pic întretăiat... și-mi dau seama că n-o merit, zău, nu merit o ființă atât

de aprigă ca Shelby, să mă ajute să-mi port războaiele. Îmi ești cea mai bună prietenă, îi mărturisesc.

Shelby își lasă capul într-o parte și-și boțeste colțurile gurii, ca și cum ar fi îngrijorată că s-ar putea molipsi și ea de plânsul meu.

– Hai, termină, îmi poruncește cu vocea răgușită, însă imediat adaugă: Și tu îmi ești cea mai bună prietenă.

Ei bine, până aici mi-a fost. Plâng de-adevăratelea când mă așez pe canapea, plâng tot ce-a fost atât de dureros de aproape să iasă la suprafață în atâta timp.

– Îmi pare rău, îi zic, aproape prea torturată ca să mai pot articula cuvintele. N-am vrut să-i fac necazuri fratelui tău. N-am vrut să stric totul.

Shelby își strecoară un braț pe după umerii mei, astfel încât acum ne ține pe amândouă, și pe mine, și pe Hannah.

– Știu, îmi zice, ciocnindu-și ușor tâmpla roșcată de a mea. Și mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să vin imediat încoace, când s-a întâmplat nenorocirea cu tatăl tău. A fost chiar urât din partea mea.

– Am crezut c-o să mă urăști toată viața, îi mărturisesc, dându-mi seama că așa a și fost: eram convinsă că prietenia noastră s-a dus, aidoma celei dintre mine și Allie, că am pierdut-o pentru totdeauna și n-o să mai pot niciodată găsi o cale de împăcare.

Simt o imensă ușurare văzând-o aici.

Shelby zâmbește.

– N-aș putea să te urăsc niciodată, toanto, îmi zice. Te iubesc prea mult.

Oftează încet, mă strânge de umeri. Mă așteaptă să mă potolesc.

– Șșt, Reena. A trecut.

Mi-o spune din nou după încă un minut, doar că mai încet:

– A trecut, mă asigură ea cu delicatețe și ceva din vocea ei mă face să cred că așa e.

Înainte

Am stat pe podeaua din baia casei lui Shelby mult timp după aia, cu fruntea pe marginea căzii, fără să scot o vorbă. Simțeam pe piele

atingerea rece și curată a porțelanului. Shelby s-a rezemat cu spinarea de ușă, stând turcește răbdătoare, târându-și unghia pe muchia cutiutei din carton. O auzeam pe mama ei umblând prin bucătărie, pregătind masa de seară și cântând odată cu muzica de la radio: sunetele vieții, derulându-se mai departe.

Eram însărcinată.

Eu.

– Doamne, Dumnezeu, Shelby, am șoptit într-un târziu, proptindu-mă cu mâinile de cadă și privind spre ea.

Capul, când mi l-am ridicat, mi s-a părut că e îndeajuns de greu ca să mi se rupă de tot de pe gât. Îmi doream să mă înghită o mlaștină. Mi-o doream pe mama.

– Ce-o să mă fac? am întrebat-o.

Acum, trebuia să-i spun lui Soledad.

Trebuia să-i spun tatălui meu.

Trebuia să-i spun...

Of, Doamne.

M-am stropit pe față cu puțină apă, apoi am pornit cu mașina spre sud, pe 95, spre Sawyer și dărăpănata casă din paiantă. Era trecut de amurg și siluetele palmierilor se profilau, cenușii și grațioase, pe fundalul cerului din ce în ce mai întunecat. Am gonit. Am gonit foarte tare, de fapt, și, de asemenea, am plâns din nou, iar când am cotit la stânga pe Powerline Road, am fost la câțiva centimetri de a mă izbi de o camionetă galben-canar, foarte aproape de a mă omorî.

Foarte aproape de a mă omorî pe mine, dar și pe copilul meu.

Zbieretele claxonului s-au stins în depărtare, iar eu am tras pe dreapta de îndată ce am putut, ținând volanul cu mâinile tremurătoare. M-am gândit la Allie și la pierderea celor apropiați, întrebându-mă de ce Dumnezeu se întâmplă astfel de lucruri. Îi simțeam lipsa mai mult ca oricând, dacă așa ceva mai era posibil. Respirația mi se prefăcuse în hohote înnebunite, înecate.

– Felicitări, gatico, am zis deodată, vorbind cu ea ca și cum ar fi stat pe scaunul de lângă mine, cu picioarele cățarate pe bord și cântând odată cu muzica de la radio, dându-și capul pe spate ca să râdă zgomotos și apăsât; nu mai făcusem așa ceva până acum, în lunile de după dispariția ei. Ai avut dreptate. N-am fost în stare. Nu

sunt în stare și... ar fi fost foarte bine din partea ta să mai rămâi, naibii, prin preajmă și să mă ajuți.

Mașinile vâjâiau pe lângă mine pe șosea. Allie nu mi-a răspuns.

Până la urmă, mi-am adunat suficientă putere cât să parcurg restul drumului până la casa în care stătea Sawyer, oprind fără zgomot lângă bordura trotuarului de vizavi. Am oprit motorul și am coborât, cu șlapii afundându-se în iarba uscată, sfârâncioasă. Rămășițele a două sticle de bere sparte erau împrăștiate pe caldarâm, verzi și tăioase.

Am privit îndelung casa scundă, întinsă. Arăta mai rău decât mi-o aminteam, cu copertinele din aluminiu murdare deasupra ferestrelor și bizarele pete de rugină care se înălțau pe peretele exterior, în apropierea ușii. Un con portocaliu reflectorizant zăcea răsturnat pe peluză. Mi-o imaginasem ca pe un oarecare exotic club rural, ponosit pentru o aparență de romantism. Acum arăta doar deprimant.

Ferestrele erau întunecate, însă jeepul lui Sawyer se vedea pe alee și tocmai încercam să-mi fac curaj ca să mă apropii și să sun la ușă, când aceasta s-a deschis și iată-l pe el: încovoiat și felin, furios și trist. Abia l-am recunoscut. Pierduse uimitor de mult în greutate, mi-am dat seama. Nu remarcasem asta până acum. Oasele umerilor i se iveau în chip neobișnuit de sub tricou, de parc-ar fi fost din fibră de sticlă sau din lut.

De fapt, mi-am zis, în timp ce stăteam să-l privesc: semănau oarecum neobișnuit a aripi.

El nu m-a văzut. Nu privea spre locul în care mă aflam. Ținea un rucsac în mână, o piesă de muzeu ridicolă, de camping, despre care știam, din întâmplare, că-i aparținuse tatălui său, fiindcă și tatăl meu avea un exemplar identic. Și le cumpăraseră împreună, în adolescență, pe când aveau obiceiuri de genul statului la cort.

Sawyer a traversat peluza, și-a aruncat rucsacul pe bancheta din spate a jeepului și s-a strecurat pe locul din dreptul volanului. Eu am rămas pe loc, urmărindu-l cu privirea ca paralizată. Nu știam încotro pleacă. Nu știam pentru cât timp o să fie plecat. Am așteptat până s-a auzit motorul pornind zgomotos și întretăiat: Reena, în planul îndepărtat, spectatoare, ca de obicei. Farurile de poziție străluceau ca doi cărbuni încinși.

Stai, am fost pe cale să-i strig, dar n-am făcut-o și asta avea să fie povara mea pe mai departe. În loc să strig, am rămas pe bordură și l-am privit cum dispăre, luminile farurilor pierzându-se treptat în depărtare, ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis.

Am rămas acolo mult timp, cu picioarele înrădăcinate în trotuar, și, în mintea mea, nemișcarea începea să capete un soi de logică bolnavă. N-aveam să mai plec nicăieri, mi-am dat seama, cu mintea mea amorțită: nici la facultate, nici la Chicago, nici spre soare-apune, ca să văd lumea largă. Asta a fost. Sawyer s-a dus – dus de-a binelea, deja o știam, așa cum știi când ți-e foame sau că o să plouă – , iar eu aveam să fiu nevoită să rămân în Broward. Aveam să fiu nevoită să fac asta – orice ar fi însemnat – pe cont propriu.

Plângeam iar, în tăcere, prostește, chiar acolo, pe bordură, ca o neghioabă de cea mai rea speță. Toate planurile întocmite cu atâta grijă, toate hărțile și revistele alea, toate nopțile în care visam înainte de a adormi. Locurile pe care aveam să le explorez, povestirile pe care aveam să le scriu ajungând acolo... și pentru ce? Mi-am coborât privirea spre asfaltul umed, crăpat, am simțit cum hotarele vieții mi se restrâng în jurul trupului. Aerul era greu, sufocant, apăsându-mi pielea.

În cele din urmă, m-am adunat, m-am șters la ochi și mi-am frecat palmele de materialul blugilor. Am tras adânc aer în piept și am pornit către singura destinație care părea să fie rațională într-un asemenea moment de răscruce.

M-am urcat în mașină și am pornit spre casă.

49

După

Tata e externat pe la jumătatea lui august, cu zece kilograme mai ușor, vizibil slăbit ca vigoare. Își petrece majoritatea zilelor în living sau la fizioterapie, amețit sau iritat, dar e încă în viață și asta ne e suficient, pentru moment. Ne creăm o nouă rutină, noi toți, cei din familia Montero, una plină de medicamente și de liste. Eu încep să gătesc masa de seară. Tăcerea se așterne peste noi ca un giulgiu. De câteva ori pe săptămână, jeepul lui Sawyer se oprește, hârâind,

lângă trotuar și el o duce pe Hannah în parc sau la grădina zoologică, pentru vreo două ore.

- Cum te simți? mă întreabă, de fiecare dată când vin afară cu fetița.

- Bine, îi răspund mereu, apoi îl privesc dispărând de-a lungul străzii.

Pe timpul zilei, sunt o fiică îndatoritoare. Sap buruienile din grădină. Potrivesc supa de sare. Seara, citesc din atlasul meu ca din Biblie, imaginându-mi evadarea.

Așa decurg lucrurile o vreme, în bâzâitul și murmurul neconținut al instalației de aer condiționat, până într-o după-amiază, când cobor la parter, după ce am culcat-o pe Hannah, și-l găsesc pe tata așezat pe canapea, schimbând canalele televizorului.

- Ai nevoie de ceva? îl întreb din reflex. Ți-e foame?

- N-am nevoie de nimic, îmi răspunde. Apoi, stingând televizorul: Vino puțin încoace, fata mea.

Simt cum nervii îmi agită stomacul: un val cald și înțepător de remușcare și de neliniște, deși știu că a fost o vreme când mă simțeam mai în siguranță cu tata, decât cu oricine altcineva pe lume.

- Care-i treaba? îl întreb, străduindu-mă să nu-mi arăt teama.

Mâinile mi se agită în fața mea ca fluturii în jurul becului aprins. Degetele de la picioare mi se încârligă pe covor.

- Stai jos, îmi zice și mă supun, așezându-mă pe marginea canapelei, alături de el, cu picioarele încă înfipite în covor, de parcă dintr-o clipă în alta m-aș pregăti să sar în sus și să țâșnesc afară. Vreau să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat în seara aia, la cină, declară el.

- Îmi pare, rău, răspund imediat, străduindu-mă să evit inevitabila predică.

Dacă are de gând să mi-o servească iar, prefer să iau vina asupra mea chiar din prima clipă și să termin odată cu asta, să preîntâmpin întreaga poveste. Mă așteaptă teancul de manuale, pe biroul din camera mea. Săptămâna viitoare încep examenele de sfârșit de an.

- N-ar fi trebuit să-mi pierd cumpătul chiar așa, îmi continui mărturisirea.

- Nu despre asta e vorba, zice el, ceea ce mă surprinde; clatină din cap, oftează ușor. Eu îți datorez ție scuze.

- Doar că a fost o perioadă cu adevărat dificilă... turui mai departe, dar mă întrerup brusc. Tu?

- Da, eu.

În vorbirea lui e ceva artificial, ca și cum ar fi un discurs repetat în prealabil. Aștept să aud urmarea.

- Ai avut dreptate, Reena, începe el după câteva clipe, cu ceea ce ai spus la masă. Nu te-am protejat după...

Se întrerupe, apoi încearcă din nou.

- După ce a apărut fetița. Eram furios. Știi asta. Ți-am spus lucruri urâte și mi-e rușine de mine din cauza asta. Îmi pare rău, zice, înghițind în sec. Asta nu e viața pe care mi-o imaginam pentru tine.

Ridic din umeri, încă frângându-mi mâinile în poală. Mi le îndes între genunchi, ca să le potolesc.

- Nu e nici viața pe care mi-o imaginam eu pentru mine, de asemenea.

- Știu. Dar, ca tată al tău, cred că am simțit-o... am simțit-o ca pe un eșec personal, al meu, să văd că ai pierdut șansa de a studia la Northwestern. Să ai un copil la șaisprezece ani... nu așa te-am crescut eu. Îmi pare rău dacă-ți vine greu să auzi așa ceva, dar e adevărul.

Simt cum mi se înfierbântă obrajii.

- Știu.

- Dar asta nu e o scuză.

Tata oftează din nou; pare atât de bătrân în ultima vreme, fața a început să i se lase.

- M-am comportat foarte urât, după ce mi-ai spus că ești însărcinată. M-am comportat în chip mizerabil, nedemn. Tu, probabil, aveai nevoie să-ți știi părinții aproape mai mult decât oricând în viață, iar eu ce-am făcut? Ți-am întors spatele.

Dau să-l contrazic, dintr-un reflex absurd. Mi se pare bizar să-l aud vorbind așa. Până la urmă, încuviințez.

- Mda, îi răspund și asta e cam tot ce reușesc să articulez. Mi-a fost greu.

- Numai că, uită-te la tine, continuă el. Te-ai descurcat foarte bine. Ești o persoană cu simțul răspunderii. Ți-ai dus crucea. Te descurci foarte bine cu Hannah. Ai putea crede că nu observ lucrurile astea, dar le observ.

Simt că ochii încep să mi se umezească, iar în gât îmi apare nodul acela atât de familiar. Simt că am fost în pragul plânsului pe tot timpul ultimilor doi ani.

- Mersi.

- Știu că o mulțime de oameni din viața ta te-au părăsit, îmi spune el și acesta e momentul în care pornesc lacrimile de-a binelea.

Se apropie puțin și-și pune o mână grea pe spatele meu.

- Mama ta și Allie. Sawyer. Și eu, de asemenea.

Mâna îi alunecă spre umărul meu, trăgându-mă mai aproape de el: miroase a detergent de rufe și a lămâi verzi.

- Dar ceea ce vreau eu să-ți spun, draga mea, e că asta n-o să se mai întâmple, înțelegi? Eu nu plec nicăieri. Orice s-ar întâmpla, orice-ai face și oriunde te-ai duce... pe mine n-o să mă mai pierzi iar.

Ei, asta pune capac la toate. Dintr-odată, pare să-mi dea permisiunea de a da drumul tuturor lucrurilor de care mă ținusem atât de strâns: sentimentele de vinovăție și de teamă cu care umblam în mine, încă din seara infarctului suferit de el, imensa mânie cuibărită în spatele coastelor mele. Îmi odihnesc capul pe umărul lui și dau un pic de frâu liber lacrimilor, lăsându-i o pată umedă pe cămașă, așa cum nu mi s-a mai întâmplat de când eram micuță. Tata mă mângâie pe păr. Știu că asta n-o să repare totul între noi - îmi dau seama că mai avem de parcurs o cale lungă, tare lungă -, dar simt, cel puțin, că e un început.

- Mai e ceva, îmi zice după ce vede că mi-am mai revenit cât de cât, trecând la sughițuri în locul hohotelor - îi simt încă palma pe spatele meu, o prezență familiară, după atât timp. E vorba despre Sawyer.

- Pe bune? gem eu. Nu e nimic între mine și Sawyer.

- Nu asta voiam să zic, mă oprește tata, scuturând din cap. Cu toate că, orice hotărâre ai lua în privința lui, exact asta și este: hotărârea ta.

Își drege iar glasul și-și îndreaptă spinarea.

- E un lucru pe care nu ți l-am spus niciodată despre Sawyer, despre ceva care s-a întâmplat chiar înainte de plecarea lui.

Simt cum sprâncenele îmi țâșnesc în sus; pot doar să-mi imaginez.

- Ce?

Tata întinde mâna după paharul cu apă de pe masă și bea îndelung, înainte de a vorbi mai departe.

- A venit aici, acasă la noi. Să te caute.

- Stai, zic, clipind mărunț. Înainte să plece de tot?

Tata face semn că da.

- Asta a fost când relația dintre noi nu era prea prietenoasă, așa că nu l-am invitat să intre, însă mașina lui era plină cu tot felul de aiureli, de parcă urma să se ducă într-o excursie.

Își pune la loc pe masă paharul.

- N-am știut că avea să plece, dar, în același timp, nici nu ți-am spus vreodată că a venit pe-aici.

Aștept timp de un minut ca să-mi revin în fire. Mă simt de parcă aș fi fost lovită de o bilă pentru demolări. Îmi vine în minte imaginea lui Sawyer, în fața casei mele, dintr-o altă seară, întrebându-mă: *Dacă te-aș fi rugat să vii cu mine, ai fi venit?* Îmi șterg palmele transpirate pe materialul blugilor. Poate că nici măcar n-o fi ceea ce-a vrut Sawyer în ziua aia - poate că înțeleg greșit -, dar dacă avea o grămadă de lucruri în mașină, înseamnă că în seara în care l-am privit cum își face bagajul și părăsește pentru totdeauna casa aia prăpădită din paiantă, el a venit să-și ia rămas-bun înainte de plecare.

- Bun, zice tata, aplecându-se puțin în față și răsuflând ca și cum s-ar cam fi stors de puteri. Am vrut doar să-ți spun, Reena, cât de rău îmi pare pentru că am fost atât de dur cu tine. Mi-am asumat dreptul de a te judeca și am greșit. Dacă există ceva... mi-ar plăcea să încerc să mă răscumpăr față de tine.

Pe moment, sunt cuprinsă de o zbatere interioară, încercând să potrivesc toate piesele cap la cap: să găesc un remediu universal, un plan pentru ca să ne trăim viețile altfel. Sunt pe cale să-i spun s-o lase așa și că amândoi avem doar nevoie de timp... când, dintr-odată, îmi vine ideea, la fel de limpede și de înfricoșătoare ca Apocalipsa.

– Am nevoie de binecuvântarea ta pentru ceva, îi zic.

Ezită pentru o clipă: își închipuie că e ceva legat de Sawyer, sunt convinsă; și totuși, spre marele lui merit, trece peste asta.

– Spune.

Ridic capul, îmi șterg lacrimile și-mi privesc tatăl cu hotărâre.

– Vreau să plec într-o călătorie.

50

Înainte

Ajungând acasă, după ce-am plecat de la Sawyer, închid ușa de la camera mea și-mi strâng toate ghidurile turistice, îmi arunc hărțile la gunoi. Sfășii posterele cu Parisul și cu Praga de pe pereți, îmi iau paltonul pe care mi l-am cumpărat pentru Chicago – *știi că pun căruța înaintea cailor*, mi-a zis Soledad, când mi-a arătat catalogul, *dar e bine să fii pregătită* – și mi-l îndes în șifonier, în fund de tot, mai departe de locul în care ne-am prostit, eu și Sawyer, în după-amiaza nunții lui Cade cu Stef. Mi-am imaginat mirosul lui, dulceag, discret.

A trebuit să mă întrerup de două ori, ca să vomit.

După ce am terminat, în sfârșit, m-am așezat pe podea, în mijlocul camerei, și am stat așa o vreme, privind în jur spre rafturile mele golite de cărți și la pereții goi. M-am întins pe spate și am privit tavanul, cu ambele mâini pe stomac. Am plâns un timp. M-am gândit.

Într-un târziu, m-am aventurat jos, unde Soledad sota ceapă, fredonând încet împreună cu Dolly Parton.

– Sos pentru carne, mi-a zis, în loc de bună seara. N-am știut că ești acasă.

Și-a lipit o mână rece de obrazul meu, de parcă ar fi vrut să verifice dacă am febră, să caute un lucru pe care-l presimțea, dar nu putea să-l dovedească.

– Te simți mai bine?

Am ridicat din umeri, după care am strâns-o în brațe, dintr-un impuls, cu putere. Avea un miros de curat, familiar, de vanilie și de acasă.

- Sunt bine, am reușit să-i răspund, inspirându-i mirosul în încercarea de a-mi păstra cumpătul. N-am nimic.

- Bine, mi-a zis, sărutându-mă pe tâmplă.

Părea surprinsă și atunci mi-am dat seama că, poate, trecuse cam mult timp de când n-o mai lăsasem să mă țină în brațe.

- Atunci pune masa.

După asta, m-am ținut aproape de casă pentru o vreme, citind cot la cot cu Soledad și ajutându-l pe tata la grădină, culegând micuțele căpșuni stacojii de pe vrejurile lor. Simțeam dorința, un pic bizară, de a petrece cât mai mult timp cu ei, amândoi, cât încă mai aveam ocazia: știam că oricum aveam să-i pierd, la fel de sigur ca în cazul în care m-aș fi mutat la celălalt capăt al pământului. Știam că ei n-or să mă mai privească niciodată cu aceiași ochi... și, sinceră să hu, nici nu eram sigură că mi-aș dori, măcar, s-o facă. Și totuși, o parte din mine le simțea deja lipsa și-mi doream să mă impregnez de prezența lor cât mai era posibil.

În consecință, curățăm vrejurile roșiilor și o ajutam pe Sol la gătit, mă obișnuiam cu felul în care avea să-mi fie viața în continuare. Stăteam în curte, sub portocali, și încercam să mă conving pe mine însămi că ar putea să-mi fie suficient, că aș putea să fiu fericită și așa, că nu sunt îngrozită și singură și că pereții nu se strâng peste mine din toate direcțiile.

Mă gândeam că el ar putea să sune. Păzeam telefonul ca o santinelă.

N-a sunat.

Era sâmbătă seara și tata tot trecea de la un film vechi la altul, la televizor, cu un pahar de apă tonică și lămâie verde pe masa de lângă el. M-a privit un pic cam mirat când m-a văzut intrând.

- Bună, draga mea, mi-a zis, învăluindu-mi umerii cu brațul lui greu.

Atât de bucuros părea să mă vadă, încât aproape că mi s-a frânt inima.

- Nu ieși nicăieri? m-a întrebat.

- Nț, i-am răspuns, făcând tot posibilul ca să nu-mi tremure vocea. Stau aici.

Tuturor, cu excepția mea, le-a trebuit ceva mai mult de o săptămână încheiată ca să-și dea seama că Sawyer plecase de-a binelea.

Și cred că n-aș putea să le-o iau în nume de rău în totalitate. Prezența lui la muncă și la cinele de familie era sporadică, asta ca să mă exprim cu blândețe; venea și pleca, dinspre și spre mizera casă din paiantă, după bunul plac. Așa că, după ce n-a apărut două zile la rând când era de serviciu și apoi încă alte două... în fine.

– Fir-ar să fie, Sawyer, l-am auzit pe Roger bombănind într-o seară, în timp ce manevra caneaua butoiului cu bere, în toiul aglomerației de seară. Mare pacoste mai ești.

Iar dacă eu am bănuț că Sawyer n-o să se întoarcă prea curând – deși era mai mult decât o bănuială, sinceră să fiu: era un lucru pe care-l simțeam în măduva oaselor – în mod sigur n-aveam de gând să le spun. În realitate, nici nu le spuneam prea multe. Mă duceam la școală și munceam la restaurant, menținându-mi mintea cât mai goală, cu mare sârguință și dificultate; ori de câte ori încercam să-mi storc creierul cu privire la ce se întâmpla sau să-mi ticluiesc vreun soi de plan, gândurile mele doar... îmi cam scăpau. Era de parcă aș fi trecut prin viață, zi după zi, înfășurată într-un teanc gros de pături, totul fiind înăbușit și venind de undeva, dintr-un loc foarte îndepărtat.

Nu știam cum să mă descurc cu ceea ce avea să urmeze.

Așa că nu m-am descurcat.

Mi-a mers o vreme. Am zburat cât de bine am putut pe sub radar. Eram conștientă, undeva, în cel mai întunecos ungher al minții, că voi fi nevoită să spun totul, la un moment dat, despre Sawyer și tot restul, dar, pe măsură ce zilele treceau alene, o părțică smintită din creierul meu începea să fie tot mai convinsă că era posibil ca eu să fi născocit totul. Poate mi-am imaginat doar că am făcut testul în baia lui Shelby. Poate că nici n-am fost vreodată cu Sawyer.

Într-o după-amiază, pe la sfârșitul lui mai, am intrat în casă pe ușa din față ceva mai târziu decât în mod obișnuit, fiindcă stătusem un sfert de oră să mă holbez la conținutul dulapului meu din vestiarul de la școală, fără să am absolut deloc habar ce cărți ar trebui să iau cu mine, iar apoi reușisem să greșesc în două rânduri

drumul în timp ce mă întorceam acasă cu mașina. Începusem să mă sperii un pic de mine. Îmi era greu să mă motivez suficient încât să-mi pese.

Mă pregăteam să mă duc direct sus, în camera mea – îmi petreceam un volum îngrozitor de timp cu privirea pierdută pe pereți -, însă tata și Soledad stăteau pe canapea, unul lângă altul, ca doi soldăței din plumb, așteptându-mă.

– Bună, Reena, m-au întâmpinat, când m-au văzut intrând.

Am clipit mirată.

– Ăăă... am zis, lăsându-mi geanta să cadă pe podea și având o vagă senzație de greață. Bună.

Primul meu gând a fost că aflaseră, cumva, despre copil, că intuiseră doar datorită faptului că mă cunoșteau, iar valul de ușurare de care m-am simțit scăldată în clipa aia a fost uriaș, ca un tsunami. Abia apoi mi-am dat seama că nu era nicidecum vorba despre asta.

– Trebuie să stăm de vorbă despre Sawyer, mi-a zis Soledad. Roger și Lydia au nevoie să știe unde e.

– Sawyer? am repetat eu, gădilată de o acută și caraghioasă tentație de a izbucni în râs. N-am nici cea mai mică idee.

– Reena, s-a răstit tata, nu e momentul să ne jucăm.

– Leo! l-a întrerupt Soledad; apoi către mine: Ai vreo veste de la el? Voi doi v-ați certat cumva?

Am scuturat o singură dată din cap și m-am trântit cu putere pe fotoliu, resimțind gestul ca pe o prăbușire fizică. Dintr-odată, eram foarte, foarte obosită.

– Și-a luat valea, am zis, ridicând din umeri doar un pic. Nu știu încotro. Dar nu cred că se mai întoarce.

Asta i-a luat pe amândoi prin surprindere. Nu știu ce s-or fi așteptat să le spun, dar sigur nu așa ceva.

– Când? m-a întrebat Soledad cu delicatețe.

– Acum zece zile? am răspuns pe ghicite.

Zilele începuseră să se scurgă laolaltă în apele întunecate ale unui râu nesfârșit, săptămâni întregi ca o pâclă zărită de sub apă. Nu puteam să mai țin prea mult timp secretul ăsta.

– Două săptămâni?

Tata mă ascultase tăcut, cu privirea întunecată ațintită spre mine.

– Reena, draga mea, mi-a reproșat vădit uluit. Nouă de ce nu ne-ai spus?

Am inspirat adânc și am ridicat capul, pregătită să-mi înfrunt soarta.

– Multe lucruri nu v-am spus, am început.

Să spun că tata n-a primit prea bine vestea sarcinii mele ar fi ca și cum aş califica un uragan de gradul cinci ca pe o uşoară burniţă sâcâitoare. A urlat – Dumnezeuule mare, a urlat la mine – aruncându-mi tot felul de acuzații pline de ură, de care nu vreau să-mi mai aduc aminte vreodată. Eu am plâns. Soledad a plâns. Și tata a plâns, la rândul lui.

Apoi, a urmat tăcerea.

Soledad se mai strecura în camera mea în unele seri, mângâindu-mă pe spate și șoptindu-mi rugăciuni la ureche. Shelby mă ținea de mână și-mi spunea bancuri. Ele făceau tot ce le stătea în puteri ca să mă aline, să mă simt mai puțin singură; și totuși, lunile astea lungi și încețoșate le-am trăit fără vreo altă certitudine, decât aceea a senzației că mă aflu pe marginea unei prăpăstii și țip, așteptând ecoul care refuză să se audă.

51

După

Și așa s-a întâmplat. Mi-au găsit o înlocuitoare la restaurant, iar Cade mi-a pus cauciucuri noi la mașină. Ajung acasă după ultima mea zi de examene – un test cu variante multiple de răspuns din partea profesorului Orrin, care, ca să respectăm adevărul, avea încă imprimat în josul foilor adresa site-ului de pe care-l luase – și-i găsesc pe tata și pe Soledad în bucătărie, bând ceai.

– Hannah doarme? îi întreb, așezându-mi ghiozdanul pe bufet.

Mai aveam nevoie să facem câteva drumuri, pentru ceva cumpărături de ultim moment: loțiune de protecție solară, caiete, povești pe CD. Ne programaserăm s-o luăm din loc la sfârșitul săptămânii.

Soledad scutură din cap și mă privește pe deasupra căinii ei mari, din ceramică.

– E în grădină, mă informează, după ce înghite. Cu Sawyer.

Nu la asta mă așteptasem. Întorc capul spre tata, cu gura un pic căscată. El îmi întoarce o privire nu tocmai zâmbitoare.

– Se mai schimbă lucrurile, îmi zice, arcuindu-și sprâncenele cu o aproape imperceptibilă tentă de amuzament. A prins mult mai multă culoare în obraji, în ultimele zile. Tu, mai mult decât oricine, ar trebui să știi asta, adaugă.

Îi zâmbesc, nu mă pot abține, un zâmbet neîncrezător care-mi trage în sus de colțurile gurii.

– Așa cred, îi zic și ies din casă, la căldură.

Sawyer și Hannah stau pe un scaun pliant și citesc *Iepurașul fugar*. Hannah e îmbujorată la față și somnoroasă și se sprijină de Sawyer, de parcă l-ar cunoaște de când se știe pe lume. Mi-aduc aminte de prima dată când a ținut-o el în brațe, cum se albise la față de groază, și mă minunez pentru o clipă de cât de repede a învățat să înoate. Mă așez ca să-i ascult, ridicându-mi picioarele pe un șezlong și așteptând ca iepurașul să revină acasă.

În mod normal, atunci când se termină o carte, Hannah sare ca arsă și urlă după următoarea sau, altminteri, e plictisită și are chef de joacă; astăzi, totuși, rămâne la locul ei, ca și cum ar aștepta ceva. Sawyer îi îndepărtează părul negru care-i căzuse peste față, netezindu-l cu palma.

– Am auzit că pleci, îmi zice după câteva clipe, tot cu ochii spre fetiță: spre delicata pantă a maxilarului ei, spre semnul din naștere dintr-un colț al gurii; seamănă câte puțin cu fiecare dintre noi, asta-i adevărul.

Fac semn că da și privesc în altă parte, concentrându-mă spre vrejurile grele ale roșiilor aproape coapte. Ar trebui să găsesc o satisfacție mai mare în faptul că, de data asta, el e cel lăsat în urmă.

– Așa se pare, îi răspund.

– Te-ai gândit la tot?

– Normal, îi zic cu un ton puțin înțepat.

Simt cum mi se îndreaptă umerii, când mă gândesc la itinerariul pe care mi l-am planificat cu atâta grijă toată viața.

- Am bani puși deoparte, îi explic. Sunt inteligentă și-o să fim în siguranță.

Ridic din umeri.

- Dacă e să apară vreo situație cu care să nu mă pot descurca, am familia la distanță de un telefon. Vreau ca Hannah să crească văzând lumea, înțelege? Vreau ca ea să știe mereu ce-o așteaptă acolo.

- Mai ușor, tigroaico, mă domolește Sawyer, zâmbind fără griji.

Hannah adoarme chiar sub privirea mea.

- Nu la asta m-am referit, îmi explică el. Știu, evident, că n-ai fi plecat, dacă n-ai fi crezut că e bine pentru copil.

Clipesc, privindu-l nedumerită.

- Și atunci...

- Și atunci.

Sawyer ridică și el un pic din umeri. Cu toate astea, nu mă privește.

- Nu știi. Cred că aș fi putut să fiu un tată bun.

Închid ochii pentru o clipă și mă las pe șezlong. Dacă mi-ar fi spus cineva, acum șase săptămâni, că discuția asta ar exista măcar pe tărâmul posibilităților, aș fi râs până când m-ar fi durut coastele și mi s-ar fi crăpat.

- Știu, îi zic, fiindcă nu-mi mai vine nimic altceva în minte.

- Niciodată, absolut niciodată, nu ți-aș cere să nu pleci, Reena, îmi mărturisește el încet. Du-te. Fă ceea ce simți nevoia să faci. Deja ți-am dat toate planurile peste cap o dată în viața asta. N-am de gând s-o mai fac iar.

Fetița doarme acum, liniștită, la pieptul lui; Sawyer își mișcă trupul ca Hannah să stea comod, așa cum îmi dau seama că și eu o fac de o sută de ori pe zi.

- Dar cred că o să-ți spun doar că mă vei găsi aici, dacă și când te vei hotărî să te întorci, încheie el.

Pe moment, nu pot decât să mă holbez la el. Probabil că glumește. Sigur s-a țcănit.

- Și ce-o să faci, o să mă aștepti pe mine? îl întreb, râzând ușor. În Broward?

Sawyer, însă, nu zâmbește.

- Cam așa m-am gândit, e singurul lui răspuns.

- Și să faci... ce stă să se gândească timp de câteva clipe, cu masca aia exagerat de preocupată pe care și-o pune ca să camufleze faptul că s-a gândit deja.

- Cine știe? răspunde până la urmă și-mi dau seama că n-o să mai scot de la el vreun alt răspuns direct în după-amiaza asta; o știu, tot atât de sigur pe cât știu că el și-a luat deja hotărârea. Să am grijă de bronzul meu, adaugă.

- Ești nebun, îi zic, iar Sawyer își apleacă puțin capul într-o parte, la modul: e posibil, iar eu îmi dau ochii peste cap, enervată.

Un vânt cald și umed face să foșnească frunzele palmierilor.

- Tata tocmai mi-a povestit, îl informez în cele din urmă. Că ai trecut pe-aici înainte să pleci. N-am știut-o până acum.

Sawyer ridică din sprâncene și face un mic semn de încuviințare.

- Mda, mă rog, zice, făcând un semn cu bărbia în direcția mea. Probabil c-a fost mai bine așa, nu? Tu, cu gura ta, mi-ai zis că n-ai fi venit.

- Am vorbit ipotetic.

- N-ai fi venit, mă asigură Sawyer, apoi zâmbește.

Are la gât medalionul din argint, cu semiluna, pe care i-l dăduse lui Allie acum atâția ani, coclit și familiar. Asta mă face să mă întreb când și cum și l-o fi luat înapoi. E ciudat să-l revăd după atât timp, să văd cum frânturi din viețile noastre de altădată se strecoară lin, integrându-se fără fisuri în cele de acum.

- Și bine ai fi făcut, precizează el.

Nu știu ce să mai răspund la asta, așa că nu spun nimic; prefer să trag un pic de cusătura pernei și să-mi ridic fața spre soare. Sawyer se lasă și el pe spate, închizând ochii. Hannah nu face decât să doarmă, dulce și neștiutoare, cu vise tainice fluturându-i prin căpșorul de copil.

Înainte

Am absolvit, în sfârșit.

Am trecut ca somnambula prin ceremonie, stând, în roba mea mare și neagră, în sala de festivități dotată cu aer condiționat,

ascultând-o pe șefa de promoție cum citează din Dr. Seuss și străduindu-mă să nu vărs. Shelby stă cu trei rânduri mai în fața mea, tot privindu-mă peste umăr și făcându-mi semne cu degetul mare ridicat. Cea mai mare realizare a zilei, pentru mine, este că am reușit să traversez scena și să-mi primesc diploma inutilă, fără să izbucnesc în lacrimi.

Pe urmă, a venit la mine domnișoara Bowen, îmbrățișându-mă în chip de felicitare și cerând să-mi cunoască familia.

– Ați crescut o învingătoare, le-a spus bucuroasă; dac-o fi fost cât de cât nedumerită de faptul că dispoziția lor, colectivă, într-o zi aflată sub auspicii atât de favorabile, ca asta, se învecina oarecum cu cea a Familiei Addams la Disneyland, n-a lăsat să se vadă. Abia aștept să aud vești despre cum se descurcă la Northwestern, a adăugat ea.

Atunci a urmat un moment de tăcere; a durat, probabil, doar o secundă, cel mult două, cu toate că mie mi s-a părut că ar fi fost pe undeva între nouă luni și o întregă viață de om. Soledad a scos un *hmm* care n-o angaja la nimic. Tata și-a dres glasul. Simțeam cum îmi urmăresc amândoi reacția, stupefiați, dar până la urmă eu doar mi-am lipit pe față cel mai larg și mai artificial zâmbet din repertoriu, și i-am spus domnișoarei Bowen că nu e singura.

Am încercat să lucrez mai departe în turele mele normale de la restaurant, dar până la urmă am ajuns să mă învoiesc atât de des, încât au pus piciorul în prag și m-au înlocuit cu o fată nouă, o blondă spălăcită cu un ten palid, acneic. Era destul de simpatică și o lucrătoare acceptabilă, din câte mi-a relatat Shelby, însă Lydia se lua de ea neconținut.

– Coana mare Legrande a pornit pe potecile războiului, m-a avertizat Shelby, într-o zi, când a trecut pe la mine ca să-mi aducă un film și o porție generoasă de bârfe care, slavă Domnului, nu se refereau la mine. Mă gândesc că poate acum o fi un moment strașnic ca s-o informez că sunt gay.

Am zâmbit.

– Pe Lydia n-o s-o intereseze dacă ești gay, i-am zis, răsfoind paginile lucioase ale unui tabloid, în timp ce televizorul sporovăia vesel pe fundal. Totuși, dacă insiști, poți să le spui părinților mei. Poate c-ai mai lua o parte din vâpăile de pe capul subsemnatei.

Shelby, însă, n-a zâmbit.

– Nu ești obligată să faci toate astea, Reena, să știi, mi-a zis deodată.

Își vopsea unghiile cu o ojă de un albastru-închis și deschisese fereastra spre arșița cleioasă de afară, din cauză că vaporii degajați îmi făceau greață. Blugii ruți și-i suflecuse până la jumătatea pulpelor.

Am scos un mic oftat, rostogolindu-mă pe pat ca să pot privi în tavan. Se mai vedeau vag urme de bandă adezivă acolo, rămase de la un poster cu podul Brooklyn, pe care mă ajutase Allie să-l lipesc tocmai sus, când eram la gimnaziu. Îl rupsesem, odată cu toate celelalte.

– Ba da, sunt.

– Nu, eu vorbesc serios. Nu așa, cum să zic, să-ți dau în cap cu o broșură despre planificarea familială sau altceva, dar – aici, Shelby mi-a adresat o privire pătrunzătoare – chiar nu ești obligată.

Am râs, fără voia mea: un sunet tenebros, găunos.

– Tu crezi că nu m-am gândit și la asta? am întrebat-o, ridicându-mă într-un cot. Crezi că nu mi-a trecut și mie prin cap? Normal că m-am gândit la asta, Shelby.

Shelby a înșurubat la loc capacul sticlutei cu ojă și și-a ridicat picioarele pe pervazul ferestrei.

– Și? m-a întrebat.

– Și nimic, am zis, ridicând din umeri resemnată, cu capul pe pernă. Tata m-ar urî, asta pentru început.

– A, da, știi, a rostit lent Shelby, dar faptul că nu vrei ca tatăl tău să fie furios pe tine nu e un motiv suficient de bun ca să faci un copil când ai șaisprezece ani.

– Mulțumesc, Căpitane Evident, i-am replicat, strâmbându-mă la ea. N-am zis c-o să fie furios pe mine. Am zis c-o să mă urască. Adică el deja mă urăște, dar e genul de ură despre care pot să sper că s-ar mai atenua după un timp. Dacă-ș face avort, la fel de bine aș putea să-mi strâng bagajele și să uit că am avut vreodată o familie.

Am tras de un fir răzleț din pătură, privindu-l cum se deșiră.

– În orice caz, nici măcar nu se pune cu adevărat problema asta.

– Ok, mi-a zis Shelby.

Și-a apăsât degetul mare de la mână pe cel mare de la picior, ca să se asigure că s-a uscat oja, după care s-a apropiat și s-a trântit cu burta în jos pe pat. Privirea ochilor ei căprui era ascuțită și curioasă.

– Atunci despre ce e vorba, de fapt? s-a interesat ea.

Am ridicat un pic din umeri, încercând să mă gândesc cum aș putea să-i explic: cum să-i spun că, într-un fel oarecum bizar, deja creasem ruptura dintre fosta mea viață și cea actuală. Cum să-i spun că, într-un fel, simțeam asta în oase. În ciuda voinței mele, deja începusem să mă gândesc la ființa care creștea înăuntrul meu ca la o ființă vie, ca la o inimă pe jumătate formată care bătea, hotărâtă, sub cea a mea. Într-o seară, târziu, descoperisem pe Google o diagramă referitoare la mărimea fătului, prin comparație cu diferite soiuri de fructe: copilul tău e un grepfrut, copilul tău e un mango. Acum eram eu și copilul meu cât un mango, așa simțeam. Eram tot ce aveam pe lume.

– Nu știu, i-am răspuns, până la urmă, întorcându-mi fața spre ea și strângându-mi genunchii la piept. Înțeleg că asta o să-mi schimbe întreaga viață, Shelby. Doar că, nu știu cum să zic...

M-am întrerupt, ridicând încă o dată din umeri, hotărâtă și înfricoșată.

– Viața mea s-a schimbat deja.

Shelby m-a privit atunci așa cum numai o adevărată prietenă poate să privească, de parcă tot ce spuneam eu ar avea o fărâșă de logică. Apoi a oftat.

– Bine, e în regulă atunci, copile, mi-a zis încetisor. Să înceapă distracția.

53

După

Shelby apare vineri aducându-mi o sticlă cu vin și o jumătate de kilogram de înghețată, tropăind pe scară ca un cal de Clydesdale; venise să mă ajute la pregătirea bagajelor.

– Sigur nu vrei să vin cu tine? mă întreabă încă o dată, împăturind o pereche de blugi și vârând-o în sacul marinăresc de pe pat.

Bagajele îmi sunt sumare. Hannah stă pe-aproape, jucându-se cu mieluşelul și cu rața ei.

– Am fi ca Thelma și Louise, doar că fără crima și moartea cumplită din film.

Izbucnesc în râs.

– Mi-ar plăcea la nebunie să vii și tu cu mine, îi zic, dar am nevoie să te întorci la școală, ca să poți câștiga grămezi de bani și să mă sprijini la vârsta decrepitudinii.

– Și să-ți mențin stilul de viață cu care ai început să te acomodezi?

– Exact.

– Ei bine, am preluat comanda atunci, zice ea, oftând. Cum o să supraviețuiesc pe tot restul verii fără tine, cu toate astea, rămâne de văzut.

– Hai, termină, o cert eu. O să ne întâlnim în Boston mai devreme decât o să-ți dai seama. După care o să fii ocupată cu Cara, hipsterița cu multiple specializări.

Shelby face o strâmbătură la modul *cam ai dreptate*.

– E adevărat, mărturisește cu un zâmbet oarecum tainic. Chiar intenționez să fiu ocupată.

Ratez vizita iubitei lui Shelby cu două zile: ne-am programat să plecăm mâine, eu și Hannah, într-o plimbare prin țară, cu mașina mea prăpădită. Am senzația că mă prefac, deși de data asta totul e cât se poate de serios. În definitiv, nu poți să fii scriitor de călătorie dacă n-ai fost niciodată pe nicăieri și m-am săturat să tot stau aici, așteptând ca viața mea adevărată să vină după mine. Am un atlas uriaș, o duzină de caiete neîncepute și niciun plan veritabil, în afară de a-mi lua fetița și a pleca. Sunt îngrozită și entuziasmată.

Shelby se trânteste pe pat, ridicând-o pe Hannah pe pieptul ei și zâmbind.

– Bună, fetiță, îi zice.

Apoi, se întoarce spre mine.

– Așadar, totul e în regulă acum? Cu tatăl tău și cu Sol?

– N-aș spune chiar așa, nu tocmai, îi răspund, scoțând vreo două maieuri din șifonier și aruncându-le pe pat. Dar, oricum, e mai bine. Și eu mă simt mai bine. Suficient cât să plec.

- Ei bine, slavă Domnului pentru asta, comentează ea, strâmbându-se. Era și timpul. Asta mă înnebunește pe mine la voi, catolicii. Vă torturați unii pe alții pentru lucruri care s-au întâmplat pe vremea Sfântului Imperiu Roman. Îi obligați pe toți să se pocăiască și iar să se pocăiască, în vecii vecilor, amin. Mă scoate din sărite.

O privesc, clipind mărunț.

- Ce-ai zis?

- Am zis că mă scoate din sărite.

Rămân încremenită timp de un minut.

Cum se numește ce-am făcut eu, dacă nu exact așa?

Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.

Asta e din Petru. Petru mi-a plăcut totdeauna.

- Hei! se miră Shelby, mijind ochii spre mine. Ce e?

- Nimic, îi răspund, sărind pe pat lângă cele două fete pe care le iubesc cel mai mult pe lume și le cuprind într-o îmbrățișare zdravănă, prelungă. Absolut nimic.

Abia se ivesc primele gene de lumină când ajung acasă la Sawyer, zorii arătându-se cenușii și umezi îndărătul meu. Pe drum, m-am oprit la benzinărie ca să fac plinul și să mai iau ceva provizii de ultim moment; Hannah a adormit pe scăunelul ei din mașină, fiind trezită la o oră atât de timpurie. Radioul bâzâie, o muzică în surdină, liniștitoare.

Scormonesc câteva pietricele din ghivecele uriașe aflate în curtea din fața casei Legrande, apoi scurtez pe peluză, trecând prin pâlcul de cocotieri, după care le arunc, una câte una, spre fereastra lui. Nu e decât șapte dimineața, însă deja e umezeală și simt pe piele aerul lipicios și umed al Floridei.

Nu se întâmplă nimic. Îmi țin respirația. E un gest prostesc, cu mult mai penibil decât poetic, dar mi s-a părut că are un soi de logică bizară, pe drumul încoace. Tocmai sunt pe cale să mă dau bătută, când Sawyer își ridică fereastra cu plasă și privește în jos.

- Pentru mine erau? întreabă.

Chiar și de la un etaj distanță, zâmbetul lui tot al naibii de strașnic rămâne.

Îi răspund și eu cu un zâmbet, larg și reflex, și-mi ridic enormul pahar cu Slurpee din mâna liberă într-un salut de nouăzeci și nouă de cenți.

– Așa se pare, îi zic.

Sawyer face un mic semn de încuviințare, somnoros și impresionat.

– E devreme, remarcă și asta e singurul lui comentariu.

– Știu. N-am vrut să mai pierd timpul.

Am o clipă de ezitare, după care o zic și gata.

– Am trecut pe-aici doar ca să te întreb dacă ai chef de o excursie.

Până și de-aici, de la o asemenea distanță, tot îi văd sprâncenele negre arcuindu-se.

– Unde te duci? se interesează, aplecându-se încă un pic pe fereastră, ca și cum ar vrea să mă vadă mai bine la față.

Ridic din umeri, apoi îmi înalț brațele într-un gest ușor neajutorat.

– Nu știu precis, recunosc, încă zâmbind.

Mi se pare ceva extrem de curajos de spus.

– Dar mi-am luat o grămadă de caiete, adaug.

– A, da? întrebă el cu o nepăsare prefăcută. O să și scrii ceva?

– Așa mă gândeam, îi răspund pe un ton la fel de ușuratic. Am senzația că ne învârtim în cerc, în jurul a ceva, de parcă, poate, știm amândoi unde avem să ajungem. De parcă, poate, am cam știut totdeauna.

– O să-ncep din Seattle, îl informez.

– A, da? zice din nou Sawyer, clătinând aprobator din cap. Seattle e un oraș drăguț, adaugă moale.

Degetele lui bronzate se încolăcesc pe tocul ferestrei.

– Și când pleci?

– Chiar acum.

Sawyer nu zice nimic pe moment, după care scoate un *Uau!* Mă privește de parcă m-ar cunoaște de când e lumea. Mă privește de parcă l-aș surprinde în fiecare zi. Își îndreaptă spinarea, profilându-se prin fereastra deschisă, înalt și familiar. Simt paharul umed și greu în mâna mea.

– Păi... poți să aștepți cinci minute, până pun ceva pe mine?

Hohotesc de râs, zgomotos și brusc, ca și cum ar fi ceva gazos și efervescent în venele mele. Nu mi-am dat seama, până în clipa asta, că mi-am ținut respirația, dar când las aerul să-mi iasă din plămâni simt o enormă ușurare, încordarea acumulată în atâția ani scurgându-se din mine odată cu el.

– Cred că da, îi răspund, chicotind în continuare: chicotind, zău așa, de parcă n-aș fi făcut-o în viața mea – așa cum chicoteam cu Allie, când eram mici și ne jucam pe-afară. Sună bine, adaug.

– Bun, zice Sawyer și începe să tragă fereastra în jos. Stai pe loc. Vin imediat.

– Ok, zic, dar apoi: Hei, Sawyer?

Se oprește și-și întoarce din nou privirea spre mine.

– Da? S-a întâmplat ceva?

Nu zic nimic. Stau să-mi adun curajul. Inspir atât de adânc, încât aerul pare să vină tocmai din pământul de sub tălpile mele, apoi mă avânt.

– Te iubesc, știi?

– Eu...

Sawyer nu reușește să spună mai mult, dar zâmbeste intens și luminos și fericit. El însuși parcă ar fi un copil mic.

– Știam, sincer să fiu, zice după câteva clipe. Dar... Dumnezeule, Reena!

Râde un pic, nevenindu-i să creadă.

– Îmi place s-o aud.

Îmi place s-o spun, sunt tentată să-i răspund, dar îmi dau seama că am o țară întregă la dispoziție pentru asta. Am un întreg continent. Am întreaga lume. Soarele răsare, portocaliu, un cerc dogoritor pe cer.

– Hai odată, îi strig, ridicând capul spre el. Conduc eu de data asta.

Mulțumiri

Lista persoanelor răspunzătoare de faptul că *Iubire* s-a transformat în realitate este atât de lungă, încât mă lasă complet stupefiată. Un simplu mulțumesc mi se pare absurd și inadecvat, însă recunoștința mea este profundă: pentru Josh Bank, Sara

Shandler și Joelle Hobeika, de la *Alloy*, pentru că m-au ales din maldărul de propuneri și au făcut, la propriu, ca visele mele să devină realitate; nici nu mi-aș fi putut dori o echipă mai energică, mai inteligentă și mai amuzantă. Pentru Alessandra Balzer și tot restul lumii de la *Balzer Bray*, pentru nesfârșita lor putere și înțelepciune, încântătoarelor doamne de la *Fourteenery*, pentru sprijinul moral și sutele de e-mailuri drăgăstoase și perspicace. Pentru Shana Walden, Adrienne Cote, Erin Guthrie și Rachel Hutchinson – știu ele pentru ce. Pentru Chris, Frank și Jackie Cotugno, fiindcă s-au resemnat cu caracteristica mea specială, de a fi permanent distrată, de aproape treizeci de ani deja, și pentru Tom Colleran, care este și va fi totdeauna cea mai sigură busolă pentru mine. Zi de zi mă socotesc norocoasă. Vă iubesc pe toți foarte mult.